

Plin de emoție și captivant de la prima pagină până la final, *Fata cu toate darurile* este cel mai puternic thriller distopic pe care îl veți citi anul acesta.

M.R. CAREY

■ FATA CU TOATE DARURILE

NAUTILUS

NAUTILUS

science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

M.R. C_{CAREY} este pseudonimul unui prozator din Marea Britanie. A scris pentru DC și Marvel, contribuind la seriile *X-Men* și *Fantastic Four*, care s-au bucurat de foarte mare succes. Cărțile sale figurează frecvent în *New York Times*, pe lista celor mai bine vândute romane grafice. A publicat și alte tipuri de romane și a semnat scenariul unui film produs la Hollywood.

M.R. CAREY

■ FATA CU TOATE DARURILE

Traducere din limba engleză

RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAREY, MIKE

Fata cu toate darurile / M.R. Carey; trad.: Ruxandra Toma. -

București: Nemira Publishing House, 2016

ISBN print: 978-606-758-610-7

ISBN epub: 978-606-758-696-1

ISBN mobi: 978-606-758-697-8

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111-31=135.1

M.R. Carey

THE GIRL WITH ALL THE GIFTS

Copyright © M.R. Carey 2014. First Published in Great Britain
by Orbit, 2014.

© Nemira, 2016

Coperta: Ana NICOLAU, Cristian FLORESCU

Ilustrația copertei: Tudor POPA

Redactor: Oana IONAȘCU

Lector: Dușa UDREA

Tehnoredactor: Magda BITAY

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- [Despre autor](#)
- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)

- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)
- [65](#)

- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [Multumiri](#)
- [Note](#)

*Pentru Lin, cea care a
deschis cutia*

Numele ei este Melanie. Vine de la un vechi cuvânt grecesc și înseamnă „fată neagră“. În realitate însă, pielea ei este foarte albă, așa că își închipuie că nu-i chiar un nume potrivit pentru ea. Mult mai mult îi place numele Pandora, dar nu ai voie să alegi ce vrei. Domnișoara Justineau distribuie numele de pe lista cea lungă; copiii cei noi le primesc pe primele de pe lista băieților sau de pe cea a fetelor. Și cu asta, spune domnișoara Justineau, basta.

De multă vreme n-au mai apărut copii noi. Melanie nu cunoaște motivul. Înainte erau foarte mulți; săptămânal sau la fiecare două săptămâni, voci în noapte. Ordine mormăite, proteste, înjurături ocazionale. Câte o ușă de celulă trântită. Și apoi, de obicei cam după o lună sau două, un chip nou în clasă – un băiat nou sau o fată care nici nu știe să vorbească. Dar învață repede.

Și Melanie a fost nouă pe vremuri, dar nu-și prea mai aduce aminte pentru că asta a fost de mult. Înainte de apariția cuvintelor; atunci când în lume nu existau decât lucruri fără nume, iar lucrurile fără nume nu-ți pot rămâne în minte. Se estompează și dispar.

Acum are zece ani și pielea ei este asemenea prințesei din poveste: albă ca zăpada. Așa că știe că va fi frumoasă atunci când se va face mare, iar prinții vor face tot posibilul să o salveze din turn.

Presupunând, firește, că va avea un turn.

Până atunci, are celula, coridorul, sala de clasă și sala de duș.

Celula este mică și pătrată. Are un pat, un scaun și o masă. Pe pereții zugrăviți în cenușiu sunt fotografii; una mare cu pădurea tropicală amazoniană și una, nu la fel de mare, cu o pisicuță care bea lapte dintr-o farfurioară. Uneori, Sergentul și oamenii lui îi mută pe copii, așa că Melanie știe că în unele celule sunt alte poze. Înainte, ea a avut una cu un cal pe pajiște și alta cu un munte cu piscul înzăpezit, iar astea două i-au plăcut mai mult.

Domnișoara Justineau este cea care pune pozele în celule. Le decupează în clasă dintr-un maldăr de reviste vechi, le pune o chestie albastră și cleioasă la colțuri și le lipește de pereți. Adună substanța aia albastră ca un avar dintr-o poveste. Ori de câte ori dă jos vreo fotografie sau pune una nouă, răzuie până și ultimul firisor de pe perete și apoi îl pune la loc, în bila cu substanța aia pe care o ține în birou.

Și când se termină, se termină, spune domnișoara Justineau.

Sunt douăzeci de uși pe latura stângă a coridorului și optsprezece pe dreapta. Mai e câte o ușă în fiecare capăt. Una e vopsită în roșu și dă în sala de clasă, astfel încât Melanie îl numește „capătul cu sala de clasă“. Ușa din celălalt capăt este din oțel cenușiu și e foarte, foarte groasă. Dar e cam greu de spus unde duce. Odată, când Melanie era dusă înapoi în celula ei, a văzut ușa asta scoasă din balamale și niște bărbați care îi puneau toate zăvoarele alea și tot felul de piroane pe muchii, deci era limpede că, odată închisă, era foarte greu să o mai deschizi. Tot atunci a văzut dincolo de ușă o scară din beton care tot urca și urca. Nu avea voie să vadă ce era acolo și Sergentul a zis atunci când i-a îmbrâncit scaunul în celulă: „Javra asta mică are prea mulți ochi.“ Și

după aia a trântit ușa. Dar ea a văzut; și își aduce aminte.

E atentă și la ce vorbesc alții; și din conversațiile la care a tras cu urechea a aflat că mai există și alte locuri în afară de acesta, locuri pe care nu le-a văzut niciodată. Locul acesta este Blocul. În afara Blocului este cazarma, care se numește Hotel Ecou. În afara Hotelului Ecou este Regiunea 6, unde se află Londra, la patruzeci și opt de kilometri spre sud, și Beacon, după alți șaptezeci de kilometri. Dincolo de Beacon nu mai e nimic. Doar marea. Mare parte din Regiunea 6 este curată, dar este așa numai datorită patrulelor de incendiu, dotate cu grenade și bile de foc. Melanie este aproape sigură că pentru asta este baza. De acolo pleacă patrulele de incendiu care îi elimină pe flămânzi.

Patrulele astea de incendiu trebuie să fie foarte atente, pentru că pe acolo încă mai sunt foarte mulți flămânzi. Dacă îți prind mirosul, te urmăresc sute de kilometri. Și când te prind, te mănâncă. Melanie e bucuroasă că trăiește în Bloc, în spatele acelei uși mari din oțel, unde este în siguranță.

Beacon nu seamănă deloc cu baza. Este un oraș mare, cu mulți oameni și cu clădiri înalte până la cer. Are țărmul mării pe o latură a lui, iar de-a lungul celorlalte trei are șanțuri cu apă și câmpuri minate care îi țin pe flămânzi la distanță. O viață întreagă dacă ți-o petreci în Beacon, nu ai să vezi nici măcar un singur flămând. Plus că este atât de mare încât în el probabil că au loc o sută de miliarde de locuitori.

Melanie speră să ajungă și ea în Beacon într-o bună zi. Când se va încheia misiunea și când (vorbele astea le-a spus doamna doctor Caldwell odată) totul va fi fost împăturit și pus la loc sigur. Melanie încearcă să-și imagineze ziua aceea; pereții de oțel care se strâng, aidoma paginilor unei

cărți; și apoi... altceva. Acel altceva va fi afară, unde se vor duce toți.

Și va fi înspăimântător. Dar atât de minunat!

Pe ușa din oțel intră în fiecare dimineață Sergentul, apoi oamenii Sergentului și, în cele din urmă, apare și profesoara. Merg pe coridor, pe lângă ușa lui Melanie, împrăștiind mirosul lor puternic și amar de chimicale; nu-i deloc un miros plăcut, dar este palpitant, pentru că aduce cu el începutul unei alte zile de școală.

Când aude zăvoarele trase și pașii lor, Melanie dă fuga la ușa celulei și se ridică pe vârfuri ca să se uite prin viziera cu plasă de sârmă la cei care trec pe coridor. Le dă bună dimineața, dar ei nu au voie să-i răspundă și de obicei nici nu o fac. Sergentul și oamenii lui nu-i răspund niciodată, nici doamna doctor Caldwell și nici domnul Whitaker. Iar doamna doctor Selkirk merge foarte repede și nu se uită spre ușă, așa că Melanie nu-i poate vedea chipul. Însă uneori domnișoara Justineau îi face cu mâna, așa cum câteodată domnișoara Mailer îi zâmbește pe furiș.

Persoana care le va fi profesor în ziua respectivă se duce direct în sala de clasă, în timp ce oamenii Sergentului încep să descuie ușile de la celule. Sarcina lor este să-i ducă pe copii în clasă. După aceea părăsesc Blocul. Ei urmează o procedură care durează destul de mult. Melanie își închipuie că se poartă la fel cu toți copiii, dar nu are de unde să fie sigură, pentru că totul se petrece în interiorul celulelor, iar singurul interior de celulă pe care îl vede este al ei.

La început, Sergentul lovește cu putere în toate ușile și le strigă copiilor să se pregătească. De fapt, strigă „Tranzit!“, dar se mai întâmplă să adauge câteva cuvinte. Adică: „Tranzit, mucoșilor!“ sau „Tranzit! Hai să vă văd la față!“ Și atunci chipul lui mare, brăzdat de cicatrice, apare la viziera ușii și se uită urât la tine să vadă dacă te-ai dat jos din pat și te pregătești de școală.

Melanie își aduce aminte că odată l-a auzit ținând un fel de discurs – nu copiilor, ci oamenilor lui.

„Unii sunteți noi. Habar n-aveți în ce v-ați băgat și habar n-aveți unde naiba ați ajuns. Avortonii ăștia mici vă bagă în toți sperietii, corect? Foarte bine. Țineți spaima aia aproape. Cu cât sunteți mai speriați, cu atât sunt mai puține șanse să o dați în bară.“

Și apoi a strigat „Tranzit!“ și foarte bine a făcut, pentru că Melanie nu-și dăduse seama dacă ce spusese înainte fusese semnalul pentru ei.

După ce Sergentul spune „Tranzit“, Melanie își pune repede bluza albă și largă, atârnată în cârligul de lângă ușă, pantalonii albi luați din sertarul din perete și pantofii albi de sub pat. Apoi se așază în scaunul cu roțile de la capătul patului, așa cum a fost instruită să facă. Își pune mâinile pe brațele scaunului și picioarele pe rezemătoare. Închide ochii și așteaptă. Numără în tot acest timp. Cel mai mult a numărat până la două mii cinci sute douăzeci și șase; cel mai puțin, până la o mie nouă sute unu.

Când aude cheia răsucindu-se în broască, se oprește din numărat și deschide ochii. Sergentul intră și îndreaptă arma spre ea. După aia intră și doi dintre oamenii Sergentului, care strâng și închid cataramele de la curelele din jurul mâinilor și gleznelor lui Melanie. Există o curea și pentru gât; pe asta o strâng la urmă, după ce sunt convinși că i-au imobilizat bine mâinile și picioarele și întotdeauna o fixează de la spate. Cureaua este în așa fel concepută că nu au nevoie să își miște mâinile prin fața ei. Câteodată Melanie spune: „Nu muș“. E o glumă, dar oamenii Sergentului nu râd niciodată. În schimb Sergentul a râs prima oară când ea a spus asta, dar a fost un râs răutăcios. Și apoi i-a răspuns: „Nici n-ai să ai ocazia, bombonico!“

După ce Melanie este bine legată de scaun și nu-și poate mișca nici mâinile, nici picioarele și nici capul, o împing în clasă și o așază la locul ei. Se poate ca tocmai atunci profesoara (sau profesorul, dacă este de serviciu domnul Whitaker, singurul bărbat dintre profesori) să vorbească cu ceilalți copii sau să scrie ceva pe tablă. Dar se oprește din ce face și îi spune: „Bună dimineața, Melanie!“ Așa află și copiii din primele rânduri că Melanie a intrat în clasă și îi dau și ei bună dimineața. Normal că majoritatea nu o pot vedea, pentru că stau pe scaunele lor și au gâtul imobilizat de cureaua aia, așa că nu pot întoarce capul să se uite la ea.

Procedura asta – aducerea în clasă în scaunul cu roțile și salutul profesoarei, urmat de corul celorlalți copii – se repetă de încă nouă ori, pentru că sunt alți nouă copii care vin după Melanie. Unul dintre ei este Anne, care fusese cea mai bună prietenă a lui Melanie și poate că încă mai este, doar că la ultima mutare (Sergentul numește mutatul copiilor în alte celule „amestecatul cărților“) au ajuns în celule aflate departe una de cealaltă și e greu să rămâi prieten foarte bun cu cineva cu care nu poți să stai de vorbă. Alt copil care intră în clasă după ea este Kenny, pe care Melanie nu îl poate suferi pentru că îi zice Cap de Bostan sau M-M-M-Melanie, ca să-i aducă aminte că obișnuia să se bâlbâie în clasă.

După ce s-au strâns toți copiii, începe lecția. În fiecare zi fac adunări și exerciții de ortografie și în fiecare zi li se dau lucrări de control, dar, în rest, lecțiile nu par a se baza pe vreun plan. Unele profesoare citesc cu voce tare din niște cărți și apoi pun întrebări despre ce au citit. Altele îi pun pe copii să învețe pe de rost evenimente, date, tabele și ecuații, iar Melanie este foarte bună la asta. Știe toți regii și reginele Angliei și anii lor de domnie. Mai știe și toate orașele din Marea Britanie, cu suprafața, populația, râurile care le traversează

(dacă au așa ceva) și emblemele lor (dacă au așa ceva). Mai știe și toate capitalele statelor europene și populațiile lor și anii în care s-au aflat în război cu Marea Britanie, ceea ce s-a întâmplat cu cele mai multe dintre ele, la un moment sau altul.

Nu i se pare greu să memoreze toate datele astea; o împiedică să se plictisească, pentru că plictiseala este mai rea decât aproape orice altceva. Dacă știe suprafața și numărul total de locuitori, poate calcula în minte densitatea medie și apoi poate face analize de regresie ca să afle cam câți oameni vor mai exista în locurile respective peste zece, douăzeci, treizeci de ani.

Dar are senzația că e o problemă cu analizele ei. Melanie a învățat tot ce știe despre orașele din Marea Britanie din lecțiile domnului Whitaker și nu e prea sigură dacă a înțeles cum trebuie toate detaliile. Pentru că într-o zi, când domnul Whitaker se purta mai ciudat și vocea lui era nesigură și cam tulbure, el a spus un lucru care a îngrijorat-o pe Melanie. Tocmai îl întrebase dacă 1036900 reprezenta populația întregului Birmingham cu tot cu suburbii sau doar populația zonei metropolitane, iar domnul Whitaker i-a răspuns: „Cui îi pasă? Oricum nimic din datele astea nu mai contează. Vi le-am dat doar pentru că sunt trecute în manualele noastre, dar manualele astea sunt mai vechi de treizeci de ani.“

Melanie a insistat, pentru că știa că Birmingham este al doilea oraș ca mărime din Anglia, după Londra, și voia să fie sigură că a reținut bine toate datele. „Dar rezultatele recensământului din...“ a spus ea atunci.

Și domnul Whitaker a întrerupt-o imediat: „Iisuse, Melanie, n-are nicio legătură. Asta-i poveste veche! Acolo nu mai e nimic. Absolut nimic. Populația din Birmingham numără zero locuitori.“

Prin urmare se poate, ba chiar este destul de probabil ca unele date din listele lui Melanie să

aibă nevoie de actualizare.

Copiii fac lecții în zilele de luni, marți, miercuri, joi și vineri. Sâmbăta stau toată ziua încuiați în celulele lor și ascultă muzică de la difuzoare. Nu vine nimeni la ei, nici măcar Sergentul, iar muzica este prea tare ca să poată sta de vorbă. Mai demult, Melanie s-a gândit să inventeze un limbaj al semnelor în locul cuvintelor și care să fie folosit de copii atunci când vor să discute prin vizierele cu plasă din ușile celulelor. Așa că s-a distrat inventând limbajul acela, însă atunci când a întrebat-o pe domnișoara Justineau dacă îi dă voie să-i învețe pe copiii din clasă, aceasta i-a spus că nu, pe un ton ridicat și foarte aspru. Apoi a obligat-o pe Melanie să-i promită că nu va pomeni nimănui de limbajul ăla al semnelor, că nu va vorbi despre el cu niciun alt profesor și, mai ales, că nu va vorbi despre el cu Sergentul. „E și așa destul de paranoic“, a spus domnișoara Justineau. „Și-ar pierde și ce i-a mai rămas din minte dacă și-ar închipui că voi vorbiți pe la spatele lui.“

Așa că Melanie nu a putut să-i învețe pe ceilalți copii cum să comunice în limbajul semnelor.

Sâmbetele sunt zile lungi și plictisitoare și parcă nu se mai termină. Melanie își spune cu glas tare unele dintre poveștile învățate în clasă sau cântă, în ritmul muzicii de la difuzoare, diferite teoreme matematice ca, de exemplu, teorema infinității numerelor prime. Nu se teme să vorbească tare, pentru că muzica îi acoperă vocea. Dacă nu ar fi așa, ar apărea Sergentul ca să-i spună să înceteze.

Melanie știe că Sergentul este acolo și în zilele de sâmbătă, pentru că într-una din zilele astea, când Ronnie și-a lovit de mai multe ori mâna de viziera din plasă a ușii, până și-a zdrobit-o la sânge, Sergentul a intrat în celula ei. Era însoțit de doi dintre oamenii lui și toți trei erau

îmbrăcați cu costumele alea mari care le ascund chipurile și s-au dus la Ronnie în celulă și, din zgomotele care s-au auzit după aia, Melanie a presupus că încercau să o lege pe Ronnie în scaunul cu roțile. Tot zgomotele au făcut-o să presupună că Ronnie se zbătea și că le dădea de furcă, pentru că tot țipa și le spunea: „Lăsați-mă în pace! Lăsați-mă în pace!“ și după aia s-a auzit un pocnet puternic, care s-a tot repetat, în vreme ce unul dintre oamenii Sergentului striga „Iisuse Hristoase, nu...” – și după aia au început să strige și ceilalți și cineva a zis: „Apucă-i și cealaltă mână! Ține-o bine!” și după aia s-a făcut liniște.

Melanie nu și-a putut da seama ce s-a întâmplat după aia. Oamenii care lucrează pentru Sergent au trecut pe coridor și au închis vizierele de la uși, pentru ca ei, copiii, să nu poată vedea ce se petrece pe coridor. Și au stat încuiați toată ziua. În luna următoare, Ronnie nu a mai venit în clasă și nimeni nu părea să știe ce se întâmplase cu ea. Melanie vrea să creadă că mai există o sală de clasă în interiorul bazei și că Ronnie s-a dus acolo și se va întoarce într-o zi, când Sergentul va amesteca din nou cărțile. Însă în realitate crede că Sergentul a luat-o pe Ronnie de acolo ca să o pedepsească pentru că a fost rea; și mai crede că Sergentul nu o va mai lăsa niciodată să se întâlnească cu ceilalți copii.

Zilele de duminică sunt la fel ca zilele de sâmbătă, cu excepția mesei și a dușului. Dimineața copiii sunt așezați în scaunele lor, ca într-o zi obișnuită de școală, dar li se lasă libere mâinile drepte. Apoi sunt împinși până în sala de duș, care se află în spatele ultimei uși de pe dreapta, chiar înaintea de ușa din oțel.

Sala de duș este îmbrăcată în plăci albe de faianță și este pustie. Copiii ajunși mai devreme stau cuminți până când sunt aduși toți. Apoi oamenii Sergentului aduc străchini cu lingurile în ele și le pun pe genunchii copiilor.

În fiecare colcăie cam câte un milion de viermi.

Copiii îi mănâncă.

În poveștile pe care le citesc în clasă, copiii mănâncă alte lucruri – prăjituri, ciocolată, cârnați, piure, cartofi pai, dulciuri, spaghete și chiftele. Copiii mănâncă doar viermi și doar o singură dată pe săptămână, pentru că – așa cum a explicat doamna doctor Selkirk atunci când a întrebat-o Melanie – organismul lor metabolizează proteinele într-un mod incredibil de eficient. Așa că nu au nevoie de alt fel de mâncare, nu au nevoie nici măcar de apă. Viermii le oferă tot ce au nevoie.

După ce termină de mâncat și li se iau străchinile, oamenii Sergentului ies din sală, închid ușa și o sigilează. Acum sala de duș este complet cufundată în beznă, pentru că acolo nu există absolut nicio lumină. Țevile din pereți scot un hohotit înăbușit și din tavan începe să curgă o ploaie chimică.

Este aceeași substanță de pe profesoare și de pe Sergent și de pe oamenii Sergentului sau, mai bine zis, miroase la fel, însă este mult mai concentrată. Înțeapă puțin la început. După aceea înțeapă foarte tare. Dar se evaporă repede de pe haine și piele. Așa că după vreo jumătate de oră nu mai rămâne din ea decât mirosul; și apoi dispare și acesta sau se obișnuiesc cu el și nu li se mai pare atât de urât, și așteaptă în tăcere să se deschidă ușa și să apară oamenii Sergentului care să-i ia de acolo. Așa sunt spălați copiii și, fie doar din acest motiv, duminica este probabil cea mai urâtă zi din săptămână.

Cea mai frumoasă zi din săptămână este ziua în care la clasă vine domnișoara Justineau. Asta nu se întâmplă mereu în aceeași zi și sunt săptămâni când nu vine deloc, dar de câte ori Melanie este adusă în clasă și o vede pe domnișoara Justineau acolo, simte cum o inundă un sentiment de fericire

pură și are senzația că-i zboară inima din piept, îndreptându-se spre ceruri.

Niciunul dintre ei nu se plictisește în zilele domnișoarei Justineau. Melanie e cuprinsă de o emoție puternică doar când se uită la ea. Îi place să ghicească cu ce va fi îmbrăcată domnișoara Justineau și dacă părul îl va avea strâns sau lăsat pe umeri. De obicei și-l poartă lăsat pe umeri. Este lung, negru și atât de creț că seamănă cu o cascadă. Dar uneori și-l strânge la spate într-un coc bine răsucit și e bine și așa pentru că îi evidențiază mai bine chipul și zici că-i o cariatidă care susține tavanul vreunui templu. O cariatidă. Deși chipul domnișoarei Justineau iese oricum în evidență, pentru că are o culoare atât de frumoasă, o culoare extraordinară. Este brun-închis, ca lemnul copacilor din pădurea tropicală din fotografia lui Melanie; sau seamănă cu cafeaua pe care domnișoara Justineau și-o toarnă din termos în timpul pauzei. Numai că este mai închis și mai cald decât astea, cu multe alte culori în el, așa că nu prea ai cu ce să îl compari. Poți spune doar că pielea domnișoarei Justineau este la fel de întunecată pe cât este de luminoasă cea a lui Melanie.

Și câteodată domnișoara Justineau poartă o eșarfă peste bluză, legată în jurul gâtului și umerilor. În zilele acelea, Melanie își zice că seamănă cu un pirat sau cu una dintre femeile din Hamelin atunci când a apărut Flautistul. Dar femeile acelea din cartea de povești a domnișoarei Justineau erau bătrâne și gârbovite, iar ea este tânără, deloc gârbovită, foarte înaltă și foarte frumoasă. Așa că mai degrabă seamănă cu un pirat, dar cu unul fără cizme lungi și fără sabie.

Atunci când le predă domnișoara Justineau, ziua este plină de lucruri extraordinare. Câteodată le citește poezii sau își aduce flautul și le cântă din el sau le arată poze dintr-o carte și le spune povești despre oamenii din pozele acelea. Așa a aflat

Melanie despre Pandora și Epimeteu și despre cutia în care stăteau încuiate toate relele lumii, pentru că într-o zi domnișoara J. le-a arătat o poză din carte. Acolo era o femeie care deschidea o cutie și din ea ieșeau o mulțime de lucruri înspăimântătoare.

– Cine-i aia? a întrebat-o atunci Anne pe domnișoara Justineau.

– Pandora, a răspuns domnișoara Justineau. Era o femeie extraordinară. Toți zeii o binecuvântaseră și o înzestraseră cu toate harurile. Asta înseamnă numele ei – „fata cu toate harurile“. Pentru că era inteligentă, curajoasă, frumoasă și spirituală și tot ce și-ar dori cineva să fie. Însă avea și un mic defect. Era foarte – și vreau să înțelegeți când spun *foarte* – curioasă.

Deja copiii o ascultau captivați, căci le plăcea nespus povestea. Îi plăcea și ei și le-a spus-o până la capăt. Povestea începea cu războiul dintre zei și titani și se termina cu momentul în care Pandora a deschis cutia și a eliberat toate lucrurile acelea îngrozitoare.

Melanie a spus că nu i se părea corect să fie Pandora învinovățită pentru ce se întâmplase, deoarece era o cursă pe care Zeus le-o întinsese muritorilor și tot el o făcuse dinadins pe Pandora să fie atât de curioasă, tocmai ca să cadă în cursa lui.

– Spune-o mai tare, surioara mea, i-a zis domnișoara Justineau. Bărbații se aleg cu plăcerea, femeile se aleg cu necazul.

Și a început să râdă. Melanie o făcuse să râdă pe domnișoara Justineau! Din motivul ăsta ziua a fost una foarte bună, chiar dacă nu știe ce a fost atât de amuzant în spusele ei.

Singura problemă cu zilele când le predă domnișoara Justineau este că timpul trece prea repede. Fiecare secundă este atât de prețioasă încât Melanie face eforturi să nici nu clipească; se uită la domnișoara Justineau cu ochii mari, sorbindu-i

cuvintele și memorându-le pentru a și le putea repeta mai târziu, când va fi singură în celulă. De câte ori are ocazia, îi pune câte o întrebare domnișoarei Justineau, întrucât cel mai mult îi place să audă și să-și amintească felul în care îi rostește domnișoara Justineau numele, Melanie, făcând-o să se simtă cea mai importantă ființă din lume.

Într-o zi intră în clasă Sergentul. Este o zi cu domnișoara Justineau. Până nu începe să vorbească, Melanie nici nu știe că el este acolo, pentru că stă chiar în spatele clasei. Domnișoara Justineau tocmai spune:

– ...și de data aceasta, Winnie de Pluș și Purcelușul au numărat trei perechi de urme în zăpadă.

Și vocea Sergentului o întrerupe:

– Ce naiba e asta?

Domnișoara Justineau se uită în jur.

– Le citesc copiilor o poveste, Sergent Parks, spune ea.

– Văd și eu, spune vocea Sergentului. Credeam că ideea era să le testezi abilitățile, nu să le dai un spectacol de cabaret.

Domnișoara Justineau se crispează. Nici nu ți-ai da seama dacă nu ai cunoaște-o așa cum o cunoaște Melanie și dacă n-ai urmări-o atât de atent cum o urmărește Melanie. Oricum, încordarea asta îi dispare repede și, atunci când vorbește, vocea nu-i este deloc supărată, ci îi sună la fel ca întotdeauna.

– Exact asta facem, spune ea. Este foarte important să observăm cum procesează informațiile. Dar, ca să obținem un rezultat, trebuie să existe un stimul.

– Stimul? repetă Sergentul. Adică fapte?

– Nu. Nu numai fapte. Idei.

– O, da, *Winnie de Pluș* e o carte plină de idei de importanță mondială.

Sergentul apelează la sarcasm. Melanie știe cum funcționează acesta: spui exact opusul a ceea ce crezi.

– Serios, îți pierzi vremea cu asta. Dacă tot vrei să le spui povești, spune-le cum a fost cu Jack Spintecătorul și cu John Wayne Gacy ¹.

– Sunt copii, îi atrage atenția domnișoara Justineau.

– Ba nu.

– Ba da, din punct de vedere psihologic sunt copii.

– Atunci fac ceva pe psihologia aia, spune Sergentul, care părea deja destul de enervat. Uite, chiar tu ai spus, tocmai din cauza asta nu trebuie să le citești din *Winnie de Pluș*. Dacă mergi mai departe așa cum ai început, o să ajungi să-i consideri copii adevărați. Și atunci ai să faci vreo boacăna. Poate ai să-l dezlegi pe unul pentru că o să ți se pară că simte nevoia să fie alintat sau ceva de genul ăsta. Nu trebuie să-ți spun eu ce s-ar întâmpla după aia.

Și Sergentul vine în fața clasei și face ceva oribil. Își suflecă mânecile până la coate și își ține brațul dezgolit în fața lui Kenny; foarte aproape, la vreo doi sau trei centimetri de nasul lui. La început nu se întâmplă nimic, dar apoi Sergentul își sculpă în palmă și își freacă pielea, ca și cum ar vrea să o șteargă de ceva.

– Oprește-te, spune domnișoara Justineau. Nu-i face una ca asta.

Dar Sergentul nu-i răspunde și nici nu se uită la ea.

Melanie stă cu două rânduri în spatele lui Kenny, așa că vede tot ce se petrece. Tot corpul lui Kenny se încordează foarte tare și după aia cascadează gura și dă să muște din brațul Sergentului, la care evident că nu poate ajunge. Și din colțul gurii începe să-i curgă saliva, dar nu prea multă,

deoarece copiilor nu li se dă niciodată să bea apă; și de aia saliva lui e foarte groasă, pe jumătate solidă și rămâne atârnată de bărbia lui Kenny și se bălângăne acolo, în vreme ce Kenny mârâie și vrea să se repeadă la brațul Sergentului și mai scoate și alte sunete, ca un fel de plâns de copil sau scheunat de câine.

De parcă nu ar fi fost deja îngrozitoare, situația devine și mai rea – pentru că încep să facă la fel și copiii din dreapta și stânga lui Kenny, de parcă s-au molipsit de ceva de la el; și copiii aflați chiar în spatele lui încep să se zguduie și să se bâțâie de parcă le dă cineva pumni în burtă.

– Vezi? spune Sergentul și se întoarce să se uite la domnișoara Justineau, ca să se convingă că a înțeles.

Dar începe să bată des din pleoape, extrem de surprins, pentru că domnișoara Justineau se uită așa de urât la el de zici că vrea să-i dea o palmă peste ochi; și atunci Sergentul lasă brațul jos și ridică din umeri, de parcă nimic din ce tocmai se întâmplase nu era important pentru el.

– Nu toți care arată ca oamenii sunt oameni, mai zice el.

– Așa este, zice domnișoara Justineau. Aici nu te contrazic.

Capul lui Kenny atâră ușor spre umăr pentru că nu se poate mișca mai mult din cauza curelei care îl ține imobilizat. Și scoate niște pocnete subțiri din gât.

– E în ordine, Kenny, îi spune domnișoara Justineau. O să-ți treacă repede. Haideți să ne continuăm povestea. Vreți? Vreți să aflați ce au mai făcut Winnie și Purcelușul? Vă rugăm să ne scuzați, Sergent Parks. Da?

Sergentul se uită la ea și clatină cu putere din cap.

– Nu trebuie să te atașezi de ei, îi spune el. Știi bine de ce sunt aici. La naiba, tu știi mai bine decât...

Dar domnișoara Justineau începe iar să citească, de parcă nici nu l-ar auzi, de parcă el nici n-ar fi acolo; și, în cele din urmă, Sergentul pleacă. Sau poate că încă mai stă în spatele clasei, fără să vorbească; dar Melanie nu crede asta, pentru că, după un timp, domnișoara Justineau se ridică și se duce să închidă ușa și Melanie presupune că o face doar pentru că Sergentul este în partea cealaltă a pragului.

Melanie de-abia dacă doarme în noaptea aceea. Se tot gândește la ce a spus Sergentul, cum că ei, copiii, nu sunt, de fapt, copii de-adevăratelea, și la felul în care s-a uitat la el domnișoara Justineau atunci când se purtase urât cu Kenny.

Și se mai gândește cum a mârâit Kenny și s-a repezit să-l muște de braț pe Sergent, exact ca un câine. Se întreabă de ce s-o fi purtat așa, dar are senzația că știe răspunsul, pentru că, atunci când Sergentul și-a frecat pielea cu scuipat și și-a plimbat mâna pe sub nasul lui Kenny, a simțit și ea că, sub mirosul amar, de substanță chimică, Sergentul mirosea și a altceva. Și, cu toate că mirosul acela abia dacă ajunsese acolo unde stătea Melanie, ea simțise că o ia cu ameteală și începuse inconștient să-și încleșteze fălcile. Nu înțelege deloc sentimentul care o copleșise atunci pentru simplul motiv că așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată și nici nu auzise despre ceva asemănător în vreuna dintre poveștile auzite în clasă; dar parcă trebuia să facă ceva, ceva atât de urgent, atât de important, că trupul ei încerca să-i ia în stăpânire mintea și să facă ce era de făcut fără voia ei.

Dar, pe lângă aceste gânduri înspăimântătoare, mai avea încă unul: *Sergentul are nume*. Așa cum au profesorii. Așa cum au copiii. Până acum, Melanie îl considerase pe Sergent un fel de zeu sau un titan; acum știe că e la fel ca toată lumea, chiar dacă pare mai fioros. Prin urmare, nu mai este Sergentul Și-Atât, ci este

Sergentul Parks. Mai mult decât orice altceva, proporțiile colosale ale acestei descoperiri sunt cele care o țin trează până dimineața, când se descuie ușile și vin profesorii.

După ziua aceea, s-au schimbat într-un fel și sentimentele lui Melanie față de domnișoara Justineau. Sau, mai degrabă, nu s-au schimbat deloc, ci au devenit de o sută de ori mai puternice. Nicăieri în lume nu poate exista vreo persoană mai bună sau mai frumoasă decât domnișoara Justineau; Melanie și-ar dori să fie un zeu sau un titan sau un războinic din Troia ca să se poată lupta pentru domnișoara Justineau și să o salveze de Heffalumpi și Balunatici. Știe că Heffalumpii și Balunaticii sunt personaje din *Winnie de Pluș*, nu din vreo legendă grecească, dar îi plac foarte mult cuvintele astea două și îi place și mai mult ideea de a o salva pe domnișoara Justineau – atât de mult îi place, încât începe să se gândească numai la asta. Și așa reușește să suporte mai ușor zilele de duminică.

Într-una din zile, când domnișoara Mailer le dezleagă mâna dreaptă de la cot în jos, le montează pupitrele pliante pe scaune și le spune să scrie o compunere, Melanie despre asta scrie. Firește că pe domnișoara Mailer o interesează doar vocabularul folosit și îi pasă foarte puțin spre deloc despre ce e vorba în compunerile lor. Nu există niciun dubiu în privința asta, pentru că le dă și o listă de cuvinte și le spune că fiecare cuvânt din lista aia, corect folosit, le va aduce câte un punct în plus la evaluarea lucrării.

Melanie nici nu se uită la cuvintele de pe listă și începe să scrie din capul ei.

Când domnișoara Mailer îi întreabă cine vrea să-și citească în fața clasei compunerea, ea este prima care ridică mâna – atât cât o poți ridica atunci când o ai liberă doar de la cot în jos – și spune:

– Eu, domnișoară Mailer! Eu vreau s-o citesc!
Eu!

Astfel ajunge Melanie să-și citească lucrarea.
Care sună așa:

A fost odată ca niciodată o femeie foarte frumoasă. Cea mai frumoasă, mai bună, mai deșteaptă și mai nemaipomenită femeie din toată lumea. Era înaltă și deloc gârbovită, cu pielea atât de întunecată că parcă era propria ei umbră și cu părul lung, negru și atât de încrețit că te lua cu amețeală doar când te uitai la ea. Și trăia în Grecia antică, după războiul dintre zei și titani, pe care îl câștigaseră zeii.

Și într-o zi, pe când se plimba într-o pădure, a fost atacată de un monstru. Acesta era o dihanie pocită și voia să o omoare și să o mănânce. Femeia era foarte curajoasă și s-a luptat și s-a tot luptat, dar monstrul era foarte mare și foarte fioros și continua să o atace, chiar dacă ea îl rănise de nenumărate ori.

Femeii i s-a făcut frică. Și-a ținut frica aproape de sufletul ei muritor.

Monstrul i-a sfărâmat sabia și sulița și se pregătea să o mănânce.

Dar atunci a apărut o fetiță. O fetiță foarte specială, creată de zei, ca Pandora. Semăna și cu Ahile, pentru că mama ei (femeia frumoasă și extraordinară) o scufundase în Râul Styx, așa că era invulnerabilă, mai puțin o parte micuță a trupului ei (dar nu călcâiul, pentru că ar fi fost la vedere, ci o altă parte secretă, pe care monstrul nu putea să o găsească).

Și fetița s-a luptat cu monstrul, l-a ucis, i-a tăiat capul și labele și l-a făcut

bucăți. Și femeia cea frumoasă a strâns-o la sufletul ei muritor și i-a spus: „Tu ești fetița mea specială. Vom fi mereu împreună, nu am să te părăsesc niciodată.“

Și au trăit fericite până la adânci bătrâneți, în deplină pace și prosperitate.

Ultima propoziție este furată, cuvânt cu cuvânt, dintr-o poveste a Fraților Grimm pe care le-a citit-o mai demult domnișoara Justineau, iar alte părți sunt oarecum împrumutate din cartea cu legende grecești, care se cheamă *Povești spuse de muze*, sau doar din vorbele interesante auzite de la oamenii mari. Însă este o poveste compusă de Melanie și ea este foarte fericită atunci când ceilalți copii spun că le place. Chiar și Kenny spune că i-a plăcut partea când monstrul a fost făcut bucăți.

Și domnișoara Mailer pare impresionată. Cât timp Melanie și-a citit povestea, ea și-a notat ceva în carnețel. Și a înregistrat-o pe Melanie la reportofonul ei micuț. Melanie trage nădejde că o să i-l dea și domnișoarei Justineau ca să asculte și ea povestea.

– Foarte interesant, Melanie, spune domnișoara Mailer.

Așază reportofonul pe pupitrul lui Melanie, chiar în fața ei, și începe să-i pună o mulțime de întrebări despre poveste. Cum arăta monstrul? Care erau sentimentele fetei față de monstru, atunci când încă trăia? Ce a simțit pentru el după ce a murit? Care erau sentimentele ei față de femeie? Și tot felul de alte întrebări dintr-astea, care au făcut-o să se simtă bine pentru că i-au dat senzația că personajele din poveste ar fi adevărate.

Ca și cum ea ar fi salvat-o pe domnișoara Justineau de monstru și domnișoara Justineau ar fi îmbrățișat-o.

Iar asta e de preferat unui milion de legende grecești.

Într-o zi, domnișoara Justineau le vorbește despre moarte. Face asta pentru că tocmai ce le-a citit un poem în care au murit majoritatea membrilor din Brigada Ușoară ². Și copiii vor să știe ce înseamnă a muri și ce se întâmplă atunci. Domnișoara Justineau le spune că este ca atunci când se sting toate luminile și se așterne o tăcere deplină – exact așa cum se întâmplă noaptea, numai că asta durează pe vecie. Nu se mai face niciodată dimineață. Nu se mai aprind niciodată luminile.

– Pare îngrozitor, spune Lizzie, pe un ton care te face să crezi că mai are puțin și începe să plângă.

Și lui Melanie i se pare îngrozitor; i se pare că moartea e ca atunci când stai în sala de duș în zilele de duminică și aerul miroase rău a substanțe chimice și după aia dispare și mirosul și niciodată nu va mai exista nimic.

Domnișoara Justineau își dă seama că i-a tulburat și încearcă să-i liniștească spunându-le mai multe.

– Dar poate că nu-i deloc așa, se grăbește ea să le zică. Nu știe nimeni cum este, pentru că după ce mori nu te mai poți întoarce să povestești cum a fost. Și, oricum, pentru voi va fi altfel decât pentru majoritatea oamenilor, pentru că voi sunteți...

Și aici se întrerupe, ca și cum i-ar fi înghețat cuvântul pe buze.

– Ce suntem noi? o întreabă Melanie.

Durează o secundă sau două până când domnișoara Justineau se hotărăște să vorbească. Lui Melanie i se pare că se gândește la ce ar putea să le spună ca să nu-i facă să se simtă mai rău decât se simt deja.

– Voi sunteți copii. Și nu vă puteți imagina cum este moartea, pentru că, atunci când ești copil, ți se pare că totul este veșnic.

Melanie e aproape sigură că nu asta voia să spună ea atunci. Însă, chiar și așa, tot i se pare foarte interesant. În clasă se face liniște în vreme ce copiii se gândesc la cele abia auzite. Este adevărat, își dă seama Melanie. Nu-și amintește ca viața ei să fi fost diferită de cea de acum și nu-și poate imagina că oamenii ar trăi în vreun alt fel. Dar în ecuația aceasta este ceva ce nu se leagă, așa că trebuie să întrebe:

– *Ai cui* copii suntem noi, domnișoară Justineau?

În poveștile pe care le știe ea, toți copiii au câte o mamă și un tată: Ifigenia i-a avut pe Clitemnestra și pe Agamemnon, iar Elena i-a avut pe Leda și pe Zeus. Uneori copiii aceia au și profesori, dar nu întotdeauna. Însă niciodată nu au sergenți. Prin urmare, întrebarea ei atinge înseși originile lumii, așa că Melanie se simte destul de tulburată.

Din nou domnișoara Justineau se gândește la răspuns, se gândește atât de mult încât Melanie e convinsă că nu va primi niciunul. Într-un târziu, îi spune:

– Mama ta a murit, Melanie. A murit când tu erai foarte mică. Probabil că și tatăl tău este mort, deși nu avem cum să fim siguri. Așa că acum ești în grija armatei.

– Doar Melanie? Sau noi toți? întreabă John.

Domnișoara Justineau dă încet din cap.

– Voi toți.

– Dar suntem într-un orfelinat, spune Anne.

(Copiii au ascultat povestea lui Oliver Twist într-o altă zi cu domnișoara Justineau.)

– Ba nu. Sunteți într-o bază militară.

– Așa pătesc toți copiii când le mor părinții?

Steven pune întrebarea asta.

– Câteodată.

Melanie se gândește bine și îmbină toate informațiile astea în cap, ca și cum ar fi piesele unui puzzle.

– Câți ani aveam eu când a murit mama mea? întreabă ea.

Pentru că își închipuie că trebuie să fi fost foarte mică, din moment ce nu și-o amintește deloc.

– Nu-i ușor de explicat, spune domnișoara Justineau.

Copiii se uită la expresia de pe chipul ei și înțeleg că nu-i face plăcere să vorbească despre lucrurile astea.

– Eram bebeluș? întreabă Melanie.

– Nu tocmai. Dar nici departe nu erai. Erai foarte mică.

– Și mama mea m-a dat la armată?

Altă tăcere lungă.

– Nu, răspunde domnișoara Justineau în cele din urmă. Se poate spune că armata a hotărât singură să te ia.

Vorbele astea le spune repede și pe un ton scăzut, aspru. După asta domnișoara Justineau schimbă subiectul și copiii nu o mai întreabă nimic, pentru că în clipa asta niciunul nu simte că ar mai dori să afle și altceva despre moarte.

Așa că le predă tabelul periodic al elementelor, care este ușor și amuzant. Din primul rând, unde stă Miles, și până la ultimul, fiecare numește câte un element chimic. Prima dată o fac în ordine crescătoare. Apoi invers. După aceea domnișoara Justineau îi provoacă la întrecere, cerându-le:

– Numiți un element care să înceapă cu litera N!

Sau:

– Numiți doar actinidele!

Nu se retrage nimeni din concurs până când probele nu devin mai complicate:

– Trebuie să înceapă cu o literă din numele vostru și să nu facă parte din același grup sau perioadă!

Zoe se vaită din cauză că cei cu numele mai lungi vor avea mai multe șanse și, evident, are dreptate, dar tot poate să aleagă din următoarele: zinc, zirconiu, oxigen, osmiu, einsteiniu, erbiu și europiu și nu se descurcă prea rău.

Când câștigă Xanthi (cu xenon), deja râd cu toții și toată povestea aia cu moartea pare uitată. Doar pare, firește. Melanie își cunoaște suficient de bine colegii ca să știe că răsucesc pe toate părțile cuvintele domnișoarei Justineau în mințile lor, exact așa cum face și ea – amestecându-le și fragmentându-le ca să vadă ce alte sensuri ar mai putea avea. Pentru că unica materie pe care nu o studiază la clasă se referă la ei înșiși.

Melanie s-a gândit deja la singura excepție a regulii care spune că toți copiii trebuie să aibă o mamă și un tată; și excepția aceasta este Pandora, care nu a avut nici mamă și nici tată, pentru că Zeus a creat-o din apă și lut. Și lui Melanie i se pare că așa e mai bine decât să ai o mamă și un tată pe care nu vei ajunge să-i cunoști niciodată. Spectrul absenței părinților ei plutește pe lângă ea și o sperie.

Dar vrea să mai afle un lucru. Și vrea atât de mult să-l afle, încât riscă să o supere din nou pe domnișoara Justineau. La sfârșitul orei, așteaptă până când domnișoara Justineau ajunge mai aproape de ea și îi pune întrebarea cât de încet poate:

– Domnișoară Justineau, dar ce o să se întâmple cu noi când vom crește mari? O să ne

păstreze armata sau o să plecăm acasă, la Beacon? Și dacă plecăm acolo, o să vină și toți profesorii cu noi?

Toți profesorii! Mda, sigur. De parcă i-ar păsa dacă nu o să-l mai vadă niciodată pe Domnul-Voce-Tulbure-Whitaker. Sau pe neinteresanta doamnă doctor Selkirk, care stă doar cu ochii în pământ, de parcă i-ar fi frică să se uite la ei. Vrea să spună *tu, domnișoară Justineau, tu, tu, tu* și îi vine să rostească vorbele astea cu voce tare, dar îi este teamă, pentru că se zice că dorința nu ți se mai îndeplinește dacă o spui tare.

Și mai știe, tot extrapolând poveștile citite sau auzite, că școala nu durează o veșnicie. Iar atunci când se termină, copiii nu ajung să se stabilească undeva împreună cu profesorii lor și să trăiască acolo cu toții. Și, cu toate că nu știe ce înseamnă cu adevărat aceste cuvinte, nu știe cum și ce va fi atunci când se va termina școala, acceptă faptul că se va termina într-o bună zi și de atunci încolo va fi altceva.

Așa că e pregătită pentru răspunsul negativ al domnișoarei Justineau. Vrea să pară stană de piatră, ca să nu i se citească nimic pe chip, dacă răspunsul va fi nu. Nu vrea decât adevărul, ca să se poată pregăti pentru durerea despărțirii.

Însă domnișoara Justineau nu-i răspunde deloc. Doar dacă mișcarea rapidă a mâinii ei nu este un răspuns. Și-o pune în față, ca și cum s-ar apăra, ca și cum Melanie a aruncat cu ceva în ea (ceea ce Melanie nu ar face niciodată, nici într-un milion de ani!).

Atunci soneria țârâie de trei ori, anunțând sfârșitul zilei. Și domnișoara Justineau își lasă capul în piept, de parcă ar încerca să-și revină după lovitura aceea imaginară. Și, total aiurea, Melanie își dă pentru prima dată seama că domnișoara Justineau poartă întotdeauna câte un articol roșu de îmbrăcăminte. Tricoul sau bentița de păr sau pantalonii sau eșarfa. Toți ceilalți profesori,

domnul doctor Caldwell și doamna doctor Selkirk se îmbracă numai în alb; în vreme ce Sergentul și oamenii Sergentului poartă verde, maro și maro-verzui. Domnișoara Justineau e roșie.

Ca sângele.

Ca și cum ar avea o rană care nu se mai vindecă și care o doare în permanență.

Asta-i o idee tâmpită, își spune Melanie, pentru că domnișoara Justineau zâmbește mereu și râde, iar vocea ei este ca un cântec. Dacă ar dura-o ceva, nu ar fi în stare să zâmbească atât de mult. Numai că în momentul ăsta domnișoara Justineau nu zâmbește deloc. Se uită fix în pământ și trăsăturile ei sunt contorsionate, de parcă ar fi furioasă, tristă, bolnavă – de parcă e pe punctul de a scoate ceva rău din ea: lacrimi, cuvinte sau vomă – sau toate trei.

– Eu nu o să plec, izbucnește Melanie, disperată să o facă pe domnișoara Justineau să se simtă bine din nou. Dacă tu trebuie să rămâi aici, am să rămân cu tine. Nu vreau să trăiesc în Beacon fără tine.

Domnișoara Justineau ridică fruntea și se uită la Melanie. Are ochii foarte strălucitori, iar gura ei seamănă cu linia aia de pe aparatul de EKG al doamnei doctor Caldwell, se modifică tot timpul.

– Îmi pare rău, spune repede Melanie. Te rog, domnișoară Justineau, nu mai fi tristă. Poți să faci orice vrei, sigur că poți. Poți să pleci sau să rămâi sau să...

Nu mai scoate niciun alt cuvânt. Parcă i se înnoadă limba și încremenește într-o tăcere deplină, pentru că se întâmplă ceva complet neașteptat și incredibil de minunat.

Domnișoara Justineau întinde mâna și o mângâie pe păr.

Mângâie părul lui Melanie, de parcă acesta ar fi cel mai firesc și normal lucru din lume.

Și Melanie vede dansuri de lumini înaintea ochilor și aproape nu mai poate să respire și nici

nu poate să vorbească sau să audă sau să se gândească la ceva, pentru că, în afară de oamenii Sergentului, nu a mai atins-o nimeni decât de două sau trei ori și întotdeauna din pură întâmplare – și uite-o acum pe domnișoara Justineau cum o mângâie dinadins și lumea a devenit brusc mult prea frumoasă.

Toți copiii din clasă se uită la ele. Cu ochii mari și gurile căscate. Este atât de liniște că se aude chiar și respirația domnișoarei Justineau, ușor tremurătoare, de parcă ar dârdâi de frig.

– Of, Doamne! șoptește ea.

– Lecția s-a încheiat, spune Sergentul.

Din cauza curelei din jurul gâtului, Melanie nu se poate întoarce ca să se uite la el. Nimeni altcineva nu pare să-l fi văzut când a intrat în clasă. Toți copiii sunt la fel de surprinși și de speriați ca Melanie. Chiar și domnișoara Justineau pare înfricoșată, iar acesta este un lucru (alături de faptul că Sergentul are un nume) care schimbă arhitectura întregii lumi.

Sergentul apare în câmpul vizual al lui Melanie, chiar în spatele domnișoarei Justineau. Domnișoara Justineau și-a retras deja mâna, imediat ce a auzit vocea Sergentului. Își lasă iar capul în piept și Melanie nu-i mai poate vedea chipul.

– Îi ducem înapoi acum, spune Sergentul.

– Bine.

Vocea domnișoarei Justineau abia se aude.

– Și ai să fii judecată.

– Bine.

– Și poate ai să-ți pierzi slujba. Pentru că tocmai ai încălcat toate regulile.

Domnișoara Justineau ridică fruntea. Are lacrimi în ochi.

– Du-te dracului, Eddie! spune ea încet și calm de parcă i-ar da bună dimineața.

Și dispare foarte repede din câmpul vizual al lui Melanie, care vrea să o cheme înapoi, vrea să-i

spună ceva care să o convingă să rămână: *Te iubesc, domnișoară Justineau. Am să mă transform într-un zeu sau într-un titan și am să te salvez.* Dar nu e în stare să scoată niciun cuvânt și după aceea apar oamenii Sergentului care încep să-i ducă pe copii înapoi în celulele lor, unul câte unul.

De ce? De ce a făcut asta?

Helen Justineau nu poate găsi un răspuns satisfăcător, așa că își pune întrebarea la nesfârșit. Stă singură în camera ei din luxoasa cazarmă, destinată civililor, cu puțin mai mare decât camera unui soldat și dotată cu o toaletă chimică. Se sprijină de peretele unde este oglinda, dar își evită privirea dezgustată și acuzatoare.

Și-a frecat mâinile până a reușit să-și ia pielea de pe ele, dar tot mai poate simți carnea aceea rece. Atât de rece de parcă n-ar fi curs sânge prin ea. De parcă ar fi atins un organism mort, adus de pe fundul mării.

De ce a făcut-o? De ce a pus mâna pe ea?

Chestia cu „polițistul bun“ este doar un rol pe care îl joacă – tocmai pentru a putea să observe și să evalueze reacțiile emoționale ale copiilor, ca să își poată scrie apoi rapoartele ipocrite și mieroase pentru Caroline Caldwell despre capacitatea lor de a nutri afecte normale.

Afecte normale. Probabil că asta simte acum Justineau.

Are senzația că a săpat o groapă adâncă în care să prindă lighioanele mici. Apoi s-a spălat bine pe mâini și s-a aruncat în ea.

Numai că, de fapt, groapa aia fusese săpată de Subiectul nr. 1 al experimentului, Melanie. Iar Justineau a căzut în capcana dragostei ei disperate, evidente, idolatrizante; sau a dezechilibrat-o destul

de tare, astfel încât pasul greșit a devenit inevitabil. Ochii aceia mari și încrezători pe chipul alb ca oasele. Moartea și Fecioara în același ambalaj micuț.

Nu și-a înfrânat compasiunea la timp. Nu și-a mai repetat, așa cum o face la începutul fiecărei zile, că, la încheierea acestui program, va pleca înapoi la Beacon pe calea aerului, la fel cum venise. Repede și simplu, cu toate lucrurile ei și fără să lase nicio urmă. Asta nu e viață. Asta e ceva ce se desfășoară în propria-i subrutină de sine stătătoare. Așa că ea va putea pleca de aici la fel de imună cum venise, cu condiția să nu se lase afectată de nimic.

Deși s-ar putea să fie prea târziu.

Din când în când ziua nu începe prea bine în Bloc. O zi în care dispar, unul după altul, toate tiparele repetitive după care își măsoară ea viața și atunci se simte de parcă ar pluti neajutorată și fără direcție prin aer – ca un balon în formă de Melanie. La o săptămână după ce domnișoara Justineau le-a spus copiilor că mamele lor sunt moarte vine o asemenea zi.

Este vineri dimineată, dar oamenii Sergentului nu aduc cu ei un profesor și nici nu descuie ușile celulelor. Melanie știe deja ce urmează să se întâmple, dar tot simte un ghimpe de neliniște atunci când aude zgomotul pantofilor cu toc înalt ai doamnei doctor Caldwell. Și, o clipă sau două după aceea, aude sunetul pixului doamnei doctor Caldwell, pe care aceasta îl tot păcăne, deschizându-l și închizându-l, deschizându-l și închizându-l, chiar dacă nu vrea să scrie nimic.

Melanie nu se dă jos din pat. Rămâne acolo și așteaptă. Nu o prea are la suflet pe doamna doctor Caldwell. În parte pentru că ritmurile firești ale zilei sunt tulburate ori de câte ori apare doamna doctor Caldwell, dar mai ales pentru că nu știe de ce a venit acum. Profesorii îi învață, iar oamenii Sergentului îi transportă pe copii din celule în sala de clasă și înapoi și, în zilele de duminică, le dau de mâncare și le fac duș. Doamna doctor Caldwell apare în momente imposibil de anticipat (Melanie a încercat odată să își dea seama dacă există un

tipar, dar nu a fost în stare să descopere vreunul) și, până la plecarea ei, toți se opresc din ce fac sau din ce ar trebui să facă.

Pocnetul tocurilor și păcănitul pixului se aud tot mai tare și apoi încetează.

– Bună dimineața, doamnă doctor! se aude de pe coridor vocea Sergentului. Căruia fapt datorăm această plăcere?

– Bună dimineața, domnule Sergent, îi răspunde doamna doctor Caldwell.

Vocea ei este aproape la fel de suavă și caldă ca a domnișoarei Justineau, iar Melanie se simte puțin vinovată pentru că nu o simpatizează. Probabil că, dacă ajungi să o cunoști, îți dai seama că este o persoană foarte drăguță.

– Voi începe o serie nouă de teste și am nevoie de câte unul din fiecare.

– Unul din fiecare? repetă Sergentul. Vreți să spuneți un băiat și o fată?

– Un ce și o ce? râde melodios doamna doctor Caldwell. Nu, nu asta vreau să spun. Genul este total irelevant. Măcar asta am reușit să demonstrăm. Îmi trebuie câte unul de la extremitățile curbei lui Gauss. ³

– Mai bine spuneți-mi pe care îi vreți. Îi fac pachet și vi-i aduc.

Se aude foșnet de hârtii.

– Șaisprezece este reprezentativ pentru nivelul minim, spune doamna doctor Caldwell.

Se aud iar tocurile pe ciment, dar se pare că stă pe loc și doar dă din picior, pentru că sunetul nici nu se îndepărtează, nici nu se apropie. Și păcăne din pix.

– Pe asta o vreți? întreabă Sergentul și vocea lui pare foarte aproape.

Melanie ridică privirea. Doamna doctor Caldwell se uită în celula ei prin vizieră. Își intersectează privirile și niciuna nu clipește.

– Micuțul nostru geniu? spune doamna doctor Caldwell. Termină cu prostiile, Sergent. N-am de

gând să irosesc numărul unu pe un simplu studiu comparativ. Când am să vin după Melanie, o să auzi îngeri cântând din trompete.

Sergentul mormăie ceva ce Melanie nu înțelege și doamna doctor Caldwell începe să râdă.

– Sunt sigură că măcar de niște trompete poți să faci rost.

Se întoarce și coridorul răsună din nou de *cioc-poc*-ul tocurilor ei.

– Două rațe mici, strigă ea. Douăzeci și doi.

Melanie nu cunoaște toate numerele celulelor în care stau copiii, dar și le amintește pe cele mai multe din perioada când era un profesor care îi striga după numărul celulei, nu după nume. Marcia este numărul șaisprezece și Liam este douăzeci și doi. Se întreabă ce vrea să facă doamna doctor Caldwell cu ei și ce o să le spună.

Se duce la vizieră și se uită la oamenii Sergentului care intră în celula 16 și în celula 22. Îi scot pe Liam și Marcia în scaunele lor cu roțile și îi duc pe coridor, dar nu în direcția clasei, ci în direcție opusă, spre ușa din oțel.

Melanie îi urmărește cât poate, dar ei merg mai departe și ies din raza ei vizuală. Își imaginează că au ieșit pe ușa aceea, pentru că nu mai este nimic altceva la capătul coridorului, nu? Asta înseamnă că Liam și Marcia au ocazia să vadă cu ochii lor ce e dincolo de ușa aia!

Melanie speră că azi va fi o zi cu domnișoara Justineau, pentru că domnișoara Justineau îi lasă să vorbească între ei despre tot felul de lucruri care nu sunt în lecție și atunci când Marcia și Liam se vor întoarce, îi va putea întreba ce le-a spus doamna doctor Caldwell și ce au făcut sau unde au fost și ce se află în partea cealaltă a ușii.

Desigur că are multe alte motive pentru care speră să fie o zi cu domnișoara Justineau.

Și uite că este. Copiii compun cântece pe care domnișoara Justineau le cântă la flaut și alcătuiesc rime complicate pentru cuvintele lungi care li s-au

dat. Se distrează de minune, dar ziua trece, iar Liam și Marcia nu mai apar. Așa că Melanie nu are cum să le pună vreo întrebare și se întoarce seara în celulă mai curioasă ca oricând.

Apoi vine weekendul și nu se mai fac lecții și nu mai poate vorbi cu nimeni. Toată ziua de sâmbătă Melanie stă cu urechile ciulite, dar nu aude ușa urâtă din oțel deschizându-se.

Iar duminică, Liam și Marcia nu sunt aduși în sala de duș.

Iar luni este o zi cu domnișoara Mailer și marți este o zi cu domnul Whitaker și după aceea lui Melanie i se cam face teamă să întrebe de cei doi, pentru că în minte i s-a înfiripat ideea, exact așa cum se formează o crăpătură în perete, că Liam și Marcia s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, tot așa cum nu s-a mai întors nici Ronnie după ziua în care a urlat și și-a lovit mâna de ușă. Și poate întrebarea ei ar schimba cursul lucrurilor. Poate că, dacă se prefac toți că nu observă nimic, într-o bună zi Liam și Marcia vor fi aduși înapoi în scaunele lor cu roțile și totul va fi ca înainte, ca și cum nu ar fi fost niciodată luați de acolo. Dar dacă cineva întreabă: „Unde s-au dus?“, atunci vor fi duși de-a binelea și Melanie nu o să-i mai vadă niciodată.

– Bine, spune domnișoara Justineau. Știe cineva ce zi este astăzi?

Este marți, toți știu asta. Și este o zi cu domnișoara Justineau, iar asta este mai important. Însă toți copiii încearcă să ghicească ce altceva ar mai putea fi.

– Ziua ta?

– Ziua *regelui*?

– Ziua în care s-a petrecut un eveniment important, în urmă cu mulți ani?

– O zi cu o dată palindromică?

– O zi când vine cineva nou?

Sunt cu toții emoționați, deoarece știu că întrebarea are legătură cu sacoșa aia mare din pânză pe care a adus-o domnișoara Justineau și își dau seama că și ea este la fel de emoționată și abia așteaptă să le arate ce e înăuntru.

În cele din urmă, Siobhan dă răspunsul corect.

– Este prima zi de primăvară! strigă el din spatele lui Melanie.

– Foarte bine, Siobhan, spune domnișoara Justineau. Bravo! Azi este douăzeci și unu martie și, pentru partea de lume unde trăim noi, această dată reprezintă... ce? Care-i treaba cu douăzeci și unu martie?

– E prima zi de primăvară, repetă Tom.

Dar Melanie, care, dacă ar putea, și-ar da cu pumnii în cap pentru că nu s-a gândit ea prima la

răspunsul ăsta, știe că domnișoara Justineau așteaptă mai mult de la ei.

– Este echinocțiul de primăvară! spune ea repede, ca să nu i-o ia altcineva înainte.

– Exact, o aprobă domnișoara Justineau. Felicități-o pe colega voastră. Astăzi este echinocțiul de primăvară. Ce înseamnă asta?

În clasă se iscă o mare hărmălaie, pentru că toți copiii vor să răspundă. În mod obișnuit, nu se deranjează nimeni să le spună data și evident că nu văd niciodată cerul, dar cunosc teoria aceasta. De la solstițiul din decembrie, nopțile au început să se scurteze, iar zilele au devenit tot mai lungi (deși copiii nu văd când este noapte și când zi, deoarece nu sunt geamuri la celulele lor). Astăzi este ziua în care cele două sunt egale. Și ziua, și noaptea au fiecare câte douăsprezece ore.

– Așa că putem spune că este o zi magică, zice domnișoara Justineau. În vremurile de demult, se spunea că astăzi se sfârșește lungul întuneric al iernii și că vegetația va începe să crească din nou și că lumea va renaște. Solstițiul era considerat o făgăduială că zilele nu se vor scurta până la dispariția lor completă. Echinocțiul era ziua în care făgăduiala se îndeplinea.

Domnișoara Justineau ia sacoșa și o pune pe masă.

– Și m-am gândit la asta, spune ea rar, știind că toți copiii o urmăresc cu atenție, știind că ard de nerăbdare să vadă ce e în sacoșă. Și mi-am dat seama că nimeni nu v-a arătat vreodată ce înseamnă primăvara. Așa că m-am urcat pe gardul care înconjoară perimetrul...

Copiilor li s-a tăiat respirația. O fi fost Regiunea 6 curățată în mare parte, dar lumea de dincolo de gardul acela încă mai aparține flămânzilor. Și dacă ajungi acolo, te pot vedea sau îți pot simți mirosul – și, odată ce ți-au luat urma, nu se mai opresc până nu te prind și te mănâncă.

Domnișoara Justineau le vede chipurile îngrozite și începe să râdă.

– Am glumit, îi liniștește ea. Există o zonă din tabără pe care soldații nu s-au obosit să o curețe atunci când au ridicat cazarma asta. Și acolo sunt o mulțime de flori sălbatice, ba chiar și câțiva copaci. Așa că...

Și deschide larg sacoșa.

– Așa că m-am dus acolo și am luat repede ce am găsit. Înainte de Colaps gestul meu ar fi putut fi considerat un act de vandalism, dar florile sălbatice o duc destul de bine în prezent, așa că mi-am zis că nu contează.

Bagă mâna în sacoșă și scoate ceva de acolo. Un fel de băț lung și răsucit, cu alte bețe mai mici care ies din el în toate direcțiile. Iar din bețele mici ies altele și mai mici și tot așa. E un obiect cu o formă foarte ciudată și complicată. Și pe toate bețele și bețișoarele alea sunt niște puncte verzi. Dar, atunci când domnișoara Justineau învârte bățul, Melanie înțelege că nu sunt puncte. Sunt niște chestii care ies și ele dinăuntrul bățului. Și unele sunt stricate; s-au spart în mijloc și se cojesc și din ele apar un fel de buze verzi și foarte subțiri, încadrate de un fel de paranteze.

– Știe cineva ce este asta? întreabă domnișoara Justineau.

Nu răspunde nimeni. Melanie se gândește cât poate ea de bine, încercând să compare obiectul acela cu ceva ce a mai văzut sau despre care a aflat din vreo lecție. Și își dă seama că bățul acela se ramifică iar și iar în bețe mai mici, exact la fel cum un număr foarte mare se descompune în factori primi. Și chiar atunci Joanne răspunde:

– Este o ramură.

Proasto, proasto, proasto! se muștră Melanie. Pădurea tropicală de pe peretele celulei ei este plină de ramuri. Dar parcă ramura adevărată arată altfel. Are o formă mai complicată și mai fragmentată, iar textura ei este mai aspră.

– Bineînțeles că este o ramură, o aprobă domnișoara Justineau. Cred că e o ramură de arin. Cu vreo două mii de ani în urmă, probabil că oamenii care trăiau aici numeau perioada aceasta a anului „luna arinului“. Din scoarța lui își făceau tot felul de leacuri, pentru că este foarte bogată într-o substanță care se numește salicilină. Un fel de medicament natural pentru ameliorarea durerilor.

Merge prin clasă și dezleagă mâinile drepte ale copiilor pentru ca ei să poată atinge ramura de arin și să se uite la ea de aproape. Lui Melanie i se pare cam urâtă, dar întru totul fascinantă. I se pare fascinantă mai ales atunci când domnișoara Justineau le spune că punctele verzi se numesc muguri și că se vor transforma în frunze și vor îmbrăca întregul copac în rochia lor verde, de vară.

Dar în sacoșă se află multe alte lucruri și, când domnișoara Justineau începe să le scoată, unul câte unul, întreaga clasă este copleșită de uimire. Pentru că din sacoșă se revarsă o mulțime de culori – stele, roți și serpentine care strălucesc de-ți iau ochii și sunt delicate și complicate la fel cum este ramura, doar că sunt mult mai simetrice. Flori.

– Opaiță roșie, spune domnișoara Justineau.

Arătându-le o crenguță cu niște flori care nu sunt roșii, ci aproape violet, iar fiecare petală este despicată ca urma unei labe de animal, pe care o văzuse Melanie odată într-un desen.

– Rozmarin.

Degețele albe și degețele verzi îmbinate, așa cum ți le împletești și tu atunci când ești nervos și nu vrei să ți le agiți.

– Narcise.

Tuburi galbene ca trompetele în care suflă îngerii din pozele vechi aflate în cărțile domnișoarei Justineau, însă cu marginile franjurate atât de delicate, încât se mișcă atunci când domnișoara Justineau suflă peste ele.

– Moșmon.

Sfere albe, fiecare alcătuită din petale suprapuse, curbate și cuibărite unele în altele și deschise la capăt, dezvăluind alte flori miniaturale în centrul lor.

Copiii sunt hipnotizați. În clasă a venit primăvara. Este echinocțiul, când lumea se află în echilibru între iarnă și vară, între viață și moarte, ca un titirez oprit din mișcare în vârful unui deget de ștregar.

După ce s-au uitat la flori și le-au ținut în mână, domnișoara Justineau le pune în sticle și borcane și le așază prin clasă, oriunde se găsește un raft sau o masă sau un alt fel de suprafață plană. Și întreaga clasă se transformă într-o pajiște.

Apoi le citește copiilor poezii despre flori, începând cu una scrisă de Walt Whitman despre liliac și despre cum revine mereu primăvara, dar Walt Whitman nu ajunge prea departe cu asta, pentru că începe să vorbească despre moarte și despre cum ar dori el să pună crengile de liliac pe un sicriu pe care tocmai l-a văzut, așa că domnișoara Justineau zice că hai să renunțăm la poezia asta cât încă mai suntem veseli și începe să citească o poezie de Thomas Campion ⁴. Are nume de floare, își spune Melanie, căreia îi place mult mai mult poezia asta.

Însă cea mai importantă realizare a acestei zile este că Melanie știe acum data. Și vrea să o știe mereu, așa că se hotărăște să țină socoteala.

Își face un loc în minte doar pentru dată și în fiecare zi se duce în locul acela și mai adaugă una. Are grijă să o întrebe pe domnișoara Justineau dacă acesta este un an bisect și uite că este. Și nu mai are nicio problemă din clipa în care a aflat și asta.

Nu poate să explice de ce se simte mult mai bine de când știe data. Dar parcă îi conferă un fel de putere secretă – ca și cum ar controla o părticică de lume.

Și își dă seama că niciodată până atunci nu mai avusese sentimentul acesta.

Caroline Caldwell se pricepe foarte bine să separe creierele de craniu. Face operația asta atât de repede și atât de metodic încât reușește să scoată creierul întreg, aproape fără să afecteze deloc țesutul. A ajuns în punctul în care ar putea face treaba asta și în somn.

De fapt, nu mai doarme de trei nopți și, oricât s-ar freca la ochi, nu-și poate calma mâncărimea. Dar are mintea limpede, aproape deloc tulburată în ciuda oboselii. Știe ce face. Se verifică și este de acord cu tehnica ei perfectă.

Prima tăietură o face în spatele osului occipital – introduce cel mai subțire fierăstrău de oase în deschizătura făcută de doamna doctor Selkirk, printre straturile dermei date la o parte și printre fibrele mușchiului expus.

Mai întâi lărgeste tăietura aceea inițială, având grijă să meargă în linie orizontală, paralelă cu cea mai largă parte a capului. Este important să aibă suficient loc de lucru și astfel să nu strivească creierul său să îl scoată pe bucăți. Continuă operația, mișcând fierăstrăul înainte și-napoi cu mișcări grațioase, ca acelea ale unui violonist cu arcușul lui. Și taie prin osul parietal și prin cel temporal, păstrând aceeași linie dreaptă, până ajunge în cele din urmă la marginile supraorbitale.

De aici încolo nu mai contează dacă taie drept sau nu. Marchează locul cu un X; apoi doamna doctor Caldwell taie cu fierăstrăul, pornind din

stânga sus spre dreapta jos și apoi din nou, din stânga jos spre dreapta sus, făcând două incizii mai adânci care se intersectează între ochii subiectului.

Care clipesc repede și sacadat, se focalizează și se defocalizează, plini de neastâmpăr.

Subiectul este mort, dar agentul patogen care îi controlează sistemul nervos nu este deloc descurajat de pierderea cunoștinței. El încă mai știe ce vrea, el încă mai este căpitanul acestei nave care se scufundă.

Doamna doctor Caldwell adâncește în partea din față a craniului cele două tăieturi care se intersectează, deoarece acolo sinusurile subiectului dublează grosimea osului.

Apoi lasă din mână fierăstrăul și ia o șurubelniță – piesă dintr-o trusă primită în dar de tatăl ei de la editura *Reader's Digest* în urmă cu mai bine de treizeci de ani, atunci când se abonase la câteva dintre publicațiile ei.

Următoarea parte este mai delicată și mai dificilă. Testează inciziile cu vârful șurubelniței, lărgindu-le și mai mult acolo unde este posibil, dar având grijă să nu introducă prea adânc capătul de lucru al uneltei ca nu cumva să distrugă creierul de dedesubt.

Subiectul oftează, deși nu mai are nevoie de oxigen.

– Terminăm curând, îl asigură doamna doctor Caldwell, realizând imediat ridicolul situației.

Aceasta nu este o conversație și nici vreun fel de experiență comună.

Vede că doamna doctor Selkirk o urmărește atentă, de-abia mascându-și curiozitatea. Iritată, pocnește din degete și îi arată fierăstrăul, pe care Selkirk i-l aduce imediat.

Acum începe un balet de pași minusculi: testează craniul cu vârful șurubelniței ca să își dea seama unde se mișcă, taie iar cu fierăstrăul în locurile unde simte rezistență și reușește să ridice treptat calota craniană într-o singură bucată.

Asta a fost partea cea mai grea și acum s-a terminat.

Doamna doctor Caldwell ridică ușor calota și secționează nervii cranieni și vasele de sânge cu un bisturiu subțire, numărul zece. Desprinde încet și creierul. Când ajunge la măduva spinării o taie și pe aceasta.

Dar deocamdată nu încearcă să scoată creierul de tot. Îi întinde bisturiul lui Selkirk și ia de la ea un clește bont cu care înlătură, foarte atentă, cele câteva bucăți mici de os care se ridică falnice din marginea găurii făcute în craniu. Este mult prea ușor să deteriorezi creierul atunci când îl scoți prin trapa aia improvizată și, într-o astfel de situație, nu ți-ar mai fi de niciun folos și ai putea foarte bine să îl arunci la gunoi.

De-abia *acum* îl ridică. Face operațiunea cu ambele mâini, de dedesubt, pipăindu-l ușor cu vârful degetelor și nelăsându-l să se atingă de marginea osoasă.

Cu grijă infinită îl așază pe tocător.

Subiectul numărul douăzeci și doi, al cărui nume fusese Liam (în caz că ți se pare normal să dai nume unor asemenea creaturi), continuă să se holbeze la ea cu ochi bulbucați, ce-i urmăresc fiecare mișcare. Dar asta nu înseamnă că ar mai fi în viață. Doamna doctor Caldwell este de părere că momentul morții este acela în care agentul patogen traversează bariera hematoencefalică. Ce rămâne după aceea nu mai este organismul-gazdă, chiar dacă inima continuă să bată (cu un ritm cardiac de zece, douăsprezece bătăi pe minut) și chiar dacă mai vorbește și poate chiar să primească nume de băiat sau de fată. Ci este parazitul.

Iar acest parazit, ale cărui nevoi și tropisme sunt foarte diferite de nevoile și instinctele omenești, este un administrator extrem de sânguincios. El continuă să conducă o gamă largă de sisteme și rețele fizice, fără legătură cu creierul. Și tocmai din cauza aceasta creierul Subiectului nr.

22 se este pe punctul de a fi tăiat și pus pe lamelele de microscop.

– Să scot și ce a mai rămas din măduva spinării? întreabă Selkirk.

Vorbește pe tonul acela nesigur și rugător pe care Caldwell îl disprețuiește. Parcă ar fi o cerșetoare la colț de stradă, dar care nu cere bani sau mâncare, ci îndurare. *Nu mă pune să fac ceva scârbos sau dificil!*

Doamna doctor Caldwell își pregătește briciul și nici nu se uită la ea.

– Sigur că da, îi spune. Scoate-o.

Îi vorbește tăios și este posomorâtă pentru că această etapă a procedurii îi rănește mândria profesională mai mult decât oricare dintre celelalte. Dacă ar fi vreodată să-și ridice amenințătoare pumnul la cerul pustiu, atunci din cauza asta ar face-o. A citit despre cum se porționau și se montau creierii în zilele de demult, de dinainte de Colaps. Pe vremea aceea exista un dispozitiv care se numea UMA – ultramicrotom automat – a cărui lamă cu diamant putea fi astfel calibrată încât să taie creierul în secțiuni transversale perfecte de grosimea unui singur neuron. Adică în jur de treizeci de mii de felii per milimetru.

Cel mai bun rezultat al ghilotinei doamnei doctor Caldwell este tăierea în zece felii pe milimetru, fără a zdrobi structurile fragile pe care vrea să le studieze.

Pomenește-i doamnei doctor Caldwell de Robert Edwards. Pomenește-i de Elizabeth Blackburn, Günter Blobel sau Carol Greider sau de oricare expert în biologia celulară care a primit vreodată Premiul Nobel și vezi ce o să-ți răspundă.

Cel mai adesea îți va spune: „Pun pariu că el (sau ea) a avut la dispoziție un ultramicrotom automat. Și un ultramicroscop 0.5 cu dispozitiv pentru corectarea abaterilor și un sistem de înregistrare secvențială a celulelor vii și o armată

de foști studenți și stagiați și laboranți care să se ocupe de treburile anoste ale experimentului, pentru ca laureatul Premiului Nobel să fie liber să valseze la lumina lunii cu muza lui blestemată.“

Doamna doctor Caldwell încearcă să salveze lumea și are senzația că poartă mănuși de bucătărie în loc de mănuși chirurgicale. Odată a avut ocazia să se acopere de glorie. Dar s-a ales praful de șansa aia și uite-o acum aici. Singură și la cheremul nimănui. Încă se mai luptă.

Selkirk scoate un behăit de panică, trezind-o pe Caldwell din reveria ei neproductivă.

– Măduva spinării este secționată, doamnă doctor. La nivelul vertebrei doisprezece.

– Arunc-o, mormăie doamna doctor Caldwell.

Nici măcar nu mai face vreun efort să-și ascundă disprețul.

Au trecut o sută și șaptezeci de zile de când Liam și Marcia au fost luați de acolo și nu s-au mai întors.

Melanie se tot gândește la asta și își face griji, dar încă nu a întrebat-o pe domnișoara Justineau – și nici pe altcineva – ce s-a întâmplat cu ei. A reușit doar să-l întrebe pe domnul Whitaker ce înseamnă două rațe mici. Își aduce aminte că doamna doctor Caldwell a rostit cuvintele astea în ziua cu pricina.

Domnul Whitaker este într-una din zilele alea ale lui când e ba vesel, ba întors pe dos și vine cu sticla în clasă, iar sticla e plină ochi cu doctoria aia care întâi îl face să se simtă mai bine și apoi îl face să se simtă mai rău. Melanie a observat de destule ori procesul acesta straniu și cam îngrijorător ca să-i poată anticipa cursul. Domnul Whitaker intră în clasă nervos și pus pe ceartă, hotărât să critice orice fac sau spun copiii.

După aceea își bea doctoria, iar aceasta se răspândește prin el așa cum se răspândește cerneala prin apă (domnișoara Justineau le-a arătat experimentul ăsta). Și atunci i se relaxează tot corpul și îi dispar toate ticurile și spasmele. I se relaxează și mintea, pentru că o vreme e blând și răbdător cu toată lumea. Ar fi extraordinar dacă s-ar putea opri în momentul acela, dar continuă să bea și miracolul o ia în sens invers. Problema nu ar fi că domnul Whitaker redevine irascibil. Ci că se face mai rău, se face într-un fel îngrozitor, pe care

Melanie nu știe cum să-l numească. Pare că îl cuprinde o stare de nefericire totală și se închide în sine, dar, în același timp, și încearcă să fugă de sine, ca și cum în sufletul lui ar exista ceva mult prea urât, de care îi este scârbă. Câteodată îl apucă plânsul și spune că îi pare rău, dar nu copiilor le spune asta, ci unei persoane care nu se află în clasă și al cărei nume se schimbă în permanență.

Cunoscând foarte bine ciclul acesta, Melanie face în așa fel încât să-i pună întrebarea atunci când se află în faza expansivă. Adică ce ar putea însemna cele două rațe, îl întreabă ea pe domnul Whitaker, depre care a vorbit doamna doctor Caldwell? Și de ce a vorbit despre ele chiar atunci, în ziua când a venit și i-a luat pe Liam și pe Marcia?

– E o expresie dintr-un joc care se cheamă bingo, îi spune domnul Whitaker, cu vocea ușor înfundată. În jocul ăsta, fiecare participant primește un carton cu numere de la unu la o sută. Conducătorul jocului anunță câte un număr la întâmplare și primul jucător care și-a bifat toate numerele câștigă un premiu.

– Atunci înseamnă că cele două rațe mici sunt unul dintre premii? îl întreabă Melanie.

– Nu, Melanie, sunt unul dintre numere. Ca un fel de cod. Fiecărui număr i se atașează câte o anume expresie sau grup de cuvinte. Două rațe mici înseamnă douăzeci și doi din cauza formei cifrelor. Uite.

Și desenează doi de „2” pe tabla albă.

– Nu ți se pare că seamănă cu două rățuște care înoată împreună?

Lui Melanie i se pare că seamănă mai degrabă cu două lebede, dar jocul de bingo nu o interesează prea mult. Deci doamna doctor Caldwell nu a făcut nimic altceva decât să spună de două ori „douăzeci și doi”. O dată așa cum se spune în mod normal și încă o dată folosind codul ăsta. A spus de două ori că pe Liam l-a ales, nu pe altcineva.

L-a ales pentru ce anume?

Melanie se gândește la numere. Limbajul ei secret folosește numerele – numere diferite de degete ridicate la mâna dreaptă și la mâna stângă sau de două ori la mâna dreaptă, dacă stânga este legată de scaun. Asta înseamnă de șase ori șase diferite combinații (pentru că și neridicarea niciunui deget reprezintă un semnal) – suficiente pentru toate literele alfabetului, plus semne speciale pentru toți profesorii și pentru doamna doctor Caldwell și pentru Sergent, plus un semn de întrebare și un alt semn care înseamnă „Glumesc“.

O sută și șaptezeci de zile înseamnă că acum este vară. Poate că domnișoara Justineau va aduce din nou lumea de afară în clasă și le va arăta cum este vara, așa cum a făcut și cu primăvara. Dar domnișoara Justineau se poartă ciudat în ultima vreme. Câteodată uită ce vrea să spună, se întrerupe în mijlocul propoziției și tace multă vreme, iar când începe din nou să vorbească, subiectul este cu totul altul.

Le citește mult mai mult din cărți, dar mult mai rar le cântă cântece și îi pune să joace jocuri.

Poate că domnișoara Justineau are un motiv să fie tristă. Iar gândul acesta o umple pe Melanie de disperare și de furie. Vrea să o protejeze pe domnișoara Justineau și vrea să știe care-i omul acela îngrozitor care a întristat-o. Nu știe cum ar putea să-l pedepsească dacă ar afla cine este, dar cu siguranță că l-ar face să se căiască.

Și un singur nume îi vine în minte atunci când se gândește la asta.

Și uite-l cum intră acum în clasă, cu șase dintre oamenii lui, cu cicatricea aia urâtă traversându-i într-o diagonală neregulată jumătate din chipul încruntat. Înșfacă mânerul scaunului cu roțile al lui Melanie, îl întoarce și îl împinge afară din clasă. Repede și cu mișcări bruște, așa cum face el mai toate lucrurile. Trece de ușa de la celula lui Melanie, apoi dă înapoi, o ține deschisă

cu fundul și răsucește scaunul atât de brusc și cu atâta putere, încât pe față o ia cu amețală.

Doi dintre oamenii Sergentului vin în spatele lui, însă nu se apropie deloc de scaun. Așteaptă în poziție de drepti ca Sergentul să le facă un semn din cap. Atunci unul dintre ei îndreaptă pistolul spre Melanie, în vreme ce celălalt începe să dezlege curelele, începând cu cea de la gât, pe care o desface de la spate.

Melanie vede că Sergentul se uită lung la ea și simte pe dinăuntru ceva ca un pumn încheștat de furie. Sergentul e de vină pentru că domnișoara Justineau este tristă. Nu are cum să fie altfel, pentru că a început să fie tristă din ziua aia când Sergentul s-a supărat pe ea și i-a spus că a încălcat toate regulile.

– Ia uită-te la tine, îi spune el acum lui Melanie. Ești schimonosită la față de zici că ești o mască a tragediei. De parcă ai fi în stare să ai sentimente. Iisuse Hristoase!

Melanie se uită la el cât de fioros poate.

– Dacă aș avea o cutie în care să fie toate nenorocirile din lume, îi spune ea, aș deschide-o foarte puțin, doar cât să te împing înăuntru. Și după aia aș închide-o pe vecie.

Sergentul începe să râdă, surprins, de parcă nu-i vine să creadă ce a auzit.

– La naiba, spune el. Atunci mai bine mă asigur că n-o să pui niciodată mâna pe vreo cutie.

Melanie e scandalizată când îl aude că își bate joc de cea mai grozavă insultă care i-a trecut ei prin minte. Caută disperată ceva cu care să crească miza.

– Mă iubește! exclamă ea mânată de impuls. De asta m-a mângâiat pe păr! Pentru că mă iubește și vrea să fie cu mine! Și tu ai reușit s-o întristezi și de aia te urăște! Te urăște la fel de mult cum îi urăște pe flămânzi!

Sergentul se holbează la ea, apoi se schimbă la față, ca și cum mai întâi ar fi surprins și apoi

speriat și după aia mânios. Își încleștează încet pumnii mari.

Pune mâinile pe brațele scaunului lui Melanie și îl izbește de perete. Se apropie de copilă și chipul lui e acum roșu și schimonosit.

– Am să te strivesc ca pe un gândac, pocitanie ce ești! o amenință el aproape sufocându-se de furie.

Oamenii Sergentului urmăresc scena cu priviri neliniștite. Parcă și-ar spune că ar trebui să intervină, să facă ceva, dar nu știu ce anume. Unul dintre ei îngaimă:

– Domnule Sergent Parks...

Și-atâta tot.

Sergentul se îndreaptă și se dă un pas înapoi, ridicând din umeri.

– Am terminat aici, spune el.

– Dar nu am dezlegat-o, intervine celălalt subordonat al Sergentului.

– Păcat, spune Sergentul.

Dă ușa de perete și-i așteaptă să iasă înaintea lui, privindu-i fix pe fiecare, până când cei doi bărbați renunță și o lasă pe Melanie acolo unde este.

– Vise plăcute, puștoaico! zice Sergentul.

Trânțește ușa în urma lui și ea îl aude apoi cum trage zăvoarele.

Unu.

Două.

Trei.

– Îmi fac griji în privința obiectivității tale, îi spune doamna doctor Caldwell lui Helen Justineau.

Justineau nu răspunde, dar chipul ei probabil că spune *iartă-mă*.

– Există un motiv pentru care studiem acești subiecți, continuă Caldwell. Nu ai cum să-ți dai seama din asistența pe care o primim, dar programul nostru de cercetare este colosal de important.

Justineau tot nu spune nimic, iar Caldwell pare că simte nevoia să umple golul. În exces.

– Nu exagerez când spun că supraviețuirea noastră ca rasă ar putea depinde de rezultatele studiului nostru, de felul în care vom reuși să înțelegem de ce infecția s-a manifestat altfel în cazul acestor copii – și a luat alt curs, diferit de evoluția ei normală la nouăzeci și nouă virgulă nouăzeci și nouă la sută dintre subiecți. Este vorba despre supraviețuirea noastră, Helen. Asta este miza. Speranța unui viitor. Speranța descoperirii unei ieșiri din nenorocirea asta.

Se află în laborator, atelierul în care Caldwell își realizează opera murdară. Justineau nu intră prea des aici. A venit acum pentru că a chemat-o Caldwell. Poate că baza aceasta și misiunea lor se află sub jurisdicția armatei, dar Caldwell a rămas șefa ei și atunci când o cheamă, ea trebuie să i se

supună. Trebuie să plece din clasă și să facă o vizită în camera asta de tortură.

Creiere în borcane. Culturi de țesuturi în care pot fi recunoscute membre și organe omenești care produc nori compacți și cenușii de materie fungică. O mână și un antebraț – de copil, firește – jupuite de piele și deschise. Carnea este desfăcută și mușchiul este prins cu benzi din plastic galben, pentru ca să poată fi examinată compoziția interioară. Încăperea este ticsită cu asemenea grozăvenii și îți provoacă o stare de claustrofobie pentru că jaluzelele sunt în premanență coborâte pentru a ține lumea de afară la distanță optimă din punct de vedere clinic de periculoasele experimente ce au loc înăuntru. Lumina – albă și neiertător de puternică – vine din tuburile fluorescente de la nivelul tavanului.

Caldwell pregătește lamelele de microscop, folosind o lamă de ras cu care ia fâșii de țesut de pe ceva ce seamănă cu o limbă.

Justineau nici nu tresare. Are grijă să privească bine la tot ce se întâmplă acolo, pentru că și ea este parte a acestui proces. Își închipuie că, dacă s-ar preface că nu vede, atunci ar ajunge undeva de unde nu mai este cale de întoarcere, dincolo de orizontul ipocriziei, și s-ar prăbuși în gaura neagră a solipsismului ⁵.

Hristoase, e pe cale să se transforme în Caroline Caldwell.

Care aproape a făcut parte din marele think-tank pentru salvarea rasei omenești în zilele de început a ceea ce a ajuns să fie cunoscut sub numele de Colaps. Vreo douăzeci și ceva de oameni de știință într-o misiune secretă, într-un program secret al guvernului – cea mai mare afacere a unei lumi deja pe ducă. Mulți chemați, puțini aleși. Caldwell se afla în primul rând atunci când ușile li s-au trântit în nas. Oare încă o mai ustură, după toți acești ani? Oare din cauza asta a înnebunit?

Toate s-au întâmplat cu atât de mult timp în urmă încât Justineau a uitat mare parte din amănunte. La trei ani după primul val de infecții, societățile dezvoltate, aflate în cădere liberă, s-au înșelat atunci când și-au imaginat că se terminase. În Marea Britanie, numărul celor infectați părea a se fi stabilizat și se luau în discuție sute de inițiative legislative. Beacon va descoperi antidotul, va vindeca orașele și va restabili mult-doritul statu-quo.

În zorii aceia stranii și falși, au mai fost acreditate încă două laboratoare. Dar acestea nu au fost construite de la zero – nu era timp suficient pentru așa ceva, ci au fost improvizate la repezeală, dar cu eleganța caracteristică nației, prin reechiparea a două vehicule aflate în posesia Muzeului de Istorie Naturală din Londra.

Destinate expozițiilor itinerante, cele două mașini, botezate Charles Darwin și Rosalind Franklin (Charlie și Rose), au devenit două uriașe baze mobile de cercetare. Fiecare dintre ele avea lungimea unui autocamion și era cam de două ori mai lată. Fiecare era dotată cu laboratoare moderne de biologie și de chimie organică și avea cușete pentru cei șase cercetători, patru agenți de pază și doi șoferi care alcătuiau echipa. Au mai beneficiat și de o gamă largă de modificări, aprobate de Ministerul Apărării, printre care montarea de șenile, acoperirea cu o carcasă blindată groasă de câțiva centimetri și instalarea de tunuri și aruncătoare de flăcări atât în partea din față, cât și în cea din spate.

„Marile speranțe verzi“, cum li se spunea, au fost inaugurate cu tot fastul posibil în situația respectivă. Oameni politici, nădăjduind să devină eroi ai apropiatei renașteri a omenirii, au ținut discursuri și au spart de blindajul lor sticle mari de șampanie. Au fost lansate cu lacrimi și rugăciuni, cu poezii și exordii.

În uitare.

După ziua aceea lumea s-a destrămat foarte repede – momentul acela de răgaz în toiul haosului fusese creat de echilibrarea forțelor. Însă infecția a continuat să se extindă, iar capitalismul global a continuat să se destrame – aidoma celor doi giganți care se mănâncă unul pe celălalt în pictura lui Dali, *Canibalism autumnal*. În final, nici cel mai performant PR nu a putut avea succes de cauză în fața acestui nou Armageddon. A trecut peste baricade și și-a făcut cheful.

Nimeni nu i-a mai văzut vreodată pe acei cercetători de geniu aleși pe sprânceană. Au rămas în divizia secundă, au rămas pe banca de rezerve, au rămas în grupul acelor care aleargă singuri și ies pe locul al doilea. *Numai Caroline Caldwell ne mai poate salva acum!* Dumnezeu să ne aibă în paza lui.

– Nu m-ai chemat aici ca să fiu obiectivă, îi amintește Justineau șefei sale și se miră și ea cât de firesc îi sună vocea. M-ai adus aici pentru că ai avut nevoie de evaluări psihologice care să completeze datele fizice brute ale cercetărilor tale. Așa că obiectivitatea mea nu ți-ar fi de niciun folos. Mi-am închipuit că ideea era să mă implic în procesul de gândire al copiilor.

Caldwell face un gest de indiferență, încrețindu-și buzele. Chiar dacă produsele cosmetice sunt aproape imposibil de procurat, ea se dă zilnic cu ruj; acesta este gestul ei de frondă în fața lumii în care trăiește. Într-o eră a ruginii, ea este ca oțelul inoxidabil.

– Să te implici? spune ea. Implicarea este foarte bună, Helen. Dar eu mă refer la ceva mai mult.

Face un semn din cap spre un teanc de hârtii de pe un banc de lucru, înghesuit între niște vase pentru cultura microorganismelor și mai multe cutii cu lamele.

– Hârtia de deasupra este copia unei cereri pe care ai trimis-o la Beacon. Le-ai solicitat să

impună un moratoriu asupra testării fizice a subiecților.

Justineau nu se justifică.

– Te-am rugat să mă trimiți înapoi acasă, spune ea. De șapte ori. Ai refuzat.

– Ai fost adusă aici cu o misiune. Misiunea nu a fost încă îndeplinită. Așa că am decis să te oblig să-ți respecti contractul.

– În cazul acesta, nu am ce-ți face, spune Justineau. Dacă aș fi fost în Beacon, poate că m-aș fi făcut că nu văd. Dar dacă mă ții aici, atunci trebuie să te acomodezi cu niște inconveniente minore, cum ar fi faptul că eu am conștiință.

Buzele lui Caldwell se strâng într-o linie dreaptă. Întinde mâna și mișcă mânerul briciului până îl aduce paralel cu marginea mesei.

– Ba nu, zice ea. Chiar nu trebuie să fac așa ceva. Eu sunt cea care stabilește programul, iar tu faci parte din el. Rolul tău este unul important și asta e motivul pentru care îmi pierd acum vremea discutând cu tine. Sunt îngrijorată, Helen. Se pare că ai făcut o gravă eroare de judecată și, dacă nu vei putea să te îndepărtezi de ea, îți va altera toate observațiile asupra subiecților. Și atunci vei fi mai mult decât inutilă.

O eroare de judecată. Justineau se gândește să pomenească despre consistența judecății lui Caldwell, dar schimbul de insulte nu-i va aduce câștig de cauză. Așa că preferă să spună:

– Nu-ți este deja clar că toate reacțiile copiilor se situează în limitele normale ale comportamentului uman? Și că majoritatea se află mai aproape de limita superioară?

– Din punct de vedere cognitiv?

– Nu, Caroline. Din toate punctele de vedere. Cognitiv. Emoțional. Asociativ. Toate.

Caldwell ridică din umeri.

– Ei bine, „toate“ ar trebui să includă și reflexele lor înnăscute. Nu putem spune că se încadrează în parametri normali cel care este

cuprins de o foame turbată doar atunci când simte mirosul de carne de om. De acord?

– Știi bine la ce m-am referit.

– Știu. Așa cum și tu știi că nu ai dreptate.

Caldwell nu a ridicat tonul, nu dă semne că ar fi supărată sau nervoasă sau frustrată. Se poartă ca o profesoară care dă în vileag greșeala de logică a elevului ei, pentru ca acesta să se poată corecta și să poată progresa.

– Subiecții noștri nu sunt oameni; sunt flămânzi. Sunt niște flămânzi foarte inteligenți. Pentru că pot vorbi, ne este mai ușor să empatizăm cu ei, dar calitatea asta îi face considerabil mai periculoși decât soiul animalic pe care îl întâlnim în mod curent. Este un mare risc să îi ținem aici, în cazarmă – și tocmai din motivul acesta ni s-a recomandat să ne stabilim cât mai departe de Beacon. Dar informațiile pe care sperăm să le obținem justifică riscul acesta. Justifică orice.

Justineau râde – hohotele ei de râs seamănă cu o criză de tuse convulsivă, urâtă și stridentă, ce pare a-i răni gâtul. Dar trebuie să vorbească. Nu mai are cum să ocolească subiectul.

– Ai ciopârțit doi copii, Caroline. Fără anestezie.

– Nu răspund la anestezic. Celulele lor cerebrale au o fracție lipidică atât de mică încât concentrația alveolară a gazului anestezic nu poate trece pragul potențialului de acțiune. Doar atâta lucru și ar trebui să înțelegi că starea ontologică a subiecților noștri este cam incertă.

– *Diseci* copii! repetă Justineau. Dumnezeuule, nu vezi că ai ajuns ca vrăjitoarea cea rea din povești? Înainte să vin eu aici ai ciopârțit șapte, nu-i așa? Înainte să mă recrutezi. Și te-ai oprit pentru că nu mai era nimic nou. Pentru că nu aflai nimic din ce nu știai deja. Dar acum, nu știu din ce motiv, te-ai hotărât să nu mai ții cont de asta și ai început din nou experimentele. Așa că da, am

trecut peste tine pentru că speram să fie cineva sănătos la cap printre cei care ne conduc.

Justineau își aude vocea, își dă seama că vorbește prea tare și prea strident. Așa că se oprește și așteaptă să i se spună că este concediată. Va fi o ușurare. Se va termina totul. A făcut cât de mult a putut, dar a pierdut și va fi trimisă acasă. Iar asta va deveni problema altcuiva. Bineînțeles că i-ar salva pe copii dacă ar putea, dacă ar exista vreo posibilitate, dar nu-i poți salva pe oameni de lume. Nu ai unde să-i duci.

– Aș vrea să-ți arăt ceva, spune Caldwell.

Justineau nu știe ce să spună. Cuprinsă de straniul sentiment că sufletul i s-ar fi separat de trup, se uită cum Caldwell traversează laboratorul și se întoarce cu o cutie din sticlă în care se află una dintre culturile ei de țesuturi. Cutia e lungă de vreo patruzeci și cinci de centimetri, lată de treizeci și înaltă de douăzeci și cinci și este plină cu filamente subțiri, gri-închis, care formează o masă densă. Ca o vată pe băț cu aromă de ciumă, își spune Justineau. Imposibil să-ți dai seama care a fost substratul inițial, pentru că acum s-a pierdut în spuma toxică încolțită din el.

– Tot ce vezi aici este un singur organism, o anunță Caldwell, cu mândrie și un gen pervers de afecțiune în voce. Și știm despre ce fel de organism este vorba. În sfârșit ne-am dat seama.

– Mie mi se părea destul de evident, spune Justineau.

Caldwell nu pare deranjată de sarcasmul ei.

– O, sigur că da, știam că este o ciupercă, spune ea. La început am presupus că patogenul care declanșează foamea asta cumplită ar fi trebuit să fie un virus sau o bacterie. Atacul rapid și multiplii vectori de infecție păreau a indica acest lucru. Dar erau și multe alte dovezi în sprijinul ipotezei fungice. Dacă nu s-ar fi petrecut atât de repede Colapsul, izolarea organismului ar fi fost o chestiune de câteva zile.

Dar așa... am fost nevoiți să mai așteptăm puțin. S-au pierdut multe în haosul primelor săptămâni. S-au întrerupt toate testele făcute pe primele victime atunci când acestea i-au atacat pe oamenii de știință și doctorii care le examinau, i-au învins și i-au mâncat. Din cauza propagării exponențiale a bolii, acest scenariu s-a repetat iar și iar. Și desigur că bărbații și femeile care ne-ar fi putut oferi cele mai multe informații au fost mereu, prin natura muncii lor, și cei mai expuși la infecție.

Caldwell vorbește pe un ton sec, fără inflexiuni, de conferențiar; însă expresia ei se înăsprește atunci când privește la lucrul acela care îi este și nemesis, și scop în slujba căruia și-a pus întreaga viață.

– Dacă dezvolți agentul patogen într-un mediu uscat și steril, spune ea, până la urmă își va dezvălui adevărata natură. Însă ciclul lui de creștere este lent. Surprinzător de lent. Durează câțiva ani până când apar miceliile pe pielea flămânzilor – ca niște vene întunecate sau ca un fel de model marmorat. În geloză ⁶ procesul este și mai lent. Specimenul acesta are doisprezece ani și este imatur. Structurile lui sexuale sau de germinare – sporangele ⁷ sau himeniul ⁸ – nu s-au format încă. Din cauza asta singura modalitate de a contracta infecția este prin mușcătura unui flămând sau prin expunere directă la secrețiile organismului lui. Au trecut două decenii și agentul patogen încă nu și-a format spori. Nu se poate înmulți decât în manieră asexuată, dacă ajunge într-o soluție nutritivă. În mod ideal, sângele omenesc.

– De ce îmi arăți chestia asta? vrea să știe Justineau. Am citit documentația.

– Da, Helen, ai citit-o, spune Caldwell. Dar eu am scris-o. Și nu am terminat-o. Cu ajutorul culturilor prelevate de la flămânzii în stare de descompunere avansată – culturi ca aceasta – am reușit să identific agentul patogen al foamei. Este o

mai veche cunoștință, cu altă pălărie. *Ophiocordyceps unilateralis*. Prima dată l-am întâlnit ca parazit al furnicilor. Și comportamentul lui în acest context l-a făcut notoriu. Multe au fost filmele documentare care au stăruit asupra tuturor aspectelor sinistre.

Așa face în continuare și Caldwell: stăruie asupra detaliilor, deși nu este nevoie. În trecut, când a identificat agentul patogen ca fiind un *Cordyceps* mutant, a fost atât de fericită încât a simțit nevoia să împărtășească descoperirile ei cuiva. Așa că i-a convins pe cei din Beacon să aprobe un program educațional pentru tot personalul bazei. Angajații se strâneau în cantină în grupuri de câte douăzeci de persoane și acolo Caldwell începea prezentarea cu proiecția unui fragment dintr-un documentar al lui David Attenborough, realizat cu vreo douăzeci de ani înainte de Colaps.

Cu o blândețe total neadecvată subiectului, vocea perfect echilibrată a lui Attenborough, miere dintr-o grădină englezească, descria cum sporii de *Ophiocordyceps* se află în stare latentă în grohotișul pădurilor din zonele umede, ca, de exemplu, pădurile tropicale din America de Sud. Sporii aceștia sunt aderenți și se agață de furnici fără ca acestea să-și dea seama. Se lipesc de partea inferioară a abdomenului sau pieptului furnicii. Odată ajunși acolo, ei germinează, formând filamente miceliene care penetrează corpul furnicii și îi atacă sistemul nervos.

Ciuperca scurtcircuitează furnica.

În imaginile de pe ecran se văd furnicile cuprinse de convulsii, încercând în van să-și curețe sporii lipicioși de pe corp cu mișcări spasmodice ale picioarelor. Degeaba. Sporii au început deja să sape în ele, iar sistemul nervos al furnicilor se umple cu chimicale străine – imitații reușite ale propriilor neurotransmițători.

Ciuperca se urcă la volan, apasă pedala de accelerație și pornește furnica. O face să urce în cele mai înalte locuri – pe o frunză, aflată la cincisprezece metri deasupra solului pădurii, în care furnica își înfige mandibulele, ancorându-se de nervura ei mediană.

Ciuperca se răspândește prin corpul furnicii și explodează ieșindu-i prin cap – un sporangiu în formă de falus, care își face mendrele cu furnica muribundă. De la înălțimea aceea sporangiele împrăstie mii de spori care se răspândesc pe kilometri întregi. Evident că acesta a fost scopul întregii acțiuni.

Fiecare dintre miile de specii de *Cordyceps* se lipește numai de o anumită specie de furnici.

Însă la un moment dat a apărut un *Cordyceps* mult mai puțin mofturos. A trecut peste bariera speciei, apoi și peste cele ale familiei, ordinului și clasei. S-a cățărat în vârful arborelui filogenetic, presupunând că arborele acesta ar avea un vârf. Firește că este probabil ca această ciupercă să fi avut parte de ajutor. Se poate ca, din anumite motive, să fi fost crescută într-un laborator, structura să-i fi fost influențată de îmbinarea unor gene și să fi fost injectată cu acid ribonucleic. Pentru că dezvoltarea ei a fost surprinzătoare.

– Asta, spune Caldwell, lovind ușor capacul etanș al acvariului, se află în capul subiecților. În creierul lor. Când te duci la clasă, îți închipui că stai de vorbă cu niște copii. Dar te înșeli, Helen. Stai de vorbă cu creatura care a ucis copiii.

Justineau scutură din cap.

– Nu cred, spune ea.

– Mă tem că nu contează ce crezi tu.

– Au reacții comportamentale fără legătură cu supraviețuirea ciupercii.

Caldwell ridică indiferentă din umeri.

– Da, desigur că au. Deocamdată. Știi cum se zice: nu cheltui tot ce ai, mâine nu știi de ce dai. *Ophiocordyceps* nu înghite pe nerăsuflăte întregul

sistem nervos al victimei. Dar dacă vreuna dintre creaturile astea, pe care tu le consideri elevii tăi, simte miros de carne de om, de feromoni umani, atunci vei avea de-a face cu ciuperca. Primul lucru pe care îl va face va fi să-și consolideze controlul asupra cortexului și a reflexului primitiv de hrănire. Se răspândește mai cu seamă prin salivă. Mușcătura hrănește organismul-gazdă și, în același timp, împrăștie infecția. De aici maxima precauție cu care tratăm subiecții. Și tot de aici – oftează ea – necesitatea acestei prelegeri.

Justineau simte o dorință arzătoare să se opună unei hotărâri deja luate. Pune mâna pe capacul acvariului, trage tare de el și îl deschide.

Caldwell scoate un țipăt nearticulat și se trage înapoi, acoperindu-și gura cu mâna.

Apoi realizează ce face și își dă jos mâna de la gură. Se uită urât la Justineau, păstrându-și cu greu atitudinea de detașare rece.

– Țsta a fost un gest protest, spune ea.

– Dar nu periculos, subliniază Justineau. Tu însăți ai spus-o, Caroline. Încă nu au apărut organele sexuale. Nu au apărut sporii. Ciuperca nu se poate răspândi prin aer. Pentru așa ceva are nevoie de sânge și transpirație și salivă și lacrimi. Înțelegi? Și tu poți să dai un verdict fals, văzând pericole acolo unde ele nu există.

– E o analogie proastă, spune Caldwell, pe un ton atât de tăios că ar putea despica un fir de păr. Nu discutăm aici despre supraestimarea riscurilor. Pericolul constă în ignorarea lor.

– Caroline, eu nu spun că ar trebui să punem capăt programului, ci doar că ar fi mai bine să folosim alte metode.

Caldwell îi oferă un zâmbet crispat, dar superior.

– Sunt deschisă la propuneri, îi spune ea lui Justineau. Țsta-i motivul pentru care am cerut ca din echipă să facă parte și un specialist în psihologia dezvoltării.

Zâmbetul i se stinge, inevitabilă retragere a apelor în timpul refluxului.

– Să facă parte din echipa *mea*. Metodele tale sunt subordonate metodelor mele și ți le solicit doar atunci când am nevoie de ele. Nu tu dictezi felul în care abordăm noi problema și nu vorbești cu conducerea din Beacon peste capul meu. Nu ți-a trecut prin minte că aici ne aflăm sub jurisdicție militară și nu sub una civilă? Te-ai gândit vreodată la aspectul acesta?

– Nu prea mult, recunoaște Justineau.

– Ei bine, ar trebui să te gândești. Schimbă întreaga situație. Dacă eu cred că tu îmi compromiți programul și dacă îl informez în sensul ăsta pe Sergentul Parks, nu acasă ai să fii tu trimisă.

O fixează pe Justineau cu o privire blândă și îngrijorată, în total dezacord cu vorbele ei.

– Ai să fii împușcată.

Se lasă tăcerea.

– Mă interesează ce se petrece în capetele lor, spune Caldwell în cele din urmă. Am descoperit că pot afla asta prin examinarea la microscop a structurilor fizice. Iar atunci când nu pot, mă uit pe rapoartele tale. Iar în ele mă aștept să găsesc evaluări clare, raționale, care, ocazional, să ducă la câte o ipoteză bine fundamentată. Înțelegi ce-ți spun?

O pauză lungă. Apoi Justineau spune:

– Da.

– Bine. În cazul acesta, și ca punct de plecare, vreau să-mi faci o listă cu subiecții în ordinea importanței pe care le-o atribui tu – începând de acum. Să-mi arăți pe care mai trebuie să-i observi și cât de mult ai nevoie de aceștia. Voi încerca să țin seama de prioritățile tale atunci când voi alege subiecții pentru disecție. Avem nevoie de foarte multe măsurători comparative. Am ajuns într-un punct mort și singura cale prin care eu cred că am putea obține informații noi este procesarea unei

cantități foarte mari de date. Vreau să examinez jumătate din hoardă în următoarele trei săptămâni.

Justineau nu poate primi această lovitură fără să tresară.

– Jumătate din clasă? repetă ea abia auzit. Dar asta-i... Caroline! Iisuse...!

– Jumătate din hoardă, insistă Caldwell. Jumătate din subiecții rămași. *Clasa* este un labirint creat de tine prin care să alerge ei. Nu transforma asta în ceva important în sine. Am nevoie de listă până duminică, dar e foarte bine dacă mi-o poți da mai devreme. Vom începe experimentele luni dimineață. Mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Helen. Dacă eu și doamna doctor Selkirk te mai putem ajuta cumva, nu trebuie decât să ne anunți. Evident că decizia finală este numai și numai a ta. Nu te vom influența în privința aceasta.

Justineau iese la aer și pașii o poartă la întâmplare. Soarele o orbește și ea se întoarce cu spatele. Deja îi ard obrazii.

Jumătate dintre subiecți...

Mintea ei lovește cuvintele, împrăștiindu-le.

În oricare altă împrejurare, ar fi putut să admire onestitatea brutală a lui Caldwell atunci când i-a vorbit despre propriile-i eșecuri. *Am ajuns într-un punct mort*. Se identifică atât de mult cu proiectul, încât i-a dispărut orice urmă de vanitate.

Pe de altă parte: *decizia finală este numai și numai a ta*. Asta-i sadism pur. Slujește la altarul meu, Helen. Îți dau voie să alegi cine va fi sacrificat, deci, cât de tare e chestia asta?

Jumătate dintre...

Totul se va nărui, iar centrul nu va rezista. Cuprinsă de teamă și nesiguranță, clasa se va rupe la toate cusăturile. Și vor începe să-i pună întrebări la care ea nu le va putea răspunde. Va trebui să aleagă între mărturisire și eschivare, dar orice ar alege probabil că ar împinge-o peste marginea prăpastiei.

Unde probabil că merită să ajungă. Ucigașă de copii. Complice la un asasinat în masă, cu zâmbet de Iuda pe buze atunci când scrie lista. În clipa aceasta, gândul la pistolul lui Parks lipit de tâmpla ei are un farmec aparte.

Și uite că se întâmplă să se ciocnească de el. Tare. Și amândoi se clatină. Sergentul este primul care își revine și o apucă ușor de umeri ca s-o sprijine.

– Hei, exclamă el. Te simți bine, domnișoară Justineau?

Fața lui lată, asimetrică și incredibil de urâtă din cauza cicatricei, e plină de solitudine.

Justineau se smulge din mâinile lui, iar trăsăturile i se schimonosesc de furie. Parks clipește nedumerit în fața acestor emoții viscerale, neînțelegând de unde au apărut și încotro se pot ele îndrepta.

– N-am nimic, spune Justineau. Dă-te la o parte din drum, te rog.

Sergentul face un semn spre gardul din spatele lui.

– Santinela a înregistrat niște mișcări în pădurile de-acolo, spune el. Nu știm dacă este vorba despre flămânzi sau despre altceva. Oricum ar fi, deocamdată e interzisă circulația în zona aceea. Îmi pare rău. Țasta-i motivul pentru care am vrut să te opresc.

Tocmai atunci o mișcare la jumătatea distanței în care arată el îi distrage atenția și face un efort să se uite din nou la el.

Și îl înfruntă, încercând să respire cât mai regulat, încercând să-și ascundă cât mai bine sentimentalismul siropos, pentru ca el să nu i-l poată citi pe chip. Nu vrea să fie citită de bărbatul acesta, nici măcar la un astfel de nivel superficial.

Se gândește la câte a văzut el, la câte ar putea ști sau și-ar putea imagina că știe despre ea și dintr-odată vede umilirea ei într-o nouă perspectivă. Atunci când Parks a văzut-o încălcând

regula care interzice inițierea oricărui contact, a amenințat-o că o va reclama. Însă nu s-a întâmplat nimic. Până acum.

Parks s-a dus și a pârât-o lui Caroline Caldwell. Precis că așa a fost. Perioada de patru luni scursă între incidentul cu Melanie și muștruluiala de astăzi nu reușește să-i știrbească această convingere.

Trebuie să-și înăbușe impulsul de a-i trage lui Parks un pumn în fața lui paradiată. Și de-a găsi astfel fisura, punctul sensibil, care l-ar face fărâme, scoțându-l pentru totdeauna din viața ei.

– Uite că tot aici sunt, Sergeant, îi spune ea sfidătoare. Ai făcut tot ce ți-a stat în putere, dar ea mi-a dat doar o palmă peste mână și mai multe teme pentru acasă.

Fruntea lui Parks se încrețește acolo unde așa ceva mai este încă posibil – în locurile unde cicatricea nu a încrețit-o pentru totdeauna.

– Despre ce vorbești? o întreabă el.

– Nu te face că nu pricepi.

Justineau vrea să-l ocolească, dar își aduce aminte că nu poate merge în direcția aceea, așa că se întoarce și aproape că se ciocnește iar de el.

– N-am făcut absolut nimic, îi spune el repede. Eu nu-i raportează doamnei doctor Caldwell, cum îți închipui tu.

Pare că spune adevărul. Pare că ar vrea cu adevărat ca ea să îl creadă.

– Ar trebui să o faci, spune Justineau. Este o modalitate excelentă să mă scoți din sărite. Nu-ți strica reputația, Sergeant.

Pe chipul lui Parks apare o expresie asemănătoare cu suferința.

– Uite cum stau lucrurile, îi spune el. Eu doar încerc să te ajut. Serios.

– Să mă ajuți?

– Exact. Sunt de mulți ani în domeniul ăsta de activitate și am supraviețuit mai mult decât oricine altcineva întorsăturilor neașteptate de situații din

timpul raidurilor noastre. Și când spun întorsături neașteptate mă refer la chestii foarte urâte. Care se petrec în ghetouri.

– Așa, și?

Parks ridică din umerii lui uriași și tace câteva clipe, de parcă ar fi ajuns la capătul vocabularului lui activ – ceea ce ei nu i se pare deloc improbabil.

– Așa că știu ce vorbesc, zice el într-un final. Îi cunosc pe flămânzi. Nu aș fi reușit să trăiesc atât de mult în afara gardului dacă nu le-aș fi cunoscut mișcărilor. Cele de care se poate scăpa și cele care te pot ucide.

Justineau nu mai încearcă să-și ascundă indiferența necruțătoare. Știe bine că îl afectează mult mai mult decât orice manifestare de furie. Iar agitația care l-a cuprins îi arată calea spre o treaptă superioară a disprețului ucigător.

– Nu mă aflu de cealaltă parte a gardului.

– Dar intri în legătură cu ei. Relaționezi cu ei în fiecare zi. Și nu te păzești. La naiba, ai pus mâna pe creatura aia. Ai atins-o.

Nu-și mai găsește cuvintele.

– Da, este de acord Justineau. Așa am făcut. Șocant, nu?

– Aberant, o corectează Parks, scuturând din cap de parcă i-ar da târcoale o muscă și vrea să o alunge. Domnișoară Justineau..., Helen..., regulile sunt făcute cu un motiv întemeiat. Dacă le iei în serios, te vor salva. Te vor salva și de propriile tale instincte.

Nu se ostenește să-i răspundă. Doar îl țintuiește cu privirea, făcându-l să-și plece ochii.

– În regulă, spune Parks. Atunci voi fi nevoit să iau problema asta în mâinile mele.

– Vei fi nevoit să faci ce?

– Este răspunderea mea.

– În mâinile tale?

– Securitatea acestei baze este...

– Vrei să pui mâinile tale pe mine, Sergent?

– N-am să mă ating nici măcar de un fir de păr din capul tău, spune el exasperat. Pot să păstrez ordinea în locul ăsta blestemat.

Și Justineau vede acum pe chipul lui că face aluzie la ceva. La ceva ce s-a petrecut recent.

– Ce ai făcut? vrea ea să știe.

– Nimic.

– Ce ai făcut?

– Nimic care să te privească.

Îl lasă vorbind și pleacă de acolo. Nu-i este greu să-i ignore cuvintele. În fond, nu sunt decât cuvinte.

Dar începe să alerge atunci când se apropie de Blocul unde se află sala de clasă.

Când nu mai este nimic de făcut și nici să te miști nu poți, timpul trece mult mai încet.

Melanie a avut o mulțime de cârcei înfiorător de dureroși în picioare și în brațul stâng, încă legat de scaun; însă asta a fost mai demult, iar acum cârceii au trecut și parcă tot trupul ei a renunțat să-i mai comunice cum se simte, așa că nici măcar durerea nu o mai poate distra.

Stă pe scaunul cu roțile și se gândește la furia Sergentului și la ce ar putea ea însemna. Ar putea însemna o mulțime de lucruri, dar punctul de pornire ar fi același în toate cazurile. Sergentul s-a înfuriat doar atunci când ea a început să vorbească despre domnișoara Justineau – atunci când i-a spus că domnișoara Justineau o iubește.

Melanie poate înțelege gelozia. Și ea este puțin geloasă de fiecare dată când domnișoara Justineau vorbește cu vreo altă fată sau băiat din clasă. Vrea ca tot timpul domnișoarei Justineau să-i fie acordat numai și numai ei, iar atunci când își dă seama că lucrurile nu stau tocmai așa, simte cum i se pune un nod în gât și inima începe să-i bată mai puternic în piept.

Dar ideea că Sergentul ar putea fi gelos este absolut năucitoare. Dacă Sergentul e în stare să simtă gelozie, atunci înseamnă că puterile lui sunt limitate, iar ea, da, chiar ea, Melanie, se află la una dintre limite și privește în urmă la el.

Gândul acesta îi susține moralul o vreme. Dar nu apare nimeni, iar orele lungi se târăsc mai departe și, cu toate că se pricepe să aștepte, i se pare că acum timpul se scurge mult mai greu. Încearcă să-și spună povești, dar nu reușește să se concentreze. Își dă de rezolvat probleme cu ecuații și le rezolvă, dar e mult prea ușor dacă le compui singură. Ești aproape de rezultat încă înainte de a începe să te gândești cum se cuvine. A obosit, dar poziția chinuită în care este forțată să stea o împiedică să se odihnească.

Și la un moment dat, după foarte, foarte mult timp, aude cum se învârte cheia în broască și cum sunt trase zăvoarele. Aude zgomotul făcut de ușa GREA din oțel. Și pași care aleargă pe ciment, ridicând un val de ecouri șoptite. Să fie oare Sergentul? Se întoarce ca să o facă bucăți?

Cineva descuie ușa lui Melanie și o împinge în lături.

În prag se află domnișoara Justineau.

– E în regulă, spune ea. Sunt aici, Melanie. Sunt alături de tine.

Domnișoara Justineau intră în celulă. Se luptă cu scaunul, la fel cum se lupta Hercule cu un leu sau cu un șarpe. Cureaua pentru mână este parțial desfăcută și se deschide foarte ușor. Apoi domnișoara Justineau se așază în genunchi și se ocupă de legăturile de la picioare. Dreptul. Și acum stângul. Bombăne și înjură în timp ce le desface.

– E nebun, nenorocitul! De ce? De ce să faci așa ceva?

Melanie nu mai simte presiunea curelelor și picioarele încep să i se dezmoștească.

Se ridică de pe scaun, simțind că o să-i explodeze inima de atâta fericire. Domnișoara Justineau a salvat-o! Ridică brațele, cedând unui impuls mult prea puternic pentru a încerca să-i reziste. Vrea să o îmbrățișeze și să fie îmbrățișată

de ea și vrea să o atingă nu doar cu părul, ci cu mâinile și obraji și cu întregul ei corp.

Și încremenește ca o statuie. Îi înțepenesc mușchii maxilarelor și din gură îi iese un geamăt sugrumat.

Domnișoara Justineau se alarmează.

– Melanie? Ce s-a întâmplat?

Se ridică și întinde mâna spre ea.

– Nu! zbiară Melanie. Nu mă atinge!

Domnișoara Justineau nu mai face nicio mișcare, dar este atât de aproape! Atât de aproape! Melanie scâncește. Are senzația că îi explodează mintea. Vrea să facă un pas înapoi, dar picioarele amorțite încă nu o ascultă și cade pe pardoseala celulei. Mirosul acela, mirosul acela minunat, mirosul acela îngrozitor umple încăperea și îi umple mintea și gândurile și nu vrea decât să...

– Pleacă de-aici! geme ea. Pleacă pleacă pleacă!

Domnișoara Justineau nu se clintește din loc.

– Pleacă de-aici ori te fac bucăți! hohotește Melanie.

E disperată. Gura i s-a umplut cu salivă groasă ca noroiul din baltă. Fălcile încep să-i zvâcnească de capul lor. Se simte amețită și pereții celulei parcă se îndepărtează de ea și apoi se întorc.

Melanie atârnă de capătul celui mai subțire fir de ață. Va cădea și nu există nicio îndoială despre ce va însemna căderea asta.

– O, Dumnezeule! suspină domnișoara Justineau.

În sfârșit a înțeles ce se întâmplă. Face un pas înapoi.

– Îmi pare rău, Melanie! Nu m-am gândit!

La dușuri nu s-a gândit. A existat o mare absență printre toate sunetele auzite de Melanie mai devreme: șuieratul substanței chimice improșcate din tavan pe domnișoara Justineau ca

să o acopere cu mirosul ei și să-i ascundă mirosul de om.

Melanie simte exact ce a simțit Kenny atunci când Sergentul și-a șters chimicalele de pe braț și l-a apropiat de fața lui. Dar la vremea respectivă ea a surprins doar o parte infimă a fenomenului, nu a înțeles despre ce era vorba.

În interiorul ei se deschide ceva ca o gură care se cascadează și mai mare și tot mai mare și care urlă fără încetare – nu de teamă, ci de nevoie. Melanie crede că știe cuvântul care exprimă ceea ce simte ea acum, chiar dacă nu a mai simțit așa ceva niciodată înainte. Este foame. Masa de duminică a copiilor nu are nicio legătură cu foamea. Ți se toarnă viermii în strachină și tu ți-i îndeși în gură. Dar în poveștile pe care le-a auzit nu este așa. Oamenii din poveștile alea vor și simt nevoia să mănânce. Și atunci când mănâncă, o fac cu plăcere și simt că se umplu cu ceva. Iar asta le dă o satisfacție de neegalat. Melanie își aduce aminte de un cântec pe care l-au învățat și l-au cântat odată în clasă: *Ești pâinea mea atunci când mi-este foame*. Foamea încovoiaie voința lui Melanie, așa cum Ahile își încovoiaie arcul în luptă. Iar domnișoara Justineau va fi pâinea ei.

– Trebuie să pleci, spune ea.

Crede că spune. Nu are cum să fie sigură, din cauză că urechile aproape i-au asurzit de la bătăile inimii și de la hârâitul respirației și de la năvala sângelui. Așa că face și gestul: *Pleacă!* Dar domnișoara Justineau nu se mișcă din loc, blocată între dorința de a fugi de acolo și dorința de a ajuta.

Melanie se ridică anevoie de pe jos și se repede la ea, cu mâinile întinse. Același gest l-a făcut și cu câteva clipe în urmă, când voia să fie îmbrățișată, însă acum își lipește palmele de abdomenul domnișoarei Justineau

și o atinge o atinge o atinge

și o îmbrânțește violent. Este mai puternică decât și-ar fi imaginat vreodată. Domnișoara Justineau se clatină, se poticnește, aproape cade. Dacă va cădea, va fi moartă. Va fi pâine.

Mușchii lui Melanie sunt încordați, sunt tari ca ușa urâtă din oțel. Se pregătesc pentru un efort uriaș.

Le distrage atenția printr-un urlet înspăimântător.

Domnișoara Justineau își recapătă echilibrul, se împiedică iarăși, iese repede pe ușă și o trage după ea.

Melanie înaintează și se retrage în același timp. Este totodată și stăpân, și câine uriaș în lesă. Smucește cât poate de tare de funia în care își duce propria-i voință.

Primul zăvor este tras exact atunci când ajunge la ușă. Din creștet și până în tălpi e plină de mirosul acela, de nevoia aceasta. Însă acum domnișoara Justineau se află în siguranță, de cealaltă parte a ușii. Melanie începe să o zgârie, minunându-se de mișcarea propriilor sale degete proaste și prea optimiste. Ușa este zăvorâtă, dar animalul acela ascuns în ea tot speră că o va putea deschide.

Multă vreme trece până când animalul se lasă păgubaș. Și atunci fetița, ajunsă la capătul puterilor, cade în genunchi lângă ușă și își sprijină fruntea de cimentul rece și neînduplecat.

De deasupra ei, vocea domnișoarei Justineau:

– Îmi pare rău, Melanie. Îmi pare atât de rău.

Amețită, ridică ochii și vede chipul domnișoarei Justineau în spatele vizierei cu plasă.

– E în regulă, spune ea, sfârșită. N-am să te mușc.

A vrut să facă o glumă. De partea cealaltă a ușii, domnișoara Justineau începe să plângă.

Din foarte multe motive, evenimentele acelei zile vor deveni o masă vâscoasă și amorfă în mintea lui Helen Justineau. Însă trei lucruri și le va aminti cu claritate până în ziua în care va muri.

Primul este că Sergentul Parks a avut tot timpul dreptate. A avut dreptate în privința ei, în privința riscurilor la care s-a expus prin purtarea ei nesăbuită. De-abia atunci când copila s-a transformat în monstru chiar sub ochii ei a înțeles că riscurile acestea sunt cât se poate de reale. Nu există niciun fel de viitor în care ea să o poată elibera pe Melanie sau să o poată salva sau să poată îndepărta ușa aia de celulă dintre ele.

Al doilea lucru este că anumite adevăruri devin mult mai simple atunci când le rostești cu voce tare. Atunci când i-a spus fetei „Sunt alături de tine“, arhitectura minții sale s-a modificat, s-a schimbat tot ce știa despre ea însăși și s-a reconfigurat în jurul acelei afirmații. Atunci și-a luat un angajament sau poate doar recunoscut faptul că și-l luase mai demult. Nu are nicio legătură cu sentimentul de vină pentru greșelile comise anterior (deși își cam dă seama ce ar merita pentru ele) și nici cu vreo speranță de mântuire. Sentimentul acesta este doar punctul cel mai înalt de pe un arc. A urcat cât de mult a fost ea în stare, iar acum coboară, fără să-și mai poată controla mișcările (dacă și le-a putut controla vreodată).

Termenul-limită stabilit se apropie cu pași repezi. Trebuie să-i aleagă pe copiii care vor fi disecați pe masa lui Caroline Caldwell. Și nu are nici cea mai vagă idee ce va face acum. Toate opțiunile ei par blocate într-un fel sau altul.

În comparație cu primele două, al treilea lucru este aproape banal. Când Parks încerca să o îndepărteze, văzuse, peste umărul lui, o mișcare dincolo de gard. Asta i-a distras atenția o clipă, după ce se ciocnise de el.

O siluetă ca de om la marginea pădurii. Un om, aproape ascuns vederii printre copaci și tufele înalte până la brâu. Un om care se uita fix la gardul lor.

Un om, nu un flămând. Un flămând nu ar fi știut să îndepărteze crengile cu mâna ca să vadă mai bine.

Atunci înseamnă că fusese un junker. Un sălbatic din aceia care nu voiau să intre în perimetrul lor.

Și, prin urmare, conchide ea, nu reprezenta niciun pericol.

Deoarece toate pericolele care o preocupă pe ea acum vin de la cei apropiați.

Eddie Parks s-a săturat până peste cap de povestea asta.

Nu l-a deranjat prea mult să facă incursiuni de recuperare. Loterii, le numeau soldații. Muncă murdară și periculoasă. Ei, și ce? Cunoșteai riscurile, dar și recompensele. Le cântăreai în mâini și ți se părea logic. Pricepeai de ce te înhămașezi la treaba asta.

Și acesta era motivul pentru care *continuai* să o faci, săptămână după săptămână. Te duceai în zone unde știai al naibii de bine că te vor pânde flămânzii la fiecare colț. În ghetouri, unde densitatea populației era cea mai mare, iar infecția se răspândea mai repede decât teama de ea.

Și îți puneai viața în joc cu fiecare alegere făcută, cu fiecare pas înainte, pentru că existau tot felul de situații urâte în care ai fi putut să intri și din care nu ai mai fi putut să scapi. Flămânzii din oraș – vai de capul tău, Iisuse! – cea mai mare parte a timpului sunt ca niște statui, pentru că nu se mișcă decât atunci când văd că se mișcă altceva. Ești pulverizat din cap și până în tălpi cu blocant de estrogeni, ca să nu îți poată simți mirosul, și poți să treci chiar pe lângă ei, atâta vreme cât o faci suficient de încet și suficient de lin ca să nu le activezi declanșatorul.

În felul ăsta poți să ajungi foarte departe.

Și atunci un idiot cu mințile în traistă se împiedică de o piatră ieșită din caldarâm sau

strănută sau doar se scarpină în fund, iar unul dintre flămânzi își întoarce capul cu viteza fulgerului – atras de zgomot sau de mișcare sau de mama mă-sii – și imediat ce unul apucă să vă dibuie, îl imită toți ceilalți. Ies din neclintire și accelerează în mai puțin de o fracțiune de secundă și pornesc cu toții să alerge în aceeași direcție. Și atunci nu ai decât trei posibilități, dintre care două te vor ucide cu siguranță.

Dacă te oprești brusc, flămânzii se vor rostogoli peste tine ca un fel de tsunami cangrenos. Au aflat unde ești și nu ai cum să-i mai păcălești, indiferent de mirosul pe care îl emani.

Dacă faci stânga-mprejur și o iei la goană, te ajung din urmă și te pun la pământ. Sigur, la început ai putea crede că le-o iei înainte, ba chiar că nu te pot prinde, dar flămândul e capabil să alerge până în Ziua de Apoi în felul acela Țopăit al lor. Nu se oprește niciodată, nu încetinește niciodată și te prinde într-un final.

Așa că nu-ți mai rămâne decât să te lupți.

Focuri de armă automată mai jos de brâu. Îi împuști în picioare și trebuie să se târască, sprijinindu-se în mâini, ca să ajungă la tine. Acum balanța înclină în partea ta. Și, dacă reușești să ajungi într-un loc strâmt, unde să nu te poată ataca decât câte unul, e și mai bine. Însă e incredibil câte răni sunt în stare căcănarii ăștia să suporte, fără să se lase păgubași.

Sunt și zile în care stârnești un alt fel de opoziție. Junkerii. Niște cururi belite, antrenate să supraviețuiască, dar care au refuzat să vină în Beacon atunci când s-a dat ordinul, preferând să se întrețină din ce găseau în sălbăticie. Majoritatea junkerilor au suficientă minte să se țină departe de orașe, ceea ce nu-i împiedică însă să considere orice zonă locuită, situată pe o rază de optzeci de kilometri în jurul taberei lor, drept propriul lor teren de vânătoare.

Așa că se lasă cu bătaie ori de câte ori o patrulă din Beacon se întâlnește cu o trupă de borfași junkeri. Un junker l-a cadorisit pe Sergentul Parks cu cicatricea aia, care nu are deloc un aspect romantic, cum sunt cele căpătate de cavaleri în dueluri, ci seamănă, mai degrabă, cu o tranșee cu marginile încrețite și care-i traversează fața ca diagonala de pe un blazon vechi. Parks are obiceiul de a evalua curajul unui nou recrutar după cât de mult timp este acesta capabil să-l privească în ochi atunci când se întâlnesc pentru prima oară, înainte ca monstruoșitatea de pe obrazul lui să-l facă pe nefericit să manifeste un interes brusc și disperat față de propriile-i încălțări.

Însă toate necazurile acestor raiduri merită suportate datorită lucrurilor abandonate în case și birouri, parcă așteptându-i pe ei să le ia de acolo. Tehnologie veche, computere, unelte și echipamente electronice care nu au mai fost atinse de la Colaps – chestii pe care nu le mai poți fabrica astăzi. În Beacon există specialiști, există electroniști și informaticieni care știu cum funcționează toate astea, dar cunoștințele lor sunt absolut inutile fără infrastructura adecvată. Parcă a existat câte o fabrică întreagă pentru fiecare placă de circuite și pentru fiecare bucată amărâtă de plastic. Iar oamenii care au lucrat în fabricile alea sunt cei care acum de-abia așteaptă să te muște de vesta antiglonț și să ajungă la părțile moi și zemoase de sub ea.

Așa că toate obiectele alea vechi sunt literalmente fără preț. Parks e în stare să înțeleagă asta. Toți încearcă să găsească o modalitate prin care să refacă lumea la douăzeci de ani după ce s-a năruit, iar obiectele pe care le aduc patrulele sunt... cum să zic... sunt ca o punte din funii, suspendat peste un canion fără fund. Reprezintă singura cale pe care pot ajunge din acest *aici* asediat într-un *acolo*, unde realitatea are din nou logică.

Însă Parks are senzația că s-au rătăcit la un moment dat. Atunci când i-au descoperit pe primii dintre copiiiăștia anormali și un bou de birocrat din administrația militară, care evident că nu auzise niciodată vorba aia despre curiozitate și pisică, a înaintat un raport de constatare.

Bună treabă, soldat. Pentru că nu te-ai putut *abține*, patrulele au primit o avalanșă de ordine noi. Aduceți-ne un copil din aceia. Haideți să îl/o examinăm în amănunt. E om sau nu?

Și l-au analizat oamenii de știință și l-au analizat și doctorii și pe toți i-a apucat pofta să mai omoare câteva pisici. Flămânzi cu reacții umane? Cu comportament uman? Cu funcții cerebrale ca ale oamenilor? Flămânzi capabili să facă și altceva, nu doar să alerge și să mănânce? Care se mișcă, despuiați și sălbatici, pe străzile din ghetouri, alături de specia obișnuită? Care-i chestia?

Alte ordine. Rechiziționați o bază, undeva la mama naibii. Ridicați un gard în jurul perimetrului și așteptați. Făcuseră destule raiduri prin hinterlandurile aride din Stevenage și Luton, așa că baza forțelor aeriene de la Henlow li s-a părut cea mai potrivită. Rămăsese oarecum intactă, avea o suprafață mare, atât deasupra solului, cât și în buncărele consolidate din subteran și mai avea și o pistă de aterizare funcțională.

S-au dus până acolo și apoi s-au instalat. Au dezinfectat. Au zugrăvit. Au așteptat.

La momentul potrivit a apărut și doamna doctor Caldwell, în halatul ei alb, cu rujul ei intens, cu microscopul și cu o scrisoare de la Beacon, care conținea o mulțime de semnături și autorizații.

– De-acum înainte eu sunt șefa, Sergeant, i-a spus ea. Am nevoie de clădirea aia și de hangarele de lângă ea. Și adu-mi mai mulți copii. Cât de mulți găsești.

Pur și simplu. De parcă își comanda fast-food pe vremea când încă mai exista fast-food și-ți puteai comanda.

Privind în urmă, Parks înțelege că acela a fost momentul când viața lui și-a pierdut logica. Când a încetat să mai culeagă bunuri abandonate și a devenit vânător.

Nu-i vorba că nu se pricepea. Hei, nu mai era nimeni ca el. Și-a dat pe loc seama că-i poți identifica pe copiii diferiți, pe ciudații între ciudați, doar după felul cum se mișcă. Flămânzii oscilează între două stări. Cea mai mare parte a timpului stau încremeniți, de parcă nu o să mai meargă niciodată. Și deodată simt mirosul prăzii, o aud sau o zăresc și atunci o rup la fugă. Iar sprintul lor este terifiant, este mortal. Fără vreo încălzire, fără vreun avertisment, rapid.

Însă copiii ăia anormali se mișcă și atunci când nu vânează și în felul ăsta îi poți deosebi de ceilalți. Plus că reacționează la chestii care nu sunt de mâncare, așa că le poți atrage atenția – cu o oglindă, de pildă, sau cu raza unei lanterne sau cu o bucată de plastic colorat.

Și îi desparți de haită. Nu că ar exista vreo haită în înțelesul strict al cuvântului, pentru că flămândul se poartă cu ceilalți flămânzi de parcă aceștia ar face parte din peisaj. Dar reușești să-i ademenești într-un loc unde sunt singuri și expuși. Și atunci arunci plasele.

Într-o perioadă de numai șapte luni, Sergentul și oamenii lui au capturat treizeci de creaturi dintr-acestea. Nici măcar nu li s-a mai părut greu odată ce au prins șpilul. Și dup-aia Caldwell le-a cerut să ia o pauză până la noi ordine. A zis că are suficient material de lucru.

Ei, cât de nașpa e chestia asta? Peste noapte Parks s-a pomenit paznic de grădiniță. S-a pomenit că trebuie să apere o bază militară unde sunt dădăciți flămânzii ăștia micuți și-atâta tot. Fiecare are câte o cameră, câte un pat de scânduri așa cum

au și soldații, câte o masă săptămânală (pe care nu trebuie să o vezi dacă vrei să mai poți mânca vreodată), ba au și o sală de clasă.

De ce e nevoie de o sală de clasă?

Deoarece Caldwell vrea să știe dacă monștrii ăștia mici sunt în stare să învețe. Vrea să se uite în capetele lor. Nu o interesează doar hardware-ul – pentru asta are masa de disecții –, ci și tot felul de alte bazaconii care au legătură cu emoțiile. Gen, oare ce gândesc ei?

Asta gândește Parks. Flămânzii obișnuiți sunt *neprihăniți* în comparație cu monstruozitățile astea în formă de copii. Măcar îți dai seama din prima că flămânzii obișnuiți sunt niște animale. Țștia nu-ți zic „Bună dimineața, domnule Sergent“, atunci când le spargi rotula.

Sincer, nu prea mai poată să înghită situația. Aia blondă... Melanie. Parks nu știe din care motiv ea este subiectul numărul 1, deși a fost al unsprezecelea sau al doisprezecelea copil capturat. Nu-și poate explica nici de ce îl sperie de se cacă pe el. Sau poate, dar nu vrea să se gândească la asta. Însă cu siguranță că are legătură și cu atitudinea ei slugarnică, de fetiță bună. Un animal ca ășta, chiar dacă arată ca un om, nu ar trebui să scoată sunete articulate, de fapt, nu ar trebui să scoată niciun fel de sunete. Și tocmai de aia te derutează și mai tare atunci când o auzi vorbind.

Dar Parks este militar. Știe să-și țină gura și să facă ce i se cere. De fapt, asta este specializarea lui. Și s-a prins de intențiile lui Caldwell. Copiii ăștia – probabil copiii familiilor de junkeri care au fost capturate și mușcate și infectate – dau impresia că ar avea un fel de imunitate parțială la patogenul foamei. O, nu vă lăsați păcăliți, tot carnivori au rămas! Tot reacționează asemenea celorlalți la mirosul de carne vie, indiciu după care îi poți recunoaște pe toți nenorociții ăștia. Dar, nu se știe din care motiv, nu li s-a stins lumina din cap – nu li s-a stins de tot. Potera i-a găsit trăind ca

animalele, dar s-au refăcut foarte bine și acum merg și vorbesc, fluieră și cântă, știu să numere și tot felul de alte aiureli dintr-astea.

În vreme ce de mămicuțele și tăticuții lor nu se mai știe nimic. Dacă au fost cu toții mușcați de flămânzii ceilalți, atunci adulții au pățit la fel ca toate celelalte victime. S-au transformat în niște monștri aflați în moarte cerebrală.

Copiii lor s-au împotmolit la jumătatea acestui drum. Deci poate că ei reprezintă cea mai bună șansă pentru descoperirea unui tratament eficace.

Vezi? Parks nu-i prost deloc. Știe ce se întâmplă aici și s-a pus în slujba acestui scop fără să obiecteze. O face de aproape patru ani.

Ar fi trebuit să fie înlocuit după optsprezece luni.

Mai sunt și alții în aceeași barcă și este corect să spunem că Parks se simte mai îngrijorat în privința lor decât în a lui însuși. Nu-i vorba de prostii lacrimogene, ci doar despre faptul că își cunoaște limitele mai bine decât le cunoaște pe ale lor. Are douăzeci și opt de bărbați și femei în subordine (nu-i pune la socoteală și pe oamenii lui Caldwell, care, în marea lor parte, habar n-au ce-i ăla un ordin) și, pentru că sunt atât de puțini, este nevoie de toți ca să asigure în permanență siguranța bazei. Deci toți subordonații lui trebuie să fie mereu pregătiți de luptă și gata de ripostă dacă situația o cere.

În momentul acesta Parks are îndoieli cu privire la jumătate din trupa lui.

Are îndoieli și cu privire la sine, mai ales pentru că este un subofițer care îndeplinește funcția de comandant al unei unități militare în care se află și civili. Regulamentele spun că gradul cel mai mic pentru ocuparea acestei funcții este cel de locotenent.

Parks are propria scriptură, care, din multe puncte de vedere, nu se ține de regulamente. Dar

își dă seama când îi este periclitat centrul de greutate și în ultima vreme se simte tot mai des așa.

Așa se simte și astăzi, când primește raportul lui Gallagher.

Gallagher, K., Soldat, 1097, 24 iulie, 17.36

În cursul unei verificări de rutină a pădurii de la nord-vest de bază, am fost implicat într-un incident pe care îl descriu după cum urmează:

Eu eram momeala, Devani mergea lângă mine cu mitraliera, iar Barlow și Tap asigurau retragerea.

Am verificat un grup mare de flămânzi care staționau pe Hitchin Road, în apropiere de sensul giratoriu. Cei mai mulți erau numai piele și os, dar niciunul nu părea prea slăbit ca să nu mai poată reprezenta un pericol.

Conform parametrilor operaționali, ne-am instalat în pădure, iar Devani m-a lăsat la sensul giratoriu. La ordinele domnului caporal Tap, nu mă dădusem cu blocant de estrogeni.

M-am îndreptat către flămânzi și am așteptat până când m-au depistat.

După ce m-au depistat, m-au urmărit pe o distanță de câteva sute de metri, ieșind de pe drum și intrând în pădure, unde eu am continuat să

– Și Iisus a plâns, spune Parks, punând raportul pe birou. Ai continuat să ce? Să continui? Spune-mi pe scurt ce s-a întâmplat, Gallagher. Păstrează-ți aiurelile astea pentru când va fi să-ți scrii autobiografia.

Gallagher se îmbujorează până la rădăcinile părului său roșu. Pistrii îi dispar în incandescența generală. În cazul oricărui alt soldat, roșeața asta ar semnifica faptul că își dă seama că a făcut-o de

oaie. Însă există o listă lungă de lucruri care îl fac pe Gallagher să se rumenească la față, printre care: glumele obscene, orice efort mai intens decât un pas de defilare sau o singură înghițitură de gin contrafăcut. Nu că soldatul acesta ar bea foarte des – este atât de sperios în preajma alcoolului, de zici că s-a înrolat într-o armată care luptă pentru mântuirea sufletului. Parks extinde și mai mult prezumția de nevinovăție.

– Domnule, spune Gallagher, flămânzii erau chiar în curul meu. Vreau să zic că erau atât de aproape că le simțeam *mirosul*. Știți cum put ăștia a acreală atunci când încep să li se vadă prin piele firisoarele alea gri? Așa de tare duhneau că au început să-mi lăcrimeze ochii.

– În mod normal, ăia căroră li se văd filamentele nu se îndepărtează atât de mult de orașe, meditează Parks, neplăcându-i ce aude.

– Nu, domnule. Dar credeți-mă când vă zic că ăștia erau adulți. Vreo doi aveau și mutrele descompuse. Câte zdrențe mai aveau pe ei erau toate putrezite. Unul nu avea o mână. Nu știu dacă i-a mâncat-o cineva atunci când a fost infectat sau dacă i-a căzut de atunci încoace. Dar sunt convins că nu erau începători. În orice caz, o luasem la fugă îndărăt spre locul unde așteptau Tap și Barlow, în spatele pâlcului ăluia de fagi. E un gard viu acolo și gardul ăsta e destul de compact. Așa că tre' să te gândești bine pe unde poți să treci – să-ți alegi un loc unde-i suficient de subțire ca să nu te încetinească. Și nici nu poți să vezi peste ce dai, evident.

Gallagher șovăie și pare că se înfioară ușor. Amintirea lui s-a izbit de o barieră mult mai solidă decât gardul viu.

– Și peste ce-ai dat? îl îmboldește Parks.

– Peste trei tipi. Junkeri. Mergeau de partea cealaltă a gardului și nu aveai cum să-i vezi de pe drum. Pe-acolo sunt niște tufe de mure, așa că zic că poate își culegeau niște fructe. Numai că unul

dintre ăștia trei – șeful, mi-am zis eu, pen'că ducea o raniță în spate – avea un binoclu. Și toți trei erau înarmați. Ăla de zic eu că era șeful avea un pistol; ăiălaltii doi aveau macete. Și eu am ieșit din gard cam la cincizeci de metri distanță și m-am dus glonț spre ei.

Acum Gallagher clatină mâhnit din cap.

– Le-am strigat că să fugă de acolo, da' nici nu m-au băgat în seamă. Tipul cu pistolul a tras spre mine, cât pe ce să-mi zboare creierii. Și-atunci flămânzii au ieșit prin gardul viu chiar în spatele meu și cred că tipul și-a pierdut concentrarea. Dar cei trei tot îmi blocau drumul și dementul tot ținea pistolul îndreptat asupra mea. Așa că m-am repezit la el. Că oricum nu aveam pe unde s-o iau prin altă parte. A mai tras o dată, dar nu m-a nimerit nici acum. Și nu pricep de ce, de la distanța aia mică. Și-atunci am intrat în el cu umărul, l-am lovit tare și mi-am văzut de drum.

Soldatul se întrerupe iarăși. Parks îl lasă să-și găsească singur cuvintele. E limpede că întâmplarea l-a speriat rău de tot și Sergentul consideră uneori că e de datoria lui să asculte spovedaniile subordonaților săi. Gallagher este unul dintre cei mai necopți recruți. Presupunând că era deja născut la momentul Colapsului, probabil că încă mai suga la țâța maică-sii. Trebuie să ții cont de asta.

– După vreo zece secunde, am ajuns înapoi la copaci, spune Gallagher. M-am uitat în spate și n-am văzut nimic. Da' am auzit un țipăt. Unul dintre junkeri, evident. Și a țipat al dracu' de mult timp. Și m-am oprit. M-am gândit să mă întorc, dar chiar atunci mi-au apărut iar flămânzii în spate și a trebuit s-o iau din loc.

Gallagher ridică din umeri.

– Ne-am îndeplinit misiunea. Tap și cu Balrow montaseră capcanele chiar pe linia de sosire. Flămânzii au intrat drept în ele și s-au

blocat în sârma ghimpată. Dup-aia n-am mai avut decât să facem curat.

– Cu benzină sau cu var? întreabă Parks.

Nu se poate abține, pentru că i-a spus lui Nielson să nu mai folosească benzină pentru incinerări de rutină, dar știe că intendentul continuă să aprobe eliberarea butoaielor de patruzeci și cinci de litri.

– Var, domnule.

Tonul lui Gallagher e încărcat cu reproș.

– E o groapă acolo, lângă drum, pe care am săpat-o în aprilie. Nici jumătate n-am umplut-o încă. I-am rostogolit în ea și am aruncat trei saci peste ei, așa că o să se topească frumușel atâta timp cât n-o să plouă.

Informațiile astea pur operaționale îl înviorează puțin pe Gallagher, dar se posomorăște din nou atunci când își reia povestea.

– După ce am isprăvit, ne-am întors la gardul viu. Tipul ăla de am zis eu că era șeful și încă unul din ceilalți doi zăceau pe jos, chiar acolo unde-i văzusem eu mai devreme. Și erau mâncați rău de tot, da' încă mai zvâcneau. Și atunci tipul ăla de zic eu că era șeful a căscat ochii și eu l-am examinat, așa cum se prevede...

Gallagher își dă seama că a început iar să recurgă la limbajul oficial, se întrerupe și o ia de la capăt.

– Din ochi îi curgea sânge, așa cum se întâmplă câteodată când intră stricăciunea aia în ei. Fără nicio îndoială că amândoi erau infectați.

Parks rămâne impasibil. Se aștepta la asta.

– Le-ai făcut felul? întreabă el cu mojiție intenționată.

Trebuie să spună lucrurilor pe nume, oricât de neplăcut i se pare. Trebuie să-l facă pe Gallagher să priceapă că totul este perfect normal în situația dată. N-o să-i fie de prea mare folos acum, dar s-ar putea să-l ajute să se liniștească mai târziu.

– Barley... soldatul Barlow i-a decapitat pe amândoi cu maceta celui de-al doilea bărbat.

– V-ați pus măștile și mănușile?

– Da, domnule.

– Și ați recuperat ranița?

– Da, domnule. Arma este bine întreținută și am găsit patruzeci de cartușe într-o cutie. Ca să spun drept, binoclul e cam de rahat, dar șeful avea și un walkie-talkie. Nielson crede că l-ar putea adapta la frecvențele noastre.

Parks dă mulțumit din cap.

– Te-ai descurcat foarte bine într-o situație complicată, îi spune el lui Gallagher, fără să mintă. Dacă te-ai fi pierdut cu firea atunci când ai ieșit din gardul ăla viu, civilii tot ar fi murit, dar probabil că te-ar fi reținut suficient de mult ca să-ți pierzi și tu viața. Una peste alta, rezultatul ăsta e mult mai bun.

Gallagher nu spune nimic.

– Ia gândește-te puțin, insistă Parks. Junkerii ăia se aflau la un kilometru depărtare de perimetrul nostru, înarmați și pregătiți să ne spioneze. Nu-ți imagina că ieșiseră la plimbare. Știu că acum te simți prost, soldat, dar nu tu ești de vină pentru ce au pățit. Chiar dacă, prin absurd, erau complet nevinovați. Junkerii au ales de capul lor să trăiască în afara gardurilor de protecție, așa că trebuie să suporte consecințele alegerii lor. Du-te și bea, îmbată-te. Sau ia-te la bătaie cu cineva. Sau fă sex. Descarcă-te. Dar încetează să te mai simți vinovat pentru tot rahatul ăsta. Pune un bănuț în cutia milei și vezi-ți de viața ta.

Callagher ia poziția de drepti, simțind că discuția s-a încheiat.

– Poți să pleci.

– Da, domnule.

Soldatul îl salută ca la carte. Majoritatea nu se mai deranjează, dar acesta este felul lui de a-i mulțumi.

Adevărul este că Gallagher, chiar dacă-i necopt încă, nu e deloc cel mai rău dintre soldații lui plini de lehamite, iar Parks nu-și putea permite să-l lase să se alăture grupului de blazați. Chiar dacă puștiul i-ar fi ucis pe junkeri cu mâinile lui și apoi i-ar fi eviscerat și le-ar fi înnodat mâțele, Parks tot s-ar fi străduit să-i găsească scuze. Prioritatea lui este să aibă grijă de subordonați.

Însă, lăsând la o parte toate astea, revine la cealaltă problemă: junkeri? La doi pași de el?

De parcă nu avea și așa destule griji.

Săptămâna se târăște mai departe, încet și inexorabil. Trei zile la rând cu domnul Whitaker și clasa intră într-o stare de letargie nefirească.

Din întâmplare sau în mod voit, Sergentul se ține departe de Melanie. Îl aude dimineața când strigă „tranzit“, dar nu îl vede nicăieri nici când este scoasă din celulă și nici când este adusă înapoi. Însă de fiecare dată ea speră să-l întâlnească. E pregătită să-l înfrunte din nou, să-i strige în față cât de mult îl urăște și să-l provoace să-i facă iarăși rău.

Însă nu apare în raza ei vizuală și e nevoită să-și înghită sentimentele, exact așa cum o femelă de șobolan sau de iepure este uneori obligată să-și reabsoarbă în pânțele puii pe care nu-i poate naște în siguranță.

Vineri este o zi cu domnișoara Justineau. În mod normal, aceasta ar fi motiv de bucurie intensă și pură. Astăzi Melanie este entuziasmată și speriată deopotrivă. Fusesse cât pe ce să o mănânce pe domnișoara Justineau. Dacă domnișoara Justineau s-a supărat și nu mai ține la ea din cauza asta?

Lecția începe într-un mod care nu o liniștește deloc. Domnișoara Justineau este tristă și preocupată și s-a închis în sine, așa că nu i se pot citi emoțiile. Dă bună dimineața întregii clase, nu fiecărui băiat și fetiță în parte. Evită să-i privească în ochi.

Le dă un test cu întrebări cu răspunsuri scurte și întrebări cu răspunsuri multiple. După aceea se așază la catedră și le corectează testele, notând într-o agendă mare notele obținute. În vremea aceasta clasa rezolvă niște probleme de matematică.

Melanie nu se gândește la exercițiile astea. Oricum le termină în câteva minute. Nu sunt decât niște calcule ușoare, majoritatea cu câte o singură variabilă. Toată atenția îi este îndreptată asupra domnișoarei Justineau și se îngrozește când vede că ea plânge în tăcere în vreme ce le corectează lucrările.

Disperată, Melanie se gândește la ce ar putea să spună. Ceva care să o aline pe domnișoara J. sau măcar să-i abată gândul de la necazurile ei. Dacă e tristă din cauza lucrărilor lor, atunci ar putea face altceva în clasă, ceva mai ușor și mai distractiv.

– Ne citiți povești, domnișoară Justineau? întreabă ea.

Însă domnișoara Justineau nu pare să o fi auzit. Continuă să le corecteze lucrările.

Câțiva dintre ceilalți copii oftează sau țâțâie, sau se foiesc. Și ei au observat că domnișoara Justineau este tristă și sunt de părere că Melanie nu ar trebui să o necăjească cu cererile ei egoiste. Dar Melanie nu cedează. Știe că împreună ar reuși să o înveselească pe domnișoara Justineau, dacă aceasta ar dori să stea de vorbă cu ei. Melanie s-a simțit fericită doar aici, în clasă, așa că de ce să nu se simtă fericită și domnișoara Justineau atunci când este cu ei?

Mai încearcă o dată.

– Ne citiți legendele Greciei antice, domnișoară Justineau? o întreabă ea tare.

Acum domnișoara J. o aude. Ridică ochii și clatină din cap.

– Astăzi nu, Melanie, spune ea pe un ton la fel de trist ca expresia de pe chipul ei.

Se uită lung la ei câteva secunde, parcă surprinsă să-i vadă acolo.

– Trebuie să termin evaluările astea, explică ea.

Dar nu își coboară privirea la agenda ei, ci se uită în continuare la copii. Și parcă se încruntă. Parcă ea, nu ei, ar avea de rezolvat problemele alea grele și a ajuns la una căreia nu-i dă de capăt.

– Pe cine naiba încerc eu să păcălesc? întreabă ea foarte încet.

Și începe să rupă lucrările. Copiii se miră, dar nu le pare deloc rău, căci cui îi pasă de notele la teste? Supărați sunt doar Kenny și Andrew, care sunt într-o permanentă competiție – chestie penibilă și prostească, pentru că Melanie este cea mai bună din clasă, iar Zoe este pe locul al doilea, așa că băieții se bat pe locul al treilea.

Acum domnișoara J. rupe și agenda. Smulge paginile și le face bucăți-bucățele. Le aruncă apoi în coșul de gunoi, dar sunt prea mici și prea ușoare și nu se duc direct la fund, ci plutesc în aer și aterizează într-un final de jur împrejurul lui. Domnișoarei Justineau nici că-i pasă. Se apucă să arunce în aer bucățelele de hârtie, care se împrășteie prin clasă.

Nu este chiar veselă, dar măcar nu mai plânge. Iar ăsta este un semn bun.

– Vreți povești? îi întreabă ea pe copii.

Vor.

Domnișoara Justineau ia cartea cu legende grecești din colțul cu cărți și vine în fața clasei. Le citește povestea lui Acteon, care este înspăimântătoare; și povestea lui Tezeu și a Minotaurului, care e și mai înspăimântătoare. La cererea lui Melanie, le citește din nou povestea Pandorei, deși toți o știu aproape pe de rost. Dar este un mod plăcut de a încheia ziua.

Când apar oamenii Sergentului, domnișoara Justineau nici nu se uită la ei. Stă pe colțul

catedrei, învârtind în mâini cartea cu legende grecești.

– La revedere, domnișoară Justineau! îi spune Melanie. Sper să ne vedem curând.

Domnișoara Justineau ridică ochii. Și dă impresia că ar vrea să spună ceva, dar chiar atunci Melanie simte o izbitură când unul dintre oamenii Sergentului pune mâinile pe scaunul ei și ridică frânele, răsucindu-l.

– Mai lăsați-o o clipă, spune domnișoara Justineau.

Melanie nu o mai vede, pentru că au întors-o aproape de tot, dar o aude foarte bine, ca și cum domnișoara Justineau ar fi foarte aproape de ea.

– În regulă.

Tonul soldatului este plictisit, de parcă i-ar fi indiferent. Se duce la scaunul lui Gary.

– Noapte bună, Melanie! spune domnișoara Justineau.

Dar nu se îndepărtează. Se apleacă peste Melanie, iar umbra ei cade peste brațele scaunului și mâinile legate ale fetei.

Și atunci Melanie simte că domnișoara Justineau îndeasă un obiect tare și ascuțit între spatele ei și spătarul scaunului.

– Bucură-te, murmură domnișoara Justineau. Dar să nu mai spui nimănui.

Melanie se lasă pe spate cât de mult e în stare, lipindu-și umerii de plăcile metalice ale scaunului. Obiectul cu pricina coboară în regiunea șalelor ei și nu poate fi văzut de nimeni. Habar nu are ce ar putea fi, dar este ceva pus acolo de mâna domnișoarei Justineau. Ceva de la domnișoara Justineau pentru ea, doar pentru ea.

Rămâne nemișcată în această poziție tot drumul înapoi la celulă și tot timpul când i se dezleagă curelele. Nici măcar nu clipește. Își ține ochii în pământ pentru că nu crede că s-ar putea uita la oamenii Sergentului fără ca privirea să nu-i trădeze secretul.

Doar atunci când aceștia pleacă, doar atunci când se aud zăvoarele trase, doar atunci întinde mâna în spate și trage obiectul acela necunoscut. Mai întâi înregistrează greutatea lui, apoi forma dreptunghiulară și, în cele din urmă, cuvintele de pe copertă.

Povești spuse de muze: legende grecești de Roger Lancelyn Green.

Melanie scoate un sunet găuit. Nu și-l poate stăpâni, deși știe că i-ar putea aduce înapoi pe oamenii Sergentului. Mângâie coperta, răsfoiește paginile, întoarce cartea în mâini ca să se uite la ea din fiecare unghi. O miroase.

Iar asta este o greșală, întrucât cartea are mirosul domnișoarei Justineau. La suprafață este mirosul acela chimic de pe degetele ei, amar și scârbos ca de obicei; dar sub acesta – mai puțin pe copertă și mai mult pe pagini – se simte mirosul cald și omenesc al domnișoarei Justineau.

Durează multă vreme senzația care o cuprinde – foamea aceea pătrunzătoare și neobrăzată. Însă nu este la fel de intensă ca atunci când a fost foarte aproape de domnișoara Justineau, care nu se pulverizase cu substanța aia chimică. O sperie și acum – e ca și cum trupul i s-ar fi răzvrătit împotriva minții; e ca și cum ea ar fi Pandora și vrea să deschidă cutia, indiferent de câte ori i s-a spus să nu o facă, cutia există și ea *trebuie* s-o deschidă și nu se poate stăpâni. Dar în cele din urmă Melanie se obișnuiește și cu mirosul acesta, așa cum toți copiii se obișnuiesc cu mirosul substanțelor chimice pulverizate peste ei în zilele de duminică. Senzația aceea înspăimântătoare nu dispare complet, dar nu o mai torturează ca la început. Îi este foame din ce în ce mai puțin. Apoi nu-i mai este deloc. Iar Melanie rămâne teafără și nevătămată.

Rămâne și cartea. Melanie citește până în zori, dar chiar și atunci când se poticnește de

cuvintele prea complicate sau trebuie să le ghicească sensul, se simte evadată într-o altă lume.

Își va aminti de asta mai târziu – o zi mai târziu – după ce va fi dispărut lumea pe care ea o cunoaște.

Ziua de luni a venit și a trecut, iar lista cerută de doamna doctor Caldwell nu a apărut. Justineau nu a vorbit cu ea și nici nu i-a trimis vreun mesaj. Nu i-a explicat în niciun fel această întârziere și nici nu i-a cerut mai mult timp pentru întocmirea listei.

Iar Caldwell este convinsă acum că aprecierea ei inițială a fost justă. Justineau se identifică din punct de vedere emoțional cu subiecții, iar acest fapt o împiedică să-și îndeplinească așa cum se cuvine sarcinile de serviciu. Și din moment ce Caldwell i-a dat serviciul acesta, iar sarcinile pe care le presupune au legătură cu succesul studiilor clinice ale lui Caldwell, doamna doctor se vede nevoită să ia în serios această nesupunere.

Se uită peste baza ei de date. De unde să înceapă? Caută motivele pentru care *Ophiocordyceps* a dat dovadă de atâta indulgență în cazul acestor copii. Majoritatea oamenilor infectați cu agentul patogen îi simt aproape instantaneu efectul. În câteva minute, cel mult câteva ore, facultatea de a simți, judecata și discernământul sunt distruse complet și irevocabil. Asta se întâmplă înainte chiar ca filamentele ciupercii să penetreze țesutul cerebral; secrețiile ei imită neurotransmițătorii, făcând astfel aproape toată treaba mârșavă. Biluțe chimice bombardează edificiul sinelui până când acesta se fisurează, se fărâmițează, se dezintegrează. Și nu mai rămâne

decât o jucărie mecanică, una care se mișcă doar atunci când *Cordyceps* învârte cheia.

Copiii aceștia au fost infectați cu ani în urmă și încă mai sunt în stare să gândească și să se miște. Ba chiar sunt în stare să învețe. Iar starea de sănătate a creierului lor este destul de bună; cu toate că filamentele miceliene sunt dispersate prin tot țesutul nervos, nu par a se hrăni din el. Există ceva în compoziția chimică a organismelor acestor copii care temporizează atât întinderea ciupercii, cât și virulența efectelor sale.

Imunitate parțială.

Dacă ar reuși să afle motivul, Caldwell ar ajunge la jumătatea drumului – *cel puțin* la jumătatea drumului – spre descoperirea tratamentului.

Soluția vine de la sine. Trebuie să înceapă cu copilul cel mai puțin afectat. Cu copilul care, în ciuda faptului că prezintă în sânge și țesutul nervos o concentrație de materie fungică la fel de mare ca în cazul celorlalți, ba chiar mai mare decât unii dintre ei, își păstrează cumva și acum un IQ de geniu.

Trebuie să înceapă cu Melanie.

Sergentul Parks primește ordinele și este pe punctul de a le transmite mai departe. Dar, stai puțin, nu există niciun motiv pentru care să nu se ocupe el singur de problema asta. De când a auzit povestea lui Gallagher a dublat paza în jurul perimetrului, temându-se ca nu cumva junkerii să plănuiască un atac. În consecință, oamenii lui sunt epuizați și cu nervii în piuneze. Tare proastă combinație.

Mai este o jumătate de oră până la începerea circului zilnic. În calitate de ofițer de serviciu, semnează pentru preluarea cheilor din dulapul metalic. Apoi contrasemnează, în calitate de comandant al bazei. Ia inelul gros din cui și se duce la Bloc.

Unde auzul îi este agresat de patosul delirant al *Uverturii 1812*⁹. Închide porcăria asta. Dintr-un impuls necaracteristic de cumsecădenie, Caldwell a avut ideea să le pună muzică avortonilor ăloră din celule – că cică muzica ar avea darul de a le calma chiar și pe cele mai feroase bestii sau altă aiureală din asta. Dar nu aveau la dispoziție prea multe înregistrări și multe dintre piesele astea muzicale nu intrau în categoria celor duioase.

În liniștea de mormânt care s-a lăsat, Parks merge pe coridor spre celula lui Melanie. Fetița se uită prin vizieră. El îi face semn să se dea la o parte.

– Tranzit, îi spune el. Du-te și așază-te pe scaun! Acum!

Melanie face ce i se spune, iar el deschide ușa. Conform regulamentului, cel puțin doi oameni ar trebui să fie prezenți atunci când copiii sunt legați sau dezlegați de scaune, dar Parks e convins că se descurcă și singur. Ține mâna pe patul pistolului, dar nu îl scoate din toc. Presupune că rutina nenumăratelor dimineți va intra automat în funcțiune.

Copila îl privește cu ochii ei mari, aproape fără pleoape – ochi albaștri cu puncte cenușii, care îi aduc aminte ce este ea cu adevărat, în caz că ar fi vreodată dispus să uite.

– Bună dimineața, domnule Sergent! îi spune ea.

– Ține-ți mâinile pe brațele scaunului, îi cere el.

Deși nu e nevoie. Fata nu se mișcă. Doar ochii ei îl urmăresc cum îi leagă mai întâi mâna dreaptă, apoi și pe cea stângă.

– Este devreme, spune Melanie. Și ai venit singur.

– Te duc la laborator. Doamna doctor Caldwell vrea să te vadă.

Fata amuțește câteva secunde. Sergentul începe să-i imobilizeze picioarele.

– Cum s-a întâmplat cu Liam și Marcia, spune ea în cele din urmă.

– Mda.

– Ei nu s-au mai întors.

Vocea copilei a început să tremure. Parks termină de legat picioarele, dar nu-i răspunde. Lucruri de genul ăsta nu au nevoie de răspuns. Se ridică și ochii aceia albaștri îl ținutiesc din nou.

– O să mă mai întorc? îl întreabă Melanie.

Parks ridică din umeri.

– Nu eu hotărâsc asta. Întreab-o pe doamna doctor Caldwell.

Se duce în spatele scaunului ca să fixeze cureaua pentru gât. Asta-i partea când trebuie să ai multă grijă. Dacă nu ești vigilent, e foarte ușor să ajungi cu mâna în dreptul dinților copilului de pe scaun. Parks este foarte atent.

– Vreau s-o văd pe domnișoara Justineau, spune Melanie.

– Zi-i asta doamnei doctor Caldwell.

– Te rog, domnule Sergeant.

Și își întoarce capul în cel mai prost moment cu putință, obligându-l să-și retragă brusc mâna și să scape cureaua doar pe jumătate încheiată.

– Privirea înainte! strigă el. Nu-ți întoarce capul. Știi că nu ai voie!

Fetița se uită înainte.

– Iartă-mă, spune ea supusă.

– Să nu mai faci asta.

– Te rog, domnule Sergeant, bâiguie ea. Vreau s-o văd. Ca să știe unde sunt. Nu putem să mai așteptăm puțin? Până vine?

– Nu, spune Parks, strângând cureaua în jurul gâtului. Nu putem.

Copila e imobilizată acum, iar el își poate permite să se relaxeze. Întoarce scaunul și-l îndreaptă spre ușă.

– Te rog, Eddie, spune Melanie repede.

Se oprește uimit. Are senzația că i s-a trântit o ușă în piept.

– Cum? Ce-ai zis?

– Te rog, Eddie! Domnule Sergeant Parks. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

Nu se știe cum, dar monstrulețul ăsta îi aflate numele. Și se furișează acum prin armura lui, fluturându-i numele ca pe un steag alb. *Nu vreau să-ți fac niciun rău.* Ca în tablourile alea în care e pictată o ușă întredeschisă prin care se uită pofticios la tine un baubau. Sau ca atunci când iei o piatră de pe jos și vezi lighioanele alea care mișună dedesubt și una dintre ele îți strigă „Salutare, Eddie!“

Nu se poate stăpâni. Întinde mâna și o apucă de gât – ceea ce constituie o încălcare la fel de mare a regulamentului ca gestul făcut de Justineau atunci când a mângâiat-o ca pe un blestemat de cățeluș.

– Să nu mai faci niciodată asta! șuieră el printre dinți. Să nu mai îndrăznești să-mi spui pe nume!

Copila nu răspunde. Acum realizează cât de tare o strânge. Probabil că se sufocă și din cauza asta nu-i poate răspunde. Își retrage mâna – care îi tremură rău – și o pune unde îi este locul: pe mânerul scaunului cu roțile.

– Acum mergem la doamna doctor Caldwell, anunță Parks. Orice întrebări mai ai, ei trebuie să i le pui. O șoptă să nu mai aud.

Și nu mai aude.

Dar asta se întâmplă și pentru că iese cu scaunul pe ușa grea din oțel și urcă – buf, buf, buf – treptele de dincolo de ea.

Pentru Melanie e ca și cum ar naviga dincolo de marginea lumii.

De când își aduce ea aminte, ușa din oțel reprezenta orizontul cel mai îndepărtat al experienței sale. Știe că a trecut pe-acolo cândva, foarte de mult, dar acum i se pare că încearcă să citească o poveste dintr-o carte străveche, scrisă într-o limbă pe care nimeni nu o mai cunoaște.

E ca pasajul ăla din Biblie pe care l-a citit odată doamna doctor Selkirk, pasajul ăla în care se spune că Dumnezeu a creat lumea. Nu Zeus, ci celălalt zeu.

Treptele. Spațiul vertical pe care îl urcă (seamănă cu un coridor, doar că este înclinat). Mirosul acestui spațiu, pentru că ei urcă întruna și izul de dezinfectant al celulelor începe să dispară. Zgomotele de afară, care răzbat până la ei printr-o ușă întredeschisă aflată undeva mai sus.

Aerul. Și lumina. Pentru că Sergentul împinge ușa cu spatele și o trage afară, în plină zi.

E prea mult.

Adie un vânticel cald, care îi atinge pielea lui Melanie ca o vietate invizibilă. Iar lumina este atât de intensă încât poți crede că a înmuiat cineva întreaga lume într-un butoi cu petrol și apoi i-a dat foc.

Până acum Melanie a trăit în Peștera lui Platon, privind doar la umbrele de pe pereți. Acum a fost întoarsă în direcție opusă și a ajuns cu fața la foc.

Scoate un sunet chinuit. O expirație dureroasă care vine din centrul pieptului – din locul acela întunecat și umed, cu gust amar de chimicale și miros înțepător, ca de acetonă, de la markerele cu care profesorii scriu pe tabla albă.

E amețită. Lumea năvălește în ea prin ochi, urechi, nas, limbă și piele. E mult prea mult și nu se oprește. Melanie este ca scurgerea din colțul sălii de dușuri. Închide ochii, dar lumina o lovește în pleoape, desenează figuri colorate care-i dansează în creier. Îi deschide din nou.

Îndură. Și compară. Și începe să înțeleagă.

Trec pe lângă clădiri din lemn sau metal strălucitor, ridicate pe fundații din beton. Toate au aceeași formă, sunt rectangulare și masive și colorate aproape la fel: verde-închis. Felul cum arată nu preocupă pe nimeni. Rolul lor este cel care contează.

Același lucru este valabil și în cazul gardului din sârmă, înalt cam de patru metri, care, din câte poate să vadă Melanie, împrejmuiește tot locul acesta. În partea de sus are sârmă ghimpată, susținută în exterior, la un unghi de treizeci de grade, de piloni din beton.

Trec pe lângă niște oameni de-ai Sergentului, care îi privesc lung și uneori ridică mâna ca să-l salute pe Sergent. Dar nu îi vorbesc și nici nu se mișcă din locul unde se află. Au puștile pregătite. Păzesc gardul și porțile din gard.

Toate detaliile astea se amestecă în mintea lui Melanie. Posibilele lor semnificații apar în mod spontan în punctele lor de confluență.

Ajung la o altă clădire, unde fac de pază doi oameni ai Sergentului. Unul dintre ei le deschide ușa. Celălalt – un bărbat cu părul roșu – salută scurt.

– Aveți nevoie de pază suplimentară pentru asta, domnule? întreabă el.

– Dacă am nevoie de ceva, am să cer, Gallagher, mârâie Sergentul.

– Am înțeles, să trăiți!

Intră în clădire și imediat zgomotul făcut de pașii Sergentului se modifică, se face mai puternic, însoțit de un ecou sec. Calcă pe gresie. Sergentul așteaptă și Melanie știe ce așteaptă el. Acesta este un duș, la fel ca acela din Bloc. Din tavan este declanșat jetul de substanțe chimice, care îi acoperă pe amândoi.

Durează mai mult decât în Bloc. Capetele de duș de aici sunt mobile, se deplasează de-a lungul pereților pe șine metalice, înclinându-se atunci când coboară ca să le pulverizeze fiecare centimetru de piele din toate direcțiile.

Sergentul suportă supliciul cu capul în jos și ochii închiși. Melanie continuă să se uite în jur, pentru că este obișnuită cu durerea aceasta și știe că ochii o vor ustura la fel de mult, indiferent dacă și-i ține închiși sau deschiși. Vede la capătul sălii de dușuri obloanele metalice pe sub care au intrat. Un mecanism simplu, cu clichet, permite ridicarea sau coborârea lor prin răsucirea unei manivele. Clădirea asta poate fi închisă și izolată de restul bazei, poate fi transformată într-o fortăreață. Înseamnă că este foarte, foarte important ce se petrece în ea.

În tot acest timp, Melanie face eforturi mari să nu se gândească la Marcia și Liam. Îi este teamă de ce i s-ar putea întâmpla și ei în locul acesta. Îi este teamă că nu se va mai întoarce niciodată la prietenii ei, că nu va mai intra niciodată în sala de clasă, că nu o va mai vedea niciodată pe domnișoara Justineau. Poate că din cauza stării acesteia, alături de ineditul situației, este Melanie atât de conștientă de ce se întâmplă în jurul ei. Înregistrează absolut tot ce vede. Și se străduiește să memoreze totul, mai cu seamă drumul pe care au

venit. Vrea să fie în stare să se întoarcă, presupunând că va fi liberă să o facă la un moment dat.

Spray-ul chimic își reduce intensitatea, bolborosește și se oprește. Sergentul o împinge înainte, printr-o ușă dublă batantă, pe un coridor și către o altă ușă deasupra căreia arde un bec roșu. Pe ușă este un anunț care spune: INTERZIS ACCESUL PERSONALULUI NEAUTORIZAT. Sergentul se oprește aici, apasă o sonerie și așteaptă.

După câteva secunde ușa este deschisă de doamna doctor Selkirk. E îmbrăcată ca de obicei, în halatul ei alb, dar acum poartă și mănuși verzi din plastic, iar la gât are ceva care seamănă cu un colier din bumbac alb. Și-l ridică acum, trăgându-l cu arătătorul și degetul mare. Este o mască din tifon alb care îi acoperă partea inferioară a feței.

– Bună dimineata, doamnă doctor Selkirk! spune Melanie.

Doamna doctor Selkirk se uită lung la ea, ca și cum ar încerca să se hotărască dacă să-i răspundă sau nu. În cele din urmă, se mulțumește doar să dea din cap. Și începe să râdă. Lui Melanie i se pare că râsul ei este găunos și nefericit. Așa ai râde dacă ai șterge cu guma o greșală din rezolvarea unei probleme de matematică și s-ar rupe hârtia.

– Poștaşul, anunță laconic Sergentul Parks. Unde vrei să las coletul?

– Perfect, spune doamna doctor Selkirk cu vocea înăbușită din cauza măștii. Da. Poți s-o aduci înăuntru. Suntem gata.

Se dă la o parte și deschide mai mult ușa, pentru ca Sergentul să poată împinge înăuntru scaunul lui Melanie.

Melanie nu a mai văzut niciodată o încăpere atât de ciudată. Firește că nici nu a văzut prea multe, dar nici nu și-ar fi închipuit vreodată că în lume ar exista lucruri atât de uimitoare ca acelea

care se găsesc aici. Sticle și bidoane, borcane și cutii: suprafețe din ceramică albă și oțel inoxidabil care sclipesc stins în lumina neîndurătoare a tuburilor din tavan.

Unele dintre lucrurile care se află în recipiente alea seamănă cu niște părți de corp omenesc. Altele par a fi părți de animale. Cel mai aproape de ea e un șobolan (îl recunoaște după o poză pe care o văzuse într-o carte) atârnat cu capul în jos într-un lichid transparent. Niște fire subțiri și gri, ca șireturile de pantofi – sute de fire din astea –, au explodat din trupul șobolanului și au umplut aproape tot interiorul sticlei. Și toate firele astea sunt înfășurate în jurul micuțului cadavru, de parcă șobolanul își dorise să se transforme în caracatiță, dar nu mai știuse cum să oprească procesul de transformare.

Într-o sticlă de lângă șobolan este un glob ocular cu fire pestrițe de țesut nervos atașate de el.

Toate lucrurile astea umplu mintea lui Melanie cu imagini care mai de care mai nebunești. Dar nu spune nimic și privește captivată în jur.

– Pune-o pe masă, te rog.

Nu este vocea doamnei doctor Selkirk, ci a doamnei doctor Caldwell. Aceasta stă la un banc de lucru din cealaltă parte a încăperii, unde pune în ordine niște obiecte lucioase din metal. Pe unele le mută de câteva ori, de parcă ar conta foarte mult distanța și unghiurile dintre ele.

– Bună dimineața, doamnă doctor Caldwell! spune Melanie.

– Bună dimineața, Melanie! răspunde doamna doctor Caldwell. Bine ai venit în laboratorul meu, cel mai important loc din cazarmă!

Cu ajutorul doamnei doctor Selkirk, Sergentul o ridică pe Melanie din scaunul ei și o așază pe o masă înaltă din mijlocul încăperii. Manevra aceasta este una complexă. Îi dezleagă mâinile de rezemătoarele scaunului și i le încătușează în față.

Îi fixează picioarele de o bară. Apoi îi desfac cureaua din jurul gâtului și o mută pe masă. Partea asta nu pune nicio problemă celor doi, pentru că fetița este foarte slabă.

Apoi îi leagă picioarele în hamurile aflate pe laturile mesei, iar doamna doctor Selkirk se asigură că legăturile sunt bine strânse. Bara nu mai este necesară, așa că o iau de acolo.

– Lasă-te pe spate, Melanie, îi spune doamna doctor Caldwell. Și întinde brațele.

Femeile o apucă de câte o mână, Sergentul desface cătușele, iar cele două îi bagă încheieturile în alte hamuri, pe care le leagă bine doamna doctor Caldwell. Acum Melanie este imobilizată complet. Doar capul și-l mai poate mișca. E bucuroasă că aici nu este nicio curea pentru gât cum sunt cele de la scaun.

– Ai nevoie de mine? o întreabă Sergentul pe doamna doctor Caldwell.

– Absolut deloc.

Sergentul împinge scaunul gol spre ușă. Melanie îl vede și înțelege ce se întâmplă. Nu va mai avea nevoie de scaun. Nu se va mai întoarce în celulă. Sub saltea a ascuns volumul *Poveștile spuse de muze* și acum își dă seama că s-ar putea să nu mai vadă cartea aceea niciodată. Poate că niciodată nu va mai atinge paginile acelea ce poartă mirosul domnișoarei Justineau.

Vrea să strige după Sergent, să-i ceară să mai stea puțin sau să-l roage să-i transmită un mesaj domnișoarei Justineau. Nu poate articula niciun cuvânt. O năpădesc presimțiri rele. Se află pe un teritoriu neexplorat și se teme de viitorul acesta misterios în care este aruncată. Nu se simte pregătită. Vrea ca viitorul ei să fie la fel ca trecutul, dar știe că nu va fi așa. Și simte că parcă ar avea un bolovan pe suflet.

Ușa se închide în spatele Sergentului. Cele două femei încep să o dezbrace.

Îi taie cu foarfecile cămașa din bumbac.

Traversând coridorul, dinspre dușuri spre sala de clasă, Helen Justineau își dă seama că s-a petrecut ceva rău. Se uită să vadă chipul lui Melanie prin viziera cu plasă de la ușa ei, dar Melanie nu este acolo.

Descuie clasa și se așază la catedră, iar copiii sunt aduși pe rând înăuntru. Îl salută pe fiecare în parte. Al douăzecilea copil (al douăzeci și unulea, înainte ca Marcia să dispară dintre ei) ar trebui să fie Melanie, dar este Anne. Unul dintre tinerii soldați, cu chipuri impasibile, o bagă în clasă și se îndreaptă imediat către ușă.

– Stai puțin, îi spune Justineau.

Soldatul se oprește, se întoarce și se uită la ea cu minimă politețe.

– Da, domnișoară?

– Unde este Melanie?

Tânărul ridică din umeri.

– Una dintre celule era goală, spune el. Așa că m-am dus la următoarea. E vreo problemă?

Justineau nu-i răspunde. Iese din clasă. Se duce la celula lui Melanie. Nu are ce să vadă acolo. Ușa e larg deschisă. Scaunul și patul sunt goale.

Nu-i în regulă. Soldatul se află chiar în spatele ei și o întreabă iarăși dacă e vreo problemă. Îl ignoră și se îndreaptă spre scară.

La capătul ei este Sergentul, care vorbește cu glas scăzut unui grup format din trei soldați, toți cu

priviri speriate – lucru complet ieșit din comun. Cu oricare altă ocazie, scena asta i-ar fi tăiat elanul lui Justineau. Cu oricare altă ocazie măcar ar fi așteptat ca Sergentul să-și termine treaba. Însă acum îl întrerupe fără să se gândească.

– Domnule Sergent, spune ea. Ai mutat-o pe Melanie?

Parks o observase dinainte, dar se holbează la ea de parcă abia în clipa asta și-a dat seama cine este.

– Scuze, domnișoară Justineau, îi spune el. Dar avem o urgență, ca să spun așa. O posibilă urgență. Am depistat un număr mare de flămânzi în apropierea perimetrului.

– Ai mutat-o pe Melanie?

Sergentul Parks mai face o încercare.

– Du-te înapoi în clasă și o să discutăm imediat ce...

– Răspunde-mi. Unde ai dus-o?

Preț de o clipă Parks își ferește privirea, apoi își revine și se uită fix în ochii ei.

– Doamna doctor Caldwell a cerut să-i fie trimsă la laborator.

Justineau își simte inima în gât.

– Și tu ai... ai dus-o? întreabă ea prosteste.

Sergentul dă din cap.

– Acum o jumătate de oră. Evident că te-aș fi informat, dar orele nu începuseră încă și nu știam unde să te găsesc.

Dar Justineau ar fi trebuit să-și dea seama imediat ce văzuse celula goală. Odată ce vorbele au fost rostite, totul i se pare atât de clar că se blestemă singură pentru că a pierdut minutele astea prețioase. Pornește în goană spre complexul unde se află laboratorul. Parks strigă după ea – ceva despre faptul că trebuie să rămână în clădire –, dar o să aibă timp să se ocupe de el mai târziu.

Dacă va ajunge prea târziu, atunci o să aibă tot timpul din lumea asta mizerabilă și blestemată.

Doamna doctor Caldwell și doamna doctor Selkirk o spală foarte bine pe Melanie pe tot corpul, cu săpun dezinfectant care miroase la fel ca spray-ul din sala de duș. Fata se supune tăcută, în timp ce gândurile îi aleargă bezmetice prin minte.

– Îți plac științele naturii, Melanie? o întreabă doamna doctor Caldwell, fără să țină seama de privirea ușor surprinsă pe care i-o aruncă doamna doctor Selkirk.

– Da, răspunde Melanie cu prudență.

După ce au spălat-o, doamna doctor Caldwell alege un fel de instrument, de mărimea buretelui cu care se șterge tabla în clasă. Îl apasă și acesta începe să bâzâie. Apoi face cu el linii scurte și drepte pe scalpul lui Melanie, făcând să-i vibreze țeasta.

Melanie vrea să întrebe ce este lucrul acela, dar o vede pe doamna doctor Selkirk culegând un mănunchi de păr blond pe care îl aruncă într-un coș de gunoi din plastic.

Doamna doctor Caldwell lucrează foarte meticulos și trece de două ori cu instrumentul ăla pe toată suprafața capului lui Melanie. A doua oară apasă mai tare și chiar doare, dar nu prea mult. Doamna doctor Selkirk culege părul tăiat și îl aruncă. După aceea își șterge foarte bine mâinile cu un șervet umed din hârtie pe care îl scoate dintr-un fel de dulap din perete.

Dintr-un borcan de plastic, pe a cărui etichetă scrie GEL BACTERICID E2J, doamna doctor Caldwell ia vopsea albastră pe care o aplică pe scalpul lui Melanie. Melanie încearcă să-și imagineze cum arată acum: cheală și albăstrită. Probabil că seamănă puțin cu unul dintre vechii războinici scoțieni. Într-una din zilele când vorbea mai neclar, Domnul Whitaker le-a arătat niște poze cu războinicii aceștia și nu s-a mai putut opri din râs atunci când le-a spus că îi cheamă *picți*. Ăștia obișnuiau să se ducă la luptă în pielea goală, ca să poată absorbi mai bine energiile mediului. Melanie n-a stat niciodată în pielea goală. Și își dă seama că nu este deloc o senzație plăcută: îi este rușine și se simte vulnerabilă.

– Ba nu, spune ea.

– Ce anume?

Doamna doctor Caldwell pune pensula pe o măsuță și își șterge degetele de halatul alb, pe care lasă dăre de culoarea cerului senin.

– Nu-mi plac științele naturii. Vă rog, lăsați-mă să mă întorc în clasă.

Pentru prima oară doamna doctor Caldwell o privește în ochi.

– Mă tem că nu este posibil, spune ea. Acum închide ochii, Melanie.

– Nu vreau, spune Melanie, convinsă că, dacă îi va închide, doamna doctor Caldwell îi va face ceva rău, ceva care o va durea.

Și, pe neașteptate, ca și cum ar fi reușit să vadă ce se află în cealaltă parte a unei iluzii optice, își dă seama ce va urma. O vor tăia în bucăți pe care le vor pune în borcane, așa cum sunt toate fragmentele alea de oameni din jur.

Se încordează cât poate ea de tare, se zbate disperată, dar nu reușește să desfacă legăturile care o țin legată de masă.

– N-ar fi bine să-i dăm niște izofluran? întreabă doamna doctor Selkirk.

Îi tremură vocea. Parcă mai are puțin și începe să plângă.

– Ei nu răspund la anestezic, spune doamna doctor Caldwell. Știi asta foarte bine. Și refuz să irosesc unul dintre ultimele noastre flacoane doar ca să încerc să-l fac pe subiectul experimentului să se simtă ușor moleșit. Nu uita, doamnă doctor, că, deși subiectul nostru are înfățișare de copil, în realitate nu este decât o colonie fungică ce însuflețește trupul ăsta micuț. Nu-i loc de sentimentalisme aici.

– Așa este. Știu asta.

Și ia în mână un cuțit cum nu a mai văzut niciodată Melanie. Are mânerul foarte lung, iar lama foarte scurtă și atât de subțire încât pare aproape invizibilă atunci când te uiți la ea din profil. Îl întinde doamnei doctor Selkirk.

– Vreau să mă duc înapoi în clasă, spune din nou Melanie.

Cuțitul alunecă printre degetele doamnei doctor Selkirk și cade pe jos înainte ca doamna doctor Caldwell să poată pune mâna pe el. Scoate un zgomot răsunător atunci când cade și apoi încă unul, când se rostogolește.

– Scuze, scuze, scâncește doamna doctor Selkirk.

Se apleacă să-l ridice, șovăie, se ridică și ia altul de pe tava cu instrumente. Pe acesta i-l întinde doamnei doctor Caldwell, înfiorându-se în față privirii înghețate pe care i-o aruncă aceasta.

– Dacă nu poți să lucrezi cum trebuie din cauza zgomotului făcut de subiect, spune doamna doctor Caldwell, am să-i scot mai întâi faringele.

Și apasă lama rece a cuțitului pe gâtul lui Melanie.

– O să fie ultimul lucru pe care ai să-l faci în viața ta de tot rahatul!

Vocea domnișoarei Justineau.

Cele două femei se opresc din ce fac și se uită spre ușă. Melanie nu poate să facă același lucru

pentru că, dacă ar încerca să-și ridice capul, și-ar tăia gâtul în lama cuțitului. Dar doamna doctor Caldwell își ia mâna de-acolo și fetița poate să arunce și ea o privire într-acolo.

Domnișoara Justineau stă în pragul ușii. Are ceva în mâini – un cilindru roșu, de care e atașat un tub negru. Pare destul de greu.

– Bună dimineața, domnișoară Justineau! spune Melanie.

Se simte amețită de ușurarea care a cuprins-o, însă vorbele astea ridicole, complet nepotrivite în momentul acesta, sunt atât de înrădăcinate în ea, încât nu ar putea renunța la ele nici dacă ar încerca.

– Helen, spune doamna doctor Caldwell. Poftește înăuntru, te rog. Și închide ușa. Știu că asta nu-i tocmai un mediu aseptice, dar ne dăm toată silința să-l sterilizăm pe cât de mult posibil.

– Pune jos bisturiul! spune domnișoara Justineau. Acum!

Doamna doctor Caldwell se încruntă.

– Nu fi ridicolă. Sunt în mijlocul unei disecții.

Domnișoara Justineau intră în încăperea și se oprește când ajunge la capătul mesei, unde sunt legate picioarele goale ale lui Melanie.

– Ba nu, spune ea. Ești la începutul unei disecții. Dacă ai fi fost la mijlocul ei, nu am mai fi discutat acum. Pune jos bisturiul, Caroline, și nimeni n-o să pățească nimic!

– Vai de mine, spune doamna doctor Caldwell. Asta n-o să se termine cu bine, nu-i așa?

– Doar de tine depinde.

Doamna doctor Caldwell se uită la doamna doctor Selkirk, care nu se mișcase și nu scosese niciun sunet de la apariția domnișoarei Justineau. Are gura căscată și mâinile încleștate în dreptul pieptului. Parcă s-a uitat prea mult la ceasul legănat de un magician pe sub nasul ei și este aproape hipnotizată.

– Jean, îi spune doamna doctor Caldwell. Fii bună și sună la pază. Spune-le să vină și să o scoată pe Helen din sala mea.

Doamna doctor Selkirk aruncă o privire spre telefonul aflat pe masa de lucru și face o jumătate de pas în direcția lui. Domnișoara Justineau se întoarce cu viteza fulgerului și lovește telefonul cu extingtorul. Receptorul se sparge în două cu un zgomot sec și prelung, ca de zahăr pisat. Doamna doctor Selkirk se dă iute înapoi.

– Da, bine faci că te ferești, Jean, îi spune domnișoara Justineau. O singură dată dacă te mai miști, am să-ți trag una fix în față.

– Presupun că la fel ai să mă ameninți și pe mine dacă am să încerc să merg spre ușă sau fereastră, spune doamna doctor Caldwell. Uite ce e, Helen, eu cred că nu te-ai gândit bine la ce faci. Nu contează dacă anulez sau nu procedura asta. Poți să o scoți pe Melanie din laborator, dar nu și din cazarmă. Toate porțile sunt păzite, iar în afara gardului sunt echipe care patrulează în jurul perimetrului. Nu ai cum să împiedici asta.

Domnișoara Justineau nu răspunde, dar Melanie știe că doamna doctor Caldwell se înșală. Domnișoara Justineau poate să facă absolut orice vrea ea. Domnișoara Justineau este ca Prometeu și doamna doctor Caldwell este ca Zeus. Zeus avea impresia că e mare și deștept pentru că era zeu, dar titanii nu se temeau de el. Bineînțeles că titanii au pierdut, dar asta s-a întâmplat în poveste, iar Melanie nu are nici cea mai mică îndoială cine va câștiga bătălia asta.

– Am să o iau pas cu pas, mârâie domnișoara Justineau. Jean, desfă-i curelele.

– Să nu îndrăznești să faci așa ceva! spune repede doamna doctor Caldwell, aruncându-i doamnei doctor Selkirk o privire feroce.

Apoi își îndreaptă întreaga atenție asupra domnișoarei Justineau. Și își îndulcește numaidecât tonul.

– Tu nu te simți bine, Helen. Suntem toate extrem de tensionate din cauza circumstanțelor în care ne aflăm. Iar fantezia asta a ta de a salva subiecții... ei bine, asta e modalitatea prin care tu răspunzi la stres. Suntem prietene și colege. Niciuna dintre noi nu va fi reclamată. Niciuna nu va fi pedepsită. Vom încerca să rezolvăm împreună situația asta, pentru că realmente nu există nicio altă opțiune.

Păcălită de blândețea doamnei doctor Caldwell, domnișoara Justineau își mai pierde din hotărârea de la început.

– Uite, am să pun jos bisturiul, spune doamna doctor Caldwell. Și am să te rog să procedezi la fel cu... cu arma ta.

Și doamna doctor Caldwell face exact cum a spus. Ridică bisturiul, îl ține strâns o clipă, apoi îl pune pe marginea mesei, în partea stângă a lui Melanie. Mișcările ei sunt încete, exagerat de prudente, iar domnișoara Justineau urmărește mâna cu bisturiul. Normal.

Cu mâna cealaltă, doamna doctor Caldwell scoate un obiect mic și lucios din buzunarul de la halat.

– Domnișoară Justineau! strigă Melanie.

Prea târziu. Mult prea târziu.

Doamna doctor Caldwell azvârle obiectul ăla lucios în fața domnișoarei Justineau. Se aude un fâsâit ca acela de la dușuri și aerul se umple de un miros acru, fierbinte și înecăcios. Domnișoara Justineau se sufocă. Bolboroselile ei aspre încetează foarte brusc. Scapă din mână extingtorul și începe să-și zgârie obrații. Se lasă încet în genunchi, apoi se răstoarnă într-o parte pe pardoseala laboratorului, unde se zbate, cuprinsă de convulsii, și scoate niște sunete de parcă ar sugruma-o cineva.

Doamna doctor Caldwell se uită la ea neimpresionată.

– Acum du-te și cheamă o echipă de pază, îi cere ea doamnei doctor Selkirk. Vreau ca femeia asta să fie arestată sub acuzația de tentativă de sabotaj.

Melanie se lasă la loc pe masă cu un geamăt de durere – atât pentru ea însăși, cât și pentru domnișoara Justineau. O umple disperarea, transformându-i mintea și trupul în plumb.

Doamna doctor Selkirk se îndreaptă către ușă, dar asta înseamnă că trebuie să o ocolească pe domnișoara Justineau, care, tot în genunchi, horcăie și geme, încercând să respire prin duhoarea substanței pe care i-a aruncat-o în față doamna doctor Caldwell și care persistă greu în aer în zona asta. Începe să tușească și doamna doctor Selkirk.

Ajunsă la capătul răbdării, doamna doctor Caldwell întinde mâna după bisturiu.

Dar chiar atunci se întâmplă un lucru care o face să se oprească. Două lucruri, de fapt. Primul este o explozie, atât de puternică încât zguduie geamurile în tocuri. Al doilea este un strigăt asurzitor, ca făcut de o sută de oameni care zbiară în același timp.

În primul moment, doamna doctor Selkirk nu are nicio reacție, apoi se schimbă la față și spune îngrozită:

– Asta-i sirena pentru evacuarea generală, nu? Nu-i așa? Nu-i sirena de evacuare?

Doamna doctor Caldwell nu pierde vremea răspunzându-i. Se duce glonț la fereastră și ridică jaluzelele.

Melanie se ridică din nou în capul oaselor. Cât de mult este în stare din cauza legăturilor. Dar cerul este tot ce poate ea să vadă.

Ambele doctorițe se uită pe geam. Domnișoara Justineau este tot pe jos, cu obrazii în mâini, tremurând din toate încheieturile. Nu o mai preocupă decât durerea ei înfiorătoare.

– Ce se întâmplă? behăie doamna doctor Selkirk. Uite oamenii ăia de-acolo. Ce fac...

– Nu știu, se răstește doamna doctor Caldwell. Am să cobor obloanele de pericol. Putem să rezistăm aici până la încetarea alarmei.

Întinde mâna spre comutator.

Atunci se sparge fereastra.

Și flămânzii escaladează pervazul.

Cu mult înainte ca Sergentul Parks să riposteze în vreun fel, gardurile sunt dărâmate.

Nu-i vorba că se întâmplă prea repede; ci doar că atacul este necruțator. Flămânzii depistați de Gallagher în copacii din estul perimetrului pornesc pe neașteptate de-acolo într-o goană nebună. Nu vânează nimic; pur și simplu aleargă și se prea poate ca ciudățenia acestui comportament al lor să-l facă pe Parks să ezite o secundă sau două, în vreme ce încearcă să priceapă ce anume se petrece.

Și atunci vântul își schimbă direcția și mirosul îl izbește în plin. Un val rânced de descompunere, puternic precum un pumn în față. Soldații de lângă el icnesc. Cineva înjură.

Iar mirosul acesta îi spune tot ce trebuie să știe, încă dinainte ca ochii lui să vadă realitatea. Sunt mulți. Foarte mulți. Este mirosul unei întregi hoarde de flămânzi. Prea mulți pentru a mai putea fi opriți.

Așa că singura soluție este să-i încetinească. Să le reteze elanul înainte de a ajunge la gard.

– Țintiți la picioare! strigă el. La foc automat!

Și imediat:

– Foc!

Soldații trag. Văzduhul se umple de ritmul furios al armelor lor. Flămânzii se prăbușesc la pământ și sunt călcați în picioare de alți flămânzi care vin din urmă. Dar sunt prea mulți și sunt prea aproape.

Atunci Parks mai vede ceva în spatele valului uriaș de zombi. Junkeri. Junkeri acoperiți cu armuri atât de groase, încât fiecare dintre ei arată ca un omuleț Michelin. Unii au sulite. Alții flutură niște obiecte ce seamănă cu bâte din acelea cu care se mână vitele și pe care le înfig în gâtul sau spatele flămândului care încetinește pasul. Cel puțin doi junkeri au aruncătoare de flăcări. Trag cu ele în dreapta și-n stânga hoardei de flămânzi, împiedicându-i astfel să se îndepărteze de țintă.

Iar ținta este mai întâi gardul și apoi cazarma de dincolo de el.

De-a lungul flancurilor înaintează două buldozere cu lamele așezate oblic. Atunci când flămânzii se răzlețesc de grup și se apropie de ele, fie sunt întorși în turmă, fie sunt zdrobiți.

Nu este o mișcare dezordonată. Este o cireadă de vite mănate din urmă.

– Vai de noi, Doamne! exclamă gătit soldatul Alsop. Vai de noi, Iisuse!

Parks mai pierde o secundă prețioasă ca să se minuneze în fața ingeniozității perfecte a acestui atac. Flămânzii sunt folosiți ca berbeci de luptă, ca arme de război. Se întreabă de unde or fi adunat junkerii atât de mulți și unde i-or fi ținut înaintea de acest marș forțat; însă asta-i doar o chestiune de logistică militară. Ideea de a face așa ceva este absolut excepțională.

– Țintiți în cei vii! urlă el. În junkeri! Trageți în junkeri!

Însă nu reușesc să tragă decât câteva salve neregulate înainte ca el să le strige să se retragă, să se îndepărteze de gard.

Deoarece gardul va ceda dintr-o clipă în alta, iar ei se vor pomeni înconjurați de canibali aflați în descompunere.

Se retrag cu spatele, trăgând din mers.

Valul lovește. Nici măcar nu încetinește. Flămânzii intră cu toată forța în plasa de sârmă și stâlpii de beton care o susțin. Gardul se înclină

spre interior, geme și scârțâie, dar deocamdată pare să mai reziste. Cadavrele vii din primele rânduri bat pasul pe loc.

Dar tot mai mulți flămânzi apar în spatele lor, îi împing, transmit propria lor greutate și impuls asupra punctului de contact: baricada fragilă din sârmă împletită.

Acum și stâlpii din beton încep să se încline, ca amețiți de prea multă băutură. O bucată din gard se prăbușește cu zgomot, pentru totdeauna se prăbușește, atunci când un stâlp se înclină și iese din sol împreună cu o bucată semisferică de pământ.

Zeci de creaturi din acelea care habar nu au că sunt moarte cad odată cu el și sunt călcate în picioare și strivite și făcute carne tocată. Dar sunt foarte mulți alți flămânzi care vin din urmă. Se năpustesc înainte, zdrobind și mai mult rămășițele celor căzuți.

Flămânzii au intrat în cazarmă.

Justineau încearcă să se ridice în picioare. Nu este deloc ușor, pentru că parcă i-au luat foc măruntaiele, plămânii îi sunt plini de acid, iar podeaua se mișcă la fel ca puntea unei corăbii pe o furtună cumplită. Are senzația că fața i s-a transformat într-o mască din metal incandescent, prea tare strânsă pe cap.

Totul se mișcă în jurul ei, fără vreo explicație în afară de câteva gâfâieli și un singur țipăt înăbușit. Nu a mai văzut nimic de când Caldwell îi dăduse cu spray în față și ochii îi sunt umflați și pe jumătate închiși chiar dacă lacrimile au curățat mare parte din concentrația de piper. Acum deslușește doar niște pete neclare, care se izbesc unele de altele, aidoma sfărâmăturilor rămase în urma unei inundații catastrofale.

Clipește furioasă, încercând să mai scoată niște lichid din canalele lacrimale, acum foarte uscate.

Două dintre petele acelea capătă contur. Una este Selkirk, căzută pe-o parte pe pardoseala laboratorului. Dă din picioare în ritm de staccato furios. Cealaltă este un flămând așezat călare pe ea. Acesta își îndeasă în gură colacii fleșcăiți și rozalii ai intestinelor ei eviscerate.

Din toate părțile năvălesc mai mulți flămânzi și Justineau nu o mai poate vedea pe Selkirk. Doctorița este acum un borcan de miere pentru acele albine hidoase, intrate în putrefacție. Ultima

imagine pe care o surprinde Justineau este aceea a chipului ei disperat.

Melanie! își aduce aminte Justineau. *Unde e Melanie?*

Laboratorul este o mare de trupuri care se târăsc, se luptă, se agață unele de altele. Justineau încearcă să se îndepărteze de acest festin inuman și aproape că nimereste în altul. Lângă fereastră, Caroline Caldwell se luptă cu îndârjire mută. Încearcă să-și salveze viața. Doi dintre flămânzii care s-au cățarat în patru labe peste pervaz, lăsând bucăți din pielea și carnea lor în cioburile geamului, au apucat-o de picioare și se cațără pe ea. Fălcile li se mișcă la fel ca niște cupe de excavatoare. Caldwell și-a înfipt mâinile pe creștetele lor, de parcă i-ar binecuvânta, dar de fapt încearcă să-i împingă cu toată puterea pe care o mai are, încearcă disperată să-i oprească, să-i facă să nu-și mai înfigă dinții în ea. Dar este limpede că va pierde curând această bătălie.

Justineau găsește extingtorul chiar în locul unde i-a scăpat din mână. Vopseaua lui roșie iese în evidență printre culorile albe și cenușii al laboratorului. Îl ia în mână și face o mișcare de aruncător de ciocan. Lovitura este însoțită de un dangăt sec, iar capul unuia dintre cei doi flămânzi cade pe un umăr, nemaifiind susținut de gâtul rupt. Tot nu se lasă, dar mâna dreaptă a lui Caldwell este eliberată, pentru că fălcile creaturii clănțane acum în gol.

Cu forța și hotărârea pe care doar spaima absolută ți le poate da, Caldwell reușește să apuce cu mâna liberă un ciob din rama ferestrei și îl desprinde de acolo. Îi țâșnește sângele în valuri printre degete atunci când îl lovește iar și iar pe celălalt flămând, desprinzându-i bucăți mari de carne din față.

Justineau o lasă să se descurce singură. Pentru că are fereastra chiar în față, se poate orienta cum trebuie. Se întoarce cu fața la masa de disecție.

Spre marea ei surprindere, nu-i acoperă nimeni câmpul vizual. Majoritatea flămânzilor se bat pe resturile din Jean Selkirk, ceea ce înseamnă că se târăsc pe jos în patru labe, cu râturile în troacă.

Masa de disecție este goală. Curelele îmbrăcate în plastic, care o imobilizaseră pe Melanie, au fost tăiate și acum atârnă degeaba. Bisturiul pe care Caldwell îl lăsase jos din mână înainte de a folosi spray-ul cu piper zace abandonat la capătul mesei.

Justineau privește disperată în jur. Scoate un fel de geamăt, care se pierde repede în furnăiața lichidă a monstruosului banchet. Haosul din laborator a căpătat un caracter organizat. Selkirk găzduiește ospățul. Caldwell ciopârțește fața și pieptul flămândului care încă se mai încapățânează să se urce pe ea, până când se prăbușește jupuit pe de-a-ntregul.

Melanie nu e nicăieri.

Caldwell s-a eliberat și acum, cu mâinile pline de sânge, își strânge notițele și probele. Prea multe lucruri încearcă să strângă și le scapă pe jos, într-o cascadă de pocnete. Zgomotul este suficient de puternic ca să atragă atenția flămânzilor care o mănâncă pe Selkirk. Aceștia tresar și își întorc capetele – mai întâi la stânga, apoi la dreapta, într-o sincronizare de-a dreptul sinistă.

Caldwell stă într-un genunchi și își adună comorile. Justineau o apucă de guler și o ridică în picioare.

– Haide! îi strigă ea.

Sau încearcă să strige. A înghițit din spray-ul cu piper, așa că limba i s-a făcut de trei ori mai mare. Vorbește ca Charles Laughton în *Cocoșatul de la Notre Dame*. Dar nu contează. O trage pe Caldwell spre ușă întocmai ca o mamă care își ia acasă copilul încapățânat. Iar flămânzii se ridică de pe jos, toți în același timp. Calcă în picioare ce a mai rămas din trupul doamnei doctor Selkirk, în

graba lor de a ajunge la această nouă sursă de hrană.

Justineau le trânteste în nas ușa laboratorului. Nu are timp să o încuie, dar ăsta e un detaliu. Flămânzii se pricep să descuie ușile la fel de bine ca niște câini turbați. Ușa se cutremură în cadru din cauza atacurilor lor repetate, însă nu se deschide.

Femeile se află pe un coridor scurt, în capătul căruia este sala de dușuri din clădirea aceasta. Într-acolo se îndreaptă Justineau: spre dușuri și spre ușile de dincolo de ele, pe care le-a lăsat larg deschise atunci când a venit. Dar încetinește și se oprește în mijlocul coridorului. Afară au loc schimburi de focuri. Bărbații pe care îi vede domnișoara Justineau că se feresc și trag cu arma și se adăpostesc după colțul clădirii de alături nu sunt oamenii Sergentului Parks, nu sunt soldații în uniforme acelea kaki pe care ea le-a detestat dintotdeauna, ci sunt niște sălbatici în zdrențe pestrițe, cu părul dat cu smoală și cu macete înfipite la brâu.

Junkerii.

Justineau îi privește parcă nevenindu-i să creadă ce vede și chiar atunci doi dintre ei sar în aer, făcând fiecare câte un salt pe spate cu o viteză imposibilă. O jumătate de secundă mai târziu se produce explozia și se aude mugetul grenadei, iar după o fracțiune de secundă se simte tremurul peristaltic al undei de șoc.

Caldwell îi arată o altă ușă – poate îi și spune ceva, dar dangătul a o sută de clopote din urechile lui Justineau acoperă orice alte sunete. Ușa este încuiată. Caldwell se scotocește prin buzunare, lăsând curbe Bézier de sânge roșu-închis pe halatul alb. Justineau observă că mâinile doctoriței nu arată prea bine – bucăți lungi de piele atârnă din tăieturile adânci pe care și le-a făcut atunci când a lovit în flămânzi cu ciobul de geam.

Caldwell se caută prin toate buzunarele și nu găsește cheia. În cele din urmă își desface halatul, caută și în buzunarele de la pantaloni și uite că a găsit-o. Deschide ușa și ajung amândouă într-un fel de depozit, plin cu mai mult de zece etajere metalice cu rafturi. Este un refugiu.

Este o capcană. Nici nu încuie bine Caldwell ușa, că Justineau își dă seama că nu poate rămâne aici. Melanie rățăcește pe undeva pe-afară, la fel ca Scufița Roșie, într-o pădure deasă și întunecată, înconjurată de bărbați firoși care trag cu arme automate.

Trebuie să o găsească. Și pentru asta trebuie să iasă de aici.

Caldwell se sprijină de marginea unei etajere, încercând fie să-și vină în fire, fie să se retragă într-un colț al subconștientului, unde e mai frumos decât e aici. Justineau nu o bagă în seamă și se uită cu atenție prin încăperea strâmtă. Nu există nicio altă ușă în afara aceleia pe unde au intrat, dar există un geam care se deschide pe latura clădirii, foarte aproape de gard și departe de lupte. De aici ar putea să fugă înapoi la clădirea cu sala de clasă unde crede că s-a ascuns Melanie în cazul în care a reușit să găsească drumul până acolo.

Justineau începe să golească etajerele din apropiere. Împinge pe jos toate cutiile și flacoanele și pungile cu pansamente chirurgicale și rolele cu prosoape de hârtie de pe rafturi. Trage apoi etajera lângă fereastră. Caldwell a urmărit-o în tăcere și acum îi spune:

– O să te omoare.

– *Atușșș șștai aișșș*, mârâie Justineau peste umăr.

Dar când începe să se urce, Caldwell vine să țină etajera cu mâinile ei sfâșiate, apoi se urcă și ea, scoțând câte un suspin mic de durere de fiecare dată când atinge metalul rece.

Geamul este închis cu un ivăr. Justineau îl dă la o parte și întredeschide fereastra. Afară nu se

vede decât o porțiune de iarbă. Strigătele și focurile de armă sunt înăbușite de distanță.

Deschide de tot fereastra, se cațără pe ea și sare în iarba de dedesubt, plină încă de roua dimineții. Își simte gleznelor reci și fiirecul acestei senzații este ca o telegramă primită din cealaltă parte a lumii.

Caldwell se urcă mai greu, pentru că încearcă să nu-și lase greutatea pe mâinile rănite. Nu-și poate ține echilibrul și cade lată în iarbă. Justineau o ajută să se ridice cu un gest deloc blând.

De la colț, se pot vedea Blocul cu sala de clasă și cazarmile din cealaltă parte a curții. Însă pretutindeni sunt grupuri de flămânzi care aleargă în toate direcțiile. Justineau crede că goana asta a lor este haotică, dar imediat îi observă pe văcarii junkeri în armurile lor ciudate. Aceștia îi mână pe flămânzi împungându-i cu vârfurile sulitelor și cu pistoale cu electroșocuri și amenințându-i cu bunul și mereu utilul foc.

Mai vede și că junkerii sunt acoperiți cu smoală – au smoală nu doar pe păr, dar și pe brațe și mâini, și pe țesătura vestelor antiglonț. Probabil că smoala are cam același efect ca spray-ul cu blocant de estrogeni, mascând mirosul emanat de secrețiile endocrine. De aceea flămânzii nu se întorc ca să sară la gâtul călăilor lor.

Dar mai cu seamă își spune: *îi folosesc pe flămânzi pe post de arme biologice!* Indiferent cine va câștiga, baza este terminată.

– Am să încerc să traversez curtea ca să ajung la clădirea unde e clasa, îi spune ea lui Caldwell. Poate ar fi bine să aștepți câteva secunde și de-abia după aia să încerci să ajungi la gard. Probabil că se vor uita la mine.

– Sala de clasă e la subsol, se răstește Caldwell. Nu există decât o singură cale de acces. O să fii prinsă în capcană.

Ce pereche superbă de savante fac ele două. Formulează deducții valide din faptele cunoscute.

Sunt două experte în criminalistică și refuză să se dea bătute în fața acestui coșmar total.

Justineau nu pierde timp cu răspunsul. O ia la fugă. Și-a făcut un traseu și se ține de el, ocolind de la distanță grupul cel mai apropiat de flămânzi care se îndreaptă către cazarme. Junkerii sunt prea ocupați să-i mâne de la spate și nu se întorc după ea.

Iar tovarășii lor, care vin din urmă, sunt supuși unui foc continuu din ambele părți: soldații lui Parks folosesc spațiile libere dintre barăcile din lemn, transformând întreaga bază într-un teren de vânătoare.

Justineau trebuie să se ferească de trei soldați care aleargă spre ea cu puștile în mâini. Și ajunge în apropierea unei alte hoarde de flămânzi. Schimbă de mai multe ori direcția și aleargă în zigzag până când ajunge după un alt colț de clădire și își dă seama că s-a rătăcit, iar în fața ei sunt vreo zece bărbați cu părul țeptos și membrele negre și lucioase de la smoala lichidă încă. Aceștia trag din spatele unei baricade improvizate din containere răsturnate.

Junkerii se întorc și dau cu ochii de ea. Cei mai mulți se întorc imediat la luptă și continuă să tragă, dar doi se ridică în picioare și pornesc spre ea. Unul scoate un cuțit din teaca de la centură și îl ridică deasupra capului. Celălalt doar îndreaptă asupra ei arma pe care o are în mână.

Justineau încremenește. Nu are niciun rost să o ia la fugă, pentru că asta ar însemna să se întoarcă cu spatele la ei. Încearcă să găsească repede altă soluție, dar mintea i s-a golit de gânduri.

Bărbatul cu cuțit îi dă un șut în picioare, trântind-o la pământ. O apucă de mânecă și o ridică pe jumătate, arătând-o celui alt ca pe un dar.

– Pușc-o! spune el.

Justineau ridică ochii. Se spune că nu e bine să te uiți direct la animalul sălbatic care te atacă,

dar dacă tot e să moară, măcar să apuce să-i spună să se ducă în mă-sa și – dacă are timp – să-i explice cum și unde s-o găsească.

Întâlnește privirea bărbatului cu pușca. Și are parte de o surpriză aproape supranaturală când își dă seama cât de tânăr este acesta. Probabil că nu a trecut de vârsta adolescenței. Junkerul renunță să-i mai țintească fruntea și îndreaptă arma spre pieptul ei, poate pentru că nu vrea să pună imaginea capului ei explodat în galeria lui de vise.

Este ceva aproape religios în toată scena aceasta – felul în care o ține junkerul mai bătrân și o oferă ca jertfă celuiilalt. Este un ritual de inițiere – poate o clipă în care se creează legătura dintre tată și fiu.

Se vede clar cum tânărul încearcă să prindă curaj.

Și imediat dispare din raza vizuală a lui Justineau. A fost doborât la pământ. O creatură întunecată și incredibil de rapidă a trecut în goană pe-acolo și l-a luat cu ea. Junkerul se zbate pe asfalt, încercând să se lupte cu un dușman care, în ciuda staturii lui micuțe, scuipe și miaună și îl zgârie, ca o întreagă ceată de pisici nervoase la culme.

Este Melanie. Și nu ia prizonieri.

Bărbatul – băiatul, mai bine spus – scoate un țipăt care se pierde într-un gălgâit lichid atunci când dinții ei îi sfârtecă gâtul.

Melanie simte că-i vine să leșine, atât de puternic este șocul gustului de sânge și carne caldă. Nu credea că poate exista ceva așa de bun. Senzația de acum nu se poate compara nici măcar cu momentul în care domnișoara Justineau a mângâiat-o pe păr! Pofta o copleșește cu totul. Iar stropul de minte care i-a mai rămas lucidă se agață de ce poate ca să nu piară definitiv.

Încearcă să-și aducă aminte ce este în joc. L-a atacat pe bărbatul ăsta pentru că voia să-i facă rău domnișoarei Justineau, nu din cauza acelui miros irezistibil de carne proaspătă. De fapt, nu-l simțise decât atunci când l-a atacat pe junker și a mușcat din el înainte să-și dea seama ce face. Corpul ei n-a avut nevoie de aprobare și nu a mai vrut să aștepte. Acum Melanie mușcă și sfâșie, mestecă și înghite, iar acest vârtej de senzații o umple și o strivește ca o cascadă care curge într-o cană de ceai.

Primește o lovitură puternică și este îndepărtată de prada ei, de masa ei. Un alt bărbat stă deasupra ei, se apleacă asupra ei, cu un cuțit în mână ridicată. Domnișoara Justineau îl plachează din spate și începe să-i dea cu pumnii în cap. Ca să se apere de acest atac neașteptat, junkerul trebuie să se întoarcă, iar Melanie reușește să îl înșface bine de picior. Se încolăcește în jurul lui, se ridică fără efort de jos împingându-se în brațele ei puternice, se agață de el ca un scai.

Bărbatul zbiară blesteme incoerente și o lovește înnebunit. Loviturile lui sunt dureroase, dar asta nu contează acum. Conduasă de un instinct atât de profund că nici nu-și poate da seama de unde vine, Melanie descoperă locul unde se îmbină picioarele cu corpul junkerului. Îl mușcă prin cracul pantalonului până când țâșnește sângele gros, care îi umple gura. Știa că așa se va întâmpla. Simțea cum o cheamă artera prin pliurile de carne și țesătură.

Urletul junkerului este înspăimântător, pătrunzător și tremurat. Lui Melanie nu-i place deloc. Dar, vai, cum îi mai place gustul sângelui! Cum îi mai place coapsa lui transformată în fântână, ca și cum carnea aceea crudă ar fi fost o grădină magică, un peisaj tainic pe care nu l-a mai văzut până acum.

În cele din urmă, se satură. Nici stomacul și nici mintea ei nu sunt suficient de încăpătoare. Lumea întreagă nu este suficient de încăpătoare. Toropită de plăcere și de suprasațietatea care îi înmoaie mușchii și gândurile, nu se mai opune atunci când este desprinsă de victima ei și ridicată de acolo.

De sub izul rău al substanțelor chimice vine mirosul domnișoarei Justineau – bine-cunoscut și bine-venit și minunat. Începe să toarcă, sătulă și lipită de pieptul domnișoarei Justineau. Ar vrea să se încolăcească și să doarmă acolo, ca o mică sălbăticiune în vizuina ei.

Dar nu poate să doarmă, pentru că domnișoara Justineau se mișcă, aleargă foarte repede. Melanie se zdruncină la fiecare pas al ei. Iar foamea ei amortită se trezește repede, îi stimulează mintea. Mirosul deja înseamnă altceva pentru ea și o îndeamnă să se hrănească din nou. Se zbate în această strânsoare prea slabă ca să o poată stăpâni, împunge cu capul în subsuoara domnișoarei Justineau, cu gura căscată și pregătită să muște.

Dar nu poate nu trebuie nu poate! Aceasta este domnișoara Justineau care o iubește. Care a salvat-o de masa de disecție și de cuțitul ăla subțire și înfricoșător. Melanie nu își poate controla fălcile poficioase, dar în ultimul moment își smucește iute capul pe spate, așa că maxilarele ei mușcă aerul, iar nu carnea domnișoarei Justineau.

În ea crește un mârâit ca de fiară, avându-și originea în același loc de unde venise mieunatul de pisică de mai devreme.

trebuie

nu are voie

trebuie

Se luptă cu un animal sălbatic, iar animalul acela este ea.

Și știe că va pierde.

Justineau fuge din nou. Dar acum nu știe încotro. Topografia prea bine cunoscută a bazei a fost codificată de fumul exploziilor, larma împușcăturilor și tropotul celor care aleargă.

Iar Melanie o împiedică și mai tare să se concentreze, pentru că se agită și se zvârcolește în brațele ei. Justineau își amintește că, atunci când a ridicat-o de pe trupul tânărului junker, a avut sentimentul că smulge o căpușă ghiftuită de pe burta unui câine. Și trebuie să se împotrivească impulsului de a-i da drumul din brațe.

Dar de ce să se împotrivească? Nu pentru că i-ar datora viața lui Melanie. Dar, până la un punct, și din cauza asta. Melanie este dovada vie a faptului că ea a refuzat să acorde atenție alarmei care îi sunase în suflet – Melanie este anti-Isaac-ul pe care ea l-a smuls din flăcări doar ca să-i dovedească lui Dumnezeu că nu poate să tragă sforile chiar tot timpul.

Du-te-n pizda mă-tii, Caroline.

Melanie scoate niște sunete anormale pentru anatomia gâtului omenesc și își bătaie capul înainte și-napoi, izbindu-l de brațul lui Justineau. Copila are o forță uluitoare. O să-i scape din brațe până la urmă. Iar asta va însemna sfârșitul amândurora.

Justineau zărește ușa urâtă din oțel a Blocului. Neașteptat de aproape. Se îndreaptă spre ea.

Dar imediat realizează că nu-i este de niciun folos. Ușa este trasă și sistemele de închidere se activează automat atunci când este în poziția asta. Nu are cum să intre.

Vreo zece, doisprezece flămânzi apar în dreapta ei, venind din direcția laboratorului. Posibil să fie tot aceia de care a fugit ea la început și care i-au luat urma. Acum îi simt mirosul și vor să o prindă. Se apropie de ea cu tropot mecanic, neobosit.

Nu-i mai rămâne nimic de făcut decât să o ia la fugă. Să se îndepărteze de ei cât de repede poate și să se roage că va ajunge la adăpost înainte de a cădea în mâinile lor.

Și fuge. Și ajunge la gard. I se ridică brusc în față, blocându-i drumul, aidoma unui Everest din plasă metalică. Nimic la stânga și nimic la dreapta. N-are unde să se ascundă. N-are încotro să se îndrepte. Îi dă drumul lui Melanie din brațe. O vede cum cade ca o pisică, îndreptându-se din aer ca să aterizeze în patru labe.

Justineau își încleștează pumnii, vrea să-și adune puterile, dar fluxul de adrenalină încetează brusc și o cuprinde o oboseală colosală și vederea i se întunecă. Nici măcar nu mai este în stare să ridice pumnii ca să se apere atunci când primul flămând întinde mâinile ca să o tragă spre fălcile lui căscate.

Se aude un scârțâit jilav: flămândul e trântit la pământ și strivit.

Un zid acoperă încet câmpul vizual al lui Justineau: este din metal vopsit în verde mat. Are și un geam, de unde un chip de monstru se holbează la ea. Chipul Sergentului Parks.

– Treci înăuntru! urlă el.

Zidul din fața ei capătă sens, la fel ca un puzzle în care ai adăugat ultima piesă. Este unul dintre Humvee-urile din cazarmă. Justineau pune mâna pe mânerul portierei, îl răsuțește în sens invers, trage disperată de el, intră în panică. În cele

din urmă reușește să apese butonul de deblocare a încuietorii.

Deschide brusc portiera chiar atunci când flămânzii ocolesc vehiculul prin spate, îndreptându-se către ea. Unul dintre soldații tineri ai lui Parks – un copil, nici măcar jumătate din vârsta ei, cu o claie de păr roșu ca focul frunzelor de toamnă – stă cocoțat pe acoperiș, la mitraliera Humvee-ului. O rotește frenetic, înțepând văzduhul cu gloanțe. Nu-i prea clar în ce trage, dar la un moment dat îi nimerește pe flămânzii din apropiere și-i doboară la pământ.

Justineau ține portiera deschisă, dar nu se mișcă. Nu se mișcă, pentru că Melanie nu se mișcă. Fetița stă ghemuită și se uită cu neîncredere de animal sălbatic în interiorul întunecat al mașinii.

– E în regulă! strigă Justineau. Haide, Melanie. Treci înăuntru. Acum!

Melanie se hotărăște – fără să-și ia elan, face un salt pe lângă Justineau și dispăre în vehicul. Justineau se urcă după ea și trăneste portiera.

Se întoarce și dă cu ochii de chipul palid și transpirat al lui Caroline Caldwell. Doctorița se holbează îngrozită la ea. Stă culcată pe podeaua Humvee-ului, dreptă ca un lemn de foc, și își strânge mâinile la subsuori. Melanie se ferește de ea și se lipește din nou de Justineau, care o ia în brațe fără să se gândească.

Humvee-ul se întoarce. Pe geam se vede un caleidoscop de fum și dărâmături și siluete care aleargă.

Humvee-ul trece prin gard fără să încetinească, dar e cât pe ce să nu traverseze șanțul. Se izbește cu burta de buza acestuia, se cutremură câteva secunde – la fel ca o mașină de spălat pusă pe program de stoarcere –, dar reușește să-și tragă partea posterioară peste margine.

Însă agață un lanț de cinci metri și un stâlp de beton și le trage după el câțiva kilometri, așa cum

un automobil cu tineri însurăței trage după el cutii goale de conserve, legate de bara din spate cu panglici colorate.

Parks ar fi preferat s-o ia peste câmp – Humvee-ul nu are prea mare nevoie de drumuri –, dar huruitul și scrâșnetele care vin din spate îi spun că sunt ceva probleme cu arborele planetar. Așa că schimbă viteza, accelerează la maximum și țâșnește cu viteză nesăbuită pe drumul pustiu din jurul bazei, virând la dreapta și la stânga absolut la întâmplare. Își spune că nu vor putea fi găsiți – deocamdată – dacă se rătăcesc.

Bine că nu-i urmărește nimeni. Măcar pentru asta și tot ar trebui să fie profund recunoscători.

În cele din urmă Sergentul oprește vehiculul cam la șaisprezece kilometri distanță de bază, ieșind de pe drum într-un câmp desfundat și plin de bălării. Se apleacă peste volan, încercând să-și recapete răsuflarea în timp ce se răcește motorul. Zgomotele care vin de sub capotă nu sunt deloc vesele. A luat Humvee-ul din atelierul de reparații, singurul loc unde putuse să ajungă fără să traverseze curtea plină de flămânzi. Și se întreabă – deși este prea târziu acum – ce căuta mașina acolo.

Gallagher coboară de pe acoperiș, strânge mitraliera și încuie trapa. Tremură ca bolnav de friguri, așa că gesturile astea simple îi iau mult timp. După ce reușește să se așeze pe scaunul din dreapta, îi aruncă o privire îngrozită Sergentului, așteptând să primească de la el ordine sau

explicați, sau orice altceva ce l-ar putea ajuta să nu-și piardă mințile.

– Bravo, îi spune Parks. Vezi ce fac civilii. Eu plec în recunoaștere. Nu stau mult.

Deschide portiera, dar nu apucă să coboare din Humvee. Gallagher s-a uitat spre bancheta din spate și acum scoate un țipăt scurt și îndurerat:

– Dom' Sergent! Domnule Sergent Parks!

– Ce e, fiule? întreabă obosit Parks.

Cuprins de o presimțire neagră, se întoarce și el să se uite în spate, așteptându-se ca una dintre femei să fie rănită grav – și ei vor fi nevoiți să o vadă cum moare, pentru că nu au cum să o ajute în condițiile astea.

Dar nici vorbă de așa ceva. Halatul doamnei doctor Caldwell este plin de sânge, însă se pare că sângele vine de la mâinile ei tăiate. Iar Helen Justineau i se pare că arată destul de bine, dacă face abstracție de chipul ei tumefiat și roșu.

Nu, femeile nu au nimic. Băiatul a țipat când l-a văzut pe cel de-al treilea pasager. Este unul dintre micuții flămânzi – monștrii din Blocul Izolator. Îngrozit, Parks o recunoaște pe fetița pe care o dusesse mai devreme la măcelăria din laboratorul doamnei doctor Caldwell. Dar s-a schimbat în scurtul răstimp trecut de-atunci. Stă ghemuită pe podeaua Humvee-ului, în pielea goală, cu capul ras și pictată ca un sălbatic african. Privirea ei, de un albastru intens, aleargă înnebunită între cele două femei. Spatele ei arcuit exprimă încordare și iminența unei mișcări. Cu stângăcie, din cauza poziției proaste, Parks își scoate pistolul din toc și țintește capul fetiței printre spetezele scaunelor. Un glonț în cap este cea mai bună metodă de a o ucide de la distanța asta.

Li se întâlnesc privirile. Fata nu se mișcă. Parcă îl roagă să își ducă până la capăt intenția.

Dar îl oprește Helen Justineau, care se bagă între ei. În spațiul strâmt din Humvee, trupul

femeii este o baricadă de netrecut.

– Dă-te la o parte, îi spune Parks.

– Doar dacă pui arma jos, îi răspunde Justineau. Nu te las să o omori.

– E deja moartă, îi atrage atenția doamna doctor Caldwell de pe podeaua mașinii, vorbind cu o voce nesigură. Teoretic vorbind.

Justineau îi aruncă o privire piezișă, dar nu se obosește să-i răspundă. Își întoarce imediat ochii asupra lui Parks.

– Nu reprezintă un pericol, spune ea. Deocamdată. Vezi și singur asta. Dă-i drumul din mașină, las-o să ajungă la o oarecare distanță de tine – de noi toți – și vom vedea ce se întâmplă. Bine?

Ce vede Parks este că acel coșmar-cu-chip-de-fetiță tremură și are ochii bulbucăți și de-abia reușește să se controleze. Toată lumea din Humvee este acoperită cu blocantul chimic din creștet și până-n tălpi, dar la fel de adevărat este și sângele din jur – de pe mâinile lui Caldwell, de pe copilă – care i-ar putea declanșa instinctele animalice. Parks n-a văzut niciodată un flămând care să nu reacționeze atunci când e înconjurat de carne de om. Atitudinea fetei este o noutate, dar nu are de gând să-și riște viața presupunând că va dura la nesfârșit.

Prin urmare, ori o împușcă acum, ori o ascultă pe Justineau. Dacă ar încerca să o împuște, există posibilitatea să o ucidă și pe una dintre femei. Sau pe amândouă.

– Fă-o, spune el. Grăbește-te.

Justineau deschide larg portiera.

– Melanie..., începe ea.

Dar fata nu are nevoie de explicații. Țâșnește ca din pușcă și fuge pe câmp atât de repede că nu i se pot desluși picioarele. Parks nu poate să nu observe că aleargă în direcția în care bate vântul. Fuge de mirosul lor. De mirosul de sânge. Apoi se ghemuiește în iarba înaltă și își strânge genunchii

la piept, ascunzându-se aproape cu totul. Își întoarce fața de la ei.

– Așa e bine? vrea să știe Justineau.

– Nu! se grăbește să spună Caldwell. Trebuie să o prindem și să o luăm cu noi. Nu avem de unde ști ce s-a întâmplat cu restul subiecților. Dacă pierdem baza, pierdem și înregistrările mele, iar ea ar fi singurul rezultat al programului de patru ani de cercetări.

– Iar asta spune foarte multe despre programul tău, zice Justineau.

Caldwell se uită cu ură la ea. Atmosfera este încărcată de ostilitate.

Parks îi face semn lui Gallagher – doar o zvâcnire a capului – și coboară din Humvee, lăsându-le pe femei să-și rezolve singure disputa. Îl îngrijorează problema cu arborele planetar și vrea să se uite la el chiar acum. Nu au de unde să știe când vor fi obligați să o ia din loc.

Melanie începe să-și revină.

La început nu e în stare să gândească absolut deloc. Apoi, pe măsură ce apar gândurile, se ferește de ele, așa cum se ferea de domnul Whitaker după ce acesta își golea sticla. Gura îi este chinuită de amintiri ce doresc să redevină reale. Minteaa îi este buimăcită de grozăvia faptelor pe care tocmai le-a comis.

Iar trupul îi este torturat de un milion de ticuri și spasme – fiecare celulă se declară inaptă de acțiune și pretinde ceea ce îi este interzis.

A fost mereu o fetiță cuminte. Dar a mâncat bucăți din doi oameni și foarte probabil i-a omorât pe amândoi. I-a omorât cu dinții.

Îi era foame, iar cei doi erau pâinea ei.

Deci, ce a devenit?

Întrebările acestea vin și pleacă. Uneori sunt foarte clare, alteori par îndepărtate și de-abia deslușite, ca prin vălătuci de fum.

Și mai vine și pleacă ceva: o amintire. Atunci când stătea legată pe masa aia și rodea cureaua de plastic care îi imobiliza încheietura stângă – cu mâna dreaptă răsucită, cu bisturiul ținut neîndemânatic cu vârfurile degetelor – unul dintre flămânzi s-a aplecat peste ea.

Și ea a încremenit pe loc. Ținându-și respirația, s-a uitat în sus, la chipul acela sălbatic și golit de orice expresie. Nu putea face nimic, nici măcar să țipe nu putea. Nici măcar să-și închidă

ochii nu putea. Voința ei își luase zborul de-a lungul vectorilor spaimei.

Doar o clipă tensionată, care s-a spulberat apoi, pe neașteptate. Cu capul atârându-i în jos și îndesat între umerii ridicați, așa cum stă un vultur, flămândul a căscat gura la ea. Privirea i-a alunecat peste cea a lui Melanie – mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. A scos limba, de parcă ar fi vrut să guste aerul, apoi a plecat împleticit de lângă masă, îndreptându-se către grămada de trupuri care se zvârcoleau pe podeaua laboratorului, în afara câmpului vizual al fetei.

Din pură întâmplare îi întâlnise privirea în fracțiunea aceea de secundă.

Și dup-aia, parcă nici n-a mai știut că ea se află acolo.

Din pricina efectelor sevrajului și din pricina acestui puzzle care o îngrijora, durează destul de mult până când Melanie este în stare să observe locul în care se află.

Este înconjurată de flori sălbatice. Pe vreo două – narcisă galbenă și opaiță roșie – le cunoaște din lecția domnișoarei Justineau despre echinocliul de primăvară. Pe celelalte nu le știe și sunt cu zecile. Își mișcă foarte încet capul, uitându-se la ele pe rând.

Remarcă niște vietăți foarte mici și bâzâitoare care zboară printre flori și presupune că este vorba despre albine, pentru că fac ce trebuie să facă o albină – să zboare din floare în floare, să intre în mijlocul fiecăreia cu o mișcare unduitoare, pentru ca să se retragă imediat și să pornească în căutarea altei flori.

Pe deasupra câmpului zboară ceva mai mare decât albinele. O pasăre neagră, ce ar putea fi o cioară sau o stăncuță. Nu cântă, ci scoate sunete răgușite, tulburătoare, ca niște strigăte de luptă. În jurul lui Melanie răsună triluri mai dulci și mai melodioase, dar fetița nu vede păsările care cântă – dacă despre păsări este vorba.

Văzduhul este greu de mirosuri. Melanie știe că unele dintre acestea sunt parfumurile florilor, dar aerul însuși pare a avea miros – un miros aspru, bogat și complex, alcătuit din mirosurile tuturor creaturilor vii și ale celor pe moarte și ale celor moarte de mult. Mirosul unei lumi în continuă mișcare, mirosul unei lumi în care nimic nu este imuabil.

Și uite-o cum a devenit o furnică, ghemuită pe pardoseala acelei lumi. Un atom imobil într-un ocean al schimbării. Imensitatea pământului o învăluie, pătrunde în ea. Iar ea soarbe atmosfera aceasta amețitoare, supraîncărcată.

Chiar și în starea aceasta de buimăceală și epuizare, chiar și confruntându-se cu amintirile acestea despre carne și violențe cumplite, lui Melanie îi place ce simte, îi place foarte mult.

Mai cu seamă mirosurile. O afectează altfel decât mirosul oamenilor, însă tot o stimulează – trezesc sentimente latente până atunci.

Și o ajută să împingă foamea de carne și amintirile urâte într-un colț al minții de unde nu o mai îndurerează și nu o mai umilesc atât de tare.

Își revine treptat. Adică își revine atunci când realizează că domnișoara Justineau a venit aproape de ea și o urmărește tăcută. Chipul domnișoarei Justineau este istovit, plin de întrebări.

Melanie se hotărăște să răspundă la cea mai importantă dintre acestea.

– Nu am să mușc, domnișoară Justineau.

Și adaugă repede, târându-se puțin înapoi atunci când domnișoara Justineau face un pas în direcția ei:

– Dar ar fi mai bine să nu vii mai aproape de atât. Miroși... și ești plină de sânge. Și nu știu ce am să fac.

– Bine.

Domnișoara Justineau se oprește și dă cu înțelegere din cap.

– O să găsim un loc unde să ne spălăm și apoi ne vom da cu blocant. Tu te simți bine, Melanie? Cred că ai trecut prin clipe înspăimântătoare.

Pe chipul ei se citește îngrijorarea. Dar se mai citește și altceva. Frică, poate.

Și chiar ar trebui să-i fie frică. Se află în afara gardului, în Regiunea 6, la kilometri depărtare de bază. Se află printre monștri, printre flămânzi, fără vreun refugiu prin apropiere.

– Te simți bine? întreabă din nou domnișoara Justineau.

Melanie dă din cap, dar minte când face asta. Nu se simte bine, nu încă. Și nici nu știe dacă se va mai simți vreodată bine. Cea mai mare spaimă pe care a trăit-o în viața ei a fost atunci când stătea legată pe masă, având în fața ochilor cuțitul doamnei doctor Caldwell. Însă doar până când a văzut că domnișoara Justineau era în pericol – și spaima aceasta a fost și mai mare. Iar acum, cea mai mare spaimă este amintirea momentelor când i-a sfârtecat pe cei doi bărbați și a mâncat din ei.

Oricum ai privi lucrurile, ziua nu a fost deloc una bună. Vrea să pună întrebarea care îi arde inima. Pentru că domnișoara Justineau va ști să-i răspundă. Bineînțeles că va ști. Domnișoara Justineau știe tot. Dar nu o poate întreba, pentru că nu e în stare să rostească nimic. Nu vrea să recunoască faptul că este victima unei îndoieli cumplite.

Ce sunt eu?

Așa că nu spune nimic. Așteaptă să vorbească domnișoara Justineau. Și, după mult timp, aceasta îi spune:

– Ai fost foarte curajoasă. Dacă nu ai fi venit chiar atunci și dacă nu te-ai fi luptat cu oamenii ăia, acum eu aș fi fost moartă.

– Și doamna doctor Caldwell urma să mă omoare și să mă taie în bucăți și să mă pună în borcane, îi aduce aminte Melanie. Tu m-ai salvat prima, domnișoară Justineau.

– Helen, spune domnișoara Justineau. Numele meu este Helen.

Melanie se gândește puțin și îi mărturisește.

– Nu și pentru mine.

Când se bagă sub Humvee și cercetează planetara, Parks începe să înjure.

Cu obidă.

Nu-i decât un mecanic mediocru, dar tot își dă seama că s-a cam ales praful de ea. S-a lovit aproape în mijloc – cel mai probabil atunci când au sărit peste șanțul ce înconjură baza –, iar acum e îndoită și crăpată în punctul de impact. Mare noroc au avut că au reușit să ajungă până aici fără ca planetara să se rupă în două. Mai mult ca sigur că nu vor reuși să-și continue drumul. Nu fără ajutor. Iar Parks știe că nu se poate aștepta la niciun fel de ajutor de la bază.

Se gândește dacă mai merită să arunce o privire și la motor. Și acolo e o problemă, dar s-ar putea să fie în stare să o rezolve, deși probabil că planetara va ceda înainte ca problema aceasta să se agraveze.

Probabil. Dar nu cu certitudine.

Oftând, iese de sub Humvee și se duce în față. Soldatul Gallagher se ține după el ca un cățeluș rătăcit, cerșind ordine.

– Totu-i în regulă, dom' Sergent? întreabă neliniștit tânărul.

– Saltă capota, fiule, îi spune Parks. Trebuie să ne uităm și în mașele mașinii.

În mod absolut uimitor, mașele arată bine. Le sare imediat în ochi cauza pentru care motorul scotea sunete ca de măgar furios: unul dintre

lagărele motorului este deșurubat. Așa că tot blocul motor atârână într-o rână, atingând arcul roții și făcându-l să vibreze. În cele din urmă s-ar fi făcut bucăți, dar deocamdată avaria nu-i prea mare. Parks scoate cheia tubulară din trusa cu scule de pe latura vehiculului și pune un șurub nou, fixând motorul la locul lui.

Nu se grăbește, pentru că, odată ce va termina aici, va fi nevoit să ia o hotărâre cu privire la rahatul în care au intrat.

Ca să evite eventualitatea unor surprize neplăcute, ține ședința în interiorul Humvee-ului. Pe micuța flămândă a pus-o să stea afară, pe capotă.

Asta își închipuie el că este: o ședință. Este singurul soldat de aici, cu excepția lui Gallagher, care este mult prea tânăr ca să aibă o opinie, darămite un plan. Prin urmare, Parks este cel care va decide ce e de făcut.

Însă nu așa se desfășoară lucrurile. Civili au și ei idei – întotdeauna semn de dezastru și suferință, după părerea lui Parks – și nu se dau în lături să și le exprime. Chiar din momentul în care Parks spune că se vor îndrepta către sud. Este cât se poate de logic – probabil este singura lor șansă –, dar imediat ce face anunțul, cele două femei încep să vocifereze.

– Toate însemnările și probele mele sunt în cazarmă! spune doamna doctor Caldwell. Trebuie salvate de acolo.

– Sunt treizeci de copii acolo, adaugă Justineau. Și oamenii tăi. Și noi ce facem? Le întoarcem spatele?

– Exact asta vom face, le spune Parks. Și dacă o să tăceți din gură, am să vă spun și de ce. La fiecare zece, cincisprezece minute de când ne-am oprit am tot încercat să iau legătura prin radio cu cineva de acolo. Nu numai că nu mi-a răspuns nimeni din bază, ci nu mi-a răspuns nimeni și

punct. N-a mai scăpat nimeni. Sau, dacă au scăpat, n-au nici mijloace de transport și nici de comunicație, ceea ce înseamnă că din punctul nostru de vedere ar putea la fel de bine să se afle pe o altă planetă. Nu avem cum să luăm legătura cu eventualii supraviețuitori fără să atragem atenția junkerilor. Dacă ne vom întâlni cu ai noștri pe drum, foarte bine. Dacă nu, înseamnă că suntem pe cont propriu și singurul lucru înțelept pe care îl putem face este să pornim spre casă. Spre Beacon.

Caldwell nu spune nimic. De-abia acum și-a desfăcut brațele și aruncă priviri furișe și temătoare la rănille ei, aidoma unui jucător de poker care se uită sub colțurile cărților ca să vadă ce i-a trimis Fortuna.

Dar Justineau nu se lasă. Parks nici nu se așteaptă la altceva.

– Dar dacă am sta aici câteva zile și apoi ne-am întoarce la bază? Am putea să ne furișăm și să verificăm mai întâi locul. Dacă junkerii sunt tot acolo, ne retragem. Dar dacă au plecat, vom putea intra. Poate doar eu și cu doamna doctor Caldwell, iar tu ai să rămâi în spate ca să ne aperi. Nici nu pot să mă gândesc că au mai rămas copii în viață acolo și eu nu fac nimic să-i ajut.

Parks oftează. E atât de multă nebunie în discursul ăsta scurt, că nu știe de unde să înceapă să-l desființeze.

– În regulă, spune el. Mai întâi trebuie să-ți amintesc iar că oricum copiii ăia nu mai erau în viață. În al doilea rând...

– Sunt copii, domnule Sergeant, zice Justineau pe un ton tăios. Nu se pune acum problema dacă sunt flămânzi sau nu.

– Ba pardon, domnișoară Justineau. Exact asta-i problema. Tocmai pentru că sunt flămânzi, vor putea să reziste mult timp fără hrană. Poate la nesfârșit. Și sunt în siguranță dacă au rămas închiși în buncăr. Iar dacă nu mai sunt acolo, înseamnă că i-au luat junkerii în turma lor, iar în cazul ăsta nu

mai constituie problema noastră. Îți spun eu acum care e problema. Zici că să ne apropiem pe furiș de cazarmă. Să cercetăm terenul. Și cum anume te gândești că am putea s-o facem?

– Păi am putea să ne apropiem prin..., începe Justineau, dar se întrerupe pentru că își dă seama că greșește.

– Nici vorbă să ne furișăm neauziți dacă o să mergem cu Humvee-ul, spune Parks, dând glas gândurilor ei. Ne-ar auzi de la câțiva kilometri. Și dacă nu mergem cu mașina, înseamnă că vom fi în fundurile goale într-o zonă unde tocmai ce și-au făcut de cap vreo două mii de flămânzi. Nu cred că avem prea multe șanse de reușită.

Justineau nu mai spune nimic. Știe că Sergentul are dreptate și nu are de gând să pledeze în favoarea unui act sinucigaș.

Dar intervine din nou doamna doctor Caldwell.

– Mie mi se pare că trebuie să ne gândim la priorități, Sergent Parks. Baza asta a luat ființă doar pentru ca eu să-mi pot efectua cercetările. Indiferent cât de riscantă ar fi recuperarea notițelor și probelor mele din laborator, eu cred că este absolut necesar să o facem.

– Ba nu, spune Parks. Logica este aceeași. Dacă lucrurile tale încă mai există, înseamnă că nu s-au atins de ele. Personal, eu cred că așa stau lucrurile, pentru că nu căutau hârtii – decât dacă aveau nevoie să se șteargă la cur. Căutau hrană, arme, benzină, chestii dintr-astea.

Sau căutau să-și răzbune cei doi tovarăși uciși de Gallagher. Dar Parks nu are de gând să pomenească treaba asta.

– Cu cât le lăsăm mai mult timp acolo... vrea să protesteze Caldwell.

– Am hotărât, îi retează Parks vorbele. Pornim către sud și ținem aparatul de recepție deschis. Imediat ce vom ajunge suficient de aproape ca să primim semnal din Beacon, le vom

spune ce am pățit. Ar putea trimite un elicopter cu oameni – susținuți de echipe cu arme cu putere de foc. O să-ți recupereze lucrurile din laborator și probabil că ne vor lua și pe noi la întoarcere. Sau, în cel mai rău caz, dacă nu vom reuși să intrăm în legătură cu ei de pe drum, atunci va trebui să raportăm ce s-a petrecut de-abia când vom ajunge acolo. Și atunci vor lua aceleași măsuri, dar cu o zi sau două mai târziu. Oricum s-ar întâmpla, toată lumea va fi mulțumită.

– Eu nu sunt mulțumită, spune cu răceală Caldwell. Deloc nu sunt mulțumită. O întârziere, fie ea și de-o singură zi, în recuperarea materialelor mele este pur și simplu inacceptabilă.

– Ce-ar fi dacă m-aș întoarce singură la bază? întreabă Justineau. Voi ați putea să mă așteptați aici și, dacă nu mă întorc...

– Nici să nu te gândești! se răstește Parks.

Nu vrea s-o dezamăgească, dar s-a săturat de toate tâmpeniile astea.

– Deocamdată cretinii ăia nu știu cât de departe am ajuns ori pe unde am luat-o, ori dacă mai trăim sau nu. Și așa trebuie să rămână lucrurile. Dacă te întorci și te prind, vor face imediat legătura cu noi.

– Dar n-am să le spun nimic! protestează Justineau.

Parks nu are nevoie să-i respingă și acest argument. Doar sunt cu toții adulți și știu cât de gravă este situația.

Sergentul așteaptă și alte obiecții, pentru că știe bine că nu s-au terminat. Dar Justineau se uită pe geamul mașinii la micuța flămândă, care dă impresia că desenează ceva în praful de pe capota Humvee-ului. Lui Parks i se pare că pe chip are expresia cuiva care încearcă să deslușească un cuvânt complicat pe o foaie mânjită. Și, acum că se gândește mai bine, aceeași expresie este și pe fața lui Justineau. Iar asta îl umple de dezgust. În tot acest timp, Caldwell își îndoaie degetele pe

rând, de parcă ar vrea să se convingă că încă îi mai funcționează; bine măcar că așa îl lasă în pace.

– În regulă, spune el, uite ce vom face. Din câte știu eu, la câțiva kilometri de locul ăsta curge un pârâu curat. Mergem acolo mai întâi ca să luăm niște apă. După aceea, mergem la un depozit și ne luăm niște provizii. Avem nevoie mai ales de mâncare și de substanțe blocante, dar mai sunt și alte lucruri acolo ce ne-ar putea fi de folos la un moment dat. Și după aia, spălăm putina. Mergem spre est, până dăm de autostrada A1 și apoi spre sud, până la Beacon. Asta înseamnă că ori vom ocoli Londra, ori vom trece prin ea. Vedem noi. Vom evalua situația atunci când vom ajunge în apropiere. Nelămuriri?

Știe foarte bine că sunt cel puțin un milion de întrebări. Și intuiește care anume va fi prima. Nu este dezamăgit.

– Cum rămâne cu Melanie? vrea să știe Justineau.

– Cum adică? evită Parks răspunsul direct. Nu este expusă niciunui risc dacă rămâne aici. Se poate hrăni cu animalele de pe aici, ca oricare flămând. Sigur că preferă să mănânce oameni, dar nu refuză niciun fel de carne, odată ce i-au luat mirosul. Și acum ai văzut și tu ce viteză au. Aleargă suficient de repede ca să prindă orice vietate.

Justineau face ochii mari la el, de parcă i-ar vorbi într-o limbă străină.

– Ai fost atent adineauri când am folosit cuvântul *copii*? îl întreabă ea. N-ai înțeles deloc la ce mă refer? Nu mă preocupă consumul ei de proteine, domnule Sergent. Mă preocupă acest gen de morală îndoielnică și ticăloasă, care-ți spune că este în regulă să abandonezi o fetiță în mijlocul pustietății. Și când zici că va fi în siguranță, presupun că te referi la ceilalți flămânzi.

– Nu se bagă în seamă unii pe alții, se aude pentru prima oară vocea pițigăiată a lui Gallagher.

Nici măcar nu realizează că sunt și alții ca ei prin preajmă. Cred că au alt miros decât noi.

– Dar nu este în siguranță atunci când vine vorba despre junkeri, continuă Justineau, ignorându-l pe tânărul soldat. Și nici când vine vorba despre alte grupuri de rebuturi umane care or mai fi pe-aici. O vor prinde și o vor băga în var nestins, fără ca măcar să-și dea seama ce este.

– Ba vor ști al naibii de bine ce este, o contrazice Parks.

– Nu am s-o abandonez.

Justineau își îndreaptă umerii ca pentru a-l asigura pe Parks că nu glumește – și uite că au ajuns într-un impas.

– Dar dacă ar sta pe acoperișul mașinii? le dă Caldwell soluția. Îmi imaginez că nu vom merge prea repede din cauza planetarei. Plus că mai sunt și barele alea de care să se țină.

Toți ochii se întorc la ea și Caldwell ridică din umeri.

– M-am gândit că vreți să-mi cunoașteți părerea. Melanie face parte din studiul meu – poate că doar ea a mai rămas din el. Și zic că merită să facem efortul să o luăm cu noi.

– Îți interzic să pui mâna pe ea! îi spune răspicat Justineau.

– Vom discuta despre asta când vom ajunge în Beacon.

– De acord, se grăbește să spună Parks. Dar nu pe platformă, pentru că se deschide spre înăuntru. Dar poate sta pe acoperiș. Nu mă deranjează, atâta vreme cât rămâne la o distanță rezonabilă de noi de câte ori va trebui să deschidem portierele.

Și uite cum au ajuns la un consens chiar atunci când se gândea că vor rămâne aici să se certe până le vor ieși creierii prin urechi.

Justineau coboară ca să-i spună monstrului cum stau lucrurile.

Parks îl instruiește pe Gallagher să n-o scape din ochi pe micuță și să aibă mereu alături pușca sau pistolul. Normal că și el va sta cu ochii pe ea, dar prudența excesivă nu are cum să strice în cazul ăsta.

– Ce vrei să faci? o întreabă domnișoara Justineau.

La început, Melanie nici nu înțelege întrebarea. Așa că așteaptă ca domnișoara Justineau să i-o explice. Și, în cele din urmă, așa se și întâmplă.

– Noi mergem cu mașina spre sud. Vrem să ajungem la Beacon. Însă tu poți să te duci oriunde. Soldații te-au capturat în Luton sau în Bedford sau pe-acolo pe undeva. Dacă vrei, ai putea să te duci acolo, ca să fii... să fii împreună cu...

Șovăie și nu mai poate continua.

– Cum să fiu? o întreabă Melanie. Împreună cu cine să fiu?

Domnișoara Justineau clatină din cap.

– Vreau să spun că acolo ai să fii singură. Și liberă să faci ce vrei. În Beacon nu ai mai fi liberă. Acolo te-ar băga într-o altă celulă.

– Mi-a plăcut celula mea. Mi-a plăcut clasa.

– Dar acolo nu cred că vom mai face școală, Melanie. Și vei fi în grija doamnei doctor Caldwell.

Melanie dă din cap. Știe toate astea. Și nu poate spune că nu se teme. Doar că teama nu mai contează acum.

– N-are importanță, o lămurește ea pe domnișoara Justineau. Vreau să fiu acolo unde ești și tu. Și oricum nu cunosc drumul înapoi spre locul în care am fost până acum. Nu mi-l aduc aminte.

Nu-mi aduc aminte decât de Bloc și de tine. Tu ești...

Este rândul lui Melanie să ezite. Nu știe cuvintele care să poată descrie ce simte.

– Tu ești pâinea mea, spune ea în cele din urmă. Când îmi este foame. Asta nu înseamnă că aș vrea să te mănânc, domnișoară Justineau! Nu vreau, pe cuvânt! Mai bine mor decât să fac una ca asta. Doar că tu îmi umpli sufletul așa cum pâinea umple burta omului din cântec. Mă faci să simt că nu mai am nevoie de nimic altceva.

Se pare că domnișoara Justineau nu mai știe ce să spună. Și tace câteva secunde bune. Se uită în altă parte, se uită înapoi, se uită iar aiurea. Ochii i se umplu de lacrimi și nu mai e în stare să vorbească. În final, când e în stare să întâlnească privirea lui Melanie, pare să fi acceptat faptul că vor rămâne împreună – dacă nu întreaga viață, cel puțin deocamdată.

– Va trebui să stai pe acoperișul mașinii, îi spune ea. Crezi că poți?

– Da, răspunde imediat Melanie. Sigur. E în regulă, domnișoară Justineau.

Dar este mai mult decât în regulă. Este o ușurare. Simplul gând că va trebui să intre iarăși în Humvee o îngrozea la culme pe Melanie, așa că i se pare minunat că s-au gândit la o altă variantă. Acum nu mai trebuie să stea în preajma doamnei doctor Caldwell, care o înspăimântă atât de tare că are senzația că îi răsuțește cineva un cuțit în piept. Însă mult mai important este că nu va mai exista pericolul să i se facă din nou foame, simțind-o pe domnișoara Justineau atât de aproape de ea.

Acum domnișoara Justineau se uită la desenul pe care l-a făcut Melanie în praful de pe capota Humvee-ului. Cercuri și dreptunghiuri, cu o singură linie șerpuitoare printre ele. Îi aruncă lui Melanie o privire curioasă.

– Ce-i asta?

Melanie ridică din umeri. Nu vrea să-i spună. Este drumul pe care l-a memorat, de la laboratorul doamnei doctor Caldwell și până la scara care coboară în Bloc. Până la scara spre celula ei. Este drumul spre casă și l-a desenat chiar dacă știe că niciodată nu va mai ajunge acolo, niciodată nu va mai sta în clasă alături de ceilalți copii. Știe că locul căruia îi spune casă a devenit doar o amintire și că niciodată nu va mai fi real.

Nu poate să-și descrie sentimentul decât folosind fragmente din poveștile auzite: Moise, care nu a mai apucat să vadă ținutul unde curgea lapte și miere; Enea, care a fugit din Troia după căderea acesteia; și o poezie despre o privighetoare și o inimă tristă, și un crâng străin. [10](#)

Toate imaginile astea i se adună în minte și îi este extrem de greu să le explice.

– Sunt doar niște forme, spune ea și se simte îngrozitor, pentru că minte.

O minte pe domnișoara Justineau, pe care o iubește cel mai mult pe lume. Mai greu de explicat este celălalt sentiment care o copleșește: de-acum înainte, ele două sunt o familie. Așa trebuie.

Măcar de nu și-ar mai aduce aminte de foamea aia oribilă care a pus stăpânire pe ea. De satisfacția aia îngrozitoare pe care a avut-o atunci când a simțit gustul de sânge și carne. De ce nu a întrebat-o domnișoara Justineau despre asta? De ce nu s-a mirat că Melanie a fost în stare să facă așa ceva?

– Bărbații ăia..., începe ea nesigură.

– Din cazarmă?

– Da. Ei. Ce le-am făcut...

– Erau junkeri, Melanie, îi spune domnișoara Justineau. Ucigași. Ți-ar fi făcut lucruri și mai cumplite dacă nu i-ai fi împiedicat. Și mie. Nu trebuie să-ți pară rău. N-ai avut încotro. Nu ești tu de vină.

Cu toate că îi este teamă de răspunsul pe care l-ar putea primi, Melanie întreabă:

– De ce? De ce nu sunt eu de vină?

Domnișoara Justineau ezită.

– Din cauză că ești așa cum ești, spune ea.

Melanie deschide gura să-i mai pună o întrebare, dar ea clatină din cap.

– Nu acum. Nu avem timp, iar discuția asta trebuie purtată pe îndelete. Știu că ești speriată. Știu că nu înțelegi. Ți promit că ți voi explica atunci când vom avea vreme. Când vom fi în siguranță. Deocamdată... încearcă să nu-ți faci prea multe griji și încearcă să nu fii tristă. N-am să te părăsesc. Ți dau cuvântul meu. Vom rămâne împreună. Bine?

Melanie se gândește. Oare este bine? Subiectul este înspăimântător, așa că poate că-i mai bine să-l amâne pentru altă dată. Dar întrebarea o apasă ca o greutate pe piept și nu poate zice că-i este „bine“ până când nu va primi răspunsul. Însă dă încet din cap. Pentru că a descoperit că se poate gândi și altfel la problema asta – un gând care se află sub toată tristețea și spaima, la fel cum era ascunsă speranța sub toate lucrurile alea îngrozitoare din cutia Pandorei.

De-acum înainte își va petrece fiecare zi din viața ei alături de domnișoara Justineau.

Ocolesc Sheffordul și merg peste câmpuri până la pârâul despre care a vorbit Sergentul Parks, în realitate o porțiune puțin adâncă a râului Flit. Umplu cu apă o duzină de bidoane din plastic de câte treizeci și cinci de litri și le încarcă în compartimentele laterale ale Humvee-ului, special proiectate în acest scop.

Tot atunci, Justineau își scoate puloverul, îl spală, îl stoarce și îl spală din nou. Treptat, sângele iese dintre fibre, formând vârtejuri ruginii care dispar apoi în apa tumultuoasă. Apoi îl agață la uscat de antena Humvee-ului. Puloverul e greu acum și o îndoaie până aproape de orizontală.

Melanie își spală gelul albastru de pe corp. Mirosul acestuia îi amintește de laborator, îi spune ea lui Justineau. Plus că o face să arate ca o caraghioasă.

De la râu, se îndreaptă spre un loc descoperit de Parks într-un fișier din telefonul mobil. Caută una dintre ascunzătorile cu provizii amenajate atunci când s-au mutat în cazarmă. Ideea era să se poată aproviziona de aici în cazul unei retrageri de urgență spre Beacon, ceea ce uite că se întâmplă acum. Depozitul acesta secret ar fi trebuit să conțină alimente, arme și muniție, medicamente, tuburi cu gel blocant, tablete pentru purificarea apei, hărți, echipamente de telecomunicații, păaturi ultraușoare – absolut tot ce le-ar fi putut fi necesar. Însă totul a devenit istorie, pentru că în locul unde

sperau să găsească ascunzătoarea nu este decât o groapă mare în pământ. L-au descoperit junkerii sau altcineva. În cel mai fericit caz, asta ar fi putut să însemne că nu doar ei au scăpat vii din bază și că le-au luat-o alții înainte. Dar Sergentul Parks nu crede în ipoteza asta, pentru că aceștia nu ar fi avut timp să sape până la ascunzătoarea subterană, să încarce tot din ea și să plece de acolo înainte de sosirea lor. Probabil că depozitul secret a fost golit de multă vreme.

Deci sunt obligați să se mulțumească doar cu ce au în mașină. Se apucă să facă inventarul și deschid toate compartimentele interioare și exterioare, ca să vadă care sunt pline și care goale. Parks le spune că regulamentul cere ca toate să fie pline. Dar nu-și duce vorbele până la capăt și nu le spune că, în atâția ani de armată, a aflat că regulamentul nu prea e luat în seamă.

Veștile sunt și bune, și proaste. Humvee-ul dispune de o trusă de prim-ajutor completă și de o ladă intactă cu arme. Dar compartimentul cu rații este gol pe trei sferturi. Acolo sunt alimente doar pentru cel mult două zile. Mai găsesc și două ranițe, cinci canistre pentru apă și un pistol de semnalizare cu șapte rachete.

Poate vestea cea mai îngrijorătoare este că ei sunt cinci și nu au decât trei tuburi cu gel blocant, iar unul este deja început.

Justineau încearcă să se împotrivescă unui impuls umanitar și pierde. Scoate trusa de prim-ajutor și face un semn din cap spre mâinile lui Caldwell.

– Ar trebui să ți le bandajăm, îi spune ea. În caz că nu ai altceva de făcut acum.

Rănilor doctoriței sunt foarte grave. Mâinile îi sunt tăiate până la os. Carnea zdrențuită a palmelor îi atârna ca niște felii prost tăiate din friptura de duminică. Pielea din jur este roșie și umflată. Sângele uscat este aproape negru.

Justineau spală cât de bine poate rănilile, folosind apa dintr-o canistră. Caldwell nu țipă, nu geme, dar tremură și se face albă la față. Justineau curăță cu grijă sângele uscat cu tampoane de vată. Din cauza asta rănilile încep să sângereze din nou, dar Justineau crede că ăsta este un lucru bun. Riscul de infectare este foarte mare aici, iar sângele are rolul de a elimina microbii de pe suprafața răni.

Apoi începe să dezinfecteze tăieturile. Caldwell nu se mai abține și geme atunci când lichidul astringent ajunge pe carnea vie. Broboane de transpirație îi acoperă fruntea și își mușcă buza de jos ca să nu ție.

Justineau bandajează ambele mâini ale doctoriței, lăsându-i însă degetele libere, dar asigurându-se că zonele rănite sunt bine acoperite. A urmat acum câțiva ani un curs de prim-ajutor, așa că știe ce să facă. Și, într-adevăr, face o treabă de profesionist.

– Mulțumesc, îi spune Caldwell la final.

Justineau ridică din umeri. Ultimul lucru de care are nevoie este un schimb de politeturi cu femeia asta. Și Caldwell pare să-și dea seama de asta, pentru că nu merge mai departe cu mulțumirile.

– Îmbarcarea! le strigă Parks, iar Gallagher trânteste capota portbagajului. Trebuie să plecăm.

– Lasă-mă doar un minut, îi cere Justineau.

Își ia puloverul de pe antenă și îl verifică. Mai are câteva pete, dar este aproape uscat. O ajută pe Melanie să-l îmbrace.

– E prea aspru? o întreabă ea.

Melanie scutură din cap și îi adresează un zâmbet – vlăguit, dar sincer.

– Este foarte moale, îi răspunde. Și cald. Mulțumesc, domnișoară Justineau.

– Cu multă plăcere, Melanie. Miroase... bine?

– Nu miroase a sânge. Și nici ca tine. Nu prea miroase a nimic.

– Înseamnă că deocamdată poți să-l porți, spune Justineau. Până vom găsi ceva pe măsura ta.

Parks o așteaptă și nici măcar nu se preface că ar avea răbdare. Justineau îi mai face o dată cu mâna lui Melanie și se urcă în Humvee. De îndată ce portiera este închisă, fetița se urcă pe mașină și își găsește un loc unde poate sta mai comod, sub platforma mitralierei. Se apucă strâns de bare și Humvee-ul se pune în mișcare.

Acum fac cale-ntoarsă, îndreptându-se către est și spre vechiul tronson din autostrada A1. Nu se grăbesc, pentru că nu vor să producă și alte șocuri planetarei. Și au grijă să ocolească orașele. Acolo dai peste cele mai mari aglomerări de flămânzi, spune Parks, iar zgomotul făcut de Humvee i-ar aduce la ei într-o goană. Cu toate astea însă, merg destul de repede.

Cam opt kilometri.

Și-atunci Humvee-ul se zguduie ca o șalupă pe o mare agitată, aruncându-i pe toți de pe scaune. Fără să se gândească ce face, Caldwell încearcă să se țină cu mâinile rănite și scoate un urlat de durere. Și le strânge la piept și se lasă pe vine.

Se aude un singur trosnet și imediat Humvee-ul începe să se scuture în alt fel, mai puternic și mai agonizant. Văzduhul este sfâșiat de un șuiert ca de alarmă aeriană. Planetara este complet distrusă și Humvee-ul își târâie turul pe asfalt.

Parks frânează brusc. Humvee-ul derapează, se răsucește și se oprește cu un oftat hidraulic, aducând mai degrabă cu o fiară istovită decât cu o mașină.

Oftează și Parks.

Justineau nu a mai avut niciodată vreun alt sentiment față de Parks în afară de suspiciune și indignare – culminând cu un moment de ură oarbă atunci când a aflat că o dusesse pe Melanie la Caldwell. Dar în momentul ăsta îl admiră. Pierderea Humvee-ului este o lovitură cumplită,

iar el nici măcar nu înjură, ci strigă la ei să se dea jos din mașina moartă. Primul lucru pe care îl face Justineau este să vadă ce face Melanie, care a reușit să se țină bine și să nu cadă în timpul zdruncinăturilor. Apucă mâna fetei și o strânge în fugă.

– Schimbăm planul, spune ea.

Melanie dă din cap. A înțeles. Fără să i se ceară, coboară de pe mașină și se îndepărtează de ea, la fel cum a făcut și la locul ascunzătorii.

Sergentul Parks deschide portbagajul cu o mișcare nervoasă, ia o raniță pentru el și pe cealaltă i-o dă lui Gallagher. Au nevoie de multă apă, așa că vor lua cu ei cât de multă, dar în niciun caz nu vor putea să care bidoanele cele mari. Așa că fiecare primește câte o canistră, pe care o umple de la unul dintre bidoane. Parks ia și a cincea canistră (nu se pune problema să i-o dea lui Melanie). Cu excepția fetei, toți beau din bidonul pe jumătate gol, până simt că s-au umplut de atâta apă. Apoi Parks o îndeamnă pe Melanie să bea și ea. Însă copila nu a băut niciodată apă. Toată hidratarea de care are nevoie trupul ei micuț o obținea din viermii vii cu care era hrănită. Numai gândul că și-ar putea turna apă în gură o face să se strâmbe și să plece de-acolo.

Toți primesc câte un cuțit și un pistol și își fixează la centură teaca și tocul acestora. Militarii iau și câte o pușcă, iar Parks scoate din ladă și două grămezi de grenade, ca niște fructe ciudate și negre. Grenadele au suprafețele netede, nu cu romburi ca acelea pe care Justineau le-a văzut în filmele vechi. Parks stă puțin pe gânduri, apoi își bagă în raniță pistolul de semnalizare și scoate două walkie-talkie din bordul Humvee-ului. Pe unul i-l dă lui Gallagher, iar pe celălalt și-l agață la centură.

Tot în ranițe intră puținele lor rații, împărțite în mod egal tuturor. Justineau adaugă și trusa de prim ajutor, chiar dacă aceasta este prea

voluminoasă. Este foarte posibil să mai fie nevoie de ea.

Fac toate aceste pregătiri cuprinși de o grabă febrilă, deși pe drumul de țară unde se află nu se aude decât trilul păsărilor. Urmează întocmai indicațiile lui Parks, care are o expresie îndârjită pe chip, este agitat, vorbește monosilabic și-i îndeamnă să se grăbească.

– În regulă, spune el în cele din urmă. Suntem gata de plecare. Credeți că sunteți pregătiți să plecăm de-aici?

Unul după altul, dau toți din cap. Au început să înțeleagă că un drum care în mod normal ar fi durat doar o jumătate de zi, s-a transformat într-o expediție de patru sau cinci zile printr-un ținut complet necunoscut. Justineau presupune că și celorlalți le vine la fel de greu să se împace cu gândul acesta. Când a venit în bază, a fost adusă cu elicopterul direct din Beacon – și înainte de asta a trăit în Beacon suficient de multă vreme. Înainte de asta, înainte de Colaps, lumea se umpluse cu monștri ce purtau chipurile oamenilor pe care îi cunoșteai și îți erau dragi, toți cei rămași în viață fugeau care-ncotro, căutând un loc unde să se ascundă, precum niște șoricea atunci când văd că pisica se trezește din somn – toate sunt acum amintiri ale amintirilor.

Și prin lumea aceasta pornesc ei acum. Locul pe care ea l-a numit acasă se află la o sută douăzeci și ceva de kilometri depărtare. O sută douăzeci de kilometri de ținut englezesc, verde și încântător, căzut în mâinile flămânzilor. O plimbare pe aici este acum la fel de sigură ca o mazurcă dansată pe un câmp minat. Și doar atât și este suficient să te năucească.

Iar chipul Sergentului Parks îi spune, chiar înainte ca el să deschidă gura, că nu este doar atât.

– Tot nu vrei să eliberăm copila? o întreabă.

– Nu vreau.

– Atunci trebuie să-ți pun câteva condiții.

Sergentul merge în cealaltă parte a Humvee-ului. Acolo se mai află un compartiment pe care nu l-a deschis nimeni până acum. Se dovedește că este plin cu echipamentele speciale folosite de Parks și oamenii lui cu mult timp în urmă, pe vremea când făceau razii prin comitatele Bedfordshire, Hertfordshire și Buckinghamshire, ca să-i captureze pe flămânzii „geniali” pe care Caroline Caldwell ținea atât de mult să-i cunoască. Hamuri, cătușe, bastoane cu electroșocuri, bețe telescopice cu lațuri la capăt; adevărată tarabă a unui negustor specializat în comercializarea echipamentelor de prindere a animalelor periculoase, cu risc minim pentru cei care le folosesc.

– Nu, îngaimă Justineau, simțindu-și gâtul uscat.

Dar, la vederea acestui arsenal mizerabil, Melanie se grăbește să fie de acord. Îl privește în ochi pe Parks, estimând situația, poate chiar fiind de acord cu soluția propusă.

– Bună idee, spune ea pe un ton hotărât. Ca să nu vă fac rău.

– Nu, spune Parks. Bună ar fi o cu totul altă idee. Asta e doar ca să ne descurcăm cât mai bine într-o situație foarte proastă.

Justineau știe exact ce vrea să spună. Parks și-ar dori să o împuște pe Melanie fix în cap și să-i abandoneze cadavrul pe marginea drumului. Însă, având în vedere că civilii și-au unit forțele împotriva lui, având în vedere că atât Justineau, cât și Caldwell – fiecare din propriile-i motive – o vor pe Melanie alături de ele, Sergentul strânge din dinți și apelează la acest compromis.

Cei doi militari îi încătușează mâinile lui Melanie la spate. Apoi prind o lesă ajustabilă de lanțul cătușelor și desfășoară cam doi metri din ea. După aceea acoperă partea inferioară a chipului fetei cu un fel de mască, asemănătoare cu botnița de câine sau cu o mască a rușinii din epoca

medievală. Este confecționată pentru un adult, dar poate fi ușor reglată și strânsă bine.

Justineau nu mai poate suporta și intervine atunci când vor să pună un lanț la gleznele lui Melanie.

– Ajunge! exclamă ea. Trebuie să vă amintesc mereu că fugim și de junkeri, nu numai de flămânzi? Una e să vă asigurați că Melanie nu poate să muște, dar cu totul altceva este s-o împiedicați să fugă – asta înseamnă că o condamnați la moarte.

Chestie care i-ar face mare plăcere Sergentului. Dar se gândește puțin și se vede nevoit să fie de acord cu Justineau.

– Helen, tu tot vorbești despre *moarte* în cazul acestor subiecți, spune Caldwell, care nu se poate abține să nu folosească un ton didactic. Ți-am mai explicat cum stau lucrurile. În majoritatea cazurilor, creierul încetează să mai funcționeze la câteva ore după infectare, ceea ce corespunde definiției morții, în măsura în care...

Justineau se întoarce și-i dă un pumn în plină figură.

Lovitura este puternică și o doare mâna mai mult decât se aștepta. Îi vibrează tot brațul până la cot.

Caldwell se clatină tare și aproape se prăbușește. Dă înnebunită din brațe, încercând să-și recapete echilibrul și face un pas, apoi doi pași îndărăt. Se holbează stupefiată la Justineau. Se holbează și Justineau, frecându-și mâna cu care a lovit. Însă mai are o mână disponibilă în caz de nevoie, ceea ce nu se prea poate spune despre Caldwell în clipele astea.

– Tu dă din gură mai departe, îi propune Justineau doctoriței. Și am să-ți scot dinții, unul câte unul.

Nu intervine nici unul dintre cei doi militari. Stau mai la o parte, interesați de turnura

evenimentelor, dar imparțiali. N-au motive să ia parte la această dispută.

Și Melanie le urmărește atentă pe cele două. Cu gura căscată și ochii bulbucăți. Furia se scurge din Justineau și e înlocuită de un sentiment penibil de jenă provocat de pierderea stăpânirii de sine. Simte cum încep să-i ardă obraji.

Caldwell își linge picăturile de sânge de pe buze.

– Ați fost martori, le spune ea lui Parks și Gallagher, cu glas îngroșat. A fost un atac neprovocat.

– Da, am văzut, îi confirmă sec Parks. De-abia aștept să ajungem undeva unde mărturia noastră să conteze. Credeți că am terminat aici? Mai are cineva vreun discurs de ținut? Nu? Atunci hai să plecăm dracului de-aici!

Lasă în urmă Humvee-ul mut și schilod și pornesc spre est. Caldwell rămâne câteva clipe pe loc, apoi se alătură celorlalți. Este evident uluită că atacul asupra persoanei sale a stârnit atât de puțin interes. Dar este o femeie pragmatică. Și deocamdată acceptă planul celorlalți.

Justineau se întreabă dacă nu ar fi fost mai bine să împingă Humvee-ul într-unul dintre câmpurile din apropiere, pentru a-și ascunde cât de cât urmele. Dar probabil că le-ar fi fost prea greu să-l clintească din loc, din cauza planetarei rupte. Și ar fi fost mult mai rău dacă i-ar fi dat foc, firește – ar fi fost ca și cum ar fi trimis un semnal luminos inamicului, indicându-i cu precizie locul în care se află ei.

Și fără asta sunt deja destui dușmani în jur.

Melanie soarbe din privire lumea din jur.

Este o regiune rurală, cu câmpuri cât vezi cu ochii. Majoritatea câmpuri de formă dreptunghiulară, dar năpădite de buruieni înalte cât un stat de om. Acolo unde câmpurile acestea ajung la drum, se văd garduri vii neîngrijite sau ziduri năruite. Odinioară negru, drumul pe care merg ei este plin de gropi, unele dintre acestea destul de adânci ca s-o înghită cu totul dacă ar cădea în ele.

Este un peisaj al putrefacției – cu toate acestea, lui Melanie i se pare atât de frumos, încât are senzația că o să-i stea inima în loc. Cerul este un lighean albastru strălucitor de dimensiuni infinite, cu un zăgaz de nori albi în depărtare, care se înalță sus, și mai sus, foarte sus, ca un turn al universului. Peste tot sunt păsări și insecte; cu unele a făcut deja cunoștință în câmpul unde s-au oprit de dimineață. Soarele îi încălzește pielea și revarsă energie asupra lumii din ligheanul acela răsturnat. Melanie știe că datorită lui cresc florile în pământ și algele în mare: este punctul de pornire al tuturor lanțurilor trofice.

Văzduhul este plin de milioane de parfumuri.

Puținele case care se văd se află la mare depărtare, dar, chiar și de la distanța asta, Melanie observă semne ale distrugerii. Ferestre sparte sau acoperite cu scânduri. Uși atârânănd din balamale. Acoperișul surpat al unei ferme mai mari.

Își amintește de o lecție a domnului Whitaker, care parcă a avut loc într-o altă eră. *Populația din Birmingham numără zero locuitori...* Lumea aceasta a fost construită de oameni pentru nevoile lor, dar asta s-a întâmplat demult. Acum nu mai satisface aceste nevoi. S-a schimbat în întregime. Și s-a schimbat pentru că oamenii au părăsit-o. Au plecat și au lăsat-o pe mâna flămânzilor.

Melanie realizează că i s-au spus toate astea. Însă a preferat să le ignore, așa cum a ignorat și logica evidentă a lumii ei și a crezut doar acele părți pe care a vrut să le creadă din nenumăratele povești contradictorii pe care le-a auzit.

Sergentul Parks se luptă cu o problemă de logistică și încă nu-i dă de capăt.

Primul lui instinct i-a spus să evite orașele pe care le vor întâlni în drum – să evite orice zonă construită – și să meargă doar peste câmp. Raționamentul este cât se poate de limpede. Flămânzii obișnuiesc să rămână în locurile unde s-au transformat ori s-au infectat sau cum vrei să-i zici. Nu este vorba despre vreun reflex de conservare, ci este doar un efect secundar al faptului că, atunci când nu vânează, stau nemișcați, aidoma unor copii care joacă leapșa pe statui. Prin urmare, metropolele și orașele sunt pline de flămânzi, în vreme ce regiunile rurale sunt mai puțin populate, exact la fel cum a fost și înainte de Colaps.

Dar Parks are trei contraargumente solide împotriva acestui punct de vedere. În primul rând este vorba despre temperatură – despre ceva ce a observat în timpul misiunilor pe teren și a împărtășit tuturor soldaților din subordinea lui, chiar dacă Caldwell spunea că dovezile „sunt departe de a fi concludente“. Se cunoaște că stimulii care declanșează reacția flămânzilor sunt secrețiile endocrine eliberate prin transpirația unui corp neprotejat, mișcările rapide și zgomotele

puternice. Dar mai este și un al patrulea stimul, care apare mai ales în timpul nopții, când scade temperatura. Flămânzii reușesc cumva să te depisteze datorită căldurii emanate de corp. Te descoperă fără greș în beznă, de parcă ai o reclamă luminoasă care spune MÂNCARE CA LA MAMA ACASĂ.

Așa stând lucrurile, ajungem acum la al doilea contraargument. Vor avea nevoie de un loc unde să se adăpostească. Dacă se vor culca în câmp deschis, flămânzii vor năvăli peste ei din toate direcțiile. Da, sigur, în afară de orașe, mai sunt și alte locuri care îți pot oferi refugiu, dar majoritatea acestora implică timp și efective cu care să întreprinzi o operațiune adecvată de recunoaștere.

Ceea ce ne duce la al treilea contraargument: timpul. Dacă se vor feri și vor ocoli toate zonele construite înseamnă că vor adăuga în jur de treizeci și cinci de kilometri la drumul lor, fapt care nu are prea mare importanță din punct de vedere al statisticii. Dar statistica nu contează acum nici cât o ceapă degerată. Contează doar faptul că vor fi nevoiți să străbată un teren dificil și probabil că drumul va dura de două ori mai mult. Ca să nu mai spunem că e greu să mergi cu pas viori fie pe un câmp plin cu rugi ajunși la maturitate, cu spini lungi de doi centimetri, fie pe o pășune cu scaieți până la genunchi. Flămânzilor nu le pasă dacă își sfâșie pielea și nici dacă se taie până la os nu se vor opri din alergare odată ce ți-au simțit mirosul. Pe acest fel de teren oamenii vor merge mult mai încet și pot fi prinși mult mai ușor.

Așa că acum merg pe un drum de țară, între două câmpuri sufocate de bălării, și sunt pe punctul de a traversa un sat. Cealaltă variantă ar fi să-l ocolească, adăugând astfel cinci kilometri la traseul lor.

Cum-necum, Parks trebuie să se decidă foarte curând ce vor face.

Caroline Caldwell trece prin toate stadiile durerii, exact în ordinea stabilită de psihologi.

Este adevărat că depășește foarte repede stadiul de negare, pentru că rațiunea ei sugrumă gândul înjositor și perfid de îndată ce acesta își face apariția. Nu are niciun rost să nege adevărul, din moment ce adevărul este atât de evident. Nu are niciun rost să negi adevărul, chiar dacă trebuie să treci prin câmpuri minate și hățișuri cu spini ca să ajungi la el. Adevărul este adevăr, unica recompensă pentru care merită să te zbați. Dacă îl negi, nu faci decât să demonstrezi că nu ești vrednic de el.

Prin urmare, Caldwell acceptă faptul că toată munca ei – toată esența vieții ei din ultimii zece ani – este pierdută.

Și atunci se lasă pradă furiei și indignării toxice care îi arde inima. Ar fi stat altfel lucrurile dacă nu ar fi intervenit Justineau și dacă ea ar fi avut timp să facă acea ultimă disecție? Bineînțeles că nu. Dar Justineau a avut grijă ca ultimele minute petrecute de Caldwell în cazarmă să fie irosite. Ar fi absurd să insiste mai mult asupra acestui aspect. Este suficient atât. Justineau i-a distrus munca, iar munca ei este acum pierdută. Când vor ajunge în Beacon, Justineau va plăti pentru asta: își va încheia cariera și probabil chiar și viața în urma sentinței pe care o va pronunța Curtea Marțială.

Târguirea cu divinitatea este alt stadiu peste care Caldwell trece foarte repede. Nu crede în Dumnezeu, nu crede în niciun fel de zei, nu crede în soartă și nici în vreo putere superioară sau inferioară care ar putea să-i influențeze cumva viața. Deci nu are cu cine să negocieze. Dar este sigură – în această lume deterministă, guvernată de forțe fizice imparțiale – că, dacă laboratorul este neatins, iar echipa din Beacon îi va aduce notițele și probele în bună stare, va aprinde o lumânare. O

va închina nu cuiva anume, ci doar ca să-și manifeste recunoștința în fața universului pentru că a fost bun cu ea.

Dar își dă seama cât de jalnic este gândul acesta, cât de echivoc și de laș este; și atunci cade într-o neagră depresie.

Din care este salvată de un alt gând: oricum nu era nimic în laborator care să merite să fie păstrat. Poate doar probele, dar, uite, are alături de ea o probă vie. Notițele erau în mare parte descriptive – doar o relatare extrem de detaliată și conjuncturală a perioadei de viață a agentului patogen (relatare incompletă, deoarece ar mai trebui să recolteze o probă din etapa de dezvoltare sexuală) și o prezentare a dezvoltării infecției, atât în cazurile obișnuite, cât și în cele anormale, reprezentate de copiii aceia. Știe toate lucrurile astea pe dinafară, așa că pierderea însemnărilor nu reprezintă o catastrofă.

Mai are o șansă. Se află pe teren și ocaziile favorabile vor apărea.

Povestea ei încă se mai poate termina cu bine.

Soldatul Kieran Gallagher știe totul despre monștri, deoarece vine dintr-o familie în care aceștia predomină. Sau poate că familia lui era mai predispusă decât altele să-și elibereze monștri și să le permită să adulmece aerul.

Cheia cu care se descură cușca monștrilor era mereu aceeași: votca de casă, preparată într-un alambic instalat de tatăl și de fratele lui mai mare într-un șopron din spatele unei case abandonate, aflată la o sută de metri de locuința lor. Oficial, guvernul provizoriu din Beacon se declara împotriva alcoolului produs fără autorizație, dar neoficial nu-i păsa câtuși de puțin ce faci, atâta timp cât aveai grijă să stai acasă când te îmbătai și nu-ți luai la pumni decât membrii familiei.

Prin urmare, se poate spune că soldatul Gallagher a crescut într-un microunivers straniu,

parte a lumii de dincolo de granițele orașului Beacon. Tatăl lui, fratele lui, Steve, și vărul lui, Jackie, arătau ca niște oameni normali și uneori se și purtau așa. Dar cea mai mare parte a timpului oscilau între două extreme: violență nesăbuită atunci când beau și somnolență comatoasă atunci când trecea efectul beției.

Fugind de viața aceasta, Gallagher a încercat să găsească o cale de mijloc, care să-i asigure un trai stabil și sigur. În același timp, a stat cu ochii în patru după acele lucruri care-i fac pe oameni să deraieze și le-a evitat cu asiduitate. El a fost singurul soldat din bază care refuza consolarea oferită de berea cu 22% alcool, preparată de camarazii săi într-o găleată sau în cada de la baie. A fost singurul care nu căuta ciuperci halucinogene atunci când patrula prin împrejurimile bazei. Singurul căruia nu i se păreau nostime caraghioslăcurile profesorului ăluia, Whitaker, atunci când acesta era beat mort.

Și a presupus mereu că, dacă va fi atent și va pluti pe mijlocul canalului, va reuși să nu naufragieze. Acum a aflat că se poate naufragia chiar și pe cer senin și își spune *te rog, nu mă lăsa să mor. Nici n-am apucat să mă bucur de viață, nu mă lăsa să mor, nu-i corect.*

Atât de speriat este, că se întreabă dacă nu cumva o să se scape pe el. Înainte nu pricepuse cum spaima te poate face să-ți dai drumul în pantaloni; însă acum, pierdut într-o lume a flămânzilor și apărat doar de Sergentul Parks și în perspectiva drumului lung până la Beacon, simte la fiecare pas cum i se strâng testiculele și îi slăbește vezica.

De ce anume se teme cel mai mult? Asta-i întrebarea. Se teme că s-ar putea să moară aici sau se teme de întoarcerea acasă? Ambele situații sunt la fel de înfricoșătoare.

Gallagher s-a născut sub o stea nenorocoasă. A luat bătaie și acasă, și la școală, nu a reușit

niciodată să convingă o pipiță să se lase pipăită în spatele sălii de sport în schimbul câtorva țigări, așa cum făcea fratele lui (singura dată când a încercat, l-a prins taică-său furând din pachetul lui de țigări și l-a bătut cu cureaua până l-a lăsat lat), nu a avut încotro și s-a înrolat în armată ca să scape din balamucul de acasă, are un tatuaj neinspirat și scris greșit (*Qui audet piscitur* – „cine are curaj pescuiește“ [11](#)) pentru că tipul care i l-a făcut era beat și a sărit primele trei litere, a luat gonoree de la prima fată care i-a dat voie s-o călărească, pe a doua a lăsat-o gravidă și a părăsit-o imediat, doar ca să-și dea seama mai târziu că sentimentele pentru ea nu se limitau la sex. Dacă va reuși să ajungă în Beacon și o va mai întâlni vreodată, va încerca să-i explice cum stau de fapt lucrurile. *Sunt un laș și un nenorocit, dar dacă îmi mai dai o șansă, nu am să te mai părăsesc niciodată.*

Însă asta nu se va întâmpla, nu?

Uite cum va fi: undeva pe drumul spre Beacon, un flămând va mușca zdravăn din el. Pentru că așa funcționează viața lui.

Îi aduce alinare doar obiectul ascuns în buzunarul strâmt al pantalonilor de camuflaj. O grenadă, care se rostogolise într-un colț atunci când Parks și le agăța pe celelalte la centură. Gallagher a luat-o de pe jos, cu intenția de a o duce domnului Sergeant, dar a cedat instinctului care i-a spus să o ia el și să o ascundă bine. O păstrează pentru o pasă Ave Maria [12](#).

Îl sperie de moarte atât de multe din lumea asta. Flămânzii, care l-ar putea mânca. Junkerii, care l-ar putea tortura sau ucide. Sau ar putea rămâne fără mâncare și apă înainte de a ajunge în Beacon și atunci toți ar suferi o moarte lentă.

Dacă se va ajunge în situația asta, Gallagher își va lua viața. Se va resemna în fața naufragiului.

Helen Justineau se gândește la copiii morți.

Nu se gândește doar la anumiți copii și nici nu vrea. Se gândește la toți copiii din lume care au murit la vârste fragede. Probabil că este vorba despre miliarde. Victime ale sacrificiilor religioase, ale apocalipselor, ale genocidelor. În fiecare război, cu fiecare foamete, fără scăpare. Prea mici pentru a se putea proteja singuri, prea inocenți ca să se poată feri. Uciși de nebuni, de perversi, de judecători, de soldați, de trecători, de prieteni și vecini, de propriii lor părinți. Dintr-o întâmplare stupidă sau printr-o lege nemiloasă.

Fiecare adult este un copil care a învins în lupta cu soarta. Însă, în vremuri și locuri diferite, soarta aceasta a fost îngrozitor de crudă.

Iar copiii morți se agață de sufletele celor vii. Vina aceasta apăsătoare o duci cu tine pretutindeni, a devenit o parte din însăși ființa ta.

Măcar dacă nu le-ar fi vorbit copiilor despre moarte în ziua aceea. Măcar dacă nu le-ar fi citit din „Atacul Brigăzii Ușoare“ și, dacă ei nu ar fi întrebat-o ce este moartea, atunci ea nu ar fi mângâiat-o pe Melanie pe cap și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu ar fi trebuit să facă o promisiune pe care nu o putea respecta și de care nu putea scăpa.

Sigur, ar putea să revină la egoismul ei dintotdeauna și să-și găsească scuze, așa cum face toată lumea. Și să se trezească în fiecare dimineață pură ca un nou-născut.

Sergentul Parks s-a hotărât. Vor trece prin Stotfold.

Acesta este un orășel insignifiant de pe drumul către autostradă și Sergentul nu-și face prea mari iluzii în privința lui. Nu vor reuși să-și completeze proviziile acolo și nici să găsească vreun mijloc de transport. Toate obiectele de valoare au dispărut de multă vreme. Totuși, există un avantaj: se află în drumul lor și, pentru că aproape s-a înserat, trebuie să se mulțumească doar cu ce au la îndemână. Parks vrea să ajungă la adăpost înainte de lăsarea nopții.

Însă la vreo trei kilometri distanță de oraș – nici măcar nu se vede coșul morii deasupra copacilor – trec pe lângă o biserică.

După părerea lui Parks, e un loc extrem de prost pentru amplasarea unei biserici, întrucât nu-i aproape de nimic. Chiar și înainte de Colaps, zona asta nu era prea circulată. Iar ca adăpost, clădirea este inutilă. Are prea multe ferestre mari, majoritatea sparte; iar intrarea cu arcadă masivă stă căscată ca o gură știrbă (nu se știe ce s-a întâmplat cu ușile).

Însă alături se află un garaj construit din blocuri de beton. Iar lui Parks îi place cum arată. Și îi place și mai mult când se duce singur să-l examineze mai îndeaproape. Ușa mare și rabatabilă este făcută din metal rezistent. Nu va ceda dacă este împinsă sau zgâriată, cum fac de

obicei flămânzii când ajung în fața unei uși. Probabil că balamalele sunt deja ruginite, făcând-o să fie și mai greu de deschis. Mai există o intrare în garaj: pe o latură a acestuia este o ușă din lemn cu yală. Mult mai puțin sigură, dar avantajul este că Parks ar putea să scoată butucul broaștei ca să intre din exterior fără să strice lemnul și după aceea – dacă au noroc – va monta broasca la loc sau vor baricada ușa cu materialele găsite înăuntru.

Îi face semn lui Gallagher să vină la el. Se duc amândoi până la clădirea bisericii, iar femeile așteaptă în drum. O primă verificare nu scoate la iveală niciun flămând, iar acesta este un semn bun. Sunt niște oase pe jos, în apropiere de catapeteasmă, dar par a fi oase de animale. Probabil abandonate acolo de vreo vulpe sau nevăstuică, sau de vreun satanist aflat în trecere.

Deasupra altarului sunt scrise cu vopsea verde cuvintele: EL NU VĂ ASCULTĂ, IDIOTILOR! Lui Parks i se pare de la sine înțeles. El nu s-a rugat în viața lui.

Însă aici s-a rugat cineva. Într-o strană, Sergentul descoperă o geantă, probabil uitată acolo de o enoriașă. Aceasta conține câteva monede, un ruj, o carte micuță de cântece religioase, niște chei de mașină, cu dispozitiv de localizare încorporat și un singur prezervativ Xtra-subțire. Parks se simte ușor impresionat la vederea acestor obiecte cotidiene, care-i amintesc de vremurile când cele mai rele lucruri erau sexul neprotejat și pierderea mașinii.

Gallagher se uită într-o cameră aflată pe o latură bisericii, probabil un vestiar sau cam așa ceva. O cercetează la lumina lanternei, apoi trănțește ușa.

– Liber, dom' Sergent, strigă el.

Ceva se năpustește spre Gallagher din bezna din spatele bisericii, poate stârnit de zgomotul făcut de ușă, dar mai probabil de strigătul

tânărului. Îl izbește și îl trânteste cu putere pe podeaua din lemn a bisericii.

Parks se întoarce și vede cele două trupuri zvârcolindu-se. Nu are de ce să stea pe gânduri. Își scoate pistolul, țintește capul flămândului chiar atunci când se aplecă spre carotida lui Gallagher și apasă pe trăgaci. Zgomotul scos de armă nu este foarte răsunător, ci seamănă mai degrabă cu pocnetul făcut de un topor atunci când se înfige într-un buștean uscat.

Nimerește din prima. Glonțul îl lovește pe flămând în ceafă. Un proiectil obișnuit ar fi ieșit pe partea cealaltă. L-ar fi lovit și pe Gallagher sau măcar l-ar fi împroșcat pe obraji și piept cu țesut cerebral de flămând – urmarea previzibilă fiind că tânărului i-ar mai fi rămas până la infectarea completă doar o oră sau o zi sau o săptămână. Însă glonțul lui Parks este unul făcut din aliaj de oțel cu aluminiu și proiectat pentru o minimă penetrare. Apoi încetinește, se sfărâmă și transformă creierul flămândului în milkshake de culoare roz.

Gallagher împinge la o parte trupul moale și se ridică de sub el.

– La naiba! gâfâie el. Nu... nu l-am văzut decât atunci când a ajuns deasupra mea. Mulțam, dom' Sergent!

Parks verifică trupul flămândului: este complet inert și un fel de substanță cenușie i se prelinge din ochi, nas, urechi, cam de peste tot. În viața lui de om fusese bărbat cu părul negru și puțin mai tânăr decât Parks. Este acoperit cu zdrențele putrezite ale unui veșmânt bisericesc, fapt care duce la concluzia că a fost infectat chiar aici. Și poate că a rămas aici de atunci, pândind din întuneric apariția prăzii. Sau poate că s-a întors aici după vânătoare. Oricât de ciudat ar suna, se mai întâmplă și asta. În loc să încremenească într-un loc, așa cum fac cei mai mulți, există și unii flămânzi care încearcă să revină în locul care le-a fost casă. Parks se întreabă dacă doamna doctor

Caldwell cunoaște amănuntul acesta și, dacă da, cum îl poate pune de acord cu teoria ei conform căreia mintea organismului-gazdă moare la apariția parazitului.

Gallagher se caută de tăieturi, mușcături și secreții străine. Îl examinează și Parks – cu multă atenție. În ciuda contactului fizic cu flămândul, tânărul nu a pățit nimic. Dar îi mulțumește încontinuu Sergentului cu un tremur posttraumatic în voce. Lui Parks nu i se pare o prea mare scofală, pentru că a avut și el parte de numeroase întâmplări ca asta în timpul raidurilor din trecut, când a scăpat ca prin urechile acului. Îl sfătuiește doar pe Gallagher să nu mai vorbească în asemenea situații. Gesturile sunt la fel de bune și mult mai sigure.

Se duc apoi afară, la civilii care îi așteaptă la cincizeci de metri distanță, la capătul aleii din pietriș. Femeile nu par să-și fi dat seama că s-a întâmplat ceva. Probabil că au pus pe seama unei percheziții amănunțite zgomotele venite din biserică.

– E în regulă? întreabă Justineau.

– Perfect, spune Parks. Suntem aproape gata. Stați cu ochii la drum și strigați dacă vedeți ceva.

Acum își îndreaptă atenția asupra garajului, care, văzut de aproape, pare chiar mai solid decât și-a închipuit. Era pregătit să spargă broasca cu patul puștii, însă nu este cazul, pentru că doar încearcă ușor clanța și ușa se deschide. Ultima persoană care a trecut pe acolo nu s-a mai obosit să o încuie.

Cei doi soldați intră pășind încet și cu multă prudență. Cu pușca reglată la foc automat, Parks se lasă într-un genunchi, pregătit să secere picioarele oricui s-ar apropia de ei. Gallagher aprinde lanterna și îndreaptă raza ei prin toate ungherele garajului.

Care este gol. Complet gol. Nu există acolo niciun obiect în spatele căruia să se poată ascunde

cineva care să le facă o surpriză neplăcută.

– Bine, murmură Parks. În regulă, ne vom adăposti aici. Du-te și adu femeile de afară.

Gallagher se întoarce însoțit de civili și Parks închide ușa. De data aceasta broasca se angrenează complet și se încuie cu un pocnet puternic. Când văd spațiul închis și îi inhalează aerul stătut și rânced, civilii nu se arată la fel de entuziasmați ca Parks. Însă nu par dispuși să deschidă discuția pe tema asta. Adevărul este că cele două femei nu sunt obișnuite să meargă pe jos atât de repede și atât de mult și niciunul dintre ei – inclusiv Parks în ultima vreme – nu mai știe ce înseamnă să te afli de cealaltă parte a gardului la lăsarea întinericului. Femeile sunt speriate și epuizate și tresar chiar la vederea unei umbre. La fel se simte și Sergentul, numai că se sperie și tresare în sinea lui, așa că nimeni nu observă.

Singurul motiv de dispută este fetița, iar asta nu miră pe nimeni. Parks propune ca Melanie să doarmă în biserică. Justineau vine cu o contrapropunere, și anume Parks să se ducă în măsă.

– E aceeași problemă ca mai devreme, îi spune ea, enervându-se din nou și făcându-l pe Parks să creadă că aceasta este firea ei adevărată.

Și, la drept vorbind, îi place foarte mult. Dacă tot trebuie să simți ceva, atunci furia este mai bună decât orice altceva.

– Chiar dacă flămânzii ar fi singurul pericol de aici, spune Justineau acum, locul ăsta, toată povestea asta sunt la fel de străine pentru Melanie cum sunt și pentru noi. Și la fel de înspăimântătoare. Nu o putem lăsa toată noaptea singură și legată fedeleș într-o clădire pustie.

– Atunci stai cu ea.

Cuvintele lui au efectul scontat și îi închid gura lui Justineau preț de câteva secunde. Sergentul profită de tăcerea ei ca să-și expună planul.

– Ne așteaptă un drum lung, așa că ar fi bine să stabilim de pe acum niște reguli de bază. Ai să faci ce îți spun eu, atunci când îți spun și așa s-ar putea să ajungi întreagă în Beacon. Dacă vei continua să te porți de parcă ai avea dreptul la propria opinie, atunci mâine pe vremea asta vom fi cu toții morți.

Justineau îl privește lung, fără să rostească un cuvânt. Parks o așteaptă să-și ceară scuze și să se supună regulilor lui.

Femeia întinde mâna.

– Cheile.

Parks nu pricepe.

– Care chei? N-avem nicio cheie. Ușa era...

– Cheile de la cătușele lui Melanie, spune Justineau. Plecăm.

– Ba nu, spune Parks. Nu plecați nicăieri.

– Crezi că suntem subordonații tăi, domnule Sergent Parks? Nu zău?

Și dintr-odată nu mai pare furioas, ci doar cuprinsă de o veselie amară.

– Îți spun un secret: nu suntem. Nimeni dintre noi nu se află sub comanda ta, cu excepția mucosului de colo. Așa că aiureala aia cu „faceți ce vă spun dacă vreți să rămâneți în viață” nu ține la mine. Prefer să-mi încerc norocul afară decât să mă supun și să-mi pun viața în mâinile unei psihopate cu acte în regulă și a doi soldăței congenitali. Cheile. Te rog. Tu singur ai spus că suntem o povară, așa că lasă-ne să plecăm.

– Imposibil! izbucnește Caldwell. Ți-am spus deja, Sergent. Fata asta face parte din studiul meu. Fata asta îmi aparține.

Cu ochii în pământ, Justineau clatină din cap.

– Crezi că trebuie să-ți mai dau un pumn, Caroline? Te poftesc să-ți ții gura.

Parks este uluit. Consternat. Ba chiar puțin dezgustat. Este obișnuit să aibă de-a face cu oameni care au măcar o fărâmbă de instinct de supraviețuire și totodată este convins că Justineau

nu e proastă. Înainte, pe vremea când erau în cazarmă, i se părea cea mai mișto din gașca exasperantă a lui Caldwell și, din moment ce chestia asta nu înseamnă prea multe, e mai bine să spunem că o respecta și o simpatiza cu adevărat. Iar asta nu s-a schimbat.

Dar nu-i folosește acum la nimic.

– Îmi cer scuze dacă nu m-am făcut înțeleș, îi zice el acum. Tu nu ai voie să pleci. Ea nu are voie să rămână. Știu că așa ceva nu e prevăzut în regulamentele militare, dar pun piciorul în prag. Am de gând să vă duc pe toți înapoi la Beacon, să vă duc înapoi în viață pe toți cei care mai sunteți oameni. Dup-aia, răspunderea va fi a altcuiva.

– Și chiar îți închipui că poți să mă ții aici împotriva voinței mele? îl întreabă Justineau cu mâinile în șolduri.

– Da, răspunde Parks, convins de ce spune.

– Chiar crezi că într-o asemenea situație ați mai putea merge suficient de repede?

Asta este cu totul altceva, iar răspunsul este mai puțin plăcut. Nu-și dorește să o amenințe. Are sentimentul că, dacă ar fi să o preseze, să o constrângă, în loc să o convingă să coopereze, atunci ar duce lucrurile prea departe și nu va mai reuși să le repare.

Încearcă o altă abordare.

– Sunt deschis la sugestii, spune el, atâta vreme cât nu sunt stupide. Subliniez însă că refuz să ținem o flămândă alături de noi, chiar dacă este încătușată și cu botniță. Flămânzii nu răspund la durerea fizică la fel ca noi și nu le pasă dacă se rănesc și se desfigurează atunci când încearcă să-și scoată cătușele și botnița. Trebuie să stea afară.

Justineau ridică o sprânceană.

– Și dacă eu am să încerc să mă duc cu ea, ai să mă oprești.

Parks dă din cap. I se pare mai blând decât dacă ar spune „da“ cu voce tare, chiar dacă este același lucru.

– În regulă, atunci încearcă să mă oprești.

Și vrea să se îndrepte spre ușă. Gallagher îi iese în drum, iar ea își scoate arma cu viteza fulgerului – arma aceea pe care i-a dat-o Parks – și i-o vâra sub nas. Abilă mișcare. A profitat de întunericul din garaj și a așteptat până când a trecut pe lângă Sergeant, pentru ca trupul să-i ascundă mișcarea mâinii drepte. Gallagher încremenește, ferindu-și capul din raza țevii.

– La o parte din drumul meu, soldat! îi spune Justineau pe un ton scăzut. Sau îți împrăștii creierii pe jos.

Parks oftează. Își scoate și el pistolul și îl sprijină ușor pe umărul ei. O cunoaște suficient ca să știe că nu îl va împușca pe Gallagher. Dar nu există niciun dubiu în privința sincerității sentimentelor ei.

– Gata, ți-ai demonstrat punctul de vedere, îi spune el morocănos. Vom încerca să găsim o altă soluție.

Pentru că nu vrea să o ucidă dacă nu este absolut necesar. O va face dacă nu va avea încotro, dar deja sunt prea puțini și bănuiește că, dintre toți – Justineau, Gallagher și doctorița –, ea ar putea fi persoana cea mai de nădejde.

Prin urmare, iată ce fac: o leagă pe fetiță lângă perete cu o funie lungă, atașată la cătușe. Parks prinde de funie toate canistrele și o găleată plină cu pietre pe care le-a adunat de afară. Așa că fetița nu se va putea mișca fără să facă un zgomot infernal care îi va trezi pe toți.

Justineau își dă osteneala să-i explice toate astea micuței flămânde, care stă calmă de la un capăt la celălalt al pregătirilor. Spre deosebire de domnișoara Justineau, ea înțelege foarte bine motivul pentru care trebuie să fie tratată ca o bombă neexplodată, indiferent cu câtă substanță blocantă s-ar da ceilalți. Nu se plânge deloc.

Hrana tare și fără gust luată din Humvee este un amestec de carbohidrați și proteine, pe a cărei

etichetă cineva cu umor negru a scris: *Friptură de vită cu cartofi*. Toți beau apă încercând să o facă să le alunece mai ușor pe gât, iar apa le lasă în gură un gust de noroi. Putem spune deci că cina lor este departe de a fi un festin.

Justineau ia o lingură și o hrănește pe fetiță, rămasă câteva minute fără botniță. Parks o urmărește îndeaproape în tot acest timp. Are pistolul în toc, dar încărcat și cu siguranța trasă. Știe însă că nu ar putea reacționa la timp, dacă lui Melanie i-ar veni ideea să o muște pe Justineau. Și nu ar avea ce face altceva decât să le împuște pe amândouă.

Dar copilul este cuminte. Deocamdată. Înghite pe nemestecate bucățile de carne și scuipă cu mare scârbă cartofii. Își termină rația în mai puțin de un minut.

Justineau o șterge la gură cu colțul unei cârpe rupte doar Dumnezeu știe din ce și doar Dumnezeu știe când și unde. Apoi Parks îi pune botnița la loc.

– E mai slabă decât înainte, îi atrage atenția micuța flămândă. Ar trebui să o strângi mai mult.

Parks o încearcă vârându-și degetul mare sub curea, în zona cefei. Așa cum era de așteptat, fata are dreptate. Sergentul reglează curelele botniței, fără să rostească un cuvânt.

Podeaua este rece și tare, iar păturile sunt subțiri. Ranițele nu sunt deloc bune pe post de perne. Și mai este și monstrul ăla mic printre ei. Parks nu doarme, ci așteaptă încordat larma canistrelor care îi va da de veste că s-a trezit fiara din copilă și că se pregătește de atac.

Se uită fix în întuneric și se gândește la fundul gol al lui Justineau, pe care l-a zărit o fracțiune de secundă atunci când femeia își făcea nevoile pe pietrișul de afară.

Însă, pentru că viitorul este nesigur, Parks nu simte suficient entuziasm ca să se masturbeze.

Melanie nu visează. Mai bine spus, nu a visat niciodată înainte de noaptea aceasta. Da, sigur, se lăsa câteodată în voia fanteziilor, ca aceea în care o salva pe domnișoara Justineau de monștri; dar pentru ea somnul a fost întotdeauna un nontimp petrecut într-un nonspațiu. Acum închide ochii, acum îi deschide și ia ziua de la început.

Dar nu se întâmplă la fel în noaptea aceasta din garaj. Poate din cauză că se află în afara gardului, nu în celula ei. Sau poate din cauză că încă îi mai sunt vii în minte toate lucrurile care i s-au întâmplat astăzi.

Oricare ar fi pricina, somnul ei este agitat, iar visele înspăimântătoare. Flămânzi, soldați și alți bărbați cu cuțite o atacă de nicăieri. Ea mușcă și este mușcată – ucide și este ucisă. Până când domnișoara Justineau o ia în brațe și o strânge la piept.

Se trezește brusc atunci când visează că dinții ei se înfig în gâtul domnișoarei Justineau. Minte ei se zbate și se smulge din această ipoteză absolut de neconceput. Dar se gândește în continuare la asta. Nu se poate stăpâni. Coșmarul îi sufocă gândurile și ea știe că a fost ceva în imaginile acelea, un mesaj ascuns căruia va trebui să-i facă față mai devreme sau mai târziu.

Simte un gust acru, ca de metal. Foarte asemănător cu gustul de sânge și carne lăsat în urmă de un duh răzbunător. Mâncarea vâscoasă și

fără textură pe care i-a dat-o domnișoara Justineau i se plimbă prin stomac la fiecare mișcare și îi face greață.

Garajul este cufundat în întuneric. Doar pe lângă tocul ușii intră o lumină filtrată (cu siguranță, razele lunii). Garajul este cufundat în tăcere. Nu se aude decât respirația regulată a celor patru adulți.

Soldatul cu părul roșu, care este unul dintre oamenii Sergentului, murmură ceva în somn – cuvinte nedeslușite care sună ca niște proteste sau ca niște rugăminți fierbinți.

După o vreme, ochii lui Melanie se obișnuiesc cu întunericul. Acum poate desluși conturul trupului domnișoarei Justineau. Nu este prea aproape de ea, dar oricum mai aproape decât ceilalți. Își dorește să se târască până acolo, ca să se cuibărească lângă ea, cu umerii lipiți de arcul spatelui domnișoarei Justineau.

Dar, din cauza visului, nu poate. Nu îndrăznește. Plus că mișcarea ei ar declanșa alarma canistrelor și a găleții cu pietre și i-ar trezi pe toți.

Se gândește la Beacon și la ce i-a spus domnișoarei Justineau în ziua aceea, după lecția despre „Atacul Brigăzii Ușoare“. Își aduce aminte foarte bine, își aduce aminte ca și cum s-ar fi întâmplat adineauri, pentru că după aceea domnișoara Justineau a mângâiat-o pe păr.

O să plecăm acasă, la Beacon? întrebese Melanie. *Când vom crește mari?* Și domnișoara Justineau păruse atât de tristă, atât de îndurerată, încât Melanie începuse imediat să bolborosească tot felul de scuze și promisiuni, încercând să prevină dezastrul provocat de lucrurile îngrozitoare pe care probabil că le spusese fără să vrea.

Acum înțelege. Din această perspectivă este foarte limpede. Pentru ea era imposibil să se întoarcă acasă, la Beacon. Așa cum imposibilă este zăpada fierbinte sau soarele negru. Pentru ea

Beacon nu a fost niciodată „acasă“ și nici nu va putea fi vreodată.

Din cauza asta s-a întristat domnișoara Justineau. Pentru că ea nu avea o casă unde să se întoarcă, așa cum fac băieții și fetele și adulții din poveștile pe care le-a auzit. Și cu atât mai puțin nu avea cum să se întoarcă într-un loc unde să fie și domnișoara Justineau. Destinul ei era să sfârșească în borcane, în laboratorul doamnei doctor Caldwell.

Nimeni nu a anticipat și nici nu a plănuit ca ea să trăiască până acum. Nimeni. Și din cauza asta se tot ceartă cu privire la ce ar trebui să facă cu ea.

Nimeni nu știe. Nimeni nu știe mai bine decât ea încotro se îndreaptă ei cu adevărat.

Sergentul Parks intenționase să-i lase să doarmă ceva mai mult după răsăritul soarelui, pentru că știe cât de grea va fi ziua următoare. Dar întâmplarea face că toți se scoală devreme. Îi trezește un zgomot de motoare. Foarte de departe, la început, apoi fluctuând mult, când mai puternic, când mai slab, dar este evident că, orice ar fi drăcia aia care îl produce, se apropie de ei.

Se supun ordinelor concise ale lui Parks și își adună bagajele ca să plece naibii de acolo cât mai repede. Sergentul dezleagă funia de la cătușele micuței flămânde și îi pune iarăși lesa, încercând din răspuț să nu facă niciun zgomot cu canistrele și găleata. Nu are de unde ști cât de departe ajunge zgomotul în liniștea adâncă dinaintea zorilor.

Ies în goană în semiîntunericul limpede, trec pe lângă biserică și ajung pe câmpul din spatele ei. Mai fug cam o sută de metri și atunci Parks le face semn să se ghemuiască în ierburile înalte. Ar putea să meargă mai departe (și poate ar fi bine să o facă), dar el vrea să vadă ce face zgomotul acela de motor. De unde stau, pot vedea foarte bine drumul, fără să fie văzuți, iar iarba călcată ca să ajungă până aici își va reveni în mai puțin de un minut, nelăsând niciun indiciu al prezenței lor.

Stau ghemuiți așa destul de mult, timp în care soarele se desprinde de orizont și lumina lui umple câmpul. Nimeni nu spune nimic. Nu se mișcă

nimeni. La un moment dat, poate după vreo zece minute, Justineau deschide gura, dar Parks îi face semn să tacă și ea îl ascultă. Gravitatea situației i se citește pe chip.

Vântul își schimbă direcția și acum se aud strigăte de oameni și duduie de mașini.

În cele din urmă, își face apariția straniul convoi. În frunte se află unul dintre buldozerele pe care Parks le-a văzut în timpul atacului asupra cazărmii. Acesta înaintează pe drum și cotește spre ei și Sergentul reușește să observe craniul desenat cu vopsea metalizată pe lama lată a mașinii. Aude pe cineva de alături – presupune că este vorba despre Gallagher – cum scoate un scâncet de spaimă absolută. Însă sunetul este înăbușit, așa că nu o să ajungă departe. Nu-i niciun rău să dea glas sentimentului trăit de toți.

În spatele buldozerului vine un Humvee identic cu cel abandonat de ei și apoi urmează un jeep. Toate cele trei vehicule sunt pline cu junkeri într-o dispoziție festivă, care răcnesc unii la alții și agită pe deasupra capetelor o gamă largă de arme. Scandea ceva, într-un ritm puternic, repetitiv, însă Parks nu reușește să înțeleagă cuvintele.

Convoiul se oprește la biserică. Doi junkeri coboară și intră. Se aude un strigăt și cei doi ies din biserică părând și mai însuflețiți. Parks presupune că au descoperit cadavrul flămândului. Însă nu au cum să-și dea seama de câtă vreme murise. Sângele de flămând nu curge prea repede, unde mai pui că are și culoarea noroiului, așa că nu și-o schimbă atunci când se usucă. Trebuie să te uiți cu mare luare-aminte și dacă vrei să înțelegi cum a fost omorât, pentru că rana de intrare a glonțului din pistolul lui Parks este mică și discretă și nu există rană de ieșire.

Junkerii verifică și garajul, iar Sergentul devine și mai tensionat, pentru că acesta este momentul când s-ar putea alege praful de tot. Dacă au lăsat fie și cea mai mică urmă a prezenței lor...

Dar nu se aud alarme și nimeni nu pornește în căutarea lor. După câteva minute junkerii se urcă înapoi în buldozer și își reiau drumul. Convoiul cotește din nou și dispare, deși zgomotul făcut de cele trei vehicule se mai aude multă vreme.

Când se lasă în sfârșit liniștea, Justineau spune:

– Pe noi ne căutau.

– N-avem de unde să știm asta, o contrazice doamna doctor Caldwell. Poate umblau după hrană.

– În cazarmă erau o mulțime de provizii, spune Parks, subliniind ceea ce știau cu toții. Și doar ieri au fost acolo. M-aș fi așteptat să repare gardul și să se instaleze în clădirile noastre. Însă dacă au venit până aici, înseamnă că au pornit în căutarea supraviețuitorilor.

Ceea ce mai înseamnă și că au ceva personal cu noi. Nu spune asta cu voce tare, dar crede că este probabil ca junkerii uciși de Gallagher să fi fost niște indivizi importanți sau foarte simpatizați. Posibil ca atacul asupra bazei să fi fost doar o coincidență, însă vânătoria asta este clar pusă la cale ca să se răzbune.

Nu-și împărtășește gândurile cu ceilalți, pentru că nu vrea ca tânărul soldat să creadă că el ar fi răspunzător de toate morțile alea. Gallagher e și așa prea sensibil și ipoteza asta s-ar putea să-l doboare. La naiba, Parks însuși ar avea muștrări de conștiință într-o situație asemănătoare.

Toți par speriați și zguduiți, Gallagher mai mult decât femeile, însă nu e vreme de dădăceală. Vestea bună este că junkerii au plecat către nord, iar asta le dă lor un răgaz în care pot fugi spre sud. Și ar face bine să profite de el.

– Zece minute, spune Parks. Mâncăm și după aia ne luăm tălpășița de aici.

Se duc pe rând mai departe în iarba înaltă ca să-și facă nevoile, să se spele și să mai facă ce-or mai avea de făcut. Apoi iau un mic dejun frugal și

mohorât, pe bază de amestec de carbohidrați și proteine. Micuța flămândă observă tăcută tot ce se petrece în jurul ei. Nu își face nevoile și nici nu mănâncă. Atunci când vine rândul lui să-și facă toaleta, Parks îi leagă lesa de un copac.

La întoarcere, vede că Justineau a dezlegat lesa și o ține ea acum. Nu-l deranjează. Preferă să aibă mâinile libere. Cu un minimum de cuvinte – de fapt, cu un minimum de interacțiune de orice fel – pornesc la drum. Toate chipurile din jurul lui Parks sunt trase și înspăimântate. Au crezut că au scăpat de coșmarul acela oribil și uite-l cum i-a ajuns din urmă. Sergentul știe, dar nu le spune că ceva mai îngrozitor îi așteaptă acolo unde se duc.

Mai întâi o iau spre est, către Stotfold, dar nu au de ce să se oprească acolo, așa că ocolesc orașelul pe la sud, ajung pe drumul care fusese înainte autostrada A507 și merg mai departe.

Regiunea este pustie din mai multe motive. În primele zile și săptămâni ale Colapsului, guvernul britanic, la fel ca multe altele, și-a imaginat că ar putea limita infecția prin interzicerea liberei deplasări a populației civile. Deloc surprinzător, măsura aceasta nu i-a putut împiedica pe oameni să fugă precum niște șobolani atunci când au văzut ce se întâmplă. Mii, poate milioane de civili au încercat să iasă din Londra pe magistralele nord-sud, adică A1 și M1. Autoritățile au intervenit cu brutalitate, mai întâi trimițând armata să instaleze blocaje rutiere și apoi ordonând atacuri aeriene cu țintă precisă.

Mai există porțiuni de drum intacte, unele chiar destul de lungi. Dar, pe kilometri întregi, cele două șosele sunt la fel de pline de gropi ca niște câmpuri de luptă din Primul Război Mondial și sunt presărate cu mormane uriașe de fiare ruginite, ca o variantă modernă a unui cimitir de elefanți. Sigur, dacă vrei, poți să mergi pe drum, printre mașinile distruse, însă numai un nebun ar face asta. Pentru că vizibilitatea este aproape de zero,

flămânzii te-ar putea ataca din orice direcție, iar tu nici nu ți-ai da seama ce ți se întâmplă.

Planul lui Parks este să intre pe A1 prin intersecția 10, la nord de Baldock. Știe din vremea raidurilor că acolo este un pasaj accesibil, de vreo cincisprezece, douăzeci și cinci de kilometri. Ar putea parcurge distanța asta într-o singură zi dacă au parte de vreme bună. Și se vor îndepărta și mai mult de junkeri. Ar ajunge în Stevenage înainte de căderea întinericului și este foarte posibil să găsească un loc bun în care să se adăpostească peste noapte, fără să mai fie nevoie să se aventureze prea adânc în hinterlandurile urbane.

În primii ani de după Colaps, ba chiar și după retragerea din Londra, Beacon a menținut o prezență armată pe principalele drumuri dintre nord și sud. Ideea era să permită trecerea în siguranță a echipelor care efectuau raiduri, atât la dus cât, mai ales, atunci când reveneau la bază, încărcate cu bunuri de pe tărâmul lui a-fost-odată. Însă soldații aceștia au aflat pe pielea lor că vizibilitatea avea și dezavantaje. Sigur, ei puteau vedea la distanță, dar și flămânzii îi puteau observa de la mare depărtare și le puteau anticipa mișcările. După câteva confruntări prost gestionate și soldate cu pierderi, s-a renunțat la supravegherea permanentă a drumurilor, iar echipele de cercetași au fost lăsate să se descurce singure. În ultimii ani incursiunile în aceste zone s-au făcut cu elicopterul, însă au fost mult mai rare. Drumurile au fost abandonate definitiv.

Tocmai de aceea Parks este cu ochii în patru atunci când grupul lui se apropie în șir indian de întinderea asfaltată. Trec pe lângă un indicator care descrie serviciile ce pot fi găsite în Baldock, făcând promisiuni care acum sunt nefondate: benzină, mâncare, o zonă de picnic, chiar și locuri de cazare. De pe creasta dâmbului se pot vedea zidurile de mult arse ale benzinăriei. Parks își aduce aminte că, în copilărie, se opriase aici

împreună cu părinții, pe drumul de întoarcere din vacanța petrecută în parcul național Peak District. Își amintește câteva amănunte care l-au impresionat neplăcut la vremea respectivă: ciocolata caldă, cu mazăge lăsată la fundul paharului, unde nu fusese amestecată bine; și un bărbat ciudat în toaleta domnilor, cu ochi exoftalmici ca ai actorului Marty Feldman, și care cânta, pe un ton înspăimântător de monoton, piesa „The River” a lui Bruce Springsteen.

Din punctul de vedere al lui Parks, distrugerea serviciilor din Baldock nu-i cine știe ce mare pierdere.

Dar uite că A1 este neschimbat. Poate doar mai năpădit de buruieni și cu ceva mai multe gropi, dar drept ca o riglă, de aici și până acasă. Firește că până acolo se mai află și metropola lipsită de viață, dar Sergentul se gândește la cele două avantaje pe care le au deocamdată. Se află pe un loc înalt. Pot vedea până la depărtare de câțiva kilometri.

Și soarele se ridică de dincolo de orizont, ca un sărut pe obraz de la Dumnezeu.

– Bine, acum ascultați-mă, le spune el, privindu-i pe rând.

Chiar și Gallagher trebuie să audă ce are de spus, chiar dacă este vorba despre chestiunile de care trebuie să ții seamă atunci când te afli în afara gardului.

– Trebuie să stabilim niște reguli înainte de a porni la drum. În primul rând, să nu vorbiți. Nu cu voce tare. În locuri deschise, sunetele ajung departe, iar flămânzii ne-ar putea descoperi. Sigur, sunetul nu este un stimul la fel de puternic precum mirosul, dar auzul lor este incredibil de ascuțit.

În al doilea rând, uitați-vă în jur după orice mișcare, absolut orice mișcare, și semnalizați-o. Ridicați mâna, uite așa, cu degetele răsfirate. Și după aia indicați locul unde ați văzut-o. Convingeți-vă că am văzut toți gestul vostru. Nu

vă apucați să vă scoateți arma și să trageți aiurea, întrucât ceilalți nu vor ști în ce anume trageți și nu vă vor putea asigura spatele. Dacă mișcarea aia a fost făcută de un flămând și îl vedeți că se îndreaptă spre noi, atunci e în regulă să încălcați prima regulă. Țipați tare *flămând* sau *flămânzi* și, dacă puteți, comunicați-mi direcția și distanța. De exemplu, o sută de metri la dreapta.

În al treilea și ultimul rând, dacă vedeți că vă urmărește vreun flămând nu o luați la goană. Nu aveți cum să fugiți mai repede decât el. Aveți mai multe șanse dacă vă întoarceți și-l confrunțați direct. Loviți-l cu orice vă este la îndemână. Gloanțe, cărămizi, mâinile goale, înjurături urâte. Dacă aveți noroc, o să reușiți să-l învingeți. Țintiți în picioare și partea de jos a trupului și veți avea și mai multe șanse, cu condiția să nu se fi apropiat prea mult. În situația asta, împușcați-l în cap.

Se uită la micuța flămândă. Aceasta îl urmărește la fel de atentă ca toți ceilalți, cu o expresie concentrată pe chipul ei palid și fără viață. În orice altă împrejurare, pe Parks l-ar fi apucat râsul. Este ca și cum o vițică ar asculta o rețetă de tocană de vită.

– Presupun că în cazul junkerilor se aplică alte reguli, spune Helen Justineau.

Parks dă din cap.

– Dacă mai dăm iarăși de nenorociții ăia, fiți siguri că o să-i auzim cu mult timp înainte. Și atunci o să ieșim dracului de pe drum și o să-i așteptăm să treacă, așa cum am făcut mai devreme. Nu o să pățim nimic, cât timp ei vor rămâne grupați în convoi.

Nu mai are nimeni nicio întrebare. Intră pe drum și pornesc spre sud și merg în tăcere deplină vreo două ore bune.

Ziua de vară este superbă, dar soarele urcă pe cer și se face curând supărător de cald. Nu-i răcoresc nici adierile sporadice ale vântului. Temându-se de efectele catastrofale ale

transpirației lor abundente, Parks le cere să se oprească și îi pune să-și aplice alt strat de blocant în locurile unde este nevoie. Majoritatea acestor locuri se află sub haine. Printr-un acord tacit, se întorc cu spatele unul la celălalt, formând unghiurile unui pătrat în centrul căruia se află micuța flămândă. Aceasta stă tăcută și nu se uită la adulți – la oameni –, ci la proiectorul arzător al soarelui.

Rutina de aplicare a blocantului este elementară, dar esențială. Substanța trebuie întinsă în strat gros între picioare și la subraț, pe coate și în spatele genunchilor. Apoi un strat mai subțire pe restul trupului și, pe limbă, o pastilă cleioasă din aceeași substanță care se va dizolva rapid. Nu transpirația în sine este periculoasă, ci feromonii din ea. Nu or mai avea flămânzii suficientă minte ca să-i recunoască pe oameni drept ceea ce sunt, dar nu-i întrece nimeni când vine vorba să dea de urma unor variabile chimice.

Pornesc din nou la drum. Justineau și micuța flămândă merg una lângă alta, cu lesa lăsată moale între ele. Caldwell merge cea mai mare parte a timpului în spatele lor, cu mâinile atârându-i pe lângă trup sau încrucișate la piept. Gallagher vine ultimul, iar Parks este în frunte.

Cam pe la amiază, se vede ceva pe drum, chiar în fața lor. La început, doar un punct negru și imobil, astfel că Sergentul nu semnalizează imediat posibilitatea unui pericol. Dar, pe măsură ce se apropie de el, le face semn să se împrăștie. Este conștient că pot fi cu mare ușurință observați pe drumul pustiu – singurele obiecte în mișcare într-un peisaj ca o natură moartă.

O mașină. Stă fix pe mijlocul drumului, dar puțin pieziș, cu botul înclinat spre ce fusese pe vremuri banda întâi. Capota este ridicată, portbagajul este și el căscat, iar toate cele patru portiere sunt deschise. Însă mașina nu este nici

ruginită și nici arsă. Foarte posibil să nu fie aici de prea mult timp.

Parks le face semn celorlalți să rămână pe loc și se duce singur la mașină. La prima vedere pare goală. Se învâрте în jurul ei și, când ajunge lângă locul șoferului, zărește pe bancheta din spate ceva care aduce cu o formă de om. Își scoate pistolul și ține degetul pe trăgaci, gata să descarce încărcătorul în orice mișcă.

Dar nu se mișcă nimic. Nu a mai rămas mare lucru din forma aceea întunecată și chircită care a aparținut pe vremuri speciei de *Homo sapiens*. Își dai seama că e vorba despre un bărbat, deoarece hainele și fața i-au rămas în mare măsură intacte. Carnea de pe piept i-a fost mâncată, iar capul a fost detașat de coloană printr-o mușcătură mare și bine ținută în mijlocul gâtului. În fundul acelei răni vechi și uscate se pot vedea bucăți de os și cartilaj.

În mașină nu mai este nimeni altcineva. Și nici în portbagaj, cu excepția unei perechi de pantofi uzați și a unui colac de funie. Dar în jurul mașinii sunt împrăștiate o mulțime de alte obiecte – genți și cutii, un rucsac și încă ceva ce seamănă cu o consolă de jocuri sau cu o piesă dintr-un sistem de sonorizare.

Mașina își spune povestea, la fel ca o dioramă dintr-un muzeu. Un grup de oameni cu aceleași păreri hotărâsc să plece cu aceeași mașină... undeva. Undeva spre nord. Mașina începe să tușească sau să pocnească sau se oprește pur și simplu. Unul din grup coboară să se uite la motor și declară decesul vehiculului. Așa că toți se apucă să-și scoată lucrurile din portbagaj. Nățărăii și-au luat cu ei tot felul de lucruri inutile, dar măcar de data asta instinctul le este bun.

Și au fost întrerupți. Cu excepția unuia, toți ceilalți și-au aruncat prostiile alea de bagaje și au luat-o la fugă spre dealuri. Cel rămas s-a urcat înapoi în mașină, probabil salvându-i astfel pe

camarazii lui, pentru că arată ca și cum din el s-ar fi înfruptat o ceată de flămânzi, nu doar unul singur.

– Vrei să încerci cheia în contact? îl întreabă Justineau.

Pe Parks îl apucă toți dracii când o vede apropiindu-se de mașină, pentru că nu le-a făcut încă semn că nu-i niciun pericol acolo. Dar femeia asta nu-i proastă; gândindu-se mai bine, Parks înțelege că i s-a schimbat limbajul trupului atunci când dăduse ocol mașinii – de la atitudinea precaută și tensionată din fața unui eventual pericol la aceasta de acum, la fel de prudentă, dar mai degajată. Pur și simplu Justineau a reacționat la această schimbare mai repede decât ceilalți.

– Încearc-o tu, îi sugerează el.

Justineau se apleacă pe locul șoferului și încremenește când dă cu ochii de celălalt ocupant. Dar nu bate în retragere. Se întinde și Parks aude un pocnet înăbușit, atunci când ea răsuțește cheia. Motorul rămâne mut. Nici nu sperase că va merge.

Acum Sergentul se uită în susul și în josul drumului. În dreapta lor sunt mai multe tufe, iar în stânga o bucată dintr-un panou de lemn. Cel mai probabil, persoanele din mașină s-au îndreptat spre locul pe care l-au crezut mai sigur, spre tufe. Nu se poate spune cât de departe au ajuns, dar este limpede că nu s-au mai întors după bagaje sau ca să-și îngroape mortul. Parks își corectează gândul de mai devreme când își spusese că sacrificiul pasagerului de pe bancheta din spate îi salvase pe ceilalți. Este aproape imposibil să scapi teafăr din așa ceva.

Se apropie și ceilalți, Gallagher în urma doctoriței, pentru că tot mai aștepta semnalul lui Parks. Sergentul le spune să verifice gențile și cutiile, însă acolo nu sunt decât tot felul de suvenire valoroase doar pentru foștii lor proprietari. Nici măcar haine nu sunt, ci numai cărți, DVD-uri, scrisori și podoabe. Puținele

alimente pe care oamenii ăia le-au avut la ei au fost chestii alterabile și, drept urmare, s-au alterat: câteva mere zbârcite, o pâine mucegăită, o sticlă cu whisky, care s-a spart atunci când geanta în care era s-a lovit de asfalt.

Justineau deschide rucsacul.

– Iisuse Hristoase! murmură ea.

Bagă mâna și scoate o parte din conținut. Bani. Teancuri de bancnote de cincizeci de lire, având încă banderolele din hârtie în jurul lor. Complet inutile. La douăzeci și ceva de ani după ce întreaga lume se dusesse pe apa Sâmbetei, cineva tot mai credea că nu era totul pierdut și că va veni o zi când banii își vor recăpăta importanța.

– Triumful speranței asupra experienței, remarcă Parks.

– Ba nostalgie, îl contrazice pe un ton categoric Caldwell. Confortul psihic cântărește mai mult decât contraargumentele de natură logică. Toată lumea are nevoie de un punct de sprijin.

E înconjurat numai de idioți, își spune Parks. El, unul, se gândește la sprijin în termeni mai puțini abstracti.

Gallagher se uită de la unul la altul, fără să înțeleagă despre ce e vorba. Este prea tânăr ca să-și mai amintească de bani. Justineau vrea să-i explice, apoi clatină din cap și renunță.

– De ce să-ți distrug inocența? oftează ea.

– Erau o sută de penny într-o liră, spune micuța flămândă. Dar numai după cincisprezece februarie 1971. Înainte de data asta, o liră avea două sute patruzeci de penny.

Justineau râde.

– Foarte bine, Melanie.

Rupe banderola din jurul unui teanc, răsfiră bancnotele și le aruncă în aer.

– Bani din cer, spune ea, urmărind cu privirea hârtiile luate de vântul fierbinte.

Micuța flămândă zâmbește, de parcă s-ar uita la un foc de artificii, nu la o cascadă de

maculatură. Melanie strânge ochii pe jumătate ca să poată urmări zborul bancnotelor spre soare.

Caroline Caldwell presupune că se mișcă destul de bine.

Dar nu are cum să fie sigură, pentru că percepția timpului i-a fost alterată de doi factori străini. Primul dintre aceștia este febra care a cuprins-o încă de cu o seară în urmă. Al doilea factor este faptul că nu s-a hidratat în timpul mersului, sporind astfel efectele primului factor.

După un timp, își analizează starea precară, dar nu împinsă de vocația ei științifică, așa cum face mereu. Constată oboseala bolnăvicioasă a membrelor, identifică durerea de cap provocată de mersul pe asfalt, însă continuă să se miște, pentru că toate acestea sunt probleme pur fiziologice, fără legătură cu mintea.

Minte care întoarce pe toate părțile întrebări vechi în lumina noilor evidențe.

A citit multe relatări detaliate despre obiceiurile de hrănire ale flămânzilor, dar niciodată nu a avut ocazia să le urmărească cu ochii ei (hrănirea subiecților în condiții artificiale și controlate era cu totul altceva). I se pare extraordinar faptul că flămânzii care au mâncat din bărbatul aflat în mașină nu s-au oprit atunci când nu-i mai rămăsese prea multă carne pe trunchi și fusese practic decapitat.

Este un paradox. Caldwell s-ar fi așteptat ca patogenul să se fi adaptat mai bine. S-ar fi așteptat ca *Ophiocordyceps* să manipuleze cu mai multă

abilitate celulele din hipotalamusul organismului-gazdă, reprimându-i foamea după primele câteva mușcături, pentru ca ființa infectată să poată avea șanse bune de supraviețuire. Evident că metoda aceasta ar fi fost mult mai eficientă, din moment ce o gazdă viabilă ar deveni, la rândul ei, un nou vector, care ar fi oferit agentului patogen mai multe ocazii de înmulțire rapidă într-un anumit lanț trofic.

Poate că este vorba despre un efect secundar al maturizării lor extrem de lente: această specie de *Ophiocordyceps* nu atinge niciodată stadiul final de înșămânțare, ci doar se reproduce în mod neotenic ¹³, prin germinarea asexuată în mediul propice oferit de sângele sau saliva victimei. Logic ar fi să te aștepți ca acest fapt să împiedice răspândirea mutațiilor favorabile.

Trebuie să țină cont de asta când va face următoarele disecții. Trebuie să examineze mai atent celulele hipotalamusului. Să caute stadiile caracteristice de penetrare făcută de miceliile fungice.

La un kilometru și jumătate de Stevenage – suficient de aproape ca să poată vedea acoperișurile caselor și turla din ardezie albastră a unei biserici – Sergentul Parks le dă ordin să se oprească. Se întoarce cu fața la ei și le spune ce urmează, arătând spre cer – un martor fără pată.

– Soarele va apune în următoarele două ore. S-ar putea ca junkerii să ne mai caute încă, dar, oricum ar sta lucrurile, trebuie să ne găsim un adăpost pentru la noapte. Gallagher și cu mine vom intra acolo și vom dezinfecța pe cât putem locul. Apoi ne vom întoarce să vă luăm și pe voi. În regulă?

Evident că nu-i în regulă. Caldwell vede pe chipul lui Justineau că nici ei nu-i convine planul acesta, dar se hotărăște să vorbească ea, pentru că știe că argumentele ei vor fi mai clare și mai succinte.

– Nu-i bine, îi spune ea lui Parks.

– De parcă ai fi vreodată de acord cu ce spun eu.

Caldwell își strânge degetele de la mână, ca și cum ar examina cuvintele bărbatului.

– Exact din cauza *asta* nu-i bine, spune ea. Pentru că ne consideri niște bieți civili, iar tu și soldatul Gallagher sunteți escorta noastră militară. Încercând să îți asumi toate riscurile nu faci decât să sporești riscul pentru noi toți.

Parks îi aruncă o privire de gheață.

– Meseria mea îmi cere să evaluez riscurile, îi spune el.

Caldwell vrea să-i explice de ce evaluarea lui este eronată, dar acum intervine Helen Justineau, anticipându-i replica.

– Are dreptate, domnule Sergeant. Vom intra într-o zonă urbană, unde ne așteptăm să găsim mult mai mulți flămânzi, aflați în toate stadiile de infectare. Este un loc periculos, deși nu vom ști exact cât de periculos este decât atunci când vom ajunge acolo. Și atunci, te întreb: care-i logica în planul tău de a-l traversa de trei ori? Trebuie să te duci acolo în recunoaștere, după aia te întorci să ne iei, după aia intri acolo din nou. Și ce se întâmplă cu noi dacă apar junkerii atunci când tu ești plecat? N-am rezista nici măcar o secundă aici, în loc deschis. Ar fi mai bine să mergem cu tine.

Parks se gândește la ideea asta vreme de câteva secunde bune. Dar Caldwell îl cunoaște destul de bine ca să știe care îi va fi răspunsul. Nu are obiceiul să refuze o idee, doar pentru că aparține altcuiva. Ele au dreptate și cu asta basta.

– Bine, spune Parks în cele din urmă. Dar voi două nu ați mai făcut așa ceva, drept care trebuie să nu vă abateți de la cuvântul meu. Și, dacă mă gândesc bine...

Se întrerupe și-i aruncă o privire soldatului.

– Tu ai mai fost în vreo misiune de recunoaștere în orașe, Gallagher?

Soldatul clatină din cap.

Parks suflă cu putere, ca un om care se opintește să ridice ceva greu de pe jos.

– În regulă. Se aplică aceleași reguli ca acelea de pe drum – mai ales regula care zice să nu vorbiți –, însă acum situația va fi cu totul alta. Aproape cu siguranță că vom vedea flămânzi și ne vom afla în raza lor vizuală. Sub nicio formă să nu le atrageți atenția. Mișcați-vă încet și fără să vă împiedicați. Nu îi priviți în ochi. Nu faceți zgomote puternice sau bruște. Încercați să vă contopiți cu mediul cât de mult sunteți în stare. Dacă la un moment dat nu veți ști ce să faceți, uitați-vă la mine și urmați-mi exemplul.

A spus ce a avut de spus și acum pornește la drum. Nu își mai irosește nici vorbele și nici timpul. Caldwell este de acord cu această atitudine.

Douăzeci de minute mai târziu, ajung în dreptul primelor clădiri. Deocamdată nimeni nu a observat niciun flămând, dar este prea devreme. Parks le șoptește un ordin și se opresc cu toți. Cei patru oameni neinfecțați se ung iarăși cu substanță blocantă.

Intră în oraș, înghesuți unul în altul, ca să nu li se identifice clar siluetele omenesci. Cartierul este unul rezidențial, extrem de scump pe vremuri, dar acum căzut în ruină după o lună sau mai mult de jaf și război urban, urmată de două decenii de uitare. Grădinile s-au transformat în colțuri de junglă, și-au depășit granițele și au invadat porțiuni din asfalt. Bălării înalte până la brâu au răsărit printre lespezile de piatră, rugii își ridică lujerii groși, ca niște tentacule ale vreunui monstru subpământean. Doar lipsa de adâncime a solului de sub caldarâm i-a împiedicat să-și unească forțele și să dărâme casele. Balanța puterii este instabilă în zona aceasta.

Parks le-a spus deja ce anume caută. În niciun caz o casă pe o stradă ca aceasta, înconjurată de

alte case. Ar fi mult prea greu să apere un asemenea loc. Vrea să găsească o construcție izolată, cu vedere bună măcar de la ferestrele de la etaj; ideal ar fi să aibă și ușile intacte. Dar așteptările lui sunt realiste, așa că se va mulțumi și cu ceva mai puțin perfect, dacă asta ar însemna să nu înainteze prea mult spre centrul orașului.

Însă nu găsește nimic pe placul lui aici și trebuie să se ducă mai departe.

După cinci minute de mers încordat și tăcut, ajung pe o arteră mai largă în care intră alte câteva străzi. Aici se află un pasaj comercial. Aleea este acoperită cu cioburi, pentru că vitrinele au fost sparte și magazinele au fost prădate de tâlharii unei ere de mult apuse. Adierea vântului rostogolește pe asfalt conservele goale, atât de ruginite încât au căpătat delicatețea unor elite.

Sunt și flămânzi.

Poate vreo doisprezece, situați la distanță mare unul de celălalt.

Oamenii se opresc la vederea lor, deși doar Parks își amintește să încetinească treptat pasul, iar nu să treacă brusc de la mișcare la imobilitate completă.

Caldwell este fascinată. Întoarce foarte încet capul ca să-i examineze pe flămânzi unul după altul.

Sunt un amestec de vechi și nou. Cei mai vechi pot fi ușor identificați după hainele mucegăite și slăbiciunea lor cumplită. Atunci când un flămând se hrănește, el hrănește și patogenul care trăiește în el. Dar dacă nu găsește hrană, *Ophiocordyceps* își va extrage nutrienții direct din carnea organismului-gazdă.

Observă și pielea marmorată a flămânzilor mai vechi. Filamente cenușii au ieșit la suprafață și au format o rețea din linii fine care se intersectează de multe ori, la fel ca vasele de sânge. Și albul ochilor a căpătat culoarea cenușie, iar dacă flămândul la care te uiți stă cu gura deschisă,

atunci poți să vezi că pe limbă are un fel de puf, de asemenea, cenușiu.

Flămânzii mai noi sunt mai bine îmbrăcați – altfel spus, hainele lor nu au avut suficient timp ca să putrezească – și, în linii mari, și-au păstrat aspectul de om. Paradoxal, tocmai înfățișarea lor îi face mai monstruoși, pentru că li se văd bine rănila și carnea sfâșiată pe unde au contractat infecția. În cazul unui flămând mai vechi, rănila sunt atenuate și mascate de procesul general de albire și degradare a pielii și îmbrăcăminții, alături de rețelele vizibile de micelii; iar asta îi face să aducă oarecum cu niște statui.

Flămânzii se află în modul de repaus, motiv pentru care Caldwell reușește să-i examineze pe îndelete. Complet nemișcați, aceștia stau în picioare, așezați pe ceva sau în genunchi, în locuri diferite de-a lungul drumului, privind în gol și cu brațele atârându-le pe lângă trup sau – în cazul în care stau jos – cu mâinile împreunate pe genunchi.

Parcă ar poza unor pictori sau parcă ar fi cufundați într-o meditație atât de profundă încât au uitat ce voiau să facă. În niciun caz nu par că ar sta la pândă; în niciun caz nu par că s-ar putea trezi și s-ar putea pune în mișcare la cel mai mic zgomot sau gest sesizat în jur.

Parks ridică mâna și face încet semn echipei sale să înainteze. Gestul lui este atât un ordin, cât și o repetare a avertizării că nu trebuie să se grăbească deloc. Sergentul merge în frunte, cu pușca pregătită în mâini, dar cu țeava îndreptată în jos. Mare parte a timpului își ține și ochii în pământ. Scanează câmpul vizual cu priviri fulgerătoare, în dezacord cu pașii lui târșâiți. Caldwell își amintește cu întârziere de ipoteza conform căreia flămânzii păstrează modelul rudimentar de recunoaștere cu care se nasc copiii și că sunt capabili să identifice un chip omenesc și să reacționeze la el intrând instantaneu într-o stare mai intensă de stimulare și receptivitate. Analizele

pe care le-a făcut ea nici nu au confirmat și nici nu au infirmat această supoziție, dar este pregătită să accepte că ar putea fi reală în cazul tuturor flămânzilor, cu excepția acelor mai descompuși.

Așa că toți le evită ochii și merg foarte încet pe strada principală. Se uită unul la altul, se uită la vitrinele sparte, la drumul din față sau la cer, păstrând figurile încremenite și macabre în colțul vederii lor periferice.

Mai puțin subiectul doamnei doctor Caldwell. Melanie nu pare capabilă să-și ferească nici măcar o clipă privirea de la semenii ei mai mari. Se holbează la ei ca hipnotizată și la un moment dat aproape că se împiedică, pentru că nu mai este atentă pe unde calcă.

Poticneala ei îl face pe Parks să-și întoarcă foarte încet și foarte prevăzător capul și să-i arunce o privire furioasă. Fetița pricepe imediat și dojana, și avertismentul. Așa că dă din cap, însă atât de încet încât gestul acesta de răspuns al ei durează aproape zece secunde. Vrea să-l asigure pe Sergent că nu va mai face această greșală.

Trec pe lângă primul grup de flămânzi și merg mai departe. Alte case, cu terase acum, iar apoi un alt șir de magazine. Strada laterală pe care intră este mult mai populată. Flămânzii de aici stau muți, îngrămădiți unul în celălalt, ca niște spectatori care așteaptă începutul defilării. Caldwell presupune că au venit toți aici după o pradă și, când au terminat de mâncat, au rămas pur și simplu pe loc, în absența unui stimul care să-i facă să se miște.

Caldwell se întreabă apoi cât de bună este strategia Sergentului. Deja au intrat prea adânc în oraș. Și acum au dușmani și în spate, nu doar înaintea lor și – probabil – pretutindeni în dreapta și în stânga. Pe chipul lui Parks se citește îngrijorarea. Probabil că și el se gândește la același lucru.

Tocmai ce vrea să propună să se întoarcă pe unde au venit și să înnopteze într-una dintre casele de la periferia orașului – aceasta ar fi cea mai puțin proastă alegere dintr-o mulțime de opțiuni foarte proaste. Sigur, ar fi vecini cu flămânzii, dar măcar ar avea pe unde să fugă.

Însă în față le apare un spațiu verde ca pe vremuri – de fapt, ce a mai rămas din el. Vegetația este acum luxuriantă ca într-o junglă, dar bine că în jungla aceasta populația de flămânzi este foarte redusă. Se văd câțiva pe bucata de drum care înconjoară spațiul verde, dar foarte puțini pe aleea pe care se află ei acum.

Și mai este ceva. Soldatul Gallagher este cel care face descoperirea și întinde mâna într-acolo – foarte încet, dar cu o atitudine stăruitoare. În cealaltă parte a parcului este exact ce căuta Sergentul: o casă mare, fără vecini, cu două etaje, situată pe propria-i bucată de teren. Este o construcție modernă, dar cu pretenții de conac boieresc de pe vremuri, dat însă de gol de excesele lui anacronice. Este o casă mare cât monstrul lui Frankenstein, cu jumătate din fațadă acoperită cu lemn, cu arcade gotice la ferestrele de la parter, pilaștri încadrând ușa de la intrare, frontoane atârând ca scaieții de marginea acoperișului. Pe placa de la poartă scrie Casa Wainwright.

– E bună, spune Parks. Să mergem.

Justineau vrea să o apuce pe drumul drept, peste spațiul verde, însă Sergentul o oprește, punându-i mâna pe umăr.

– N-avem de unde ști ce-i acolo, murmură el. Ai putea să sperii o pisică sau o pasăre și atunci toate leșurile de pe o distanță de kilometri buni o să se trezească și o să se uite în direcția noastră. Mai bine rămânem pe drumul deschis.

Așa că ocolesc zona năpădită de buruieni și pir și din cauza asta vede Caldwell ce vede.

Încetinește și apoi se oprește. Se holbează. Așa ceva este imposibil.

Unul dintre flămânzi merge pe mijlocul drumului. O femeie – probabil de treizeci, treizeci și cinci de ani atunci când a făcut cunoștință cu patogenul *Ophiocordyceps*. Pare destul de bine conservată, aproape imaculată, cu excepția mușcăturii din obrazul stâng. Însă firișoarele cenușii din jurul ochilor și gurii demonstrează că a trecut mult timp de când a părăsit rasa omenească. Poartă pantaloni din bumbac cafeniu și o bluză albă cu mâneci scurte: ținută elegantă de vară; însă efectul este cumva umbrat de faptul că are un singur pantof. Are părul împletit în codițe subțiri, în stil african.

Și împinge un cărucior de copil.

Din cele două motive pentru care această apariție este imposibilă, Caldwell alege să se fixeze mai întâi asupra celui mai puțin remarcabil. De ce merge? Flămânzii fie aleargă, atunci când își urmăresc prada, fie stau perfect nemișcați atunci când nu urmăresc nimic. Nu există nicio stare intermediară în care să se plimbe cu pas agale.

Și apoi: de ce se ține de un obiect? Printre miile de aptitudini pe care le pierde omul atunci când *Ophiocordyceps* îi pătrunde în creier și se apucă să renoveze, se numără și capacitatea de a folosi obiecte. Prin urmare, căruciorul ar trebui să aibă tot atâta sens pentru această creatură ca și Teoria relativității.

Caldwell nu se mai poate stăpâni. Așa că înaintează foarte încet, ca să se intersecteze cu traiectoria acelei femei, având însă mare grijă să se uite la ea doar din colțul ochiului. Cu colțul celuilalt ochi îl vede pe Parks făcându-i semn să se oprească. Îl ignoră. Ce se întâmplă aici este mult prea important și nu o lasă conștiința să treacă mai departe.

A ajuns în fața căruciorului și a fostei femei. Căruciorul se lovește foarte ușor de ea și femeia încremenește. Cu umerii căzuți și bărbia în piept. Acum și-a intrat complet în rol: s-au stins toate

luminile, motoarele s-au oprit până când se va întâmpla ceva care să le pornească din nou. Parks și ceilalți au înghețat. Se uită toți în direcția lui Caldwell, spectatori pasivi la această scenă, pentru că nu mai pot face nimic ca să o împiedice. În mod similar, și pentru Caldwell este prea târziu să se mai gândească dacă blocantul ei va avea sau nu efect.

Mișcându-se cu o încetineală de ghețar, se deplasează până ajunge lângă cărucior. Din locul acesta vede că femeia are mai multe răni decât i se păruse la început. Umărul i-a fost sfâșiat și carnea îi atârnă în fâșii uscate. Bluza cea albă numai albă nu mai este în partea din spate – de la gât și până la poale este toată neagră din cauza sângelui uscat și vechi.

În cărucior este un elastic pe care sunt înșirate niște rățuște din plastic și rățuștele astea se leagănă și se bâțâie într-un dans haotic. Și mai este acolo și o pătură galbenă, plină de praf și mototolită, sub care se ascunde ceva.

Flămânda nu pare deloc conștientă de prezența lui Caldwell. Foarte bine. Doctorița se mișcă încă și mai încet, încă și cu mai puțină grabă. Întinde mâna spre marginea de sus a păturii.

Prinde între degete o cută din țesătura groasă și țeapănă. Acum nu se mai mișcă precum un ghețar oarecare, ci ca un aisberg. Dă pătura la o parte.

Copilul e mort de multă vreme. Însă în ce a mai rămas din cutia lui toracică s-au cuibărit doi șobolani uriași, care acum tresar și sar din căruț peste umerii lui Caldwell, cu un chițăit prelung și asurzitor.

Cu gura căscată într-un strigăt mut, Caldwell se împleticește câțiva pași înapoi.

Capul flămândeii se ridică brusc și se întoarce. Se uită cu ochi bulbucați la Caldwell. Gura creaturii se deschide larg, lăsând să se vadă putregaiul cenușiu și cioturile negre ale dinților.

Sergentul Parks trage un singur foc în ceafa monstrului. Gura i se deschide și mai mult, iar capul i se înclină într-o parte. Apoi se prăbușește peste căruciorul care se mișcă și se răstoarnă pe pietrișul drumului.

Flămânzii prind viață de jur împrejurul lor, rotindu-și capetele ca pe niște telemetre.

– Mișcă-te, mârâie Parks. La mine.

Și apoi răcnește:

– *Fugiți!*

Cât pe ce să moară în primele secunde. Pentru că, în pofida strigătului lui Parks, încremenesc toți.

Parcă nici n-au încotro să fugă. O mulțime de flămânzi vin către ei din toate direcțiile. Îi înconjoară.

Însă o singură direcție contează cu adevărat. Și Parks se apucă să facă o breșă în cordonul de flămânzi.

Trei focuri îi lasă lați pe trei dintre zombii cei zglobii. Două focuri ratează ținta. Parks o îmbrânțește puternic pe Justineau și o pune în mișcare. Gallagher face la fel cu doamna doctor Cladwell. Melanie, micuța flămândă, deja aleargă cât o țin picioarele.

Sar peste flămânzii prăbușiți la pământ, care se zbat ca niște gândaci, încercând să se ridice în picioare. Dacă ar fi avut timp, dacă secundele care se scurg nu ar putea deveni ultimele din viațile lor, Parks ar fi încercat să tragă la cap. Dar așa, preferă să țintească în trup pentru că sunt șanse mai bune să-i doboare.

Totul merge bine, până când Justineau cade. Unul dintre flămânzii ciuruiți a apucat-o de picior și încearcă să se ridice ținându-se de el.

Parks se oprește din goană doar cât să vâre un glonț sub urechea prădătorului ex-uman. Acesta îi dă drumul piciorului. Justineau se ridică într-o fracțiune de secundă, fără să se uite îndărăt. Foarte

bine. Și nevasta lui Lot ar fi trebuit să aibă sângele ei rece.

Parks trage la stânga și la dreapta. Însă doar în cei care se află mai aproape, care sunt gata să sară pe ei sau să-i înhațe. Trage și Gallagher. Și, în ciuda faptului că e un țințaș de toată mila, măcar nu încetinește. Asta-i mult mai bine decât dacă s-ar purta ca un trăgător de elită și ar sta pe loc mai mult timp ca să fie placat.

Au ajuns la porți. Parks nu vede niciun zăvor, însă nu reușește să le deschidă. Înseamnă că se folosea un sistem electric. Dar ce-a fost a fost și în această bravă lume post-mortem asta înseamnă că nu mai funcționează.

– Peste ele! zbiară el. Cățărați-vă și săriți dincolo!

Ușor de spus. O întăritură ornamentală din fier forjat, de înălțimea unui om, este de altă părere. Cu toate astea, ei încearcă. Parks îi lasă să se descurce singuri, se întoarce cu spatele la ei și continuă să tragă.

Partea bună este că nu mai trebuie să fie atent în cine trage. Pușca e reglată la foc automat și el țintește jos. Retează picioarele flămânzilor, transformându-i pe cei din primele rânduri în obstacole care îi încetinesc pe cei din urmă.

Partea rea este că sunt tot mai mulți flămânzi. Larma este înfiorătoare. Flămânzii se înghesuie pe spațiul verde venind în goana mare de pe toate străzile din jur. Vin și tot vin și nu se mai termină. În schimb, se va termina muniția lui Parks.

Chiar acum. Pe neașteptate, arma nu-i mai vibrează în mâini și ecoul focurilor se stinge. Scoate încărcătorul gol și bagă mâna în buzunar după altul. Este o mișcare pe care o poate face și în somn, de atât de multe ori a repetat-o: pui încărcătorul cel nou și îl tragi ușor – rotindu-l spre marginea anterioară ca să-l fixezi –, apoi tragi perculatorul până la capăt.

Percutorul se înțepenește la jumătate. Arma este inutilă până când va reuși să înlăture ce o blochează – cel mai probabil primul glonț s-a oprit în camera cartușului. Și doi flămânzi vin peste el de la stânga și de la dreapta. Unul a fost bărbat, celălalt – femeie. O singură secundă îi desparte de cea mai urâtă luptă în trei din istoria lumii.

Este vorba despre un simplu instinct. O deprindere proastă. Face un pas înapoi și băjbâie după pistol, în loc să învârtă pușca așa cum învârți o bătă. Pierde o secundă pe care nu-și poate permite să o piardă și se termină totul.

Ba nu.

În luptă, Parks devine selectiv. Nu-i nici măcar o reacție conștientă sau un truc învățat. Se ocupă de ce are în față și lasă restul în așteptare.

Așa că a și uitat de micuța flămândă până când se pomeneste cu ea în fața lui. Fetița s-a băgat în spațiul tot mai mic dintre el și atacatorii lui. Și își rotește mâinile slăbuțe spre ei, un atom de curaj, cu un strigăt de luptă strident, asurzitor.

Și flămânzii se opresc brusc din goana lor turbată. Ochii li se defocalizează. Capetele încep să li se miște spasmodic de la stânga la dreapta și înapoi, de parcă i-ar fi copleșit tristețea sau dezamăgirea. Nu se mai uită la Parks. Îl *caută*.

Sergentul știe că flămânzii nu se mănâncă între ei. În afară de copiii din cazarmă, nu a mai văzut vreun flămând care să dea semne că ar ști că semenii lui sunt în apropiere. Se poartă de parcă ar fi singuri într-o mulțime, fiecare îngrijindu-se doar de propriile nevoi. Flămânzii sunt creaturi solitare care se grupează din pură întâmplare, pentru simplu fapt că reacționează la aceiași stimuli.

În consecință, Parks a presupus mereu că nu simt mirosul celor ca ei. Sigur, mirosul unei femei sau al unui bărbat normal îi scoate din minți, dar nu au nicio reacție atunci când vine vorba de alți flămânzi. Pur și simplu aceștia nu apar pe radarul lor. Iar acum, în secunda aceasta paralizată,

Sergentul își dă seama că s-a înșelat. Probabil că mirosul pe care îl simt flămânzii atunci când se află între ei este unul care le spune *mergi-mai-departe-nu-e-nimic-de-văzut-aici*, exact opusul mirosului emanat de oamenii vii. Și îi inhibă mirosul acesta, în vreme ce mirosul de viu îi dezlănțuie.

Copila l-a camuflat. O clipă sau două, chimicalele ei le-au blocat pe ale lui, iar flămânzii au pierdut urma de feromoni care se termina cu dinții lor înfipti în gâtul lui.

Dar mai vin și alții. Vin într-o fugă nebună, fără să încetinească deloc. Iar cei doi, pe care i-a blocat fetița, recepționează din nou semnalul și ochii li se fixează asupra țintei.

Mâna lui Gallagher îl apucă pe Parks de braț și îl trage în spate, prin porțile pe care au reușit să le întredeschidă.

O iau din nou la fugă, acum către casa ce se arată în fața lor. Justineau trage cu putere de ușă și o deschide. Intră toți, iar micuța flămândă se furișează printre picioarele lui Parks ca să ajungă înăuntru înaintea lui. Gallagher trânteste ușa, dar este un gest inutil din cauza panourilor din sticlă până în tavan, aflate de-o parte și de cealaltă a ei.

– Scările! urlă Parks, arătându-le direcția. Urcăți!

Și urcă. În zgomotul de clopote înnebunite pe care îl fac geamurile sparte.

Parks urcă ultimul scara și aruncă grenade peste umăr, ca pe niște serpentine colorate la o paradă de Mardi Gras.

Iar grenadele explodează una după alta, într-o polifonie hidoasă. Schije se lovesc de vesta antiglonț a lui Parks și de picioarele lui neprotejate.

Se clatină rău când urcă ultimele șase trepte, ca și cum ar încerca să meargă pe puntea unei corăbii pe vreme de furtună. Dar cumva reușește să ajungă sus.

Și acolo se prăbușește, mai întâi în genunchi, apoi cât e de lung. Gâfâie amarnic. Toți gâfâie. Mai puțin fetița, care se uită în casa scării și este netulburată și tăcută, de parcă tocmai ce a venit de la o plimbare prin parc. Scara a dispărut, a fost spulberată de explozii. Și ei sunt în siguranță.

Ba nu prea. Nu este timp să depene povești despre cum au scăpat ca prin urechile acului din pericol. Trebuie să-i pună imediat în mișcare.

Da, sigur, porțile fuseseră închise și ușile intacte, dar este foarte posibil să mai existe o ușă în spatele casei și ușa aceea să fie scoasă din balamale. Sau să existe o fereastră spartă. O bucată de gard dărâmat săptămâna trecută sau anul trecut. Un viespar de flămânzi într-una dintre camerele de la etaj, treziți de sunetul pașilor lor.

Așa că trebuie să găsească un loc sigur unde să-și instaleze baza.

Și trebuie să cerceteze în jur cu multă luare-aminte. Să se asigure că nu este niciun inamic în perimetrul lor.

Parks trebuie să admită că locul nu pare deloc răscolit. Dar, numărând ușile pe care le vede, își dă seama că trebuie să fie al dracului de multe camere. Și nu-și va lăsa garda jos până când nu se va convinge că absolut niciuna dintre ele nu prezintă vreun risc.

Pornesc toți pe coridor și apasă clanțele ușilor. Cele mai multe nu se deschid, chestie care îi convine de minune lui Parks. Ce naiba o fi de cealaltă parte a ușii zăvorâte să facă bine și să rămână acolo.

Puținele uși care se deschid dau în niște dormitoare mici. În ele sunt paturi de spital, cu grilaje rabatabile din oțel și sonerii de urgență la capăt. Măsuțe rabatabile cu suprafața din melamină. Scaune cu schelete tubulare din oțel și șezut roșu decolorat. Din aceste încăperi se intră în niște băi atât de mici, că până și cabina de duș este mai mare decât restul suprafeței. În Casa

Wainwright nu a locuit vreo familie, ci acolo a fost un fel de spital privat.

Nu ar putea dormi doi oameni în vreunul dintre saloanele astea fără să-l apuce o criză de claustrofobie cumplită, iar Parks nu crede că ar fi bine să se despartă. Așa că merg mai departe.

În tot acest timp, Sergentul se întreabă de unde știuse copila ce trebuie să facă. Oare știuse ea că-i poate opri pe flămânzi doar așezându-se în drumul lor?

Îl tulbură gândul acesta, pentru că nu-și dă seama ce semnificație ar avea un răspuns afirmativ sau negativ. Intrase în rahat, iar fetița l-a scos de-acolo. Învârte scena în minte pe toate părțile, dar nu arată mai bine indiferent din ce unghi s-ar uita la ea. Și chestia asta îl înfurie.

O iau la dreapta din coridorul principal, apoi la stânga și în cele din urmă dau de o sală comună, care li se pare suficient de mare pentru ce le trebuie lor. Scaune cu spetezele drepte sunt aliniate lângă pereții împodobiți cu copii ieftine ale unor peisaje pastorale anonime. Predomină carele cu fân. Pe Parks îl lasă rece carele cu fân, iar încăperea are prea multe uși pentru gustul lui, dar este convins că nu vor găsi altceva mai bun.

– Aici vom dormi, le spune el civililor. Însă mai întâi trebuie să inspectăm și restul etajului. Ca să nu avem surprize.

Când zice *să inspectăm* se referă la el și Gallagher, dar, ca să termine mai repede, se gândește să o ia cu ei și pe Justineau.

– Ai zis că vrei să dai o mână de ajutor, îi amintește el. Atunci ajută-ne cu treaba asta.

Justineau ezită – cu ochii fixați asupra doamnei doctor Caldwell, așa că nu-i deloc greu să-ți dai seama la ce se gândește. Nu vrea să o lase pe Caldwell singură cu fetița. Dar doctorița a fost cel mai grav afectată de luptă și drumul lung. Este palidă, transpiră abundant și încă mai găfâie

sacadat când ceilalți și-au recăpătat suflul de destul de multă vreme.

– Lipsim maximum cinci minute, spune Parks. Ce îți închipui că i s-ar putea întâmpla în cinci minute?

Până și el este surprins atunci când își aude vocea: furia și încordarea din ea. Justineau se uită lung la el. Parcă și Gallagher îi aruncă o privire fugară.

Așa că simte nevoia să se explice.

– E mai ușor să ne menținem în raza vizuală dacă suntem trei. Fata nu ne este de niciun folos, pentru că nu ar ști ce anume să caute. Ne ducem și ne întoarcem, iar ele două nu se mișcă de aici, ca să știm unde să le găsim. În regulă?

– În regulă, spune Justineau.

Însă tot îl privește cu asprime, ca și cum știe că inevitabilul se va produce.

Se lasă în genunchi și pune mâna pe umărul lui Melanie.

– Ne ducem să ne uităm prin jur, îi spune ea. Ne întoarcem repede.

– Ai grijă, spune Melanie.

Justineau încuviințează.

Mda.

Primul lucru pe care îl face Melanie când rămâne singură cu doamna doctor Caldwell este să se ducă în celălalt capăt al camerei și să se lipească cu spatele de perete. De acolo, speriată și precaută, urmărește fiecare mișcare a femeii și e pregătită să țâșnească pe ușa deschisă după domnișoara Justineau la primul gest suspect.

Dar doamna doctor Caldwell se prăbușește pe un scaun, prea istovită sau prea îngândurată ca să-i mai pese de Melanie. Nici măcar nu se uită la ea.

În oricare altă împrejurare, Melanie și-ar dori să exploreze locul acesta. A văzut tot felul de lucruri noi și uluitoare întreaga zi, dar Sergentul le-a impus un ritm rapid și nu a avut timp să se oprească și să se uite mai bine la minunile de pe marginea drumului: copaci și lacuri, garduri din șipci, indicatoare rutiere despre locuri ale căror denumiri le cunoaște din lecții, panouri cu afișe rupte și transformate în mozaicuri abstracte. Și animalele – păsări în văzduh, șoricești, șobolani și arici prin ierburile de lângă drum. O lume prea mare pentru a putea fi absorbită dintr-odată, prea nouă pentru a avea nume.

Și acum a ajuns aici, în casa aceasta atât de diferită de cazarmă. Unde trebuie să fie multe alte lucruri de descoperit. Chiar și camera asta pare plină cu enigme mari și mici. De ce sunt scaunele așezate doar lângă perete, din moment ce încăperea este atât de spațioasă? De ce pe perețele

de lângă ușa este un suport mic din sârmă, cu o sticlă din plastic și un anunț pe care scrie CONTAMINAREA ÎNCRUCIȘATĂ COSTĂ VIETI? De ce pe una dintre mese se află o poză decolorată (cu cai care galopează pe un câmp), poză care a fost tăiată în sute și sute de bucățele care apoi au fost lipite la loc?

Însă în momentul acesta Melanie nu-și dorește decât să se poată duce într-un loc liniștit, unde să fie singură ca să se gândească la lucrul îngrozitor care s-a întâmplat. La secretul oribil pe care tocmai l-a aflat.

Camera mai are încă două uși în afară de cea pe care au intrat ei. Tot cu ochii la doamna doctor Caldwell (care nu a făcut nicio mișcare), Melanie se îndreaptă spre ușa cea mai apropiată. O deschide și vede acolo o altă cameră, foarte mică și aproape complet albă. Cu dulapuri albe și rafturi albe, cu pereții îmbrăcați cu plăci de faianță albe și negre. Unul dintre dulapuri are geam și o mulțime de comutatoare și discuri în partea de sus. Miroase a grăsimă veche. Melanie știe destule ca să-și dea seama că dulapul cu geam este o mașină de gătit. A văzut poze cu așa ceva. Înseamnă că asta este un fel de bucătărie, adică un loc unde se fac lucruri bune de mâncare. Dar este prea mică pentru a se putea ascunde în ea. Plus că ar fi prinsă în capcană dacă doamna doctor Caldwell ar veni după ea.

Iese. Doamna doctor Caldwell tot nu s-a mișcat. Așa că o ocolește cu mare grijă și se duce la cealaltă ușa. Camera aceasta nu seamănă deloc cu bucătăria. Pereții sunt zugrăviți în culori luminoase și sunt acoperiți cu afișe. Unul înfățișează ANIMALELE DIN CÂMPIA BRITANICĂ, iar celălalt, cuvinte care încep cu fiecare literă a alfabetului. *Avion. Balerină. Câțel. Delfin. Elefant.* Desenele sunt vesele și simple. Melanie este aproape sigură că, în viața reală, avioanele nu zâmbesc.

Și aici sunt scaune, dar mai mici și adunate în grupuri, nu aliniat pe margine. Pe jos sunt jucării împrăștiate la întâmplare, de parcă tocmai ce s-au jucat niște copii acolo. Păpuși în rochițe și soldăței în uniforme. Mașinuțe și camioane. Module din plastic asamblate în formă de mașini, case sau oameni. Animale din pluș decolorat până la cenușiu.

Și cărți. Multe cărți. Pe scaune, pe mese, pe podea. Altele, mult mai multe, poate sute – în biblioteca mare de lângă ușă. Dar acum Melanie nu are chef să le răsfoiască; secretul o apasă mult prea tare. Și oricum nu poate, chiar dacă ar vrea: are mâinile încătușate la spate, iar picioarele, deși desculțe, nu sunt suficient de flexibile ca să poată întoarce paginile. Așa că se mulțumește să treacă în revistă titlurile.

Omida mâncăcioasă
Vulpoiul încălțat
Cucu-bau!
Hoții și vardiștii
Cum te porți cu un cangur?
Tărâmul monștrilor
Mama mea a fost pirat
Dă-mi gemul, Jim ¹⁴

Titlurile sunt prin ele însele niște povești. Unele cărți au fost dezmembrate sau rupte, iar paginile lor sunt împrăștiate pe jos. În mod normal, Melanie ar trebui să se întristeze, dar inima îi este deja plină cu prea multe emoții năucitoare.

Ea nu este o fetiță. Ea este un flămând.

E prea absurd, prea îngrozitor ca să fie adevărat. Dar dovada a fost prea evidentă și nu o mai poate ignora. Poate că flămândul care a evitat-o în cazarmă, atunci când ar fi putut să o mănânce... asta ar fi trebuit să-i dea de bănuț. Sau nu. Poate că mirosul de sânge de la doamna doctor Selkirk i-a distras atenția sau poate căuta o pradă mai mare sau gelul dezinfectant acoperise mirosul

lui Melanie la fel cum dușul cu chimicale acoperea mereu mirosul oamenilor mari.

Însă mai devreme, când s-a pus în fața domnului Sergeant Parks – instinctiv, fără să se gândească, dorind să se lupte cu monștrii ăia la fel cum o făcea el, iar nu să fugă de ei ca o pisicuță speriată –, atunci parcă nici nu au văzut-o. Era limpede că nu poșteau la ea, așa cum poșteau la restul oamenilor. De parcă ea ar fi fost invizibilă. De parcă în locul unde se afla Melanie nu ar fi fost decât o bulă cu vid.

Însă nu aceasta este dovada importantă. Aceasta este o dovadă mai puțin însemnată, care o împinge spre cea mare, atât de mare că se întreabă cum de nu a observat-o până acum. Este chiar cuvântul. Denumirea. Flămânzi.

Monștrii au fost numiți după senzația care a copleșit-o pe Melanie în celulă, atunci când a simțit mirosul domnișoarei Justineau; sau afară, când i-a simțit pe junkeri. Flămânzii îți simt mirosul și te urmăresc până când te prind și te mănâncă. Nu se pot stăpâni.

Melanie cunoaște foarte bine sentimentul acesta. Ceea ce înseamnă că ea este un monstru.

Acum înțelege de ce doamnei doctor Caldwell i se pare în regulă să o taie pe o masă, s-o facă bucăți și s-o bage în borcane.

Ușa din spatele ei se deschide aproape fără zgomot.

Se întoarce și în prag o vede pe doamna doctor Caldwell care se uită lung la ea. Dar nu-i poate citi expresia de chip. Melanie se înfioară și se dă câțiva pași înapoi.

– Oricare ar fi factorul pertinent, șoptește repede doamna doctor Caldwell, tu ești apogeul. Știi asta? Ai o minte de geniu, deloc afectată de tot nămolul ăla cenușiu care-ți curge prin creier. *Ophiocordyceps* ar fi trebuit să nu-ți mai lase din cortex decât nervii motori și rateuri accidentale. Dar uită-te la tine.

Face un pas spre Melanie care mai face și ea un pas înapoi.

– Nu am să-ți fac niciun rău, spune doamna doctor Caldwell. Nici n-aș putea. În locul ăsta. N-am laborator. N-am microscop. Nu vreau decât să mă uit la structura ta macroscopică. La rădăcina limbii. La glandele lacrimale. La esofag. Să văd cât de mult a progresat infecția. Deocamdată mi-ar fi suficient. Restul poate să mai aștepte. Dar tu ești un specimen extrem de important și nu pot să nu...

Când doamna doctor Caldwell se întinde să o prindă, Melanie se ferește de mâinile ei și fuge spre ușă. Doamna doctor Caldwell se întoarce și se repede după ea. Degetele îi alunecă pe umărul lui Melanie, dar nu reușește să o apuce din cauza bandajelor.

Melanie fuge ca urmărită de un tigru.

Și aude icnetul furios al doamnei doctor Caldwell:

– La dracu’! Melanie!

Ajunsă înapoi în încăperea mare, cu scaune de-a lungul pereților, Melanie nici măcar nu știe dacă doamna doctor vine după ea, pentru că nu îndrăznește să privească în urmă. Fierea i se ridică în gât când își amintește laboratorul și masa și cuțitul cu mâner lung.

Cuprinsă de panică, se avântă pe prima ușă pe care o vede, fără să știe dacă ea cea bună. Nu e. E ușa de la bucătărie și Melanie este prinsă în cursă. Scoate un sunet în dosul botniței, un scâncet ca de animal înspăimântat.

Dă fuga înapoi, în camera cu scaune. Doamna doctor Caldwell este în partea opusă, iar ușa dinspre coridor se află între ele două.

– Nu fi proastă, îi spune doamna doctor Caldwell. N-am să-ți fac niciun rău. Vreau doar să te examinez.

Și Melanie pornește docilă către ea, cu capul lăsat în piept.

– Foarte bine, o liniștește doamna doctor Caldwell. Haide, vino.

Melanie ajunge în dreptul ușii care dă în coridor și o zbughește afară din cameră.

Nu știe încotro se îndreaptă, așa că nu contează dacă face la stânga sau la dreapta. Însă ține minte pe unde o ia. Stânga. Stânga. Dreapta. Nu se poate abține. Este același instinct care a făcut-o să memoreze drumul înapoi spre celula ei când Sergentul Parks a dus-o în laboratorul doamnei doctor Caldwell. Acasă a început să însemne tot felul de lucruri diferite, dar trebuie să cunoască drumul într-acolo. Este un reflex prea adânc înrădăcinat ca să se poată dezbăra de el.

Toate coridoarele seamănă între ele și nu-i oferă niciun loc unde să se ascundă, mai cu seamă că nu-și poate folosi mâinile. Aleargă pe lângă un șir lung de uși, toate închise.

În cele din urmă găsește o firidă într-un colț al coridorului, un ungher în care abia îi încap trupul micuț. Ar putea păcăli pe cineva care nu are treabă să o caute, altminteri o vede oricine trece pe coridor. E suficient doar să se uite în direcția aia. Dacă doamna doctor Caldwell o s-o găsească aici, ea o s-o ia din nou la fugă. Și dacă doamna doctor Caldwell o s-o prindă, ea o s-o strige pe domnișoara Justineau. Acesta este planul ei – cel mai bun pe care l-a putut găsi.

Stă cu urechile ciulite, încercând să audă pași din depărtare. Și sare ca un iepure atunci când aude cântecul de foarte aproape de ea.

Acum adu-mi-i... pe copilașii mei...

Vocea este într-atât de răgușită că parcă nici voce nu mai e, ci doar o răsuflare ieșită printr-o crăpătură în perete, împinsă de niște foale stricate. Pare un cântec uitat aici de cineva care a murit de mult.

Doar atât. Doar aceste opt cuvinte. Tăcere înainte și tăcere după.

Tremurând, Melanie numără în gând până la șaizeci.

Și adu-mi-i... în goana mare...

Acum nu mai tresare, dar își mușcă buzele. Nu-și poate imagina ce fel de gură e în stare să scoată sunetele astea. Da, sigur, a auzit de fantome – domnișoara Justineau le-a citit odată niște povești cu fantome, dar s-a oprit atunci când a ajuns prea aproape de tema tabu a morții – și se întreabă dacă nu cumva este fantoma cuiva care a murit în casa asta și care acum cântă un cântec învățat pe vremea când era în viață.

Imploră-i să se grăbească... sau moartă... mă vor găsi...

Trebuie neapărat să afle. Chiar dacă este vorba despre o fantomă, faptul că nu știe este mult mai înfricoșător. Iese din ascunzătoare, se ia după sunete și merge după colțul făcut de coridor.

O sperie cumplit lumina roșie ca sângele ce se revarsă printr-o ușă deschisă. Dar imediat ce pășește în cameră își dă seama că era doar lumina apusului, intrând printr-o fereastră.

Doar lumina apusului! Mai văzuse o singură dată momentul acesta al zilei, dar acum este și mai frumos. Parcă tot cerul a luat foc, iar flăcările au toate culorile din lume, de la roșu-portocaliu, până la violet și apoi albastru la zenit.

Priveliștea o orbește și, preț de cel puțin zece sau douăzeci de secunde, nici nu realizează că nu mai este singură.

Caroline Caldwell se ține și ea după vocea aceea stranie. Știe, firește, că nu îi aparține subiectului numărul unu. Însă este de asemenea sigură că, indiferent cine ar cânta, nu reprezintă o amenințare. Până când va da cu ochii de el.

Bărbatul de pe pat arată ca o glumă proastă. Este îmbrăcat cu o cămașă de spital desfăcută, care îi etalează goliciunea. Răni vechi îi brăzdează trupul. Șanțurile adânci din carnea umerilor și a brațelor și a feței indică locurile unde a fost mușcat. De fapt, „mușcat“ nu este cel mai potrivit cuvânt în cazul acesta; flămânzii au înfulecat din el, i-au smuls și i-au mâncat bucăți mari din carne. Pieptul și stomacul îi sunt acoperite de fisuri mari în locurile de unde l-au ținut atunci când l-au devorat. Îi lipsesc bucăți din degetul mijlociu și arătător de la mâna dreaptă – Caldwell presupune că este vorba despre răni defensive, căpătate atunci când a încercat să respingă flămândul care îl ataca.

Nota comică este dată de bandajul de la cot. Omul ăsta a venit la Casa Wainwright cu ceva banal, ca de exemplu o simplă inflamație articulară, și, așa cum se întâmplă adesea, a suferit complicații în vreme ce era internat aici. În cazul acesta complicațiile se referă la faptul că flămânzii s-au ospătat din carnea lui și l-au transformat în unul de-ai lor.

Continuă să cânte, parcă fără să le fi observat nici pe Melanie, care stă chiar în fața lui, și nici pe

Caldwell, oprită în prag.

Și corbul... a croncănit... când ea... s-a așezat la masă...

Cuvintele astea îi redau atât de bine gândurile, încât Caldwell rămâne năucită câteva clipe. Dar nu ei îi răspunde pacientul, ci doar își cântă ultimul vers al catrenului. Știe vag cântecul ăsta. Este o veche baladă populară, deprimantă și interminabilă, așa cum sunt majoritatea – exact genul de cântec la care s-ar fi așteptat să fie fredonat de un flămând.

Numai că flămânzii nu cântă. Niciodată.

Și nici nu se uită la fotografii, așa cum face acesta. Cântă și ține pe genunchi un portofel din acelea cu foi detașabile pentru carduri. Însă nu carduri are el acolo, ci fotografii. Și încearcă să le răsfoiască cu degetele rămase la mâna dreaptă.

Mișcările îi sunt intermitente și pauzele dintre ele, în care stă complet nemișcat, sunt foarte lungi. Și cântă câte un alt vers de fiecare dată când nu reușește să întoarcă următoarea poză.

Și bătrâna... știa ce... a spus el...

Involuntar, ochii lui Caldwell îi caută pe cei ai lui Melanie. Privirea schimbată de cele două nu exprimă niciun fel de afinitate, dacă nu cumva este semn de consangvinitate încercarea de a-ți păstra rațiunea în fața imposibilului și a supranaturalului.

Caldwell intră în cameră și îl ocolește foarte încet și cu mare grijă pe bărbatul infectat. Acum vede că urmele de violență de pe trupul lui sunt foarte vechi. Sângele s-a uscat și s-a cojit. Fiecare rană este mărginită de o broderie de filamente foarte subțiri și cenușii, semn evident că *Ophiocordyceps* s-a instalat în organismul lui. Pe buze și în colțurile ochilor are scame cenușii.

Doctorul din ea își spune că este foarte posibil ca bărbatul acesta să fi rămas în camera asta, în patul ăsta, din momentul infectării. Caz în care este foarte posibil să-și fi făcut singur unele dintre rănilor de pe brațe. Ciuperca are nevoie de proteine

și, cu toate că se mulțumește cu foarte puțin, nu poate trăi doar cu aer atât de mult timp. Autocanibalismul este strategia extrem de practică a unui parazit pentru care organismul gazdei este doar un vector temporar.

Caldwell este peste măsură de fascinată. Însă, în lumina celor întâmplate mai devreme, este și conștientă de faptul că trebuie să dea dovadă de maximă prudență. Se retrage spre ușă și-i face semn fetei, subiectului ei de studiu, să vină la ea. Melanie nu se mișcă din loc. Din punctul ei de vedere, Caldwell reprezintă un pericol mai mare și, oricât ar părea de ciudat, aceasta este departe de a fi o supoziție absurdă.

Dar Caldwell n-are timp de toate prostiile astea.

Așa că scoate pistolul primit de la Sergentul Parks – până acum arma a stat nederanjată în buzunarul de la halatul ei de laborator. Îi trage siguranța cu degetul mare și, ținându-l cu ambele mâini, îl îndreaptă spre Melanie. Spre capul ei.

Melanie încremenește. A văzut ce pot face armele de la distanță atât de mică. Se holbează la țeava pistolului, ca hipnotizată de proximitatea lui, de potențialitatea lui ucigătoare.

Caldwell îi face iarăși semn să se apropie, de data asta cu capul.

Și ea... palidă s-a făcut... când povestea corbului... a cunoscut...

Melanie pare că nu se poate hotărî, dar, în cele din urmă, pornește spre ușă. Caldwell ia o mână de pe armă, o pune pe umărul fetei și o împinge afară.

Apoi se întoarce cu fața la flămând.

Și începe să-i cante:

– Păcatului m-am dat. Acum merit să fiu judecată.

Flămândul se cutremură din cap până-n picioare. Caldwell se retrage iute, cu arma

țintindu-i pieptul. Nu are cum să rateze de la distanța asta.

Însă flămândul nu o atacă. Doar dă din cap dintr-o parte în alta, ca și cum ar încerca să localizeze sursa sunetelor.

– Adevărat..., hârâie el cu o voce ca din altă lume. Adevărat. Adevărat. Adevărat.

– Lasă-l în pace, șoptește furioasă Melanie. Nu-ți face niciun rău.

– *Dar grijă avut-am să protejez sufletele odraslelor mele, cântă încet Caldwell. Rugați-vă pentru mine, copii ai mei.*

– Adevărat, croncăne flămândul. So...

Dă-te la o parte, spune Sergentul Parks și o îmbrânțește pe Caldwell din ușă.

– ...phie...

Parks trage un singur foc. În centrul frunții flămândului apare un cerc negru, ca semnul distinctiv al vreunei caste. Creatura alunecă și se rostogolește de pe pat. Locul unde a stat atât de mult timp este plin cu pete vechi, negre, roșii și cenușii.

– De ce? urlă dezlănțuită Caldwell.

Se întoarce cu fața la Sergent și ridică brațele.

– De ce trebuie mereu, dar mereu să-i împuști numai în *cap*?

Se uită fix la ea. Nu i se poate citi nimic pe chip. După o secundă, o apucă de încheietura mâinii și o împinge în jos, până când țeava armei este îndreptată spre pământ.

– Dacă vrei să convingi pe cineva să facă ceva atunci când ai o armă în mână, îi spune el, măcar ai grijă să fie pusă siguranța.

Dacă stai să te gândești cât de prost a început, a doua noapte în afara cazărmii se dovedește totuși mult mai bună decât prima. Cel puțin aceasta este părerea lui Helen Justineau.

În primul rând, au ce mânca. Ba chiar, minunea minunilor, au și la ce să-și gătească alimentele, pentru că în bucătărie este o plită cu gaz. Butelia instalată este goală, dar în colț mai sunt încă două butelii pline.

La lumina lanternelor și a lunii aproape pline, Justineau, Parks și Gallagher examinează tezaurul de conserve de pe rafturi, exclamând încântați sau scârbiți în fața ofertelor. Justineau face greșeala de a verifica datele de valabilitate, care bineînțeles că au expirat de cel puțin un deceniu. Parks o lămurește că alimentele acelea nu au nimic. În baza teoriei probabilităților, unele dintre ele încă mai sunt comestibile. Iar conserva cu conținutul oxidat va mirosi îngrozitor de urât atunci când o deschid, așa că vor deschide alta, și alta, și tot așa până găsesc una bună.

Justineau pune în balanță acest risc cu amestecul sigur de proteine și carbohidrați. Ajunge la o concluzie și scoate dintr-un sertar deschizătorul de conserve.

Au parte de niște experiențe absolut infecte, dar teoria lui Parks este valabilă. După treizeci sau patruzeci de conserve deschise, reușesc să alcătuiască un meniu cu carne de vită în sos și

cartofi noi, fasole coaptă și piure de mazăre. Parks aprinde mașina de gătit cu o scânteie obținută cu ajutorul unei cutii cu iască – nu vă mint, o cutie cu iască adevărată, probabil veche de câteva secole – pe care a scos-o din buzunar cu un zâmbet de mândrie. Gallagher se ocupă de mâncare, în vreme ce Justineau șterge praful de pe farfurii și tacâmuri, apoi le spală cu câțiva stropi de apă dintr-o canistră.

Melanie și doamna doctor Caldwell nu au niciun rol în aceste pregătiri. Caldwell stă pe un scaun în sala cea mare și se chinuiește să-și refacă bandajele de pe mâini. Pe chip i s-a așternut o expresie de concentrare furioasă și nu răspunde atunci când i se adresează cineva. Ai putea crede că e îmbufnată. Dar Justineau crede că este doar cufundată în gânduri.

Melanie este în cealaltă cameră, evident folosită pe vremuri ca loc de joacă pentru copiii ai căror părinți veniseră să viziteze pe cineva internat aici sau erau ei înșiși pacienți. De când s-au întors, fetița este tăcută și abătută. Nici de la ea nu poți să scoți o vorbă. Parks a refuzat categoric să-i dezlege mâinile, dar bine că pe pereți sunt postere la care se poate uita și poate să stea pe ce a mai rămas dintr-un scăunel textil de culoare roșie. Glezna i-a fost legată de radiator cu un lanț scurt, permițându-i să se miște doar pe o rază de doi metri.

Când e gata masa, Justineau vine să-i dea să mănânce. Melanie stă cu picioarele încrucișate și cu ochii ei albaștri fixați pe un poster cu șoareci de câmp, viezuri și alte sălbăticiuni mici. Justineau observă puful galben de pe creștetul fetiței. Înseamnă că părul a început să-i crească la loc. Îi amintește de un puișor abia ieșit din găoace.

Stă cu Melanie în timp ce fetița mănâncă. Caldwell spunea că flămânzii nu pot metaboliza decât proteinele, așa că Justineau a curățat de sos niște bucăți de carne și le-a pus într-un castron.

Melanie se sperie puțin când simte că mâncarea este fierbinte. Așa că Justineau trebuie să sufle bine în fiecare bucată de carne înainte de a i-o vârî în gură cu furculița prin zăbrelele metalice ale botniței. Melanie nu pare prea impresionată de gust, dar îi mulțumește foarte politicos domnișoarei Justineau.

– A fost o zi lungă, remarcă Justineau.

Melanie dă din cap, însă nu spune nimic.

Când cina ia sfârșit, Justineau îi arată ce a mai descoperit: tot felul de haine în șifonierele și sertarele din unele camere. Se pare că una fusese ocupată pe vremuri de o fetiță – probabil mai mică decât Melanie, dar cam de aceeași statură.

Melanie se uită lung la hainele pe care i le arată Justineau. Nici acum nu spune nimic. Dar este evident că o încântă, oricât de posomorâtă și retrasă în sine ar fi. Jeanși roz, cu un unicorn brodat pe buzunarul de la spate. Un tricou bleu, pe care scrie DANSUL ESTE VIAȚA MEA. O geacă de aviator, de asemenea roz, cu mulți nasturi și foarte multe buzunare. Pantaloni scurți albi și șosete cu dungi de toate culorile curcubeului. Teniși cu șireturi cu paiete la vârfuri.

– Îți plac? o întreabă Justineau.

Melanie nu a scos niciun cuvânt, dar s-a uitat atentă la toate darurile acestea ciudate, le-a examinat, poate le-a și comparat.

– Da, spune ea. Cred că da. Dar...

Șovăie.

– Dar ce?

– Nu știu cum să mă îmbrac cu ele.

Firește. Melanie nu a purtat niciodată haine cu nasturi sau fermoare. Plus că lanțul și cătușele ar împiedica-o să se îmbrace cu ele.

– Te ajut eu, o asigură Justineau. Mâine-dimineață, înainte să pornim iar la drum, am să-l rog pe domnul Sergent Parks să te dezlege câteva minute. O să te scoatem din puloverul ăla

mucegăit și o să te îmbrăcăm în hainele astea elegante.

– Mulțumesc, domnișoară Justineau, șoptește fetița cu o expresie gravă pe chip. Va trebui să fie de față și celălalt soldat.

Justineau este puțin nedumerită.

– Nu trebuie să se uite la tine când te schimbi, spune ea. Cred că le vom cere să aștepte dincolo, nu?

Melanie clatină din cap.

– Nu.

– Nu?

– Unul mă dezleagă și celălalt stă cu arma îndreptată spre mine. Așa trebuie să fie.

Discută ceva vreme despre tot ce s-a întâmplat, folosind cuvinte delicate, alese cu grijă, pentru ca violențele să nu mai pară atât de îngrozitoare. Fără să vrea, lui Melanie i se pare interesantă metoda asta – faptul că poți să folosești cuvintele ca să ascunzi lucruri sau să treci peste ele sau să pretinzi că înseamnă ceva cu totul diferit decât în realitate. Își dorește să poată face și ea asta cu secretul ei cel mare.

Se pare că domnișoara Justineau își închipuie că Melanie ar trebui să fie tristă din cauză că au murit toți flămânzii aceia. Drept urmare încearcă să o aline. Lui Melanie *chiar* îi pare rău de ei. Dar foarte puțin. Pentru că acum a aflat destule și știe că flămânzii nu mai erau oameni. Semănau mai degrabă cu niște case goale în care locuiseră odinioară niște oameni.

Melanie încearcă să o liniștească pe domnișoara Justineau – încearcă să-i demonstreze că nu este chiar atât de tristă din cauza flămânzilor. Nici măcar din cauza bărbatului care cânta, deși nu crede că domnul Sergeant Parks ar fi trebuit să-l împuște. Că doar nu făcea nimic rău. Stătea pe marginea patului și nici nu părea că ar fi fost în stare să se scoale de acolo. Nu făcea nimic altceva decât să cânte și să se uite la pozele alea ale lui.

Dar și doamna cu căruciorul pe care o întâlniseră mai devreme părea inofensivă. Asta doar până când a țipat doamna doctor Caldwell.

Probabil că flămânzii își schimbă foarte repede atitudinea, așa că trebuie să fii mereu cu ochii în patru atunci când ești în preajma lor.

– O să am grijă de tine, îi spune acum domnișoara Justineau. Știi asta, da? N-am să las pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Melanie dă din cap. Știe că domnișoara Justineau o iubește și că domnișoara Justineau o să facă tot ce-i stă în putere ca să aibă grijă de ea.

Dar cum ar putea să o salveze cineva de ea însăși?

– Am găsit asta, spune Gallagher când Helen Justineau revine la masă.

Mâncarea i s-a răcit deja, iar ceilalți și-au terminat porțiile, dar tânărul simțea că trebuie să fie toată lumea acolo pentru surpriza lui. Plus că i se pare sexy zâmbetul domnișoarei Justineau, chiar dacă ea nu mai este chiar atât de tânără; și speră că într-una din zilele astea o să i-l adreseze lui.

Așa că pune pe masă sticla găsită într-o cămară, pe jos, acoperită cu un morman de lavete mucegăite. Și nu ar fi văzut-o dacă nu ar fi lovit-o din greșală cu piciorul și nu ar fi auzit atunci zgomotul de sticlă și sunetul duios al licorii dinăuntru.

S-a uitat în jos și a observat un colț din etichetă sub marginea unei lavete azurii – doar un strop de cafeniu cu aur. O sticlă cu Metaxa, coniac de trei stele. Plină și sigilată. I s-a făcut silă de băutura aceea și de alinarea otrăvită pe care o reprezenta. A pus cârpele deasupra, ascunzând-o din nou.

Dar s-a tot întors acolo. Fusesse agitat întreaga zi. Îl neliniștea întoarcerea în Beacon, în lumea aceea limitată și izolată pe care fusesse atât de bucuros să o părăsească. Întreaga zi se simțise ca între ciocan și nicovală. Și atunci și-a spus că poate situațiile desperate impun remedii desperate.

Ceilalți privesc acum sticla cu gurile căscate, uitând cu totul despre ce vorbeau.

– La dracu’! bolborosește Sergentul Parks, cu tonul încărcat de venerație.

– E de calitate, nu-i așa? îl întreabă Gallagher, simțind cum îi iau foc obrazii.

– Nu, clatină încet din cap Sergentul Parks. Nu, adevărul e că nu-i mare lucru de capul lui. Dar este marfă adevărată. Nu vreo poșircă făcută în găleată.

Răsuțește sticla pe toate părțile, se uită atent la dopul sigilat, îl adulmecă.

– Promite, comentează el. În mod normal, nici nu m-aș osteni să mă dau jos din pat pentru vreo licoare inferioară coniacului franțuzesc, dar ce mama mă-sii! Adu niște pahare, soldat.

Și soldatul Gallagher aduce paharele.

Însă nu capătă zâmbetul la care sperase. Justineau este acum aproape la fel de închisă în sine ca doamna doctor Caldwell. Ca și cum evenimentele zilei îi întinseseră prea mult nervii ca să se mai poată bucura de lucrurile unei vieți obișnuite.

Însă se întâmplă ceva mai grozav decât ar fi fost zâmbetul ei: dom’ Sergent îi toarnă lui primul pahar.

– Tu ne-ai organizat petrecerea asta, soldat, îi spune Parks, după ce a terminat de umplut paharele. Tu vei ține primul toast.

Obrazii, și așa destul de îmbujorați ai lui Gallagher, se aprind și mai tare. Ridică paharul.

– O sticlă pentru toți patru, slavă cerului că nu suntem mai mulți! declamă el.

Sunt vorbele pe care le răcnise tatăl lui odată; și pe care preadolescentul Kieran Gallagher le auzise prin pereți, din camera lui, unde stătea sub pătură și trăgea cu urechea la zarva oamenilor mari și foarte beți.

După toasturi urmau înjurăturile.

Și, după înjurături, bătaia.

Ceilalți ridică paharele și le ciocnesc. Beau. Licoarea dulceagă și tare îi arde gâtul lui

Gallagher. Face eforturi să-și țină gura închisă, dar îl apucă un acces de tuse. Tusea doamnei doctor Caldwell e și mai rea. Aceasta își acoperă gura cu palma, dar – pentru că tusea este tot mai violentă – printre degete îi țâșnesc stropi de coniac și de salivă.

Încep toți să râdă în hohote, inclusiv doamna doctor. De fapt, ea râde cel mai mult. Râsul se pornește de fiecare dată când încetează tusea. Sub vraja alcoolului s-au relaxat dintr-odată și parcă se simt mai bine împreună. Chiar dacă nu au luat decât câte o singură înghițitură din pahare. Însă Gallagher își amintește suficiente lucruri despre întrunirile bahice ale familiei sale ca să fie sceptic în privința acestui miracol.

– E rândul tău acum, îi zice dom' Sergent lui Justineau, turnându-i din nou.

– Să țin un toast? La naiba!

Domnișoara Justineau clatină din cap, dar ridică paharul care dă să se verse.

– Să trăim cât de mult ne dorim. Ce ziceți de chestia asta?

Dă capul pe spate și golește paharul dintr-o singură înghițitură. Dom' Sergent se ia după ea. Gallagher și doamna doctor Caldwell sorb coniacul cu mai multă prudență.

– Se zice „Să trăim cât de mult ne dorim și să nu ne dorim nimic cât timp trăim“, o corectează Gallagher pe Justineau.

Cunoaște vorbele astea ca pe Sfânta Scriptură.

Justineau își pune paharul pe masă.

– Mă rog, spune ea. Nu cred că are vreun rost să ne dorim luna de pe cer, nu?

Dom' Sergent umple iarăși paharele lor și le completează pe cele ale lui Gallagher și Caldwell.

– Doamnă doctor? o îmbie el.

Caldwell ridică din umeri. Nu are chef de urări cordiale.

Parks atinge de trei ori la rând paharul său de celelalte.

– În cinstea vântului care suflă, a corăbiei care plutește și a codanei care iubește un marinar.

– Cunoști vreun marinar? se interesează Justineau sarcastică, după ce și-au golit iarăși amândoi paharele.

Gallagher doar și-a înmuiat politicos buzele. Se pare că cei doi au pus gând rău sticlei.

– Fiecare bărbat este un marinar, spune Parks. Și fiecare femeie este un ocean.

– Căcat! exclamă Justineau.

Dom' Sergent ridică din umeri.

– Poate că da, dar foarte adesea este adevărat.

Alte hohote de râs, cu accente ușor stridente. Gallagher se ridică în picioare. Nu-i este de niciun folos. A fost un idiot când s-a gândit să încerce. A început să-și aducă aminte de lucruri pe care încearcă să le uite din motive cât se poate de întemeiate. Se întrevăd fantomele trecutului și nu vrea să le privească în ochi. Și așa le cunoaște mult prea bine.

– Dom' Sergent, spune el. Zic să dau o tură, să mă asigur că totul e în ordine.

– Bravo, fiule! Du-te, îi spune Parks.

Niciunul nu se uită la el când părăsește camera.

Tânărul se plimbă pe coridoarele de la primul etaj, dar nu găsește nimic nou acolo. Își acoperă gura și nasul când trece pe lângă camera în care se află cadavrul flămândului; pute foarte tare.

Dar duhoarea este și mai rea atunci când ajunge în capătul scării distruse de dom' Sergent. Zici că acolo e gura căscată a iadului. Nu se aude niciun sunet, nu se observă nicio mișcare. Gallagher stă pe margine și se uită în jos, în întunericul impenetrabil. În cele din urmă își face curaj, scoate lanterna de la centură, o îndreaptă spre parter și o aprinde.

În cercul perfect al razei, se văd șase sau șapte flămânzi, înghesuiți umăr la umăr. Lumina îi face să se agite, dar sunt prea îndesați unul în altul ca să se poată deplasa prea mult.

Gallagher mișcă lanterna înainte și înapoi. Sunt flămânzi peste tot, pe toată lungimea holului. Înghesuiți ca sardelele. Sunt acei flămânzi de care au fugit ei doar cu câteva ore în urmă; și prietenii acelor flămânzi; și prietenii prietenilor lor. Se mișcă la fel ca undele unei mări atunci când lumina lanternei trece peste ei. Își cascade fălcile și le închid apoi la loc.

I-au atras focurile de armă și au dat fuga de unde erau. Pentru că un zgomot puternic înseamnă ceva viu. Iar acum au ajuns aici și aici vor rămâne până când următorul stimul le va activa mecanismul distrus de ciupercă și îi va pune din nou în mișcare.

Scârbit și înfricoșat, Gallagher se retrage de acolo. I-a dispărut entuziasmul de a fi paznic de noapte.

Se întoarce în sala comună. Parks și Justineau încă mai au treabă cu sticla, pe care se pare că s-au ambiționat să o termine, în timp ce doamna doctor Caldwell doarme întinsă pe trei scaune.

Își spune că poate ar fi bine să vadă ce face micuța flămândă. Măcar să se asigure că nu s-a desfăcut lanțul care o ține legată de radiator.

Intră în camera de joacă. Copilul stă pe scăunelul textil. Tăcută și nemișcată. Cu bărbia în piept și cu ochii în pământ. Gallagher încearcă să-și înăbușe frisonul; o clipă i s-a părut că fetița seamănă leit cu monștri din holul de la parter.

Proptește cu un scaun ușa deschisă. Al naibii să fie el dacă are de gând să rămână singur cu creatura aia pe întuneric. Se apropie de ea, având grijă să facă mult zgomot ca să-i dea de știre că el este. Fetița ridică ochii și tânărul este cuprins de ușurare. Nu are privirea goală a flămânzilor când

se uită în toate părțile înainte să se fixeze asupra ta. Este privirea unei ființe omenești.

– Ce ai tu aici? o întreabă Gallagher.

Pe jos sunt împrăștiate o mulțime de cărți, așa că presupune că la ele se uita. Cu mâinile încătușate la spate, nu poate decât să se uite. Se apleacă și ia o carte din apropiere. *Copiii apelor* de Charles Kingsley. Pare foarte veche, iar supracoperta decolorată este ruptă la un colț. În imaginea de sub titlu sunt câteva zâne miciute și drăgălașe care se ridică în văzduh, pe deasupra acoperișurilor unui oraș. Poate că orașul este Londra, dar Gallagher nu a fost niciodată la Londra, așa că nu are de unde să știe.

Micuța flămândă se uită la el fără să vorbească. Privirea ei nu este dușmănoasă, dar este foarte atentă. Ca și cum nu ar ști ce caută el acolo și se pregătește de o surpriză deloc plăcută.

Nu știe despre el decât că este unul dintre oamenii care o legau de scaunul cu roțile și o duceau și o scoteau din clasă. Nici Gallagher nu-și amintește să mai fi vorbit vreodată cu ea. În consecință, cuvintele îi ies puțin cam crispate, puțin cam sfioase. Nici măcar nu știe de ce a deschis gura să spună ceva.

– Vrei să-ți citesc din cartea asta?

O clipă de tăcere. Și încă una. Fetița continuă să-l privească fix, cu ochii ei mari.

– Nu, îi răspunde ea în cele din urmă.

– Bine.

Și cu asta s-a dus dracului toată strategia lui de începere a unei conversații. Nu are niciun plan de rezervă. Așa că pornește spre ușă și spre camera luminată de dincolo de ea. A luat scaunul din prag și tocmai vrea să închidă ușa în urma lui, când o aude:

– Vrei să te uiți pe rafturi?

Se întoarce și pune scaunul la loc.

– Ce spui?

Urmează o altă tăcere lungă. De parcă acum i-ar părea rău că a vorbit și nu-i sigură că vrea să repete. El o așteaptă răbdător să continue.

– Vrei să te uiți pe rafturi? Domnișoara Justineau mi-a dat o carte, dar a trebuit să o las acolo. Dacă au și aici cartea aia...

– Da?

– Atunci... ai putea să-mi citești din ea.

Gallagher nici nu observase biblioteca până acum. Urmărește privirea copilei până la peretele pe care se află ușa.

– În regulă, îi zice el. Cum se cheamă?

– *Povești spuse de muze*, spune fetița, mai însuflețită acum. De Roger Lancelyn Green. E o carte cu legende grecești.

Gallagher se duce la bibliotecă, își aprinde lanterna și o mișcă de-a lungul rafturilor. Majoritatea sunt pline cu cărți de desenat pentru copii mici, cu spirală, nu cu cotoare legate, așa că e nevoit să le scoată pe rând, ca să le afle titlurile. Însă prea puține sunt cărți adevărate și le studiază pe toate cu conștiinciozitate.

Dar nu găsește nicio carte cu legende grecești.

– Îmi pare rău, spune el. Dar nu e. Nu vrei să încerci ceva nou?

– Nu.

– Uite, e aici *Poștașul Pat*. Cu tot cu motanul lui alb cu negru.

Scoate cartea de pe raft și i-o arată. Micuța flămândă îi aruncă o privire rece, apoi se uită în altă parte.

Gallagher vine lângă ea și se așază pe un scaun la o distanță pe care el o consideră sigură.

– Pe mine mă cheamă Kieran, îi spune el.

Dar nu-i smulge niciun răspuns.

– Ai vreo poveste preferată?

Însă fetița nu vrea să vorbească cu el. Și Gallagher o poate înțelege. De ce naiba ar vrea?

– Uite, am să ți-o citesc pe asta, spune el.

Îi arată o carte care se numește *Aș vrea să-ți arăt*. Ilustrațiile din ea seamănă cu cele din *Pisica din pălărie* ¹⁵, acesta fiind și motivul pentru care a ales-o. Când era mic, i-a plăcut la nebunie povestea despre pisică și pești și copii și cele două Lucruri, botezate Unu și Doi. Îi plăcea să-și imagineze cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat un asemenea dezastru și acasă la el și ar fi fost în stare să facă apoi curățenie doar cu o secundă înainte ca tatăl lui să intre pe ușă. La vârsta de șapte ani, lui Gallagher nu i se părea că ar putea exista ceva mai palpitant dintre toate lucrurile care îi erau interzise.

– Am să stau aici și am să ți-o citesc, îi spune din nou fetei.

Ea ridică din umeri, dându-i de înțeles că nu o privește ce are de gând să facă.

Gallagher deschide cartea. Paginile sunt umede, așa că se lipesc puțin unele de altele. Însă reușește să le desfacă fără să le rupă.

– „Într-o zi, pe când mergeam pe stradă, începe el povestea, am întâlnit un tânăr cu cizme roșii în picioare. La curea avea o cataramă și o pană la pălărie. Cămașa lui era din mătase și pantalonii din piele și nu era în stare să stea potolit nici măcar două secunde.“

Fetița se preface că nu-l ascultă, dar Gallagher nu se lasă păcălit. O vede cu coada ochiului cum își întinde gâtul, încercând să vadă pozele.

Parks toarnă iarăși în pahare. Coniacul se termină repede. Justineau bea, cu toate că a ajuns în stadiul când știe că ar trebui să se oprească. Mâine-dimineață o să se simtă ca un căcat.

Își face vânt în dreptul obrazilor, care îi sunt neplăcut de încinși. Mereu are reacția asta când bea, chiar dacă e vorba de cantități medicinale.

– Iisuse! Trebuie să iau o gură de aer.

Dar nu prea are de unde să ia gura asta. Fereastra are siguranța pusă și se deschide cu totul doar zece centimetri.

– Ce-ar fi să urcăm pe acoperiș? sugerează Parks. Ușa de la capătul coridorului dă spre scara de incendiu.

– Știi tu sigur că nu-i niciun risc pe acoperiș? întreabă Justineau și Parks dă din cap.

Mda, evident că l-a verificat. Indiferent dacă-ți place sau nu individul, trebuie să recunoști că trăiește doar ca să-și facă datoria. Justineau și-a dat seama de asta mai devreme, pe spațiul verde, când le-a salvat viețile reacționând aproape la fel de rapid ca flămânzii.

– Bine, spune ea. Hai să vedem cum e pe acoperiș.

E bine. Cu vreo zece grade mai puțin decât înăuntru. Iar vântul puternic le răcorește fețele. Poate însă că „bine“ este o exagerare. Pentru că vântul aduce cu el iz de putregai, de parcă suflă dinspre un munte de carne stricată și ei îi inhalează

duhoarea. Justineau își pune paharul sub nas, ca pe o mască de oxigen, și începe să inspire aroma coniacului.

– Ai vreo idee de unde vine? îl întreabă ea pe Parks, cu vocea înăbușită și distorsionată din cauza paharului.

– Nu, dar aici se simte mai tare, spune Parks, așa că propun să ne mutăm acolo.

Și o ia înainte, îndreptându-se către colțul de sud-est al clădirii. Acum stau cu fața în direcția unde se află Londra și îndepărtatul Beacon – casa lor, de unde au fost izgoniți și care acum îi cheamă înapoi. Justineau se lasă în voia magiei pe care o exercită asupra ei această absență, chiar dacă știe prea bine că Beacon este o hazna. O uriașă tabără de refugiați condusă prin teroare și optimism artificial. Deja se îndrepta cu pași repezi spre totalitarism atunci când ea a avut norocul să scape de acolo și nu arde de nerăbdare să afle cum s-a transformat în cei trei ani trecuți de atunci.

Dar unde altundeva să se ducă?

– Ciudat personaj doctorița, nu ți se pare? murmură Parks, sprijinindu-se de parapet și privind în beznă.

La lumina lunii, orașelul pare o ilustrație în negru și alb, ca acelea din cărțile cu povești. Predomină negrul, care transformă străzile în niște albi misterioase pe unde suflă vântul.

– Poți spune și așa, comentează Justineau.

Parks râde și ridică în glumă paharul, ca și cum ar închina pentru că împărtășesc aceeași părere despre Caroline Caldwell.

– Sincer, zice el, într-un fel mă bucur că s-a terminat toată povestea asta. Cu cazarma. Și cu misiunea. Normal că nu mă bucur că trebuie să fugim și să ne ascundem și mă rog să nu fim singurii care am scăpat cu viață. Dar mă bucur că nu mai trebuie să facem treaba aia.

– Care treabă?

Parks face un gest. Din cauza întunericului, Justineau nu-și poate da seama de semnificația lui.

– Să ne ocupăm de balamucul ăla. Să-l ținem în stare de funcționare luni în șir, amăgindu-ne că totul se va sfârși cu bine. Hristoase, mi se pare uluitor că am reușit să rezistăm atât de mult. N-aveam oameni suficienți, provizii suficiente, nici comunicații nu mai aveam, ca să nu mai vorbesc de o ierarhie corespunzătoare...

Se întrerupe foarte brusc, fapt care o face pe Justineau să-și repete în minte cuvintele lui ca să poată înțelege ce anume nu ar fi vrut să spună.

– Când anume s-au întrerupt comunicațiile? îl întreabă ea.

Parks nu-i răspunde. Așa că repetă întrebarea.

– Am recepționat ultimul mesaj din Beacon acum cinci luni, mărturisește el. De-atunci încoace nu am mai prins nimic pe lungimile de undă stabilite.

– La dracu'! exclamă speriată Justineau. Deci nu știm nici măcar dacă... La dracu'!

– Cel mai probabil asta înseamnă că au mutat turnul, spune Parks. Nici măcar nu cred că l-au dus prea departe. Spanacurile alea vechi pe care le folosim noi pentru radiorecepție nu funcționează decât dacă sunt îndreptate chiar spre sursa semnalului. Adică e ca și cum am încerca să aruncăm la un coș de baschet aflat la o sută de kilometri depărtare.

Tac amândoi, duși pe gânduri. Parcă noaptea pare mai adâncă acum; și mai rece.

– Dumnezeule! spune Justineau în cele din urmă. Îți dai seama că noi patru am putea fi ultimii?

– Nu suntem.

– N-ai de unde să știi.

– Ba știu. Junkerii sunt bine-mersi.

– Junkerii...

Tonul lui Justineau este amar. A auzit povești despre junkeri și acum i-a văzut cu ochii ei.

Supraviețuitori care au uitat să mai facă și altceva în afară de a supraviețui. Paraziți și necrofagi, în felul lor la fel de inumani ca *Ophiocordyceps*. Nu construiesc și nu păstrează nimic. Nu fac nimic altceva decât să se mențină în viață. Iar organizarea lor rudimentar patriarhală le reduce pe femei la stadiul de animale de povară sau de montă.

Dacă ei reprezintă ultima și cea mai bună speranță a omenirii, atunci este de preferat disperarea.

– Au mai fost epoci negre în istorie, spune Parks, citindu-i gândurile mai bine decât și-ar dori ea. Când totul se prăbușește și oamenii o iau de la început. Probabil că nu a existat nicio perioadă de... de acalmie. Mereu apare câte o criză. Și trebuie să ne gândim și la restul lumii, ai uitat? Beacon a ținut legătura cu comunitățile de supraviețuitori din Franța, Spania, America, de peste tot. Orașele au avut cel mai mult de suferit – de fapt, au avut de suferit toate locurile unde densitatea populației a fost destul de mare – și, odată cu orașele, a dispărut și infrastructura. Însă infecția nu s-a răspândit la fel de repede în zonele mai puțin dezvoltate. Și s-ar putea chiar să fie unele locuri unde să nici nu fi ajuns.

Acum Parks îi umple paharul.

– Am vrut să te întreb ceva, îi spune el.

– Întreabă-mă.

– Ieri ai zis că ești gata să iei fetița și să te desparți de noi.

– Așa, și?

– Ai spus adevărul? Nu asta-i întrebarea, dar sunt curios să aflu dacă într-adevăr ai fi plecat de lângă noi și ai fi încercat să ajungi în Beacon de una singură.

– Când am spus ce am spus, exact așa gândeam.

– Mda, mormăie el, sorbind din coniac. Așa mă gândeam și eu. În fine, înainte să vâri pistolul

sub nasul lui Gallagher, mi-ai spus într-un fel. Nu am înțeles atunci ce ai vrut să spui. Ai zis că suntem niște soldăței congenitali. Adică?

Justineau este stânjenită.

– Am vrut să te jignesc, spune ea.

– Mă rog, m-aș fi mirat dacă ai fi vrut să-mi faci vreun compliment. Sunt doar curios. Ce înseamnă asta? Că nu avem milă de nimeni sau ce?

– Nu. Este un termen din psihologie. Descrie un tipar comportamental cu care te naști și care nu mai poate fi modificat. Sau care ți s-a inculcat fără să știi. Ca un automatism.

Parks râde.

– Cum se întâmplă și în cazul flămânzilor, comentează el.

Justineau se fâstâcește puțin, dar nu se pierde cu firea.

– Da, ca în cazul lor.

– Da' știu că te pricepi să-l atingi pe om unde-l doare mai tare, o laudă Parks. Serios. Mi se pare excepțional.

Îi umple din nou paharul.

Și o ia pe după umăr.

Justineau se trage repede înapoi.

– Ce dracu' faci? îl ceartă ea.

– Am crezut că-ți este frig, spune Parks, aparent surprins. Tremurai. Scuze. N-am vrut să te supăr.

Justineau se uită la el multă vreme, fără să spună absolut nimic.

Și după aceea vorbește. Și nu-i vine în minte decât un singur lucru pe care l-ar putea spune.

Îi azvârle în față întrebarea, la fel cum și-ar dori să poată azvârli la gunoi coniacul băut, amintirile, ultimii trei ani din viața ei.

– Ai ucis vreodată un copil?

Întrebarea îl izbește pe Parks drept în frunte.

Se simțise ușor amețit până în momentul ăsta. Coniacul i-a mai ostoit durerea rănilor pe care i le provocaseră schije în picioare și regiunea lombară atunci când aruncase grenadele pe scară. Plus că avea senzația că se înțelege bine cu Justineau. Dar uite că nu. Profesoara îi găsisese un loc în enciclopedia ei personală. *Parks, Sergeant* vezi și *criminal, însetat de sânge*. Are o mulțime de răspunsuri pentru întrebarea ei, majoritatea cuprinzând referiri la faptul că ea nu s-a aflat în meniul flămânzilor în ultimii trei ani. Că a avut la îndemână un computer și o mulțime de alte fleacuri care i-au permis să-și facă meseria așa cum se cuvine. Că trebuie să se ducă înapoi acasă, în Beacon – presupunând că Beacon încă mai există.

Las-o baltă. Lucrurile nu merg așa cum sperase și nu are nimic de câștigat dacă îi spune acestei femei foarte atrăgătoare că este ipocrită și că e mult mai proastă decât și-a imaginat el. Nu ar reuși decât să adauge mai multă încordare la o călătorie și așa destul de periculoasă.

Așa că renunță și se îndreaptă către scara de incendiu.

– Te las acum să admiri priveliștea, îi aruncă el peste umăr.

– Mă refer la perioada de dinainte de Colaps, spune Justineau din spatele lui. Este o întrebare

simplă, Parks.

Se oprește și se întoarce cu fața la ea.

– Ce mama dracului crezi că sunt? se răstește el.

– Nu știu ce ești. Răspunde-mi. Ai ucis vreun copil?

Nu are motiv să-și caute răspunsul. Își cunoaște bine replicile. Și nu și le-a schimbat niciodată, așa cum o fac unii oameni.

– Nu. Sigur că da, am ucis flămânzi cu vârste de cinci sau șase ani. N-ai de ales atunci când încearcă să te mănânce de viu. Dar nu am omorât niciodată vreun copil neinfectat.

– Eu da.

Acum este rândul ei să se întoarcă cu spatele. Îi spune întreaga poveste fără să-l privească în ochi, cu toate că apărătoarea hornului din apropiere le umbrește chipurile, așa că nici vorbă să se poată privi în ochi. În fond, nici la spovedanie nu vezi chipul preotului. Însă Parks e în stare să pună pariu că nu există preot cu o față ca a lui.

– Mă întorceam acasă după o petrecere. Cu mașina. Băusem, dar nu prea mult. Și eram obosită. Lucram la un referat și de vreo două săptămâni mă sculasem în zori și mă culcasem după miezul nopții ca să pot să îl predau la timp. Dar nu contează nimic din toate astea. Însă... știi și tu... după ce se întâmplă ceva, încerci să înțelegi de ce. Să înțelegi motivul pentru care s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Justineau rostește cuvintele fără intonație. Parks își aduce aminte de limbajul forțat și sec din raportul lui Gallagher. Însă capul plecat al femeii și felul în care strânge în mâini bara parapetului reprezintă toate figurile de stil de care ar fi fost nevoie.

– Mergeam cu mașina mea pe drumul ăsta. În Hertfordshire, între South Mimms și Potters Bar. Când și când câte o casă, dar mai mult kilometri

întregi de garduri vii, apoi o cârciumă, după aia alt gard viu. Nu mă așteptam... vreau să spun că era târziu. Mult după miezul nopții. Nu mă gândeam că ar mai putea fi cineva pe drum la ora aia, cu atât mai puțin... Și cineva mi-a tăiat calea în fugă. Presupun că a ieșit printr-o spărtură din gardul viu. Nu avea de unde altundeva să fi apărut. Mi-a apărut în față pe neașteptate și eu am frânat, dar deja îl călcasem. Cred că mergeam cu peste optzeci la oră atunci când l-am lovit și el... s-a izbit de mașină ca o minge.

Am reușit să opresc abia peste o sută de metri. Am coborât și m-am întors în fugă. Bineînțeles că speram să... dar l-am găsit mort. Un băiat. Cam de opt sau nouă ani. Omorâsem un copil. Îi sfârâmasem oasele. Cred că am stat mult timp acolo. Tremuram toată și plângeam și nu puteam... nu puteam să mă ridic de jos. Mi s-a părut că am rămas mult timp. Voiam să fug de acolo, dar nu puteam să mă mișc.

Acum se uită la Sergent, însă întunericul îi maschează chipul aproape complet. Nu i se vede decât linia chinuită a gurii. Îi aduce aminte de cicatricea lui.

– Dar am făcut-o, continuă Justineau. Am reușit să mă mișc. M-am ridicat și am plecat mai departe. Mi-am încuiat mașina în garaj și m-am dus la culcare. Știi care e culmea, Parks? Am putut să dorm. Poți să crezi una ca asta?

Nu mă hotărâsem ce să fac. Dacă mărturiseam, mai mult ca sigur ajungeam la închisoare și cariera mi-ar fi fost distrusă. Și oricum asta nu l-ar fi înviat pe băiat, așa că ce rost ar fi avut? Normal că știam ce rost avea și în următoarele două zile am pus mâna pe telefon de vreo șase sau șapte ori. Dar nu am format niciodată numărul de la poliție. Și după aceea lumea s-a sfârșit, așa că nu a mai fost nevoie să fac nimic. Am scăpat. Am scăpat nepedepsită.

Parks așteaptă mult timp, până când se convinge că monologul lui Justineau s-a încheiat. Adevărul este că, mare parte a timpului, el a tot încercat să priceapă ce anume voia ea să-i spună. Poate că nu se înșelase atunci când presupusese că se înfiripă ceva între ei doi și faptul că Justineau s-a apucat să-și spele rufele murdare în fața lui nu este decât un fel de aperitiv înaintea partidei de sex. Ba nu, mai degrabă nu. Dar n-ai de unde să știi. În orice caz, faptul că a transformat riposta în confesiune o absolvă de păcat, dacă nu cumva crezi că păcatul este unul impardonabil. Parks nu crede asta.

– A fost un accident, îi spune el, atrăgându-i atenția asupra evidenței. Și probabil că până la urmă ai fi făcut ce trebuie. Nu-mi pari o persoană care să lase situația să se împrăști și mai tare.

Și este sincer. Unul dintre lucrurile pe care le apreciază la Justineau este corectitudinea ei. Nu poate să-i sufere pe oamenii superficiali și egoiști care dansează pe suprafața lumii fără să privească în jos.

– Da, dar nu înțelegi, spune Justineau. De ce crezi că ți-am povestit asta?

– Nu știu, recunoaște Parks. De ce?

Justineau se îndepărtează de parapet și se apropie mult de el. Ca și cum ar avea intenții erotice. Dar nu e cazul.

– Eu l-am ucis pe băiatul acela, Parks. Dacă-mi pui viața într-o ecuație, obții minus unu. Țăsta este rezultatul vieții mele, pricepi? Și tu... tu și cu Caldwell și cu soldatul ăla care seamănă cu Ginger Rogers... Dumnezeuule, nu știu dacă mă izbăvește asta cumva sau nu, dar mai degrabă mor eu decât să vă permit să-mi modificați rezultatul și să-l faceți minus doi.

Și pleacă. Îl lasă singur cu sticla. Nu la asta visa el, dar este un premiu de consolare destul de bun.

Caroline Caldwell se preface că doarme. Așteaptă până când Sergentul și Justineau ies din cameră. Atunci se ridică repede și intră în bucătărie.

Mai devreme a văzut caserolele din ultimul dulap – ordonate pe mărimi și clădite în formă de piramidă. Nimeni altcineva nu le-a acordat atenție, pentru că erau goale. Dar Caldwell s-a bucurat nespus când a dat cu ochii de ele. Uite că, până și în asemenea împrejurări nefericite, se poate întâmpla ca universul să-ți ofere exact ce îți trebuie.

Ia șase cutii dintre cele mici și șase lingurițe. Le ascunde în buzunarele largi ale halatului de laborator. Are la ea și o lanternă, dar nu o aprinde până nu ajunge la destinație și închide ușa în spatele ei.

Se străduiește să respire superficial. Mirosul de resturi omenești și ani de putrefacție este atât de greu încât pare a fi o prezență aproape fizică.

Cu ajutorul lingurițelor, Caldwell ia mai multe probe din flămândul ucis de Sergentul Parks. O interesează doar țesutul cerebral, dar mai multe probe reprezintă mai multe șanse de a obține măcar una mai puțin contaminată de flora microbiană de pe piele, haine sau din aerul înconjurător.

Închide foarte bine fiecare cutie și le pune înapoi în buzunare. De lingurițele murdare nu mai

are nevoie, așa că le aruncă.

Și în tot acest timp își spune: „Ar fi trebuit să fac treaba asta de acum mulți ani“. Sigur, oamenii de tipul Sergentului au rostul lor și știe bine că ea nu ar fi reușit niciodată să adune subiecții pentru testele de laborator. Dar dacă ar fi făcut parte din echipele de pe teren, nu ar mai fi fost nevoită să se bazeze pe observațiile vagi și amintirile nesigure ale soldaților.

Și nu ar mai fi pierdut atât de multă vreme explorând drumuri care nu duceau nicăieri.

De exemplu, ar fi aflat că, deși cei mai mulți flămânzi prezintă doar două stări – starea de repaus și starea de vânător –, există unii care au și o a treia stare: o variantă degradată a conștiinței normale. Prin urmare, aceștia sunt capabili de o oarecare interacțiune cu lumea din jurul lor, o interacțiune incompletă și sporadică, amintind cumva de comportamentul lor de dinainte de contaminare.

Femeia cu căruciorul. Bărbatul care cânta, cu portofelul lui plin cu fotografii. Exemplele acestea sunt banale, dar scot în evidență un fenomen deosebit de important. Caldwell știe că se află foarte aproape de o descoperire fără precedent. Nu se poate ocupa de probe până nu ajunge în Beacon și are acces la un microscop, dar deja are idee ce anume va trebui să caute. Cum se vor derula cercetările ei din momentul când se va întoarce într-un laborator cu toate dotările necesare.

Printre care, evident, și subiectul numărul unu.

Melanie.

Justineau se trezește din somn când o mână îi zgâlțâie umărul. Intră în panică, închipuindu-și că o atacă cineva; dar cu Parks se luptă ea, mâna lui Parks este cea de pe umărul ei. Și nu numai ea este în această situație. Sergentul îi trezește pe toți și le spune să-și miște fundurile la fereastră. Soarele a răsărit și a scos la iveală o stare de lucruri destul de urâtă și dezolantă, iar ei trebuie să vadă despre ce e vorba.

Flămânzii care i-au fugărit cu o zi în urmă nu s-au împrăștiat. Stau înșiruiți de-a lungul gardului din jurul Casei Wainwright – majoritatea s-au oprit chiar în clipa când au ajuns la bariera aceea.

Holul de la parter este plin cu cei care nu s-au oprit – cei care și-au urmărit prada până înăuntru. Dacă stai în capătul fostei scări și te uiți în jos, vezi o mulțime de monștri sfrijiți și cu gurile căscate, înghesuiți umăr la umăr, la fel ca spectatorii la un spectacol care se joacă cu casa închisă.

Iar spectacolul acesta ar putea fi micul dejun.

Crispați și înfricoșați, cei patru oameni trec în revistă posibilitățile. Le este clar că nu pot scăpa de acolo trăgând cu armele în dreapta și în stânga. Nu ar face decât să-și prăpădească muniția, fără să reducă aproape deloc numărul flămânzilor. Ca să nu mai vorbim despre faptul că un zgomot puternic îi băgase în beleaua asta. Dacă ar face alte

zgomote, ar risca să atragă mai mulți monștri de la mai mare depărtare.

Justineau se întreabă dacă nu cumva ar putea folosi în avantajul lor zgomotele puternice.

– Dar dacă, să zicem, ai azvârli câteva grenade, îi sugerează ea lui Parks, de pe acoperiș? Flămânzii s-ar duce după zgomot, nu? Așa că le-am putea distra atenția și, atunci când gardul e liber, am putea să fugim în direcție opusă.

Parks întinde mâinile.

– Nu mai sunt grenade, spune el. Nu le-am avut decât pe cele de la centură și le-am folosit pe toate aseară, când am distrus scara.

Gallagher deschide gura, o închide la loc, apoi se hotărăște să încerce și el o sugestie.

– N-am putea să facem niște cocktailuri Molotov? întreabă tânărul făcând un semn cu capul către bucătărie. Avem destule sticle cu ulei pentru gătit.

– Nu cred că niște sticle sparte ar face un zgomot deosebit de puternic, spune cu asprime doamna doctor Caldwell.

– Ba ar putea să fie destul de puternic, murmură Parks, nu tocmai convins. Și chiar dacă nu ar fi, am putea să le dăm foc ticăloșilor ăloră și așa să obținem un culoar liber pe unde să scăpăm.

– În niciun caz nu le putem da foc flămnzilor de la parter, se opune Caldwell. Nu-mi surâde ideea de a fi prinsă într-o clădire în flăcări.

– Și ar fi fum, spune Justineau. Probabil foarte mult fum. Iar dacă junkerii încă ne mai caută, asta ar fi ca și cum i-am anunța unde suntem.

– Și atunci să spargem doar sticlele goale? spune Gallagher. Fără ulei în ele. Și să încercăm să-i atragem doar cu zgomotul.

Parks se uită pe fereastră. Distanța dintre casă și caldarâmul de dincolo de gard este cam de treizeci de metri. Îți trebuie ceva efort ca să arunci o sticlă până acolo, plus că ai nevoie ca șansa și

vântul să fie de partea ta. Dacă sticlele cad prea aproape, zgomotul nu va face decât să-i ademenească înăuntru pe flămânzii opriți la poartă.

Sigur, aceeași situație ar fi fost și în cazul grenadelor. Ba chiar e posibil ca ele să fi făcut mai mult rău decât bine.

Întorc problema pe toate părțile, dar nimeni nu e capabil să vină cu vreo idee realizabilă care să le asigure scăparea din casa aceea. S-au lăsat încolțiți de niște prădători care se pare că nu își vor pierde interesul și nu vor pleca de acolo. Așteptarea nu-i o soluție, iar toate celelalte variante arată rău.

Justineau se duce să vadă ce face Melanie. Fetița este în picioare și se uită pe fereastră, dar se întoarce atunci când îi aude pașii. Este posibil să fi tras cu urechea la discuția lor din camera alăturată. Justineau încearcă să o liniștească.

– O să o rezolvăm noi cumva, îi spune ea. O să găsim noi o cale de scăpare.

Calmă, Melanie dă din cap.

– Știu.

Pe Justineau nu o surprinde deloc faptul că Parks nu-i încântat de idee. Iar lui Caldwell îi place și mai puțin.

Doar Gallagher pare de acord și arată asta doar printr-o înclinare fugară a capului – de parcă nu ar dori să-și contrazică Sergentul cu voce tare.

Sunt în sala comună și stau pe scaune așezate în cerc. Poziția aceasta dă iluzia că s-ar sfătui cu toții, deși Caldwell este pierdută în lumea ei, Gallagher nu vorbește decât dacă i se adresează cineva, iar Parks nu ascultă decât ce spune el însuși.

– Nu-mi convine că-mi ceri să-i scot lesa, spune el, pentru a treia oară.

– De ce mama dracului nu-ți convine? se răstește Justineau. N-ai avut nimic împotriva să-i dai drumul acum două zile. I-ai pus cătușele și lesa

ca să nu fugă. Asta a fost soluția ta de compromis. Prin urmare, din punctul tău de vedere, n-avem nimic de pierdut. Absolut nimic. Dacă va reuși să facă ce spune, vom ieși din rahatul ăsta. Dacă fuge, nu vom fi într-o situație mai proastă decât suntem acum.

Caldwell o ignoră și se adresează direct Sergentului.

– Melanie îmi aparține mie, îi amintește ea. Programului meu de cercetare. Dacă o pierdem, tu vei fi cel tras la răspundere.

Nu trebuia să spună asta. Se pare că Parks nu se dă în vânt după amenințări.

– Patru ani am trudit la programul tău, doamnă doctor, îi amintește și el. Azi e ziua mea liberă.

Caldwell dă să mai spună ceva, dar Parks se întoarce spre Justineau.

– De ce s-ar mai întoarce odată ce-i dăm drumul?

– Aș vrea să îți pot răspunde, spune Justineau. Sincer, și pentru mine este un mister. Dar spune că se va întoarce și eu o cred. Poate că se va întoarce pentru că doar pe noi ne cunoaște.

Sau poate pentru că i-am căzut cu tronc, iar dragostea este oarbă.

– Vreau să stau de vorbă cu ea, spune Parks. Adu-o aici.

În lesă, cu mâinile încătușate la spate și cu botnița la gură, fetița stă în fața lui Parks care arată ca o respectabilă căpetenie de trib. Justineau observă abia acum schimbarea. Melanie a ieșit în lume, iar cunoștințele acumulate înainte au creat premisa saltului calitativ. Își amintește de un tablou vechi. *Și când ți-ai văzut tatăl ultima dată?*

¹⁶ Pentru că atitudinea lui Melanie este exact cea a băiatului din pictură. Deși întrebarea ar fi complet lipsită de noimă în cazul ei.

– Crezi că ai să reușești? o întreabă Parks. Ce i-ai spus domnișoarei Justineau. Te simți în stare

de așa ceva?

– Da, spune Melanie.

– Înseamnă că va trebui să am încredere în tine. Și să te eliberez chiar aici, unde suntem și noi.

Ține ceva în pumnul pe care îl scutură din când în când ca un jucător de zaruri. Îl deschide și îi arată fetei ce are în palmă: cheia de la cătușe.

– Nu cred că asta înseamnă, domnule Sergeant Parks, spune Melanie.

– Nu?

– Nu. Trebuie să-mi dai drumul, dar nu trebuie să ai încredere în mine. Mai întâi va trebui să te dai cu chimicale pe tot corpul ca să fii convins că nu am să-ți simt mirosul. Și va trebui să-l pui pe Kieran să-mi descuie cătușele, în timp ce tu vei sta cu pistolul ațintit asupra mea. Și nu-i cazul să-mi scoți botnița. Am nevoie doar să-mi pot folosi mâinile.

Parks se holbează la ea, de parcă fetea ar fi o scriere veche, într-o limbă pe care el nu o cunoaște.

– Te-ai gândit la toate, recunoaște el.

– Da.

Sergentul se apleacă spre ea și o privește în ochi.

– Și nu-ți este frică?

Melanie șovăie puțin.

– De cine să-mi fie?

Justineau este uluită de ezitarea fetei. I-ar fi fost la fel de ușor să spună da sau nu, fără să-i pese de sinceritatea răspunsului ei. Pauza aceea înseamnă că Melanie este corectă și că își cântărește bine cuvintele. Înseamnă că nu vrea să-i mintă.

De parcă ei ar fi făcut vreodată măcar un singur lucru ca să merite asta.

– De flămânzi, spune Parks.

Melanie clatină din cap.

– Cum vine asta?

– Nu îmi vor face niciun rău.

– Nu? De ce nu?

– Ajunge, intervine Justineau.

Dar Melanie oricum răspunde. Rar. Lungind sunetele. Ca și cum cuvintele ei sunt niște pietre din care ea construiește un zid.

– Nu se mușcă între ei.

– Și?

– Sunt la fel ca ei. Aproape. Semănăm destul de mult ca să nu li se facă foame atunci când îmi vor simți mirosul.

Parks dă încet din cap. Uite unde a dus interogatoriul ăsta. Vrea să afle cât de mult bănuiește deja Melanie. Ce are ea în cap. Și apelează la logică.

– Ești la fel ca ei sau aproape la fel?

Peste chipul impenetrabil al fetei trece în goană umbra unei emoții puternice.

– Eu sunt diferită pentru că nu vreau să mănânc pe nimeni.

– Nu? Și ce a fost chestia aia roșie cu care erai mânjită alaltăieri, atunci când te-ai urcat în Humvee? Mie mi s-a părut că era sânge.

– Câteodată *este nevoie* să mănânc oameni. Dar *nu vreau* să o fac.

– Țasta-i răspunsul tău, fetițo? Că se mai întâmplă și nasoale?

Altă ezitare. Ceva mai lungă, de data aceasta.

– Tu nu ai trecut prin așa ceva.

– Adevărat, recunoaște Parks. Dar mie tot mi se pare că despicăm firul în paișpe. Te-ai oferit să ne ajuți să scăpăm de creaturile alea de la parter, când, de fapt, nu vrei decât să ajungi și tu alături de ele și să te uiți în sus la noi, așteptând să sune clopotul care vestește masa. Deci asta te întreb eu. De ce te-ai întoarce la noi și de ce te-aș crede eu că te vei întoarce?

Este prima oară când Melanie își trădează nerăbdarea.

– Am să mă întorc pentru că așa vreau eu. Pentru că eu sunt de partea voastră, nu a lor. Și nici n-aș putea să fiu de partea lor, chiar dacă aș vrea. Ei sunt....

Îi scapă cuvântul pe care îl caută.

– Ei *nu* sunt unul pentru altul. Niciodată.

Nu spune nimeni nimic, dar Parks pare mulțumit de răspuns. Ca și cum fetița ar fi cunoscut parola. Și acum a fost acceptată în club. În clubul celor deznădăjduiți-pentru-că-sunt-depășiți-numeric-de-monștrii-din-jurul-lor.

– Eu sunt de partea voastră, repetă Melanie.

Și simte nevoia să adauge:

– Nu chiar de partea ta. Eu sunt cu domnișoara Justineau.

În mod absolut surprinzător, Parks pare extrem de satisfăcut și de cuvintele acestea. Se ridică în picioare, cu un aer hotărât.

– Am priceput, spune el. În regulă, fetiço. Ne bazăm pe tine. Să mergem.

Melanie nu se clintește din loc.

– Ce e? o întreabă Parks. Mai ai nevoie de ceva?

– Da, îi spune Melanie. Aș vrea să mă îmbrac cu hainele noi, te rog.

O duc până în vârful scării. Până în locul unde fusese vârful scării înainte ca Sergentul Parks să o distrugă. Melanie se uită în jos.

La parter sunt foarte mulți flămânzi. O sută de flămânzi sau poate mai mulți, toți încremeniți în picioare pe toată suprafața holului. Își ridică ochii atunci când apar cei doi bărbați și cele două femei și își mișcă toți capetele la unison, aidoma unor flori care se uită după soare.

Sergentul Parks nu-și scoate arma, dar o pune pe Melanie să se întoarcă și îi scoate cătușele. Fetița își simte mâinile libere și ar vrea să-și miște degetele ca să se convingă că nu i-au amorțit. Însă nu o face, pentru că Sergentul i-a spus să nu se clinească.

Apoi Parks îi scoate și lesa din jurul gâtului și ea se întoarce cu fața la domnișoara Justineau, care este pregătită să o îmbrace cu hainele noi.

Fetei nu-i place că trebuie să se despartă de pulover – puloverul domnișoarei Justineau, pe care l-a purtat în tot acest timp. Nu-i place că este iarăși în pielea goală, fie și pentru câteva clipe. Nu privirile iscoditoare ale oamenilor mari o deranjează, ci faptul că simte aerul pe piele. Senzația că este mult prea expusă, mult prea vulnerabilă.

Dar sentimentul acesta se stinge atunci când domnișoara Justineau o îmbracă cu hăinuțele alea elegante. Îi plac foarte mult jeanșii și tricoul – și

geaca îi place și i se pare că seamănă puțin cu cea a Sergentului Parks. Doar tenișii îi dau o stare mai ciudată. Nu a mai purtat niciodată încălțăminte și o îngrijorează că pierde fluxul de informații pe care tălpile ei goale le primeau de la sol. Probabil că va renunța curând la teniși. Dar ce frumoși sunt!

– Gata? întreabă Parks.

– Arăți foarte bine, Melanie, îi spune domnișoara Justineau.

Fetița dă din cap, în semn de mulțumire și aprobare. Știe că arată foarte bine.

Dar nu sunt gata. Nu încă. Domnișoara Justineau scoate un obiect din buzunar și i-l întinde lui Melanie. Este micuț, din plastic gri. Dreptunghiular, cu un buton rotund. În jurul butonului sunt scrise cu litere roșii cuvintele DISPOZITIV și PROTECȚIE. Și dedesubt, PERICOL 150 DECIBELI.

– Cred că o să-ți fie de ajutor, îi spune domnișoara Justineau, atunci când va trebui să faci mult zgomot.

– Ce este? o întreabă Melanie, încercând să pară relaxată, de parcă n-ar fi mare chestie să primească un dar de la domnișoara Justineau.

– Este o alarmă personală. De pe vremuri. Oamenii aveau așa ceva la ei în caz că ar fi fost atacați.

– De flămânzi?

– Nu, de alți oameni. Face un zgomot foarte asemănător cu sirena de la cazarmă, care anunța sfârșitul activităților, dar mult, mult mai puternic – atât de tare încât îi face pe oameni să intre în panică și să fugă de acolo. Dar flămânzii nu vor fugi, ci se vor repezi la sursa zgomotului. S-ar putea nici să nu mai funcționeze după atât de mult timp, dar nu strică să încerci.

Melanie șovăie.

– Ar trebui să-l păstrezi, spune ea. În caz că te atacă cineva.

Domnișoara Justineau strânge degetele fetei peste obiectul care încă îi mai păstrează căldura. Melanie simte că este o bucătică din domnișoara Justineau pe care o poate lua cu ea în lume. Încă o apasă greutatea descoperirii făcute, dar inima i se umple de bucurie atunci când pune alarma în buzunarul jeansilor ei nou-nouți, cu unicornul brodat pe ei.

– Acum sunt gata, îl anunță ea pe Sergentul Parks.

Expresia de pe chipul bărbatului pare a spune *era și timpul*. Leagă acum lesa în jurul mijlocului lui Melanie, cu un alt fel de nod.

– Când ajungi jos, îi explică el fetei, tragi de capătul ăsta de aici și funia o să se dezlege.

– În regulă, spune ea.

– Botnița nu ți-o scot, continuă Sergentul. Dar ai să ți-o poți scoate singură pentru că acum ai mâinile libere. Ești un copil isteț și sunt convins că te-ai gândit deja la asta.

Melanie ridică din umeri. Normal că s-a gândit și oricum pare inutil să încerce să-l mai lămurească încă o dată că nu și-o va scoate.

– Vreau să înțelegi, îi spune Sergentul Parks, că trebuie să stai cu botnița la gură, dacă îți dorești să rămâi cu noi. Sau să ți-o pui la loc după ce îți termini treaba. Din punctul meu de vedere, dinții tăi sunt mai periculoși decât o armă încărcată. Așa că ai grijă să n-o pierzi, că alta nu mai am și doar ea îți poate garanta revenirea lângă noi. Bine?

– Bine.

– În regulă. Gallagher, vino-ncoace să mă ajuti.

Cei doi bărbați se instalează în capul scării și se pregătesc să coboare funia. În ultima clipă, domnișoara Justineau se așază în genunchi lângă Melanie și întinde brațele.

Fetița se lipește de pieptul femeii și se înfioară de fericire când domnișoara Justineau o îmbrățișează.

Dar se trage foarte repede înapoi. Sub izul amar de chimicale se simte o urmă foarte mică a mirosului de om, a mirosului domnișoarei Justineau. De ajuns cât să transforme farmecul apropierei lor în cu totul altceva, ceva ce amenință să-i scape de sub control.

– Nu-i bine, bolborosește Melanie. Nu-i bine.

– Blocantul tău, traduce Sergentul Parks, deși nu este nevoie. Ai nevoie de încă un strat.

– Iartă-mă, șoptește domnișoara Justineau.

Dar nu lui Parks i se adresează ea, ci lui Melanie.

Fetița dă din cap. Se speriasse o clipă, dar acum totul este din nou în regulă. A fost doar o aromă foarte slabă, care a dispărut și își poate controla din nou senzația de foame.

Parks îi spune că trebuie să se așeze pe ultima treaptă și apoi să se lase în jos. El și Kieran o coboară cu frânghia în mulțimea de flămânzi de dedesubt.

Care flămânzi nu au nicio reacție. Sergentul Parks are grijă să o lase în jos foarte încet și treptat, ca să nu-i stârnească prea tare. Unii dintre flămânzi se uită în direcția ei, dar privirea lor fie nu zăbovește asupra fetei, fie trece drept prin ea, fără să-i înregistreze prezența.

Imediat ce pune picioarele jos, Melanie desface frânghia. Sergentul Parks o trage înapoi, la fel de încet cum o coborâse.

Melanie se uită în sus. Îi vede pe Sergentul Parks și pe domnișoara Justineau uitându-se la ea peste marginea scării. Domnișoara Justineau îi face cu mâna – de fapt, închide și deschide palma foarte încet. Melanie îi răspunde cu același gest.

Se strecoară cu mare grijă printre flămânzi, neobservată, neagresată.

Însă a mințit atunci când a spus că nu-i este frică. I se pare înspăimântător să se afle în mijlocul lor, să le vadă capetele plecate, gurile întredeschise, ochii albicioși. Ieri credea că

flămânzii sunt asemenea unor case locuite odinioară. Acum crede că aceste case sunt bântuite. Nu este înconjurată doar de flămânzi. Este înconjurată și de fantomele bărbaților și femeilor de dinainte de contaminare. Și trebuie să-și stăpânească impulsul să o rupă la fugă și să ajungă cât mai repede la aer curat.

Se îndreaptă către ușă, croindu-și cu greu drum printre trupurile înghesuite unele în altele. Ajunge și își dă seama că sub nicio formă nu poate ieși pe acolo. Prea mulți flămânzi s-au îmbulzit în pragul îngust al ușii, iar ea nu are suficientă putere ca să străpungă blocada aceea. Dar ferestrele din podea și până în tavan au fost sparte și toate cioburile au fost scoase din rame de flămânzi atunci când s-au năpustit înăuntru. Melanie observă pe trupurile și brațele unora răni făcute cu această ocazie, din care s-a prelins un lichid vâscos și cafeniu, care nu seamănă prea mult cu sângele.

Fetița reușește să iasă pe fereastra din stânga. Și pe alee sunt flămânzi, dar aceștia nu mai sunt chiar atât de înghesuiți, așa că îi este mai ușor să treacă printre ei.

Spre poartă și, apoi, pe stradă.

Trece pe lângă alți flămânzi. Nu-și întorc capetele după ea și, de fapt, nici nu par s-o fi observat. Melanie trece drumul către spațiul verde și năpădit de buruieni și începe să meargă printre copaci.

Îi place aici. Dacă ar fi liberă, dacă ar avea mai mult timp la dispoziție și nimic de făcut, i-ar plăcea să-și imagineze că se află în jungla amazoniană, despre care a învățat demult, dintr-o lecție cu domnișoara Mailer, și din poza de pe peretele celulei în care a locuit.

Dar nu este liberă și timpul o presează. Dacă zăbovește prea mult, atunci domnișoara Justineau ar putea crede că a fugit și a părăsit-o și mai bine ar muri decât să-i dea motiv să-și închipuie așa ceva despre ea, fie și pentru o singură secundă.

Speră să vadă un șobolan – ca acela care a speriat-o pe doamna doctor Caldwell –, dar se pare că aici nu sunt șobolani. Nici păsări nu sunt, dar probabil că o pasăre nu i-ar fi de niciun folos pentru ce are ea de făcut.

Așa că merge mai departe, cutreieră pe străzi, se uită prin ușile deschise ale caselor, caută prin resturile amestecate și batjocorite ale vieților răpuse, încercând să nu se lase distrasă de ornamente, de fotografii, de sutele și miile de obiecte necunoscute pentru ea.

Intră într-o încăpere cu podeaua acoperită cu frunze maro, vechi și umede și sperie o vulpe. Aceasta vrea să fugă printr-o fereastră spartă, însă Melanie este mai rapidă și o prinde în mijlocul saltului. O entuziasmează viteza ei de reacție.

Și forța ei. Chiar dacă vulpea este aproape la fel de mare ca ea și începe să i se zbată în brațe, Melanie o strânge mai tare, până când vietatea se potolește. Tremurând și scheunând, vulpea o lasă să o ducă acolo unde vrea.

Adică înapoi la spațiul verde. Și dincolo de el, la gardul unde sunt grupați flămânzii. Nemișcați, cu capetele întoarse în cealaltă direcție.

Melanie țipă. Cât poate ea de tare. Strigătul ei nu este la fel de răsunător cât ar fi sunetul scos de alarma domnișoarei Justineau, însă nu vrea să dea drumul vulpii din brațe până când nu se vor uita la ea toți flămânzii.

Când aceștia întorc capetele, fetița deschide brațele. Vulpea țâșnește ca o săgeată trasă de arcul lui Ulise.

Stimulați de sunet, complet lucizi și cu ochii după pradă, flămânzii reacționează. Toți, ca unul, pornesc într-o fugă turbată după vulpe. Melanie se dă repede la o parte din drumul lor și se retrage în pragul unei uși.

Sunt atât de mulți și atât de înghesuiți unii în alții, că mulți cad la pământ și sunt călcați în picioare de ceilalți. Melanie îi vede cum încearcă

iar și iar să se ridice, dar de fiecare dată alți și alți flămânzi trec peste ei ca un tăvălug. Scena ar fi aproape comică dacă nu i-ar da o tentă tristă și scârboasă clăbucii maro cu cenușiu care le ies din gură, așa cum iese mustul din struguri atunci când îi strivești sub tălpi. Când toată hoarda s-a făcut nevăzută, câțiva dintre cei căzuți se ridică în picioare cu greu și pornesc șchiopătând în urma celorlalți. Alții rămân în locul unde s-au prăbușit, târându-se în patru labe sau cuprinși de convulsii. Dar aceștia sunt prea zdrobiți ca să se mai poată ridica de jos.

Melanie îi ocolește cu multă grijă. Îi pare rău pentru ei. Își dorește să poată face ceva ca să-i ajute, dar nu are ce. Intră pe poartă și se duce spre casă. Ajunge în holul acum complet pustiu și îl strigă pe Sergentul Parks, care se află exact acolo unde l-a lăsat atunci când a plecat.

– A mers. Au plecat toți.

– Stai pe loc, îi strigă Sergentul Parks.
Coborâm noi la tine.

O privește lung câteva clipe și adaugă:

– Bravo, fetițo!

Le este ușor să ajungă până la nivelul străzii cu ajutorul frânghiilor. Sergentul Parks stabilește ordinea coborârii: primul este Gallagher, ca să fie jos cineva capabil să folosească o armă, apoi Helen Justineau, după aceea doamna doctor Cladwell, iar el este ultimul. Doar doamna doctor Caldwell are ceva probleme din cauză că mâinile ei bandajate nu-i permit să apuce funia așa cum trebuie. Parks face un nod în opt, o leagă cu frânghia în jurul mijlocului și o coboară până la parter.

Ar putea pleca pe unde au venit, dar este mai ușor să meargă prin oraș. Sunt multe locuri de unde pot ajunge iarăși pe autostradă și vor ieși dintre clădiri mai repede dacă o iau mai întâi spre sud și apoi spre est, pe lângă o zonă industrială părăsită. Aici nu au locuit prea mulți oameni și, după Colaps, puținii supraviețuitori neinfecțați nu au mai avut motiv să rămână pe loc, deoarece nevoile lor erau mai mult de natură alimentară decât din sectorul industriei grele. Așa că flămânzii sunt foarte puțini. La început, merg și ei pe urmele vulpii. Ținta aceea mobilă făcuse o treabă strașnică, îndepărtând toți monștrii din drumul lor.

Este a doua oară când micuța flămândă le salvează pielea. Dacă o face și a treia oară, atunci poate că Parks va reuși să se relaxeze puțin în preajma ei. Însă deocamdată nu este cazul.

Își pun la punct strategia în timp ce merg. Au grijă să vorbească încet, pe un ton măsurat, pentru ca sunetul vocilor lor să nu ajungă prea departe. Parks este de părere că ar fi bine să se țină de planul inițial, în pofida faptului că au fost la un pas de catastrofă.

Motivele lui sunt neschimbate. Drumul prin Londra le micșorează cu două zile călătoria și au unde se adăposti atunci când se opresc ca să doarmă.

– Chiar dacă adăposturile alea despre care vorbești se pot transforma în curse de șoareci? îl întreabă doamna doctor Caldwell pe un ton sarcastic.

– Asta este o problemă, admite Parks. Pe de altă parte însă, dacă am fi fost în câmp deschis atunci când ne-au atacat flămânzii ăia, n-am fi rezistat nici măcar zece secunde. Nu că te-aș contrazice, dar zic și eu.

Caldwell nu încearcă să-i riposteze, așa că nu mai este nevoie să-i amintească de faptul că intraseră în rahat din cauză că ea a vrut neapărat să facă cunoștință cu femeia aia cu căruciorul. În rest, nici unul dintre ceilalți doi nu pare dispus să-l contrazică. Își văd mai departe de drum, fără să mai vorbească. Tăcerea așternută deasupra lor este una încordată și prudentă.

Distanțele dintre ei se măresc inacceptabil de mult. La ordinul lui Parks, Gallagher este cel care deschide drumul. Helen Justineau merge lângă fetița care reușește să se miște destul de repede, în ciuda picioarelor ei scurte. Din păcate, însă, este mereu distrasă și încetinită de tot felul de lucruri pe lângă care trec. Doamna doctor Caldwell merge cel mai încet dintre toți și rămâne tot mai mult în urma celorlalți. Grăbește pasul, atunci când i-o cere Parks, dar încetinește din nou, după unul sau două minute. Pe Sergeant îl îngrijorează oboseala aceasta exagerată a doctoriței când ziua abia a început.

Traversează acum un peisaj dezolant, o altă creație a Colapsului. Înainte de dispariția lui completă, guvernul a emis o serie de ordonanțe de urgență nesocotite și imprudente, printre care una care prevedea împrăștierea de substanțe chimice din elicoptere pentru incendierea anumitor regiuni, în scopul de a crea „zone cauterizate“, fără flămânzi. Civili neinfecțați au fost atenționați în prealabil prin sirene și mesaje cu circuit închis, dar și așa au murit foarte mulți, pentru că nu li s-a mai permis să se deplaseze atunci când au apărut elicopterele.

Flămânzii au fugit din calea aruncătoarelor de flăcări așa cum fug gândacii când se aprinde lumina. Însă incendiile nu au reușit altceva decât să-i mute cu câțiva kilometri mai departe într-o direcție sau alta. În schimb, au distrus infrastructuri care ar fi putut salva o mulțime de vieți. Printre acestea și Aeroportul Luton. S-a aprins atunci când la sol se aflau vreo patruzeci de avioane, așa că la apariția următoarei circulare – despre evacuarea persoanelor neinfectate și mutarea lor în Insulele Canalului la bordul avioanelor de transport – tot ce a putut face armata a fost să ridice din umerii colectivi și să spună: „Mda, bine ar fi să le mai avem“.

Clădirile din partea aceasta a drumului lor sunt doar niște cioturi, nu atât arse până în temelii, cât mai degrabă topite aidoma unor lumânări. Monstruoasa căldură degajată de substanțele incendiare a lichefiat nu numai metalul, ci și cărămizile și piatra. Solul pe care calcă ei este acoperit cu o crustă subțire și neagră de grăsime și cărbune, reziduuri ale materialelor organice arse, trecute în stare gazoasă, ridicate în văzduh și depuse acolo unde le-a dus suflul fierbinte al combustiei.

Aerul are un miros acid, înțepător. După doar zece minute, începe să-ți hârâie respirația și simți că începe să te mănânce pieptul, dar nu ai cum să

te scarpini, pentru că mâncărimea este pe dinăuntru.

Au trecut mai bine de douăzeci de ani și aici încă nu crește nimic, nici măcar cele mai rezistente și mai agresive buruieni. Este modul naturii de a spune că nu-i chiar atât de proastă ca să se lase păcălită de două ori.

Parks aude când fetița o întreabă pe Justineau ce s-a petrecut acolo. Justineau face mare caz de întrebarea asta, deși este foarte simplă. *Nu am putut să-i ucidem pe flămânzi, așa că ne-am sinucis noi. E scamatoria noastră preferată.*

Merg kilometri lungi printre ruinele astea, care le apasă cugetul și îi stoarce de energie. Se opresc într-un târziu ca să se odihnească și să mănânce ceva, dar nu vrea nimeni să se așeze pe solul acesta pângărit. Prin consens tacit, se grăbesc să plece mai departe.

Ținutul umbrelor mai are să le arate ceva înainte de a-i lăsa să iasă din el. Numai o sută de pași reprezintă trecerea de la negru la verde, de la moarte la viață, dintr-un purgatoriu carbonizat într-un câmp cu ciulini înalți și nalbe mari.

Iar aici, chiar pe hotarul dintre cele două lumi, a fost o casă. Și casa asta a ars, dar nu s-a dărâmat. Pe zidul din spate se văd pete acolo unde ceva viu s-a sprijinit de cărămida fierbinte și a ars acolo și s-a descompus acolo. Doi oameni, unul mai mare și unul mai mic, ale căror siluete sunt imprimate în negru-închis, pe fondul cenușiu din jur.

Un adult și un copil, cu brațele ridicate deasupra capetelor, de parcă incendiul i-ar fi surprins în mijlocul unui exercițiu de aerobică.

Fascinată, micuța flămândă se compară cu silueta cea mică. Sunt la fel.

Și își spune: aș fi putut să fiu eu aici. De ce nu? O fată adevărată, într-o casă adevărată, cu o mamă și un tată, un frate și o soră, o mătușă și un unchi, un văr și o verișoară și cu toți oamenii aceia ale căror nume alcătuiesc harta iubirii și a comuniunii. Harta *familiei*.

Copilul crește și apoi îmbătrânește. Se joacă. Explorează. La început, ca Winnie de Pluș și Purcelușul. Și, mai târziu, precum Cei cinci faimoși ¹⁷. Și după aceea ca Heidi și ca Anne, de la ferma Green Gables ¹⁸. Iar apoi ca Pandora, care deschide cutia cea mare a lumii, fără să-i fie teamă, fără măcar să-i pese dacă ce va găsi înăuntru este ceva rău sau ceva bun. Pentru că este și rău, și bun. Toate lucrurile sunt și rele, și bune. Întotdeauna.

Dar trebuie să deschizi cutia ca să înțelegi asta.

Se opresc ca să mănânce, cu spatele la zona moartă pe care tocmai au traversat-o.

Sergentul Parks are în raniță câteva conserve luate din bucătăria Casei Wainwright. Domnișoara Justineau și doamna doctor Caldwell și soldații mănâncă fasole rece cu cârnați și supă de miel cu legume. Melanie mănâncă dintr-o conservă cu carne de porc, care seamănă puțin cu ce a mâncat cu o seară în urmă, dar nu-i la fel de bună.

Se îndreaptă către sud, departe de ruinele arse, dar Melanie își întoarce mereu capul ca să se uite la ele. Au ajuns pe o colină, așa că acum vede până departe spre nord, până la orașul unde au dormit azi-noapte și unde ea a dat drumul vulpii. Kilometri întregi de teren deluros, ars și transformat în tăciune. Începe iarăși să-i pună întrebări domnișoarei Justineau, ca să se asigure că a înțeles cum trebuie. Cele două vorbesc aproape în șoaptă, ca să nu li se propage vocile în depărtare.

– A fost verde înainte? întreabă Melanie, arătând spre ruine.

– Da. La fel cum era regiunea rurală pe care am străbătut-o după ce am plecat din cazarmă.

– Și de ce i-au dat foc?

– Încercau să-i împiedice pe flămânzi să avanseze în primele săptămâni după apariția infecției.

– Și au reușit?

– Nu. Erau speriați și au intrat în panică. Mulți dintre oamenii care ar fi trebuit să ia asemenea decizii importante au fost infectați la rândul lor sau au fugit și s-au ascuns. Iar cei rămași nu prea știau ce să facă. Însă sunt sigură că, dacă ar fi existat vreo soluție mai bună, ar fi găsit-o. Din păcate, a fost prea târziu. Nenorocirea de care se temeau se întâmplase deja.

– Nenorocirea? nu pricepe Melanie.

– Flămânzii.

Melanie reflectează la această ecuație. Poate că e adevărată, dar ei nu-i place. Nu-i place deloc.

– Eu nu sunt o nenorocire, domnișoară Justineau.

Domnișoara Justineau e cuprinsă de remușcări. Strânge ușor brațul lui Melanie. Nu este un gest la fel de frumos ca o îmbrățișare, dar nu este periculos.

– Știu că nu ești, iubito. Nu asta am vrut să spun.

– Dar *sunt* o flămândă.

Domnișoara Justineau ezită, apoi spune:

– Ești infectată. Dar nu ești la fel ca flămânzii, pentru că tu încă mai poți gândi, în vreme ce ei nu mai pot.

Până acum Melanie nu și-a dat seama de această deosebire; sau, în orice caz, nu a cântărit prea mult. Dar *există* o diferență reală. Și atunci, diferența asta poate provoca și alte deosebiri? Și, în cazul acesta, poate ea să nu fie un monstru?

Întâi apar întrebările ontologice, apoi, din spatele lor, răsare o alta, mai practică.

– Din cauza asta sunt eu un specimen de o importanță vitală?

Mai întâi, domnișoara Justineau se întristează, apoi se supără.

– Din cauza asta ești importantă pentru proiectul doamnei doctor Caldwell. Crede că ar putea descoperi ceva în tine care să o ajute să producă un tratament pentru toată lumea. Un

antidot. Pentru ca oamenii să nu se mai transforme în flămânzi sau, chiar dacă se transformă, să poată fi readuși la starea lor inițială.

Melanie dă din cap. Știe că este foarte important. Și mai știe că dezastrele care au lovit țara asta nu au toate aceeași cauză și origine. Infecția a fost ceva foarte rău. Dar la fel au fost și lucrurile făcute de oamenii importanți pentru a controla infecția. Iar printre acestea se numără capturarea copiilor mici și tăierea lor în bucăți, chiar dacă pretextul este că încerci să găsești un medicament care să-i împiedice pe oameni să se transforme în flămânzi.

Nu numai Pandora a avut defectul acesta fatal. Se pare că toți oamenii sunt construiți într-un fel care îi împinge uneori să facă lucruri greșite și prostești. *Aproape* toți oamenii. Excepția este domnișoara Justineau, bineînțeles.

Sergentul Parks le face semn să se ridice și să pornească la drum. Melanie merge în fața domnișoarei Justineau și trage de lesă fără să-și dea seama, pentru că întoarce pe toate părțile în minte ideile astea năucitoare. Pentru prima oară nu-și mai dorește să se întoarcă în celula ei. Începe să considere celula aceea drept un fragment mic din ceva uriaș din care au făcut parte toți cei care sunt aici, alături de ea.

Începe să facă anumite conexiuni care duc în direcții surprinzătoare și înspăimântătoare, departe de simpla ei existență.

Londra îi înghite foarte încet, unul după altul.

Nu seamănă cu Stevenage, unde ajungi din câmp și de pe autostradă direct în centrul orașului. Pentru Kieran Gallagher, căruia Stevenage i s-a părut destul de mare și impunător, experiența pe care o trăiește acum este atât de intensă și atât de vastă, încât i se pare cumplit de greu să o proceseze.

Merg neîncetat, dar parcă tot la periferie se află – Sergentul Parks le spune că centrul orașului se află la cel puțin cincisprezece kilometri mai la sud de locul unde sunt ei acum.

Lui Helen Justineau i se face milă de tânărul soldat și îi explică:

– Orașele prin care am trecut astăzi erau niște locuri distincte, separate între ele. Însă dezvoltatorii au construit foarte mult în jurul Londrei, pentru că foarte mulți oameni au venit să se stabilească aici și, în cele din urmă, toate celelalte orașe au fost înglobate în metropolă.

– Despre câți oameni este vorba?

Gallagher își dă seama că este o întrebare de copil de zece ani, dar simte că trebuie să o pună.

– Milioane. Mai mulți decât au rămas în momentul acesta în întreaga Anglie. Dacă nu...

Nu-și termină propoziția, dar Gallagher știe ce vrea să spună. *Dacă nu îi punem la socoteală și pe flămânzi.* Dar n-ai cum să-i pui la socoteală.

Flămânzii nu mai sunt oameni. Mă rog, cu excepția acestei fete ciudate, care seamănă cu...

Nu-i prea sigur cu ce anume seamănă Melanie. Poate cu o fetiță vie, deghizată în flămând. Nu, nu-i bine. Un adult deghizat într-un copil, deghizat într-un flămând. Gallagher își examinează sentimentele așa cum încerci cu limba gingia de unde a căzut o măsea. Și își dă seama că a început s-o placă. Iar unul dintre motivele pentru care o place este că i se pare atât de diferită de el. Nici un metru patruzeci nu are, dar nu permite nimănui să o demoralizeze. Ba chiar îi răspunde lu' dom' Sergent și scena asta e la fel de incredibilă ca atunci când un șoricel se apucă să latre la un pitbull. N-ai mai văzut așa ceva!

Dar măcar atât au în comun el și cu fetița asta: intră în Londra cu gurile căscate, aproape incapabili să asimileze tot ce văd. Cum să existe atâția oameni ca să ocupe toate casele astea? Cum să poată construi cineva turnuri atât de înalte? Și cum de i-a putut învinge cineva?

Câmpurile de lângă drum se transformă în străzi, care se ramifică în alte străzi și, peste toate străzile astea, apar al dracului de multe alte străzi. Și pretutindeni se văd din ce în ce mai mulți flămânzi. Dom' sergent le-a explicat deja cum stă treaba cu densitatea populației. Cu cât au fost mai mulți oameni într-un loc, cu atât este mai mare probabilitatea să se afle foarte mulți flămânzi în locul acela acum. Doar dacă nu-i vorba despre locuri pe unde au trecut patrurile de incendiu sau unde s-au aruncat bombe. Și exact asta găsesc aici: mulți flămânzi.

Chestia cu flămânzii de aici este că stau grupați, la fel ca în Stevenage. Dom' Sergent are proaspăt în minte episodul acela catastrofal și nu are de gând să riște. Merg toți foarte încet, cercetează bine străzile paralele și le aleg pe acelea unde nu sunt flămânzi. Dacă nu te deranjează să te întorci mereu din drum, poți să eviți jigodiile alea

mucegăite destul de mult timp. Merg în recunoaștere doar el și cu Parks la început, apoi o folosesc tot mai mult pe copilă pentru că: (a) ea nu se expune niciunui risc și (b) pentru că, după ce s-a întâmplat în Stevenage, sunt convinși că se va întoarce. Melanie este cercetașul perfect.

La început, Sergentul Parks îi scoate lesa de fiecare dată și i-o pune la loc atunci când se întoarce. Însă o dată uită sau hotărăște să nu i-o mai pună și după aia lesa rămâne atârnată la cureaua lui. Fetița încă mai poartă botnița și are mâinile încătușate la spate, dar merge alături de ei și este liberă să o ia înainte sau să rămână în urmă.

Pe toată perioada după-amiezii, densitatea flămânzilor se menține ridicată, dar constantă. Și apoi, foarte ciudat, începe să se reducă. Asta se întâmplă după ce trec de un loc numit Barnet ¹⁹ și merg apoi pe un drum lung și drept, presărat cu mașini abandonate. Acesta este genul de teren pe care dom' Sergent îl detestă și stă cu ochii în patru și le cere să stea unul lângă altul.

Dar abia dacă văd vreun flămând tot drumul. Deși zona este construită și ar trebui să fie ticsită de monștri. Și când se întâmplă să dea cu ochii de câte unul, de obicei mizerabilul se află mult în față, alergând după vreo pisică vagaboandă sau tândălind pe la colțuri de stradă ca o prostituată dintr-un coșmar apocaliptic.

Fetița – Melanie – merge o parte din drum lângă Gallagher. Îi surprinde privirea și apoi îi face semn cu ochii să se uite în sus și la dreapta. Tânărul se uită și vede altă minune. Un fel de corcitură între o casă și o mașină. Foarte roșie, cu două rânduri de geamuri – pe astea le vede foarte clar – și cu o scară înăuntru. Dar are roți. Chestia aia are roți. Nebunie curată!

Cei doi, Gallagher și fetița, intră și o cercetează împreună. Cu ocazia asta copila se îndepărtează și mai mult de Helen Justineau. Niciodată nu a mai fost atât de departe de ea de

când au plecat din Stevenage. Însă și Justineau se uită la ceva și discută cu dom' Sergent și cu doamna doctor. Așa că, pentru moment, tânărul și Melanie sunt liberi să-și satisfacă pe deplin curiozitatea.

Mașina cu etaj a intrat în vitrina unui magazin. Stă înclinată într-o parte, dar nu mult, foarte puțin; și toate geamurile îi sunt sparte. Cauciucurile i s-au despicat, precum cojile negre ale unui fruct ciudat. Nu se vede niciun strop de sânge, niciun cadavru, nimic care să sugereze ce anume s-ar fi putut întâmpla cu această căruță ieșită din comun.

– Se cheamă „autobuz“, îi spune Melanie.

– Da. Știu, minte Gallagher.

A auzit cuvântul, dar nu a văzut niciodată un autobuz adevărat.

– Normal că-i un autobuz.

– Oricine putea să meargă cu el, dacă avea bilet. Sau cartelă. Cartela era un cartonaș pe care trebuia să-l bagi într-o mașinărie și mașinăria îl citea și te lăsa să te urci în autobuz. Oprea tot timpul ca să coboare unii oameni și să se urce alții. Și mai existau niște bucăți speciale ale drumului pe unde nu aveau voie decât autobuzele. Au fost mult mai bune pentru mediu decât dacă toți oamenii ar fi mers cu mașinile proprii.

Gallagher dă încet din cap, de parcă nu ar auzi nimic nou. Însă adevărul este cu totul altul: lumea aceasta dispărută îi este atât de necunoscută și străină, că se gândește la ea foarte rar spre deloc. Copil al Colapsului, a fost mai puțin interesat de poveștile gloriosului trecut și mai mult de metodele prin care ar putea obține o bucătică din rația de pâine a altcuiva. Însă normal că folosește tot timpul artefacte ale trecutului. Arma și cuțitul lui au fost fabricate în vremurile acelea. Clădirile cazarmei au fost ridicate cam tot pe atunci, la fel și gardul. Mobilierul tot de pe timpul acela era. Și Humvee-ul. Și radioemițătorul. Și frigiderul din

sala de recreere. Gallagher este un intrus printre ruinele unui imperiu, dar nu are curiozități cu privire la ruinele acestea, așa cum nu ar trebui să ai curiozități cu privire la carnea pe care o mănânci. În general e mai bine să nu știi de unde vine.

De fapt, vestigiul care i-a stârnit cel mai mult curiozitatea a fost o revistă porno, pe care soldatul Si Brooks o ținea sub salteaua patului său din cazarmă. După ce a plătit prețul standard, adică o țigară și jumătate, Gallagher a căpătat permisiunea să răsfoiască publicația cu pricina. Și, întorcând respectuos paginile, s-a tot întrebat dacă femeile din lumea pre-Colaps chiar avuseseră trupuri ca acelea din fotografii. Nicio femeie cunoscută de el nu arăta așa. Se îmbujorează și acum când își amintește de pozele alea. Fetița este lângă el și tânărul se uită în jos, la ea, dorind să se asigure că fața lui nu-i trădase gândurile.

Dar Melanie continuă să se uite în jur, fascinată de felul în care este construit autobuzul.

Gallagher consideră că au pierdut suficient timp aici. Ar trebui să se întoarcă lângă ceilalți. Fără să-și dea seama ce face, se întinde să o ia pe fetiță de mână. Încremenește în mijlocul gestului. Melanie nu a observat ce voia să facă și, oricum, nu l-ar fi putut lua de mână pentru că are încheieturile încătușate la spate. Dar ce gest tâmpit! Dacă l-ar fi văzut dom' Sergent...

Însă dom' Sergent n-a terminat încă de discutat cu Justineau și doamna doctor Caldwell, așa că n-a văzut nimic. Ușurat, zguduit, rușinat, Gallagher li se alătură.

Și atunci vede la ce se uită cei trei, iar toate gândurile astea prostuțe îi ies din minte. Un flămând, întins cât este de lung pe jos, lângă intrarea unui magazin.

Când putregaiul dinlăuntrul lor le macină complet sistemul nervos, se mai întâmplă ca flămânzii să se prăbușească fără să se mai poată ridica. Gallagher a mai văzut asemenea cazuri:

flămânzi răsturnați pe-o parte, scuturați din când în când de convulsii ca străbătuți de șocuri electrice și bulbucându-și ochii cenușii spre soare. Poate la fel a pățit și asta.

Dar a mai pățit și altceva. Pieptul îi este desfăcut, ca și cum ar fi fost spart de dinăuntru de... Tânărul nu are nici cea mai vagă idee ce anume e chestia la care se uită. O coloană albă, înaltă de cel puțin doi metri, cu o umflătură în capătul superior, ca un fel de pernă rotundă, plată, cu caneluri pe margini și pe laturi cu niște excrescențe în formă de bulbi, asemănătoare cu niște bășici. Suprafața coloanei este aspră și neregulată, dar bășicile par umede. Dacă dai un pic capul pe spate atunci când te uiți la ele, ai senzația că au un luciu de ulei pe apă.

– Iisuse Hristoase! exclamă Helen Justineau în șoaptă.

– Fascinant, murmură doamna doctor Caldwell. Absolut fascinant!

– Dacă zici tu, spune dom' Sergent. Dar eu cred că ar fi bine să ne ținem departe de chestia asta, da?

Neînfricată sau doar nesăbuită, Caldwell întinde mâna spre una dintre excrescențe. Suprafața se lasă puțin sub degetul ei, dar revine iute la forma inițială atunci când doctorița își retrace mâna.

– Nu cred că reprezintă vreun pericol, spune ea. Nu încă. Însă s-ar putea să fie o cu totul altă situație atunci când se vor coace fructele astea.

– Fructe? repetă Justineau.

Folosește exact același ton pe care l-ar fi folosit Gallagher. Fructe făcute de trupul putrezit și despicat al unui om? Există pe lume ceva mai scârbos decât chestia asta?

Melanie se strecoară lângă Gallagher și se uită pe lângă piciorul lui la flămândul cel mort. Tânărului îi pare rău pentru micuță, îi pare rău că

trebuie să vadă așa ceva. Copiii așa mici nu trebuie să se gândească la moarte.

Chiar dacă fetița este, știți voi, moartă. Aproximativ.

– Fructe, repetă Caldwell, cu multă fermitate și satisfacție în glas. Acesta, domnule Sergeant, este corpul cu rod al patogenului care declanșează foamea. Iar capsulele astea sunt sporangii lui. Fiecare este o fabrică de spori, plină cu semințe.

– Adică punga boșelor, traduce dom' Sergeant.

Doamna doctor Caldwell râde încântată. Ultima oară când Gallagher se uitase la ea, i se păruse foarte dărâmată și la capătul puterilor, dar chestia asta a readus-o la viață.

– Exact. Sunt niște boșe. Una singură dintre capsulele astea dacă spargi și te alegi cu un rendez-vous intim cu *Ophiocordyceps*.

– Atunci haide să ne abținem, sugerează Parks, trăgând-o pe doctoriță spre el atunci când încearcă să atingă din nou bășicile acelea.

Femeia se uită la el surprinsă și aparent pregătită să se împotrivească, dar dom' Sergeant s-a și întors către Justineau și Gallagher.

– Ați auzit-o pe doamna doctor, le spune, de parcă ar fi ideea lui Caldwell. Vă este interzis să atingeți sau să vă apropiați de chestia asta și de altele la fel, dacă vom mai vedea așa ceva. Repet: nu le atingeți, nu vă apropiați de ele. E valabil pentru toți, fără excepție.

– Aș vrea să iau câteva probe... începe Caldwell.

– Fără excepție, repetă Parks. Haideți, oameni buni, pierdem timpul și se va întuneca în curând. Să mergem!

Și pornesc la drum. Dar acest interludiu le-a creat tuturor o stare ciudată. Melanie se întoarce lângă Justineau și merge alături de ea, de parcă ar avea din nou lesa la gât. Doamna doctor Caldwell îndrugă verzi și uscate despre ciclurile vieții și

despre reproducerea sexuală, până când începe să lase impresia că s-ar da la dom' Sergeant, care grăbește pasul, îndepărtându-se de ea. Iar Gallagher nu se poate stăpâni și se tot uită în urmă la creatura sfârtecată, dar devenită rodnică într-un mod absolut bizar.

În următoarele două ore mai zăresc încă vreo zece, doisprezece asemenea flămânzi morți, dar fecunzi, unii dintre aceștia mult mai distruși decât primul. Cele mai înalte dintre coloanele albe le trec bine de capete, și la bază sunt ancorate printr-un fel de spumă de filamente cenușii, care se revarsă peste trupul flămânzilor, acoperindu-le aproape în întregime. Pe măsură ce se înalță, tijele centrale se fac tot mai groase, lărgind gaura din pieptul sau gâtul sau burta sau oricare alt loc din trupul flămândului prin care au ieșit la suprafață. Tabloul este atât de scârbos, că lui Gallagher îi pare nespus de rău că nu au mers pe alt drum ca să nu fie nevoiți să dea cu ochii de spurcăciunea asta.

Ba l-a speriat nițel și ce a observat că se întâmplă cu umflăturile alea rotunde de pe tulpina ciupercii. La început sunt ca niște bășici sau protuberanțe pe tija verticală, apoi se fac tot mai mari și se transformă în sferoide strălucitoare și sidefii, ca niște globuri de Crăciun. Și după aia cad. Lângă cele mai înalte și mai groase tulpini se pot vedea fragmente din ele, pe care cei cinci fugari le ocolesc cu multă băgare de seamă.

Gallagher se bucură foarte tare atunci când soarele trece dincolo de linia orizontului și nu mai trebuie să vadă porcăriile alea.

Pentru Helen Justineau a treia noapte este cea mai stranie dintre toate.

Se retrag în celulele unei secții de poliție de pe șoseaua Whetstone, după ce Sergentul Parks le-a cerut să o verifice foarte bine. Speră să găsească intact dulapul cu arme al secției. Li s-a terminat muniția în timpul conflictului din Stevenage și, oricât de puține gloanțe ar găsi, tot le-ar fi de folos.

Însă nu există niciun dulap cu arme, nici încuiat, nici altfel. Dar găsesc un panou cu multe chei și unele dintre acestea se dovedesc a fi cheile de la celulele din subsol. Sunt patru asemenea cămăruțe înșirate de-a lungul unui coridor scurt, în capătul căruia se află camera santinelei. Ușa dinspre casa scării este din lemn, are o grosime de cinci centimetri și, pe partea dinăuntru, este acoperită cu un panou metalic fixat cu nituri.

– Ca la hotel, spune Parks.

Justineau crede că Sergentul se ține de glume, dar își dă repede seama că vorbește serios și exclamă îngrozită:

– De ce vrei să ne încuiem aici? Am fi ca prinși în cursă. Nu-i decât o singură ieșire și, în momentul când vom încuia ușa asta, vom fi ca orbi. Nu vom mai mai avea cum să știm ce se întâmplă în jur.

– Foarte adevărat, recunoaște Parks. Dar știm că ne-au urmărit junkerii încă de la cazarmă. Și acum am intrat în zona cu cea mai mare densitate a

populației din întreaga țară. Oriunde ar fi să poposim, trebuie să ne asigurăm un fel de perimetru. Și cea mai prudentă modalitate prin care putem face asta este să încuiem ușa. Nu vor răzbate afară razele de la lanternele noastre și probabil că nici zgomotele pe care le vom face nu vor ajunge până la suprafață. Vom fi în siguranță și nici nu vom atrage atenția asupra noastră. În privința asta ar fi greu de imaginat o soluție mai bună.

Nu supune la vot hotărârea luată. Ceilalți își lasă bagajele jos. Caldwell se sprijină de un perete și se lasă să alunece până ajunge în poziție ghemuită. Poate că nu este de acord cu argumentele lui Parks. Poate pur și simplu e atât de epuizată că nu mai poate face nici măcar un singur pas. Soldatul Gallagher scoate ultimele conserve de la Casa Wainwright și apoi le deschide.

Fără alte discuții. Nici nu ar avea rost.

Închid ușa, ca să-și poată agăța lanternele de ea, dar nu o încuie imediat. Câțiva se simt deja cuprinși de claustrofobie și simpla răsucire a cheii în broască li se pare un gest prea categoric. Mănâncă aproape fără să vorbească. Probabil că Parks are dreptate când spune că nu îi va auzi nimeni, dar lor li se pare că vocile răsună mult prea tare în cripta asta cu ecou.

După ce termină de mâncat, se strecoară pe rând în camera santinelei ca să facă ce trebuie să facă. Acolo nu au dus nicio lanternă, așa că se bucură de oarecare intimitate. Justineau își dă de-abia acum seama că Melanie nu s-a cerut niciodată la baie. Și își aduce vag aminte că, în dosarul informativ pe care îl primise atunci când a ajuns la bază, se aflau câteva observații ale lui Caldwell despre sistemul digestiv al flămânzilor. Nu au nevoie de excreție, pentru că nu au ce să elimine.

La sfârșit, Parks încuie ușa. Cheia se blochează, iar el este nevoit să o forțeze ca să o poată răsuci. Justineau se gândește – probabil că

toți o fac – ce s-ar alege de ei dacă s-ar rupe în broască. Ușa aia este al naibii de solidă.

Se duc care încotro ca să se culce. Caldwell și Gallagher își aleg fiecare câte o celulă; Melanie se duce cu Justineau, iar Parks se întinde la piciorul scării, cu pușca în mână.

După ce se stinge și ultima lanternă, întunericul îi învăluie și îi apasă. Justineau stă trează, cu ochii deschiși în beznă.

Are sentimentul că Dumnezeu nu se sinchisește de ei.

Melanie își spune: atunci când visele devin realitate, realitatea ta se modifică. Nu mai ești persoana care a avut acele vise, așa că ai senzația că auzi eco-ul unor întâmplări de demult.

Stă culcată într-o celulă care seamănă puțin cu celula ei din cazarmă. Dar pe aceasta o împarte cu domnișoara Justineau. Umărul domnișoarei Justineau îi atinge spatele și îl simte cum se mișcă în ritmul respirației ei. Dintr-un punct de vedere, fericirea care îi umple sufletul este atât de minunată încât ametește.

Dar nu pot rămâne aici. Aceasta este doar o escală a călătoriei lor pline de îndoieli. Iar unele dintre aceste îndoieli îi aparțin ei înseși, nu lumii din jur. Ea este o flămândă, mănăată de o nevoie care nu va dispărea niciodată, indiferent ce ar face. Așa că trebuie să fie ținută în lanțuri, cu o botniță la gură, ca să nu mănânce pe nimeni.

Și au trăit fericite, până la adânci bătrâneți, în deplină pace și prosperitate.

Așa s-a terminat povestea pe care a scris-o ea la oră, dar nu la fel se va sfârși povestea ei din viața reală. Beacon nu o va accepta. Sau o va accepta și o va zdrobi. Finalul fericit al poveștii despre domnișoara Justineau nu este și al ei.

Va trebui să o părăsească în curând pe domnișoara Justineau și să pornească în lumea largă să-și caute norocul. Va fi ca Enea, care fuge pe mare după căderea Troiei și ajunge în Lațiu și

întemeiază acolo noua Troie, care, mai târziu, se va numi Roma.

Dar are mari îndoieli că undeva, în lumea asta atât de frumoasă, dar atât de plină cu lucruri vechi și distruse, ar exista prinții aceia pe care și i-a imaginat că se vor lupta pentru ea. Și, uite, că deja i s-a făcut dor de domnișoara Justineau, cu toate că sunt încă împreună.

Nu crede că ar mai fi vreodată în stare să iubească pe altcineva la fel de mult.

A patra zi este ziua miracolului care cade din senin peste Caroline Caldwell.

Doar că nu mai este senin. S-a schimbat vremea. O ploaie mărunță îi udă până la piele, nu mai au hrană și toți sunt deprimați și mohorâți. Pe Parks îl îngrijorează situația blocantului și își împărtășește temerile și celorlalți. Substanța e pe sfârșite și au fost nevoiți să folosească mai puțin decât în mod obișnuit atunci când s-au uns înainte să descuie ușa. Și îi așteaptă un drum de cel puțin încă trei zile. Vor da de dracu' dacă nu vor reuși să se reprovizioneze de undeva.

Tot către sud se îndreaptă ei și acum, având de străbătut tot nordul, centrul și sudul Londrei. Caldwell sesizează că nici măcar tânărul soldat nu mai este atât de șocat și de speriat de câte vede în jur. Numai subiectul numărul unu se uită cu uimire neobosită la toate lucrurile noi pe lângă care trec.

Prin mintea lui Caldwell se perindă o mulțime de gânduri. Despre miceliile fungice, care cresc în substratul celulelor de mamifere. Despre acidul gamma-aminobutiric din creier, a cărui acțiune extinsă și vitală afectează propagarea ionilor de clor peste membranele plasmactice ale anumitor neuroni. Și despre chestiunea curentă a flămânzilor întâlniți, mult mai puțini acum decât ieri când au văzut chiar grupuri de câteva sute.

Caldwell emite câteva ipoteze cu privire la această ultimă problemă: au fost examinați de

oamenii necontaminați, au fost vânați de animale ori s-a răspândit o molimă în rândul populației de flămânzi, efect secundar, necunoscut până în prezent, al infectării cu *Ophiocordyceps* și așa mai departe. Evident că flămânzii aceia distruși și roditori reprezintă o explicație – au văzut atât de mulți încât nu se mai miră –, dar este greu de crezut că ar fi și singura. Ar trebui să fie sute de mii, nu doar câteva zeci, ca să constituie cauza clară a împuținării lor. Caldwell se enervează pentru că nu reușește să găsească nicio dovadă, chiar dacă bazată doar pe observație, care să o ajute să aleagă unul dintre diferitele ipoteze formulate.

În plus – și asta o irită și mai tare – îi este greu să se concentreze. O dor mâinile rănite și au început să-i pulseze, ca și cum ar avea în palme câte o inimă vie. Migrena încearcă să țină pasul cu zvâcnetul mâinilor. Picioarele îi par atât de slăbite, atât de lipsite de substanță, că se miră cum de îi pot suporta greutatea. Are impresia că trupul ei este un balon umplut cu heliu, care se leagănă deasupra lor.

Helen Justineau îi spune ceva și, din modularea ascendentă a vocii ei, își dă seama că este vorba de o întrebare. Dar nu înțelege cuvintele, așa că dă din cap ca să o împiedice să repete.

Poate că, în stadiul matur, *Ophiocordyceps* provoacă diferite comportamente, față de forma lui neotenică, asexuată. Comportamente migraționale sau rigide. Fotosensibilitate patologică sau ceva asemănător cu reflexul de cățărare al furnicilor infectate. Dacă ar ști unde s-au dus flămânzii, ar putea să construiască un model comportamental, iar acesta ar putea să o ajute să înțeleagă modalitatea în care funcționează conexiunea ciupercă–neuron.

Ziua i se pare nestatornică, ireală. Realitatea și Caldwell intră mai rar în contact. Dau peste un

grup de flămânzi morți, care au rodit asemenea celor dinainte, însă în cazul acesta sunt întinși atât de aproape unul de celălalt, încât trunchiurile sau tulpinile sau ce or fi tijele alea care cresc din piepturile lor sunt îmbinate printr-o mulțime de filamente miceliene.

Pe când ceilalți se holbează scârbiți la poiana aceea cu ciuperci, Caldwell se apleacă și ia de jos unul dintre sporangii căzuți. Pare destul de solid, dar este foarte ușor. Are învelișul neted și plăcut la atingere. Nu o vede nimeni atunci când îl strecoară în buzunarul de la halatul de laborator. Când Sergentul Parks aruncă o privire în direcția ei, o vede că umblă la bandajele de la mâini și pare că face treaba asta de mult timp.

Merg și merg și drumul parcă nu se mai sfârșește. Timpul se alungește și se sfârâmă, se derulează și se reia în secvențe șovăitoare care, deși nu au niciun fel de logică internă, par binecunoscute și inevitabile.

Neurotransmițătorul de acid gamma-aminobutiric. Hiperpolarizarea celulei nervoase, petrecută după punctul culminant al ionizării și stabilind timpii morți până la următorul moment cu potențial de acțiune ²⁰. Un mecanism cu o stabilitate atât de precară și totuși cât de multe depind de el!

– Aproiați-vă cu prudență, spune acum Sergentul Parks. Nu vă bazați pe supoziția că ar fi goală.

În laboratorul ei de la cazarmă, Caldwell are o clemă voltaică cu un singur electron, care poate fi folosită la măsurarea modificărilor mici ale curenților ionici de pe membranele celulelor nervoase vii. Nu știe să o folosească prea bine, dar știe că organismele infectate cu *Cordyceps* manifestă atât stadii diferite de stimulare față de subiecții sănătoși, cât și grade diferite de modificare a activității electrice. Cu toate acestea, variabilele comunității contaminate sunt multe și

imprevizibile. Și acum Caldwell se întreabă dacă nu cumva situația cu flămânzii roditori are o legătură cu vreo altă variabilă pe care nu a reușit să o identifice.

Simte o mână pe umăr.

– Încă nu, Caroline, spune Helen Justineau. Încă verifică.

Caldwell se uită în jur. Se află la o sută de metri înaintea lor.

La început se teme că au apucat-o halucinațiile. Își dă seama că suferă de oboseală extremă și de dezorientare moderată, aceasta din urmă fiind cauzată ori de infectarea rănilor de la mâini, ori (dar mai puțin probabil) de apa netratată pe care o beau toți.

Nu o bagă în seamă pe Justineau și pornește înainte. Oricum Sergentul a apărut de după colț și le face semn că drumul e liber. Nu-i niciun rost să mai zăbovească.

Întinde mâna și atinge metalul rece. De sub mantaua de praf și mizerie, îi vorbește prin buclele ornamentale de crom. Își spune numele.

Rosalind. Rosalind Franklin.

Caroline Caldwell a fost educată să creadă în A doua lege a termodinamicii. Într-un sistem închis, entropia trebuie să crească. Fără excepție. Fără pauză, deoarece săgeata timpului este mereu îndreptată în aceeași direcție. Spre ieșire, prin magazinul cu suvenire, fără ștampilă pe mână, fără nimic ce ți-ar permite să mai treci o dată pe aici.

Au trecut douăzeci de ani de când au dispărut Charlie și Rosie. Douăzeci de ani de când au plecat – fără ea – și s-au rătăcit într-o lume în descompunere. Și acum iată-o pe Rosie care o privește în ochi pe Caroline Caldwell, modestă și serioasă ca întotdeauna.

Apariția lui Rosie reprezintă o negare a entropiei. Atâta vreme cât încă este *virgo intacta* și nu a fost prădată și nici nu i s-a dat foc.

– Ușa e încuiată, spune Sergentul Parks. Am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Uită-te la praf, observă Justineau. Chestia asta nu s-a mișcat de aici de foarte multă vreme.

– În regulă, cred că ar fi bine să aruncăm o privire înăuntru.

– Nu! țipă Caldwell. Nu sparge ușa!

Surprinși de vehemența din tonul ei, ceilalți se întorc să se uite la ea. Chiar și subiectul numărul unu se holbează la ea cu ochii ei albaștri și adânci.

– E un laborator! spune Caldwell. O unitate mobilă de cercetare. Dacă rupem sigiliile, am

putea să compromitem ce se află înăuntru. Adică probele. Experimentele aflate în curs de desfășurare. Totul.

Sergentul Parks nu pare deloc impresionat.

– Chiar crezi că asta contează cel mai mult acum, doamnă doctor?

– Nu știu, exclamă îndurerată Caldwell. Dar nu vreau să risc. Domnule Sergent, vehiculul ăsta a fost primul trimis aici pentru studierea patogenului și echipa din el era formată din cele mai strălucite minți ale lumii științifice. Este greu de spus ce au descoperit sau ce rezultate au avut. Dacă spargi ușa aia, ai putea să produci un prejudiciu nemăsurat!

Și se așază între Parks și vehicul. Deși nu este nevoie. Sergentul nu încearcă să se apropie de ușă.

– Mda, spune el cu asprime. În fine, nu cred că asta va fi o problemă. Blindajul mi se pare destul de rezistent. Așa că nu vom intra prea curând acolo. Poate dacă am găsi pe undeva o rangă, dar chiar și așa...

Caldwell se gândește câteva clipe, scotocindu-și memoria.

– N-ai nevoie de nicio rangă, spune ea.

Îi indică locul unde este ascunsă pârghia pentru acces din exterior, sub latura stângă a lui Rosie, chiar alături de ușa din mijloc. Apucă greu pârghia cu mâna bandajată, se așază în genunchi și începe să pipăie sub vehicul, în apropiere de nișa roții din față. Își amintește – crede că-și amintește – locul în care ar trebui să intre pârghia, dar nu îl găsește. După câteva minute de bâjbâieli, timp în care ceilalți o urmăresc uluiți și fără să scoată vreun cuvânt, reușește să dea de fanta cu pricina și introduce în ea capătul pârghieii. Vehiculul este prevăzut cu un sistem de anulare a acestei comenzi, dar acesta se activează doar în situații de asediu real. Cei care au proiectat laboratorul mobil anticipaseră o gamă largă de împrejurări în care ar fi trebuit să se intre în Rosie

dinspre exterior, fără compromiterea lucrurilor dinăuntru.

– De unde știi toate astea? o întreabă Justineau.

– Am făcut parte din proiect, răspunde scurt Caldwell.

Minte prin omisiune, dar nu îi este rușine. Durerea provocată de aceste amintiri este mult mai profundă decât orice sentiment de jenă și nu există nimic care să o poată convinge să explice situația aceea din trecut.

Să le mărturisească faptul că ea a fost doar a douăzeci și șaptea pe lista posibililor membri pentru Charlie și Rosie. Că s-a pregătit vreme de cinci luni pentru operarea sistemelor de la bord, doar ca la sfârșit să i se spună că nu este nevoie de ea. Cei douăzeci și șase de biologi și epidemiologi situați deasupra ei pe listă fuseseră mai apreciați de conducătorii și supraveghetorii misiunii, care fuseseră de părere că aceștia erau mai competenți și aveau mai multă experiență decât Caldwell. Și, deoarece erau doar doisprezece membri în fiecare dintre cele două echipe, ea nu a ajuns nici măcar printre rezerve. Așa că Rosie și Charlie au plecat fără ea.

Până în momentul acesta crezuse că dispăruseră cu totul – laboratoare mobile și oameni de știință deopotrivă. Crezuse că s-au pierdut în vreun oraș, incapabili să avanseze sau să se retragă, uciși de flămânzi sau atacați de junkeri. Și gândul acesta reușise să o mai consoleze puțin, dar nu întrucât cei considerați mai buni decât ea fuseseră pedepsiți pentru gestul lor de *lèse-majesté*, ci pentru că locul ei de la capătul de jos al listei îi salvase viața.

Firește că ideea aceasta este doar la o aruncătură de băț de faptul că supraviețuirea ei este un efect secundar al mediocrității.

Absurd. Toată lumea își va da seama cât de absurd este atunci când ea va descoperi antidotul.

Faptul că nu a reușit să obțină un loc în Charlie sau Rosie va fi atunci doar o notă ironică de subsol la povestea ei, asemenea presupuselor note proaste pe care le-a luat Einstein la testele de matematică din liceu.

Însă acum nota aceasta de subsol capătă un adaos picant. De fapt, laboratorul acesta i-a fost dintotdeauna destinat ei și numai ei, dar lumea nu a știut. Și i-a fost anume scos în cale.

Parks și Gallagher se ocupă de pârghie, prea țeapănă ca să cedeze la încercarea lui Caldwell. Ușa glisează încet, centimetru cu centimetru. Dinăuntru răbufnește un aer stătut, făcând să se zbată nebunește inima doctoriței. Sigiliul este neatins. Indiferent ce s-a întâmplat acolo, indiferent ce s-a ales de echipa din Rosie, interiorul laboratorului pare neatins.

Caldwell face un pas înainte imediat ce vede că ușa s-a deschis suficient de mult.

Și nimerește în Sergentul Parks, care refuză să se dea la o parte.

– Eu intru primul, spune el. Scuze, doamnă doctor. Știu că abia aștepti să vezi ce e înăuntru și așa vei face. Imediat ce verific eu dacă mai este cineva acasă.

Caldwell începe să înșire motivele pentru care ea crede că nu se află nimeni în Rosie, dar Sergentul nu o mai ascultă. A intrat deja. Soldatul Gallagher stă lângă ușă și o urmărește atent, evident temându-se ca nu cumva doamna doctor să încerce să dea năvală înăuntru pe lângă el.

Dar doamna doctor nu încearcă nimic. Dacă are dreptate, atunci nu există niciun risc și, de asemenea, niciun motiv de grabă. Iar dacă se înșală, dacă vehiculul a fost spart cumva, atunci Sergentul este mai capabil decât ea să se ocupe de ce anume s-ar găsi înăuntru. Bunul-simț îi cere să aștepte ca Parks să termine de controlat laboratorul mobil.

Dar aproape că se sufocă de nerăbdare. Darul acesta este pentru ea, doar pentru ea și pentru nimeni altcineva. Nimeni altcineva nu are dreptul să atingă ce se află înăuntru. Ce *ar putea* să se afle înăuntru, se corectează ea. Plus că, după atâția ani, nu se poate ști ce au pățit extrem de valoroasele echipamente din laboratorul lui Rosie. În fond, care să fi fost dezastrul care să scoată toată echipa dinăuntru, fără să atingă nimic din jur? Cea mai verosimilă explicație pentru ușa sigilată și exteriorul intact este că unul sau mai mulți oameni din echipă au fost contaminați în vreme ce se aflau la bord. Și-i imaginează alergând cuprinși de nebulie prin laborator, răsturnând lamelele delicate de microscop și centrifugele, călcând în picioare recipientele pline cu probe atent incubate.

Sergentul Parks iese din vehicul. Clatină din cap. Caldwell este într-atât de absorbită de scenariile ei catastrofale, încât îi interpretează gestul ca fiind un verdict. Scoate un strigăt și se repede la ușă, unde o oprește Parks, punându-i mâna pe umăr.

– Este în regulă, doamnă doctor. E liber. Singurul cadavru este cel de la volan, dar pare să se fi împușcat singur. Însă, înainte să intrăm, spune-mi ceva – pentru că știi bine că toate chestiile astea mă depășesc. Ai să-mi spui ceva despre lucrurile dinăuntru? Există aici ceva ce ar putea reprezenta un pericol?

– Nu, nimic, spune Caldwell.

Dar imediat, cu rigoarea omului de știință, revine și se corijează:

– Nu am cunoștință despre așa ceva. Lasă-mă să mă uit prin jur și apoi am să-ți dau un răspuns ferm.

Parks se dă la o parte și ea intră, încercând să mascheze frisoanele care au cuprins-o.

Laboratorul are de toate. Absolut tot ce-i trebuie.

În capăt se află un obiect pe care ea l-a văzut
numai în fotografii, dar știe ce este și ce face și
cum face ce face.

Este un ultramicrotom automat.

Este Sfântul Graal.

Atât doamna doctor Caldwell, cât și Sergentul Parks par teribil de entuziasmați de Rosalind Franklin – din motive diferite, firește. Dar primele impresii ale lui Helen Justineau sunt negative. Înăuntru este al naibii de frig și orice sunet se aude reverberat, ca într-un cavou. Și miroase ca lichidul de îmbălsămare. Se uită la Melanie și vede că fetița este cuprinsă de emoții și mai neplăcute.

Acum, firește că amândouă au amintiri recente și dureroase legate de laboratoare, mai ales de laboratoarele în care se află Caroline Caldwell. Și exact asta este vehiculul ăsta, căruia Caldwell îi zice Rosie – un laborator pe roți. Doar că are și cușete, și o bucătărie, adică este totodată și o rulotă gigantică. Mai are și aruncătoare de flăcări și tunuri cu turelă, adică este și tanc. Are câte ceva pentru toate gusturile.

De fapt, pare suficient de rezistent ca să facă ocolul Pământului. Laboratorul este instalat în centru și ocupă aproape jumătate din spațiul disponibil. În fața și în spatele lui sunt posturi de luptă, unde doi artileriști stăteau spate în spate și se uitau înaintea și înapoia vehiculului prin niște fante foarte asemănătoare cu ambrazurile unei fortărețe medievale. Fiecare dintre aceste posturi de luptă poate fi complet izolat de laborator prin câte un chepeng. Mai în spate se află ceva ca o sală a motoarelor. În față sunt cușetele echipei, cu paturi montate în perete și două toalete chimice,

bucătăria și după aceea cabina, cu o mitralieră de același calibru ca arma de pe Humvee și cam tot atâtea comenzi câte are un avion de pasageri.

Justineau și Melanie stau în postul de luptă din față și urmăresc activitatea din jurul lor, dar fără prea mare interes.

Caldwell verifică echipamentele din laborator. Ține în mână lista de inventar pe care a găsit-o pe peretele de lângă ușă al laboratorului. Cu ajutorul ei găsește toate instrumentele și le examinează cu mare atenție. Este profund concentrată și parcă a uitat complet de cei din jur.

Parks și Gallagher s-au dus în cabină. Se aud de acolo niște zgomote înfundate – probabil că se forțează să ridice cadavrul despre care povestise Parks mai devreme. După un timp, îl scot de acolo, înfășurat într-o pătură. Un val de miasme se rostogolește în urma lui, dar slavă Domnului că sunt foarte vechi și și-au pierdut din intensitate.

– Ușile din față sunt încuiate, mârâie Parks. Se pare că nu pot fi deschise fără curent electric. Și exact asta nu avem.

Scot cadavrul pe ușa din mijloc, cea prin care urcaseră. Justineau observă pe partea interioară a ușii un aranjament complicat de armături metalice și folii din plastic. Presupune că este vorba despre un sas pliant. Într-un dulap din apropiere găsește șase costume etanșe de protecție, cu căști cilindrice și foarte mari, prevăzute cu vizieră, aidoma capetelor de roboți din filmele anilor cincizeci. Cei care au proiectat acest laborator mobil se gândiseră la toate.

Dar se pare că asta nu i-a ajutat pe cei dinăuntru lui.

Justineau pune mâna pe brațul lui Melanie și fetița sare aproape jumătate de metru în sus. Reacția aceasta exagerată o face și pe ea să tresară cu putere.

– Iartă-mă, spune ea.

– Nu-i nimic, murmură Melanie, ridicând privirea la ea.

Ochii albaștri ai fetei sunt uriași și impenetrabili. În mod obișnuit, emoțiile lui Melanie sunt foarte ușor de citit, dar acum sub aerul ei de copil nefericit se ghicesc profunzimi pe care Justineau nu știe cum să le interpreteze.

– Probabil că nu vom sta prea mult aici, o asigură ea.

Dar până și ea sesizează neadevărul din propriile-i cuvinte. De fapt, habar nu are cât vor sta.

Parks și Gallagher se întorc și stau de vorbă cu doamna doctor Caldwell. Discuția lor este precipitată și șoptită. Apoi Gallagher se duce în cabinele echipei, în vreme ce Parks se îndreaptă spre spatele vehiculului.

Curioasă, Justineau merge în urma lui până în sala motoarelor.

Parks dă la o parte capacul demontabil de pe ceea ce aduce cu un generator electric de mărime considerabilă. Bagă mâna în el și îl pipăie câteva minute, cu o expresie îngândurată pe chip. După asta, se apucă să deschidă pe rând dulapurile din pereți ca să vadă ce se află înăuntru. În primul găsește cam o mie de scule, frumos ordonate pe rafturi. În al doilea sunt bobine de cabluri, componente metalice împachetate în muselină gresată, cutii de diferite dimensiuni, cu indexuri lungi pe ele. În al treilea sunt doar manuale, pe care Parks le răsfoiește încruntat.

– Crezi că mai poți să-l faci să funcționeze? îl întreabă Justineau.

– Poate, răspunde Parks. Nu că aș fi cine știe ce specialist, dar eu zic că am să mă descurc. Au scris cărțile astea de instrucțiuni ca pentru tâmpiți. Iar limba tâmpiților este una pe care o cunosc destul de bine.

– S-ar putea să-ți ia ceva timp.

– Probabil. Dar chestia asta are mai multă capacitate de tragere decât multe armate, pentru numele lui Dumnezeu! Tunuri de câmp de o sută cincizeci și cinci de milimetri. Aruncătoare de flăcări. Trebuie să încerc, nu?

Justineau vrea să plece de acolo ca să-i spună lui Melanie că s-ar putea să rămână în laboratorul mobil mai mult decât crezuse. Însă fetița este chiar în spatele ei.

– Trebuie să vorbesc ceva cu domnul Sergent Parks, spune ea.

Parks ridică ochii din manualul cu instrucțiuni. Pe chipul lui nu se citește nimic.

– Avem noi doi ceva de vorbit? o întreabă el.

– Da, spune Melanie.

Se întoarce spre Justineau și adaugă:

– Între patru ochi.

Profesoara are nevoie de câteva secunde ca să priceapă că tocmai ce a fost concediată.

– Bine, spune ea, încercând să pară indiferentă. Merg să-l ajut pe Gallagher.

Îi lasă singuri. Nu-și poate imagina ce mare secret ar avea Melanie să-i spună lui Parks și această nedumerire a ei se transformă iute în îngrijorare. Sergentul a renunțat la povestea cu lesa, dar Justineau știe că el încă o mai consideră pe Melanie drept un animal inteligent, dar periculos – cu atât mai periculos cu cât este extrem de inteligent. Așa că fetița trebuie să aibă grijă ce spune și ce face atunci când se află în preajma lui. Și are nevoie ca Justineau să o vegheze în permanență.

Gallagher face cam același lucru ca doamna doctor Caldwell, adică inventariază obiectele din vehicul, însă el se ocupă de cabine și deja este aproape gata atunci când apare Justineau. Îi arată ultimul dulap pe care l-a deschis. Înăuntru se află un CD player și două rafturi cu CD-uri. Copleșită de amintirea unei alte vieți, Justineau trece în revistă copertele acestora, care constituie un

amestec cel puțin eterogen: Simon & Garfunkel, Beatles, Pink Floyd, Frank Zappa, Fairport Convention, Spinners, Fleetwood Mac, 10CC, Eurythmics, Madness, Queen, Strokes, Snoop Dogg, Spice Girls.

– I-ai ascultat vreodată pe vreunii? îl întreabă Justineau pe Gallagher.

– Câte un pic, din când în când, îi răspunde tânărul pe un ton nostalgic.

Singurul sistem audio din cazarmă era cel agățat de perete în clădirea cu celule și care transmitea non-stop doar muzică clasică. Unul sau doi tipi din personalul bazei aveau playere digitale și încărcătoare cu acționare manuală, care funcționau la simpla învârtire a unei roțițe, însă aceste inestimabile amintiri de familie erau păzite ca ochii din cap de către proprietarii lor.

– Crezi că avem cum să le ascultăm? întreabă acum Gallagher.

Justineau nu știe ce să-i răspundă.

– Dacă Parks va reuși să pună în funcțiune generatorul, probabil că aparatul ăsta va porni în același timp cu toate celelalte. În dulap a fost la adăpost de schimbările de temperatură. Nici cu umezeala nu a avut treabă și ăsta ar fi fost cel mai rău lucru. Dacă nu i s-a ars nicio siguranță și toate circuitele imprimate sunt în bună stare, nu văd niciun motiv pentru care nu ar funcționa. Nu zic să sari în sus de bucurie, soldat, dar în seara asta s-ar putea să te bucuri și de cină, și de un spectacol.

Gallagher se întristează brusc.

– Nu prea cred, mormăie el mohorât.

– De ce?

Tânărul ridică din umeri și arată spre toate dulapurile pe care le-a deschis și controlat. Sunt goale.

– De unde cină?

Parks ține o ședință în cabina echipei, la care sunt prezenți doar patru dintre ei.

– Unde-i Melanie? vrea să știe Justineau, brusc alarmată, brusc bănuitoare.

– A plecat, spune Parks.

Observă neîncrederea cruntă de pe chipul lui Justineau și adaugă:

– O să se întoarcă. A trebuit să iasă puțin.

– „A trebuit să iasă puțin“? repetă Justineau. Ea nu are necesități fizice, Parks. Așa că, dacă vrei să-mi spui că...

– Nu a ieșit ca să-și facă nevoile, o întrerupe Sergentul Parks. Dacă insiști, am să-ți explic mai încolo despre ce e vorba, deși fata m-a rugat să nu-ți spun. Tu decizi dacă vrei să știi sau nu. Între timp, avem altele de discutat și trebuie să le discutăm chiar acum.

Paturile sunt suprapuse câte trei, iar ei s-au așezat pe marginea celor de jos, aflate în echilibru destul de precar. Și trebuie să stea cam aplecați, ca să nu se lovească la cap de ramele metalice ale paturilor de deasupra. În laborator ar fi avut mai mult loc, dar nimeni altcineva în afară de Caldwell nu-și dorește să petreacă prea mult timp într-un spațiu cu parfum de formaldehidă.

Parks face un semn din cap către Caldwell.

– Din ce spune doamna doctor, vehiculul ăsta în care suntem noi acum a fost un fel de centru de cercetare, care se deplasa prin zonele mai puțin

sigure din orașe și prin urmare trebuia să fie protejat de atacurile flămânzilor sau ale oricui altcuiva. Idee foarte bună, nu zic nu. Numai că la un moment dat au mers prost două lucruri – nu se știe în ce ordine. Generatorul s-a ars. Sau mai degrabă s-a stricat ceva la alimentare, pentru că mie, deși recunosc că nu mă prea pricep, generatorul mi se pare în ordine.

– Poate că au rămas fără combustibil, se hazardează Gallagher.

– Nu. Nici vorbă. Combustibilul folosit aici este un amestec de naftă ²¹ și kerosen cu cifră octanică ridicată, cum e și carburantul pentru avioane; și mai există încă vreo trei mii de litri. Sunt pline și rezervoarele aruncătoarelor de flăcări. La nevoie, ar fi putut să ia de acolo. Mai probabil a fost vorba de o dereglare mecanică. În mod normal, ar fi trebuit să o poată repara, pentru că au o mulțime de piese de schimb pentru toate alea, dar... dintr-un motiv sau altul, nu au făcut-o. Poate deja îi pierduseră pe unii dintre ei, iar aceia erau cei mai buni mecanici. În orice caz, vom vedea ce avem de făcut atunci când vom demonta generatorul.

– Vrei neapărat să facem asta? îl întreabă Justineau.

– Ai tu vreo altă idee? Vehiculul ăsta este ca un tanc. Este la fel de bun ca Humvee-ul, ba chiar mai bun. Dacă am putea merge cu el până la Beacon, am scăpa de o mulțime de neazuri.

Justineau nu poate să nu observe zâmbetul infatuat și ironic de pe buzele lui Caldwell. Iar asta o face să se împotrivească, deși propunerea Sergentului este una logică și înțeleaptă.

– Nu se poate spune că vom trece neobservați.

– Nu, recunoaște Parks. Vom fi auziți de la doi kilometri. Și va fi la latitudinea celor care ne aud să se care dracului din drumul nostru; pentru că, odată porniți, nu ne va mai opri nimeni. Flămânzi, junkeri, obstacole de pe drum, nimic.

Apăsăm pedala și mergem înainte. Nici măcar nu va fi nevoie să mergem doar pe străzi. Am putea chiar să intrăm într-o casă și să ieșim pe partea cealaltă. Singurele care ar putea s-o oprească pe grășana Rosie sunt râurile, dar am găsit în dulapuri o mulțime de hărți care indică podurile care i-ar putea suporta greutatea. Cred că am da dovadă de iresponsabilitate și prostie dacă nu am încerca soluția asta. În cel mai rău caz, vom da peste un pod dărâmat și atunci vom fi nevoiți să facem un mic ocol. Sau s-ar putea întâmpla ca lui Rosie să i se ardă o garnitură sau altceva; și atunci vom fi în situația de la început. Între timp, însă, ne mai odihnim și noi după marșul forțat care ne-a afectat pe toți, dar cel mai tare a afectat-o pe doamna doctor.

– Mulțumesc pentru sollicitudine, spune Caldwell.

– Nu știu ce-i aia, dar cu plăcere.

– Două lucruri, spune Justineau.

– Poftim?

– Ai spus că au mers prost două lucruri. Generatorul e unul dintre ele. Care e celălalt?

– Aha, spune Parks. Ajung și acolo. Au rămas fără mâncare. Dulapurile sunt complet goale. Adică nu mai există nici măcar o singură firimitură. Așa că uite ce cred eu că s-a întâmplat. Se duce naibii generatorul și nu sunt în stare să îl repare. Și stau închiși aici câteva zile sau câteva săptămâni, așteptând să-i salveze cineva. Numai că suntem în plin Colaps și nu apare nimeni. În cele din urmă, unul dintre ei zice: „La dracu’, m-am săturat” și își fac bagajele și pleacă pe jos. Unul însă rămâne, probabil ca să păzească laboratorul. Restul pleacă. Poate au reușit să ajungă undeva. Poate nu. Cel mai probabil nu, pentru că cel rămas de pază se sinucide și nu se întoarce nimeni să-l recupereze. Iar asta este norocul nostru.

Se uită pe rând la toți.

– Numai că există riscul să pățim și noi la fel, încheie el. Nu știu cât va dura să reparăm generatorul, presupunând că putem să-l reparăm. Dar până când ne vom da seama dacă putem sau nu, vom rămâne aici, exact așa cum a făcut prima echipă. Am terminat conservele pe care le-am luat din Stevenage și pe drum nu am trecut decât pe lângă case prădate, incendiate sau distruse. Mai avem ceva apă, dar trebuie să o raționalizăm, deoarece singurul loc de unde am putea să ne umplem canistrele este Tamisa, iar Tamisa este destul de departe. Așa că trebuie să pornim după provizii. Ideal ar fi să găsim un supermarket nedescoperit încă de junkeri sau o casă ai cărei proprietari s-au aprovizionat la greu în vederea apocalipsei, dar au murit și n-au mai apucat s-o vadă.

Justineau se înfioară auzind calculele acestea cinice.

– Dar nu vom face decât să căutăm în aceleași locuri ca prima echipă, îi atrage ea atenția.

Parks se întoarce să se uite la ea și femeia ridică din umeri.

– Ce vreau să spun este că e normal să presupunem că proprietarii anteriori au cercetat temeinic împrejurimile înainte de a se hotărî să-și abandoneze fortăreața asta pe roți și să iasă la drum deschis. Dacă ar mai fi existat alimente pe undeva, precis că ei le-ar fi găsit.

– Nu te contrazic, spune Parks. Prin urmare, problema aprovizionării este una destul de serioasă. Indiferent dacă am rămâne aici sau am merge mai departe, dar cu atât mai gravă dacă ne-am hotărî să stăm aici una sau două zile sau câte am eu nevoie ca să rezolv treaba cu generatorul. Deci este o decizie extrem de importantă, poate chiar una de viață și de moarte, care ne afectează pe toți în același fel. Aș fi bucuros să o iau asupra mea, dar, domnișoară Justineau, acum vreo două zile ai insistat să-mi amintești că nu ești sub

comanda mea. Și nici doamna doctor nu este. Așa că, de data aceasta, sunt de acord să supun la vot propunerea mea. Plecăm sau rămânem aici? Să ridic mîna cei care vor să încercăm să reparăm generatorul și să mergem acasă ca boierii.

Mîna lui Caldwell țâșnește în sus. Gallagher o ridică pe a lui ceva mai încet. Justineau este în minoritate.

– De acord? o întreabă Parks.

– Nu prea am de ales, nu? spune Justineau.

Însă adevărul este că nu se mai împotriva. Aversiunea ei față de Rosie are mai degrabă legătură cu starea de evidentă agitație a lui Melanie și cu evenimentele ultimei zile din cazarmă decât cu vreun argument rațional. Și înțelege cât de bine ar fi să-și continue drumul în siguranța și confortul oferite de vehiculul acesta uriaș. Nu ar mai fi atacați prin surprindere. Nu ar mai fi expuși. Nu ar mai tresări la fiecare sunet sau mișcare și nu s-ar mai uita peste umăr la fiecare câteva secunde ca să vadă dacă nu cumva sunt urmăriți.

Pe de altă parte însă, expresia de pe fața lui Caldwell este tot aceea a pisicii în fața oalei cu smântână. Minte și stomacul lui Justineau se revoltă în fața ideii că ar putea fi obligată să stea cu doctorița într-un spațiu închis mai mult decât este necesar.

– Vreau eu să merg după provizii, îi spune ea lui Parks. Asta în cazul în care nu vrei să te ajut cu generatorul. Mă duc cu Gallagher să căutăm de mâncare.

– La asta m-am gândit și eu, este de acord Parks. Nu pot să mă apuc de generator până nu înțeleg exact ce trebuie să fac, așa că deocamdată am să răsfoiesc manualele ca să identific toate piesele de care am nevoie. Mai avem încă vreo trei ceasuri de lumină, așa că, dacă vă simțiți în stare, cred că ar fi bine să plecați acum. Păstrăm legătura prin walkie-talkie. Dacă se întâmplă ceva și dați de

dracu', am să ajung la voi cât de repede pot. Doamnă doctor Caldwell, pe tine nu te pun să participi la acțiunea asta pentru că nu ți s-au vindecat mâinile și probabil nu ai fi capabilă să cari prea multe. În plus, nu avem decât două ranițe.

Justineau se miră că Sergentul se deranjează să se justifice. Dar îl observă că o privește lung pe Caldwell, ca și cum ar avea cu totul altceva în minte.

– Nu contează, sunt multe lucruri pe care le pot face aici, spune Caldwell. Am să încep cu sistemul de filtrare a apei. Teoretic, Rosie putea să condenseze apa din aerul ambiental. Dacă se va repara generatorul, atunci am putea să repunem în funcțiune și instalația asta.

– Foarte bine, spune Parks.

Se întoarce spre Justineau.

– Ar fi bine să porniți acum, ca să vă întoarceți înainte de lăsarea întinericului.

Însă femeia nu este încă pregătită să plece. O îngrijorează absența lui Melanie și vrea să afle adevărul.

– Putem să discutăm ceva între patru ochi?, îl întreabă ea pe Parks, conștientă de ecoul cuvintelor ei.

Parks ridică din umeri.

– Da. Dacă nu durează mult.

Intră în sala motoarelor. Ea începe să vorbească, dar Sergentul o oprește și îi întinde walkie-talkie-ul lui.

– În caz că te desparti de Gallagher, îi explică el. Sistemul de comunicații din cabina lui Rosie este mult mai puternic decât aparatele astea, așa că vi le dau vouă pe amândouă.

Justineau pune obiectul în buzunar fără să-i arunce nici măcar o privire. Nu vrea să-i fie distrasă atenția cu aiureli despre logistică.

– Aș dori să știu ce anume ți-a spus Melanie. Și unde a plecat.

Parks se scarpină pe gât.

– Ești sigură? Cu toate că mi-a cerut să nu-ți spun?

Justineau îl privește în ochi.

– Ai lăsat-o să plece singură. Și știu deja al dracului de bine că tu nu crezi că Melanie ar putea fi în primejdie. Dar eu cred. Și vreau să știu de ce ți s-a părut în regulă să o trimiți afară.

– Te înșeli, spune Parks.

– Nu mai spune? Cu privire la ce?

– La mine.

Se sprijină cu fundul de generator și își încrucișează brațele.

– Bine, nu într-un totu. Acum câteva zile am spus că ar trebui să-i dăm drumul. Și de atunci încoace ne-a scos din rahat de două ori. Unde mai pui că e cel mai bun cercetaș pe care l-am avut vreodată. Mi-ar părea rău să o pierdem.

Justineau vrea să spună ceva, dar Parks nu a terminat încă.

– Totodată, deoarece îi poate aduce pe alții la noi, decizia de a-i permite să plece singură nu este lipsită de consecințe. Dar mi s-a părut a fi cea mai puțin rea opțiune după ce am auzit ce mi-a spus.

Justineau își simte gura și mai uscată decât cu o clipă în urmă.

– Ce ți-a spus? vrea ea să știe.

– Că blocantul nostru nu mai are niciun efect, Helen. Din cauză că nu mai avem decât o jumătate de tub, ne-am dat cu un strat prea subțire de dimineată. Mi-am imaginat că vom găsi aici ceva rezerve, dar uite că m-am înșelat. Nu există decât unsoarea aia albastră pe care doamna doctor Caldwell o folosește în laborator, dar asta este doar un dezinfectant, nimic mai mult. Nu are cum să ne acopere mirosul așa cum o fac substanțele blocante. Prin urmare, copila ne-a mirosit întreaga zi și a înnebunit de foame. Se speriasse de moarte la gândul că nu se va mai putea stăpâni și se va rezezi să muște din noi. Din tine, mai ales. Asta-i motivul pentru care nu a vrut să-ți spun ce se

întâmplă. Nu vrea să o consideri un animal periculos. Pentru tine ea vrea să fie doar un copil normal.

Justineau simte că o ia amețea. Se lipește de metalul rece al peretelui și așteaptă să se liniștească.

– Dar asta... spune ea. *Exact* asta este ea pentru mine.

– Așa i-am zis și eu. Însă vorbele mele nu au avut darul de a-i potoli foamea. Așa că i-am dat drumul.

– I-ai...?

– Am scos-o afară. I-am desfăcut cătușele și dusă a fost. Le-am pus aici, ca să-mi fie la îndemână atunci când se va întoarce.

Deschide unul dintre dulapuri și îi arată cătușele, așezate frumos lângă lesa strânsă.

– Ca prostul, i-am arătat și cum să-și scoată singură botnița, de parcă nu și-ar fi dat deja seama. Nu sunt decât câteva curele din piele. O să rămână afară până ce va găsi ce să mănânce. Și să mănânce mult. Ideea e să se îndoape până nu mai poate. Și să nu se întoarcă până nu e sătulă. Poate așa o să-și țină o vreme reflexul ăla în frâu.

Justineau își aduce aminte cum s-a purtat Melanie înainte de plecare – își aduce aminte de starea ei generală de agitație și de tresăririle ei violente. Înțelege de-abia acum. De-abia acum pricepe cât trebuie să fi suferit micuța. Nu înțelege însă cum de s-a răzgândit Parks în privința botniței și a cătușelor. Se simte uluită și puțin jignită. Ca și cum dacă ceilalți – cu atât mai mult Parks! – ar avea mai multă încredere în Melanie, asta ar amenința cumva legătura specială dintre ele două.

– Și nu te-ai temut că o să te muște? îl întreabă ea.

Sesizează ipocrizia din propriul ton și i se întoarce stomacul pe dos.

– Adică... tu crezi că o mai putem ține cu noi, chiar dacă i se face foame?

– Păi, nu, spune Parks impasibil. Tocmai de asta i-am dat drumul. Sau mă întrebi dacă nu m-am temut atunci când și-a scos botnița? Nu m-am temut, pentru că aveam arma ațintită asupra ei. Recunosc că fetița este neobișnuită – probabil că un cuvânt mai potrivit ar fi „unică” –, dar este ceea ce este. Unică o face faptul că își dă seama ce este. Nu încearcă să pretindă altceva. Sunt mulți oameni care ar trebui să-i ia exemplul.

Îi întinde ranița goală.

– La mine te referi? Crezi că nu conștientizez ce se întâmplă?

I-ar face bine să aibă o discuție cu cărțile pe masă chiar în momentul ăsta, numai că Parks nu pare dornic să intre în joc.

– Nu, nu la tine m-am referit. Vorbeam la modul general.

– La modul general? Te-a apucat filozofeala?

– M-am purtat ca un ticălos cu capsă pusă, după cum probabil că ai observat.

Prinsă pe picior greșit, Justineau ezită. În veci nu și l-ar fi putut imagina pe Parks capabil de autocritică. Dar nici în stare să se răzgândească nu l-ar fi crezut.

– Mai ai și alte indicații să-mi dai? îl întreabă, simțindu-se încă rănită într-un mod nedeslușit, încă furioasă. Reguli de supraviețuire la cumpărături? Ponturi pentru traiul în orașele moderne?

Parks pare să se gândească la întrebare mai mult decât se aștepta ea.

– Dă-te cu ce a mai rămas în tubul de blocant, o sfătuiește el. Și ai grijă să nu mori.

Gallagher și-ar dori să fie singur.

Nu că nu i-ar fi simpatică Helen Justineau. Ba chiar dimpotrivă. O place mult de tot. I se pare foarte frumoasă. A jucat rolul principal în multe dintre fanteziile lui sexuale, mai ales acela de femeie mai în vârstă, cu multă experiență și extrem de perversă, care se apuca să-i arate mersul lucrurilor unui tânăr ce i-ar fi putut fi copil. De multe ori, mersul acela al lucrurilor presupunea o mulțime de accesorii.

Ăsta este unul dintre motivele pentru care se simte stingherit să fie singur cu ea. Îi este teamă ca nu cumva să scoată pe gură o tâmpenie cât este el de mare. Îi e teamă ca nu cumva să ajungă într-o situație când ar trebui să ia o decizie rapidă și să nu fie în stare pentru că se gândește prea mult la ea. Îi este teamă că nu este în stare să-și ascundă frica.

Iar faptul că nu trebuie să vorbească între ei nu-i este de niciun folos. Evident că schimbă câteva șoapte scurte din când în când, atunci când se întâmplă să ajungă la capătul unei străzi și trebuie să se hotărască în ce direcție să o ia de acolo. Însă în restul timpului merg unul lângă altul în tăcere deplină, pășind cu încetinitorul, așa cum i-a învățat Sergentul Parks.

Puțin cam exagerată atitudinea asta a lor. În prima oră după ce au ieșit din vehiculul blindat cu

nume caraghios nu au văzut decât patru flămânzi vii, toți la distanță destul de mare.

După aceea l-au găsit pe primul flămând mort. A rodit la fel ca toți ceilalți, însă este căzut pe burtă, iar tulpina albă iese prin spatele amărâtului. Scârbită și posomorâtă din cale-afară, Helen Justineau se uită lung la el. Gallagher presupune că se gândește la micuța flămândă. Așa cum, înainte de Colaps, mamele își spuneau că lumea este mult prea mare și plină de o mulțime de oameni bolnavi la cap și pe unde o fi fetița mea?

Mda. Plină de oameni bolnavi la cap era lumea aia. Soldatul e înrudit cu mulți dintre ei. Și a întâlnit și mai mulți atunci când a fost atacată cazarma. O parte din nervozitatea lui de acum – poate cea mai mare parte – vine din sentimentul că direcția în care se îndreaptă este una lipsită de logică. Da, sigur, se duce acasă. Dar e ca și cum și-ar băga la loc piciorul în capcana din care de-abia a scăpat. E clar că nu se mai pot întoarce la bază. Nu mai există nicio bază acum, iar nemernicii care au distrus-o probabil că încă îi mai urmăresc. Cu toate acestea, Beacon nu reprezintă un refugiu pentru Gallagher. Din punctul lui de vedere, Beacon nu este decât o gură care se cascadează înaintea lui ca să-l înghită cu totul.

Încearcă să scape de starea asta depresivă. Încearcă să aibă atitudinea unui adevărat soldat. Vrea ca Helen Justineau să se simtă protejată în prezența lui.

Merg pe o stradă lungă, cu magazine pe ambele trotuare. Din păcate, aceste prăvălii au fost toate jefuite cu mult timp în urmă. Prea sunt în drum – ținte ușoare pentru oricine ar fi trecut pe aici. Probabil că multe dintre ele au fost prădate în primele zile ale Colapsului.

Așa că acum își îndreaptă atenția asupra caselor de pe străzile laterale, mai greu de spart. Înainte de toate trebuie să dai o tură ca să vezi dacă sunt ceva flămânzi pe acolo. Și atunci când

forțezi ușa trebuie să ai grijă să faci cât mai puțin zgomot, deoarece știi că sunetele puternice îi vor atrage imediat pe monștrii care s-ar putea afla prin preajmă. După ce intri în casă, trebuie să cercetezi toate camerele. Pentru că există posibilitatea ca în oricare dintre clădirile acelea să dai peste un întreg viespar de flămânzi – fie ei foști locatari sau oaspeți neinvitați.

Toată afacerea asta se desfășoară cumplit de încet și te calcă pe nervi.

Și te deprimă, pentru că a început să plouă tare. Cerul furios și cenușiu urinează pe tine.

Și, în ultimul rând, te plictisește în ultimul hal. Presupunând că poate ceva să fie înspăimântător și plictisitor în același timp. Lui Gallagher i se pare că toate casele sunt identice. Întunecate. Cu iz rânced și covoare din care țâșnește o zeamă vâscoasă atunci când calci pe ele. Cu perdele putrezite și flori negre de mucegai pe pereți. Cu milioane de boarfe înăuntru, care nu-ți sunt de niciun folos și te împiedici de ele. Ca și cum, înainte de Colaps, oamenii nu au avut nicio altă ocupație decât să-și umple locuința cu mobilă, bibelouri, cărți, jucării, tablouri și tot felul de alte prostii. Ca un vierme care își face gogoșa și speră să se transforme în fluture atunci când va ieși din ea. Unii oameni s-au transformat, sigur că da, numai că nu în ce și-ar fi dorit ei.

În majoritatea acestor case, Justineau și Gallagher zăbovesc doar cât să verifice bucătăria. Mai verifică și cămarile sau garajele, dacă există așa ceva. Nici vorbă să se apropie de frigidere și congelatoare, despre care sunt siguri că le-ar găsi pline cu o orgie de rahaturi clocite și împuțite. În situația actuală, numai conservele și alimentele ambalate reprezintă potul cel mare.

Dar nu găsesc așa ceva. Bucătăriile sunt goale.

Trec pe strada următoare. Cu aceleași rezultate. La capătul ei se află o magazie, cu ușa

verde-deschis. Aproape că trec pe lângă ea, fără să o observe. Dar magazia aceasta se află chiar lângă prăvălia devalizată din colț. Justineau se oprește.

– Te gândești la ce mă gândesc și eu? îl întreabă ea pe Gallagher.

Tânărul nu se gândea la nimic, dar acum își frământă creierii ca să fie în stare să scoată pe gură și altceva decât *ce*?

– S-ar putea ca magazia să fi aparținut magazinului, își dă el cu părerea.

– Chiar așa. Și am impresia că nu a intrat nimeni acolo. Haide să aruncăm o privire înăuntru, soldat.

Încearcă ușa magaziei. Încuiată, firește. Este făcută dintr-un metal ușor și subțire, care prezintă un avantaj (nu va fi greu de spart) și un dezavantaj (spargerea ușii va fi însoțită de al naibii de multe zgomote puternice).

Gallagher își introduce baioneta într-un colț al ușii și o apasă ca pe o pârghie. Metalul cedează cu un guițat puternic și strident. Când reușesc să o îndepărteze suficient de mult de cadru, apucă ușa de margine și o trag încet. Continuă să facă zgomotul acela care îți rașchetează creierii, dar n-au altă soluție.

Reușesc să îndoaie cam un metru din lungimea ușii. Se uită apoi în toate direcțiile, cu urechile ciulite și extrem de încordați. Nu se vede și nu se aude nimic din nicio parte a străzii.

Se apleacă și intră de-a bușilea. Gallagher aprinde lanterna și luminează interiorul magaziei.

Care este plină de cutii.

Majoritatea goale. În multe dintre cele pline nu sunt alimente, ci ziare și reviste, jucării, tot felul de hârtii. În celelalte... se poate spune că este mâncare, dar mai ales snacks-uri. Pungi cu chipsuri, alune, jumări. Batoane de ciocolată și biscuiți. Dropsuri, în tuburi cât un cartuș. Rulade în ambalaje individuale.

Și sticle. Sticle de tot felul. Limonadă și oranjadă și cola și suc de coacăze și de ghimbir. Însă nicio sticlă cu apă, dar, în rest, orice ți-ai putea imagina, atâta vreme cât imaginația ta se limitează la zaharină și dioxid de carbon.

– Crezi că mai sunt bune? șoptește Gallagher.

– Nu putem afla decât într-un singur fel, șoptește și Justineau.

Și organizează amândoi o degustare pe nevăzute: rup pungile și încep să ronțăie cu prudență ce se află înăuntru. Chipsurile miros urât, sunt sfărâmicioase și acre. Le scuipă repede din gură. Dar biscuiții încă mai sunt buni.

– Datorită grăsimilor hidrogenate, spune Justineau. Probabil ar rezista până la dispariția termică a universului ăstuia blestemat.

Alunele sunt cele mai bune. Lui Gallagher parcă nici nu-i vine să creadă cât de gustoase și sățioase sunt. Nu se poate abține și dă gata trei pungi.

Când ridică ochii, o vede pe Justineau zâmbind, dar este un zâmbet prietenos, nu unul ironic. Râde și el, încântat că au împărțășit acest festin ridicol și că, din cauza întunericii din magazie, femeia nu-l poate vedea că s-a îmbujorat.

Ia legătura cu dom' Sergent prin walkie-talkie și-i spune că au dat lovitura. Parks îi zice să încarce marfa și să se întoarcă, neuitând să-i felicite din toată inima.

Justineau și Gallagher umplu cele două ranițe și toate buzunarele pe care le au. În afară de asta, fiecare mai ia și câte două cutii în brațe. Zece minute mai târziu ies în strada la fel de pustie ca mai devreme.

Pornesc spre laboratorul mobil într-o dispoziție euforică. Au plecat la vânătoare și s-au descurcat foarte bine. Acum aduc mamutul în peșteră. Vor face un foc de tabără și vor chefui și vor spune povești în jurul lui.

Mă rog, poate nu chiar. Dar, dacă vor avea noroc, vor sta liniștiți în spatele ușii zăvorâte, vor lua o masă decentă și vor asculta Fleetwood Mac.

Doamna doctor Caldwell scoate din buzunare cele șase recipiente cu probe din țesutul cerebral al flămândului de la Casa Wainwright și le pune unul lângă altul în fața ei, pe o suprafață de lucru pe care a avut grijă să o dezinfecteze în prealabil. Blaturile din laborator sunt confecționate dintr-un înlocuitor sintetic al marmurei, un amestec de praf de marmură, bauxită și poliester. Nu este la fel de rece ca roca originală. Așa că senzația de alinare pe care o capătă atunci când își lipește de suprafața aceasta mâinile fierbinți, care îi zvâcnesc de durere, este de scurtă durată.

Pregătește lamele de microscop pentru fiecare probă. Nu are nevoie de ultramicrotom pentru asta, deoarece Rosie încă nu îi poate furniza curent electric și deoarece mostrele au fost prelevate din țeasta flămândului cu ajutorul unei lingurițe. Prin urmare nu au configurația lor naturală și nu ar ajuta la nimic dacă le-ar felia foarte fin.

Va avea mai târziu nevoie de ultramicrotom, însă nu în cazul acestor probe.

Deocamdată, întinde pe lamele cantități foarte mici de țesut cerebral, adaugă câte o singură picătură de agent de colorare și le acoperă cu multă grijă. Bandajele de la mâini îi stânenesc mișcărilor, așa că operațiunea durează mai mult decât în mod normal.

Șase probe de țesut. Cinci agenți de colorare disponibili: sulfat de ceriu, ninhidrină, D282,

bromocresol și *p*-anisaldehydă. Caldwell își pune speranțele în D282, o carbocianină lipofilă fluorescentă, cu eficacitate dovedită în reliefarea structurilor fine ale neuronilor. Dar nu are de gând să ignore ceilalți agenți, dacă tot îi sunt la îndemână. Oricare dintre ei ar putea să-i ofere informații extrem de valoroase.

Acum ar fi normal să pornească microscopul electronic, aflat în colțul laboratorului, ca odrasla din flori a unui picamer și a unuia dintre soldații din *Războiul Stelelor* – ceramică albă și curbe netede.

Dar o împiedică iar lipsa curentului electric. Până nu-i dă Sergentul Parks ceva de mâncare, microscopul nu are de gând să o ajute.

Până atunci, își îndreaptă atenția asupra sporangelui. Laboratorul mobil se laudă cu o mulțime de vase sterile, fiecare având pe o latură câte două orificii circulare. Orificiile acestea sunt prevăzute cu garnituri elastice. Prin ele pot fi introduse mănuși din cauciuc până la lungimea cotului și apoi pot fi etanșeizate cu ajutorul unui gel special și al unor reglaje mecanice.

După ce izolează sporangele într-unul dintre aceste vase, Caldwell se apucă să-l examineze. Încearcă să-l deschidă cu mănușile, dar nu reușește. Crusta este dură și elastică și foarte groasă. Nici cu bisturiul nu este mai ușor.

Într-un final reușește și vede înăuntrul sporangelui un fel de spumă fină și cenușie din spori, care se revarsă prin gaura din sporange. Curioasă, Caldwell înmoaie degetul în ea. Nu sesizează nicio rezistență. Cu toate că sunt atât de mulți și de înghesuiți, sporii par a nu cântări nimic.

Își dă seama că nu mai este singură în laborator. Sergentul Parks o urmărește în tăcere de ceva vreme. Ține arma – pistolul, nu pușca – în mână, cu un aer atât de degajat de parcă cel mai normal lucru din lume ar fi să intri înarmat într-un spațiu civilizat, așa cum este laboratorul.

Caldwell îl ignoră și continuă să taie cu atenție gogoașa cenușie ca să îi poată examina mai bine structura interioară.

– Vestea bună, spune ea, cu ochii pe conținutul vasului, este că integumentul sporangelui este extrem de elastic. Nu s-a spart niciunul dintre cei pe care i-am văzut și este imposibil să-i despici cu mâinile goale. Cred că au nevoie de un stimul din mediul exterior ca să germineze, iar până acum stimulul ăsta nu a apărut încă.

Parks nu spune nimic. Nici nu s-a mișcat din loc.

– Te-ai gândit vreodată la o carieră științifică, Sergent? îl întreabă Caldwell, tot cu spatele la el.

– Nu prea, răspunde Parks.

– Bravo! Ești prea prost pentru așa ceva.

Sergentul se apropie de ea.

– Crezi că îmi scapă ceva? o întreabă el.

Caldwell este conștientă de existența pistolului. Îl vede atunci când se uită în jos. Sergentul îl ține cu ambele mâini, gata de tragere.

– Da.

– Ce anume?

Caldwell lasă jos bisturiul și își scoate foarte încet mâinile din vasului steril, renunțând la mănuși. Apoi se întoarce și îl privește drept în ochi.

– Vezi că sunt palidă și că transpir. Vezi că am ochii roșii. Vezi că nu sunt în stare să merg repede.

– Da.

– Și mi-ai și pus diagnosticul.

– Nici nu e greu, doamnă doctor.

– O, dar te înșeli, domnule Sergent.

Caldwell își desface bandajul de la mână stângă și o arată bărbatului. Este puțin umflată și albă ca burta de pește. De la încheietură încep niște dungi roșii, care urcă pe braț. Otrava își croiește drum spre inima ei, fără să-i pese de capriciile topografiei locale.

– Septicemie, spune Caldwell. Stare septicemică severă. Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns aici a fost să iau o doză mare de amoxicilină, dar sunt convinsă că a fost prea târziu. Nu mă transform într-un flămând, domnule Sergent. Pur și simplu mor. Așa că te rog să mă lași să-mi văd de treabă.

Însă Parks mai rămâne câteva momente lângă ea. Caldwell înțelege de ce o face. Sergentul este un bărbat cu o înclinație deosebită pentru problemele cu soluții simple, unitare. A crezut că doamna doctor Caldwell este o asemenea problemă, dar acum realizează că s-a înșelat. Și îi este greu să facă față acestei schimbări de perspectivă.

Îl înțelege, dar nu are cum să-l ajute. Și nici nu-i prea pasă. Nu mai contează nimic în afară de cercetările ei, care, după o perioadă atât de îndelungată de stagnare, încep să arate promițător.

– Zici că nu-s periculoase cheștiile astea care seamănă cu fructele? o întreabă el.

Caldwell râde. Nu se poate abține.

– Absolut deloc, domnule Sergent, îl liniștește ea. Dacă nu cumva te sperie perspectiva unei exterminări la scară planetară.

Pe chipul lui, ca o carte deschisă, se citește mai întâi ușurarea, apoi confuzia și, în cele din urmă, neîncrederea.

– Poftim?

Lui Caldwell parcă îi pare rău că a spart bășica ignoranței lui.

– Ți-am spus deja că sporangele conține sporii agentului patogen care declanșează această boală a foamei. Dar mi se pare că nu ai priceput. În forma lui imatură, asexuată, *Ophiocordyceps* ne-a dat peste cap întreaga civilizație într-o perioadă doar de trei ani. Singurul motiv pentru care nu a ajuns în starea de a putea declanșa o pandemie globală, singurul motiv pentru care mai există oameni necontaminați este acela că organismele

imature se pot dispersa – în mod neotenic – doar în biofluide.

– Doamnă doctor, o întrerupe Sergentul, evident îndurerat, dacă ai de gând să-mi vorbești ca o afurisită de enciclopedie...

– Adică în sânge și salivă, domnule Sergent. Trăiește în sânge și salivă. Nu-i place să se aventureze în aer liber și nici nu-i merge bine acolo. Însă în formă adultă...

Și Caldwell face un semn spre globul inofensiv de pe fundul vasului.

– Cum să-ți spun să mă înțelegi? În formă adultă, nu va lua prizonieri. La o evaluare aproximativă, îți pot confirma că fiecare sporangie conține de la unul la zece milioane de spori. Care se vor răspândi în aer și, fiind extrem de ușori, vor putea ajunge până la zeci sau sute de kilometri de locul lor de origine. Dacă vor ajunge să plutească în straturile superioare ale atmosferei, așa cum o vor face unii dintre ei, vor putea traversa continentele. Și vor fi suficient de rezistenți ca să poată supraviețui săptămâni, luni, poate chiar ani. Îi inhalezi și te pomești contaminat. Pe flămânzi îi vezi când se apropie de tine, dar ce poți să faci împotriva unui organism aflat la mai puțin de un milimetru distanță? Cum să-l observi? Cum să te ferești de el? Eu estimez că omenirea va da definitiv faliment într-o lună de la deschiderea doar a unuia dintre săculeții aceștia.

– Dar... ai zis că nu se vor deschide, spune îngrozit Parks.

– Am spus că nu se vor deschide singuri. Specia asta nu este una normală, ci o formă mutantă, iar dezvoltarea ei este aleatorie. Însă, mai devreme sau mai târziu, va avea loc evenimentul declanșator – oricare ar fi acela. Este doar o chestiune de timp, iar certitudinea că așa ceva se va întâmpla crește treptat către sută la sută.

Se pare că Parks nu mai are ce să comenteze. Așa că se retrage și o lasă să-și vadă de treabă. Cu

toate că prezența lui nu a stânjenit-o prea mult,
Caldwell este bucuroasă că a rămas singură.

Lui Helen Justineau expediția de aprovizionare i-a făcut mai multă plăcere decât și-a închipuit. Și a descoperit că tovărășia lui Kieran Gallagher este surprinzător de acceptabilă.

Însă, când ajung înapoi la Rosie doar cu zece minute înainte de lăsarea întinericului și află că Melanie încă nu s-a întors, îngrijorarea o doboară ca o greutate de zece tone dintr-o scenetă veche *à la* Monty Python ²². Unde mama dracului s-a dus? Cât de greu îi este să găsească ceva de mâncare?

Justineau își aduce aminte de vulpea din Stevenage. Nu a văzut cum a prins-o Melanie, dar a văzut-o cum mergea cu ea în brațe și cum își schimba greutatea de pe un picior pe celălalt ca să nu se dezechilibreze din cauza zvârcolirilor sărmanului animal. Dacă a putut să prindă o vulpe, atunci un șobolan sau un câine sau o pisică sau o pasăre n-ar trebui să-i pună nicio problemă.

Nu se poate ști peste ce a dat Melanie afară. Justineau își spune că ar fi trebuit să încerce să o găsească în loc să-i țină companie lui Rambo ăsta mic.

O cuprind instantaneu remușcările în fața acestei răbufniri de dispreț instinctiv. Singurele defecte ale lui Gallagher sunt tinerețea, lipsa de experiență și admirația nemărginită pentru Sergentul Parks.

Care, de-abia acum își dă seama Justineau, este mai taciturn și mai retras în sine decât în mod

obișnuit. A aruncat o privire fugară la alimentele aduse, i-a felicitat cu un semn din cap și un mormăit scurt și s-a întors în sala motoarelor.

Se duce după el și îl întreabă:

– Ce facem dacă Melanie nu se întoarce?

Sergentul are capul vârat în maștele generatorului pe care a început să-l demonteze. Îi răspunde înăbușit:

– Tu ce crezi?

– Cred că am să mă duc s-o caut, spune Justineau.

Pe Parks nu-l impresionează vorbele astea, ci motivul pentru care le-a spus femeia. Sigur că nu se gândește serios să iasă pe întuneric. N-ar avea niciun rost. Nu ar putea să folosească lanterna fără să-și anunțe prezența oricui ar fi pe străzile alea. Iar fără lanternă ar fi ca și oarbă. Flămânzii ar fi atrași de lumina mișcătoare sau de mirosul ei sau de căldura emanată de trupul ei și totul s-ar sfârși în mai puțin de un minut.

Dar Justineau nici nu-l ascultă când îi înșiră toate aceste contraargumente, în termeni ceva mai duri și mai categorici. Îl așteaptă să termine și apoi repetă:

– Și atunci ce facem?

– Nu avem ce să facem, spune Parks. Fata e mult mai în siguranță afară decât am fi oricare dintre noi. Și e un copil isteț. Când o să-și dea seama că vine noaptea, o să se ascundă undeva și o să aștepte să se facă dimineață.

– Și dacă n-o să mai știe să se întoarcă? Dacă se rătăcește pe întuneric sau pur și simplu uită pe unde a venit? Nu avem nici cea mai vagă idee cât de departe s-a dus și probabil că pentru ea toate străzile astea seamănă între ele. Chiar și pe lumină s-ar putea să nu mai poată să ne găsească.

Parks o privește cu asprime.

– N-am nici cea mai mică intenție să trag o rachetă de semnalizare, spune el. Dacă la asta te gândești, îți propun s-o lași baltă.

– Ce am avea de pierdut? insistă Justineau. Suntem într-un *tanc*, Parks, într-un blestemat de tanc. Nu ne poate atinge nimeni.

Sergentul aruncă cât colo manualul de instrucțiuni pe care îl tot învățase în mâini și apucă o cheie fixă. O clipă Justineau are impresia că o s-o lovească cu ea. Dar, cu mare surprindere, își dă seama că el este la fel de agitat ca și ea.

– Nu-i nevoie să ne atingă, îi explică Parks încruntat. E suficient să se instaleze în ușa noastră și să rămână aici o zi sau două. Nu am putea face față unui asediu din locul ăsta, Helen. Cu atât mai puțin cu cât ne hrănim doar cu alune sărate și prăjiturile.

Justineau știe că are dreptate în privința asta. Dar nu contează, pentru că a reușit să sustragă pistolul de semnalizare dintre obiectele scoase de Parks din raniță atunci când i-a dat-o. L-a vârat la spate, în betelia jeansilor; și aproape nici nu se vede. Totul va fi în regulă atâta vreme cât va evita să stea în lumină.

Dar pe Parks îl frământă cu totul altceva. Iar faptul că nu-și dă seama despre ce e vorba o tulbură și mai tare.

– Ce-ai pățit? îl întreabă ea. S-a întâmplat ceva cât am lipsit noi?

– Nu s-a întâmplat nimic, spune Parks repede – prea repede. Dar nu mai avem blocant și nici vreo altă substanță cu care să-l putem înlocui. De acum înainte, de câte ori vom ieși de aici vom lăsa o dâră de miros care-i va aduce pe flămânzi chiar la ușa noastră. Iar dacă fetița se va întoarce, atunci lesa și botnița nu vor mai fi suficiente ca să o putem controla. O să ne miroasă în permanență. Și cum crezi tu că se va simți?

Întrebarea asta sarcastică se insinuează în mintea lui Justineau, care rămâne fără cuvinte. Își amintește cât de înnebunită după mâncare a fost Malenie la cazarmă. Și-o imaginează cum își

pierde din nou controlul. De data aceasta înăuntrul lui Rosie.

Dar atunci, cum să o lase înăuntru ca să-i poată pune botnița și cătușele?

Cunoscându-l deja destul de bine pe Parks și știind cât de meticulos și atent la detalii este, se întreabă la câte dintre aceste aspecte s-a gândit el în prealabil.

– De asta nu ai avut nimic împotriva când a vrut să plece? Te-ai gândit că-i dai drumul în natură, așa cum faci cu un animal sălbatic de la grădina zoologică?

– Ți-am spus deja la ce m-am gândit, spune Parks. Nu obișnuiesc să mint.

– Dar afară *nu* este habitatul ei natural, pentru numele lui Dumnezeu! continuă Justineau, simțindu-și gura amară. Habar n-are de lumea de afară. S-ar putea să-și găsească hrană, dar asta nu-i același lucru cu supraviețuirea, Parks. O să trăiască împreună cu animalele. O să trăiască la fel ca un animal. Și o să se transforme într-un animal. Iar fetița pe care o cunoaștem noi o să moară. Din ea n-o să mai rămână decât un flămând, la fel ca toți ceilalți.

– I-am dat drumul ca să-și găsească de mâncare, spune Parks. Nu m-am gândit mai departe.

– Ba te-ai gândit, că doar nu ești tâmpit.

Justineau s-a tot apropiat de el, făcându-l să se dea înapoi, atât cât poate în spațiul acela strâmt. În raza oblică a lanternei, nu i se mai vede decât linia aspră a gurii.

– Caroline își poate permite luxul de a nu se gândi. Tu nu poți.

– Credeam că doamna doctor e un geniu, mormăie Parks, cu indiferență neconvingătoare.

– Tot aia. Nu vede decât ce e pe fundul eprubetelor. Nu face pe nebuna atunci când o numește pe Melanie „subiectul numărul unu al experimentului“. Asta crede ea că este. Dar tu ai

mai multă minte. Dacă iei un pui de pisică de lângă mama lui și după aia îl duci înapoi și pisica îi sfâșie beregata, pentru că puiul și-a pierdut mirosul, atunci îți dai seama că tu ești de vină. Dacă prinzi o pasăre și o înveți să vorbească și după aia fuge și moare de foame pentru că nu știe cum să-și facă rost de hrană, vei fi convins că este vina ta. Or, Malanie nu-i pisică, nu? Și nici pasăre. Poate că ar fi devenit un fel de animal dacă ai fi lăsat-o acolo unde ai găsit-o. Ar fi fost doar o sălbăticiune care acționează pe baza instinctelor. Dar ai aruncat plasa peste ea și ai capturat-o și ai adus-o acasă. Iar acum îți aparține. Pentru că ai intervenit în cursul firesc al lucrurilor. Iar acum este responsabilitatea ta.

Parks nu mai spune nimic. Foarte încet, Justineau duce mâna la spate, scoate pistolul de semnalizare și îl arată Sergentului.

Apoi se întoarce și se îndreaptă spre ușa de la sala motoarelor.

– Helen! o strigă Parks.

Ea traversează posturile de luptă, îndreptându-se către ușa exterioară. Aceasta este încuiată, dar nu o păzește nimeni. Caldwell se află în laborator, iar Gallagher este în cabină, unde se uită peste CD-urile vechi cu același entuziasm pe care l-ar avea în fața unor reviste porno.

– Helen!

Decuplează încuietoarea. O face acum pentru prima dată, dar nu îi este greu să își dea seama cum funcționează mecanismul. Se uită în urmă, la Parks, care și-a scos pistolul și l-a îndreptat spre ea. O singură secundă. Pentru că lasă mâna jos și scoate un oftat profund, ca un halterofil care a scăpat de greutatea din mâini.

Justineau deschide ușa și iese. Ridică deasupra capului pistolul de semnalizare și apasă pe trăgaci.

Se aude un bubuit ca de artificii în zi de sărbătoare, dar mult mai lung. Racheta şuieră și

suspină, înălțându-se în bezna deplină de afară.

Dar nu se face lumină. Nu se vede nimic. În definitiv, pistolul este destul de vechi, ca mai toate sculele din trusa lui Parks. E un rateu.

Și atunci parcă Dumnezeu Însuși aprinde lumina pe cer. O lumină roșie. Din câte știe Justineau despre Dumnezeu, aceasta este culoarea lui preferată.

Totul din jur se face la fel de clar ca ziua, deși numai lumină de zi nu este. Aceasta este lumina dintr-un abator sau dintr-un film de groază. Și probabil că a pătruns și în Rosie, chiar dacă fuseseră trase obloanele peste gemulețele armate, pentru că acum Gallagher a apărut în pragul ușii, lângă Parks, iar Caldwell a catadicsit să iasă și ea din laborator și stă în spatele lor, căscând ochii la noaptea aceea purpurie.

– Ai face bine să treci înăuntru, îi spune Parks lui Justineau pe un ton resemnat. Nu doar fetița va vedea lumina asta.

Melanie nu s-a rătăcit, dar se bucură nespuse de mult la vederea rachetei de semnalizare.

Fetița stă cocoțată pe acoperișul unei case, cam la opt sute de metri depărtare de Rosie. Stă aici de câteva ore, în ploaia neîntreruptă care a udat-o până la piele. Încearcă să înțeleagă o scenă văzută pe la sfârșitul după-amiezii, după ce mâncase pe săturate. De atunci o revede iar și iar cu ochii minții.

După o oră și jumătate de căutări prin alei ude și grădini mustind de apă, a reușit să prindă și a mâncat o pisică vagaboandă. Și nu i-a plăcut deloc. Nu pisica în sine, ci urmărirea ei, prinderea și mâncatul. O împingea foamea de la spate și o împingea tare, spunându-i exact ce trebuie să facă. Și atunci când a sfâșiat cu dinții burta pisicii și a înghițit cu lăcomie măruntaiele revărsate, o parte din ea s-a simțit pe deplin satisfăcută, pe deplin împăcată cu lumea. Dar mai era și o altă parte a ei care se ținea la distanță de barbaria aceea îngrozitoare, de murdăria aceea cumplită. Partea aceasta a ei încă mai vedea cum pisica se zbătuse atunci când ea îi sfărâmasese coastele fragile ca să ajungă la inimă. Încă îi mai auzea miorlăitul jalnic și o vedea cum încearcă în zadar să o zgârie, pentru că rănilor pe care i le făcuse pe brațe nici măcar nu sângerau. Încă mai simțea duhoarea amară de excremente din momentul când i-a spintecat, din greșeală, mațele și încă se mai vedea

cum i le aruncase în lături, ca pe niște serpentine de hârtie la o petrecere, ca să ajungă mai repede la carnea moale de dedesubt.

A mâncat-o pe toată.

Iar în acest timp a încercat să evite tot felul de gânduri irelevante pentru momentul acela. Pisicuța din poza de pe peretele celulei ei, care își bea laptele cu un aer concentrat. Proverbul care spunea că toate pisicile sunt negre noaptea, pe care ea nu l-a înțeles, iar domnișoara Justineau nu a știut să i-l explice. Poezioara dintr-o carte.

*Miaunica-i o pisică
Mică, mică, mititică,
Cu mustățile de nea
Și botic de catifea.*

Nu i-a plăcut prea mult pisicuța-Miaunica. Pisicuța-Miaunica nu a avut un gust atât de bun ca bărbații aceia doi pe care i-a mâncat ea în cazarmă. Dar știa că pisicuța-Miaunica o va ajuta să supraviețuiască și spera să îi potolească foamea un timp, ca să nu mai fie la cheremul ei.

După aceea, a hoinărit aiurea pe străzi, simțindu-se nefericită și agitată, incapabilă să stea locului. Se tot întorcea într-un loc de unde o putea vedea pe Rosalind Franklin, doar ca să se asigure că încă mai era acolo. Iar apoi o apuca pe o stradă sau alta și mai rătăcea încă vreo oră. Deocamdată nu voia să se ducă înapoi. Simțea că va avea nevoie să mai mănânce ceva înainte de a reveni lângă oameni.

De fiecare dată mergea puțin mai departe și fără prea multă tragere de inimă. Își testa limitele foamei, analizând senzația pe care i-o provoca și caracterul ei presant. Cam în același fel verificase și Sergentul Parks încăperile din Casa Wainwright, cu pușca în mâini și ochii fugindu-i în toate colțurile. Și acesta era un teritoriu inamic și ea trebuia să îl cunoască.

Într-unul dintre drumurile acestea a ajuns în fața unei clădiri mari și albe, cu o mulțime de

ferestre. Cele de la parter erau de-a dreptul enorme și toate fuseseră sparte. Ferestrele de mai sus erau încă în ramele lor. Chiar deasupra intrării scria mare CENTRUL ARTELOR. Ușa fusese din sticlă, așa că acum nu mai exista. În locul ei rămăsese doar rama goală, cu câteva cioburi înfipite în ea.

Dinăuntru se auzeau zgomote – în rafale scurte și stridente, ca schelălăielile unui animal rănit.

Un animal rănit i-ar prinde foarte bine acum, și-a spus Melanie.

Și a intrat. S-a pomenit într-o încăpere cu tavanul foarte înalt și cu două scări la capătul ei. Acestea erau confecționate din metal și aveau bucăți de cauciuc pe care să-ți sprijini mâinile. La piciorul lor era un alt anunț. Melanie a reușit să-l citească, deși lumina începuse să scadă. Zicea: COPIII TREBUIE DUȘI ÎN BRAȚE PE SCARA RULANTĂ.

Melanie a urcat treptele încremenite, care au scos gemete metalice sub pașii ei și au început să tremure de parcă ar fi fost pe punctul de a se dărâma. A vrut să se întoarcă, dar acum țipetele și scâncetele se auzeau mai tare și fetița murea de curiozitate să afle ce fel de creatură le scotea.

În vârful scării era o sală mare, cu afișe pe pereți și multe scaune și măsuțe. I-a fost imposibil să priceapă ce anume reprezentau afișele acelea, pentru că în ele erau cuvinte și poze aparent fără legătură între ele. Pe unul scria *Folk neconvențional – turneul de toamnă* și în el era un bărbat care cânta la o chitară. Dar după aia erau alte poze, în care același bărbat în aceeași poziție ca în prima, cânta la multe alte lucruri – la un câine, la un scaun, la un copac, la un alt bărbat și tot așa. Pe câteva mese se aflau farfurii, cești și pahare; dar ceștile și paharele erau goale, iar pe farfurii nu se mai vedeau decât niște urme vagi de

mâncare putrezită de mult timp, de atât de mult timp încât dispăruse și putregaiul.

Nimic nu părea nefiresc aici. La drept vorbind, nicio viețuitoare nu se vedea pe-acolo. Melanie a auzit o mișcare rapidă și a auzit și scâncetele, însă sala aceea era atât de mare și plină de ecou că nu-și putea da seama din ce direcție veneau.

Așa că s-a uitat bine în jur. Peste tot numai scări și uși. A luat-o pe altă scară, aleasă pur și simplu la întâmplare, apoi a străbătut un coridor lung și a trecut prin două uși batante care s-au deschis atunci când le-a atins.

Și s-a oprit brusc, exact așa cum te-ai opri dacă ți-ai da seama că ai ajuns pe marginea unei faleze.

Locul în care a ajuns acum era mult, mult mai mare decât sala de dedesubt, care și aceea i se păruse foarte mare. Era întuneric beznă acolo, dar i-a ghicit dimensiunile după modificarea ecourilor și după cum simțea atingerile aerului pe obraji ei. Nici măcar n-a fost nevoie să se gândească la toate astea. Pur și simplu știa că încăperea aceea era nemărginită.

Iar sunetele veneau de undeva de dedesubt; prin urmare nemărginirea aceea avea trei dimensiuni, nu două..

Melanie și-a întins mâinile, la nivelul pieptului și a înaintat încet, cu pași foarte mici, care au adus-o repede la marginea unei platforme. A simțit sub degete metalul rece al unei balustrade.

A stat acolo fără să facă vreun zgomot, ascultând plânsetele, zgomotul pașilor și celelalte pocnete și bufnituri intermitente.

Și apoi un râset. Un tril ascuțit și încântat.

Surprinsă, Melanie a încremenit instantaneu. Își dădea seama că tremură. Râsetul acela ar fi putut fi al lui Anne sau Zoe sau al oricui altcuiva dintre prietenele ei de la școală. Era hohotul de râs al unei fete sau, poate, al unui băiețel.

I-a venit să scoată un strigăt de uimire. Dar s-a stăpânit. Râsetul acela era drăguț și i se părea normal ca și persoana care îl scosese să fie drăguță. Dar nici vorbă ca toate zgomotele alea să fie făcute de o singură persoană. Parcă erau mai mulți oameni care fugeau de colo până colo. Poate jucând un joc pe întuneric.

A stat și a așteptat multă vreme și ceva straniu s-a întâmplat. A început să vadă.

Dar nu pentru că ar fi apărut vreo lumină de pe undeva, ci pentru că ochii ei hotărâseră să-i furnizeze mai multe informații. Învățase mai demult la o lecție despre ceva care se chema acomodarea ochiului la întuneric. Celulele fotosensibile, adică bastonașele și conurile (dar mai ales bastonașele), își modifică starea inițială și reușesc să observe detalii în ceea ce până atunci fusese doar o beznă totală. Însă procesul acesta are anumite limite funcționale, iar imaginea obținută este una în alb și negru deoarece bastonașele nu se pricep la gradarea culorilor.

Însă ce se întâmpla acum era cu totul altceva. Ca și cum în sala aia răsărise un soare invizibil, iar Melanie vedea la lumina lui la fel de bine cum ar fi văzut în timpul zilei. Sau ca și cum spațiul din fața ei se transformase în doar câteva minute din ocean negru în uscat mai deschis la culoare. S-a întrebat dacă doar flămânzii erau în stare de așa ceva.

Se afla într-o sală de spectacole. Evident că nu mai văzuse niciodată una, dar știa că nu avea cum să fie altceva. Acolo erau multe rânduri de scaune, toate întoarse în aceeași direcție: spre o platformă largă, acoperită cu lemn. O scenă. Alte scaune erau la balconul de deasupra, acolo unde era și Melanie.

Avusese dreptate când își imaginase că erau mai multe persoane acolo. Pentru că, da, erau cel puțin douăsprezece.

Dar nu se jucau niciun joc, ci făceau ceva cu totul diferit.

Melanie le-a urmărit în tăcere mult timp – poate la fel de mult cât trecuse de când le auzise prima oară. Sau poate puțin mai mult. A stat încremenită, cu ochii mari și cu mâinile încheștate pe balustrada balconului, de parcă i-ar fi fost teamă să nu cadă de acolo.

A stat și s-a uitat până când s-au stins zgomotele și au încetat mișcările. După aceea s-a furișat afară prin ușile batante și pe scări spre ieșire.

A ajuns pe stradă – unde ploua și mai tare –, a făcut câțiva pași șovăielnici și s-a oprit apoi lângă un zid, din al cărui graffiti străvechi nu mai rămăseseră decât niște urme negre și cenușii.

Pățise ceva la față. Îi ardeau ochii și îi venea în permanență să icnească. Aceeași senzație ca atunci când ești în sala de dușuri și tragi, din greșeală, aer în piept chiar atunci când se pornește spray-ul chimic din tavan.

Numai că aici nu era niciun duș cu chimicale. Melanie plângea.

Partea aceea detașată a minții ei (care o urmărise când mâncase pisica) a observat atent și această scenă și s-a lamentat puțin că – din cauza ploii – era imposibil de stabilit dacă plânsul ei implica și lacrimi reale sau nu.

După o cină care nu a bucurat pe nimeni, în ciuda conținutului de sare și zahăr periculos de ridicat, noaptea se târăște mai departe aidoma unei bătrâne strâmbate de dureri artritice și care nu știe încotro se îndreaptă.

În cabină, Justineau stă răsucită pe scaun ca să se poată uita afară pe unul dintre geamurile înguste. Aude în spatele ei sforăitul neregulat al lui Gallagher, care a ales unul dintre paturile de sus și și-a înjghebat un culcuș din mai multe pături. Așa cum doarme acolo sus, baricadat în spatele unui bastion de vise, bumbac și poliester, tânărul soldat este complet invizibil.

De fapt, el este singurul care doarme. Parks încă mai dezasamblează generatorul și nu dă seamă că ar vrea să se oprească. Zgomotele intermitente care se aud din sala motoarelor îi spun lui Justineau că Sergentul face progrese. Înjurăturile intermitente o anunță despre nereușitele lui de moment.

Între ei se află laboratorul, unde Caldwell lucrează în liniște. Așază lamelă după lamelă sub un microscop Zeiss LSM 510, cu baterie încorporată (microscopul electronic cu scanare încă mai așteaptă atingerea vieții de la generatorul lui Rosie). Și apoi face însemnări într-o agendă legată în piele pentru fiecare probă în parte, după care le pune în compartimentele numerotate cu grijă ale unei cutii din plastic.

Răsăritul soarelui o găsește pe Justineau într-o stare de uimire mută. I se pare foarte posibil ca impasul acesta existențial să se prelungească la nesfârșit.

Prin lumina roșie a zorilor vede o siluetă micuță ieșind de pe o stradă laterală și apropiindu-se de ușa lui Rosie.

Justineau scoate un strigăt involuntar și se repede să o deschidă. Parks ajunge înaintea ei și îi blochează drumul. Se aude un sunet slab și înfundat: degete care ciocănesc politicos în blindajul vehiculului.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, îi spune Parks.

Are cearcăne adânci și negre și dâre de ulei pe frunte și obraji. Ca și cum ar fi ucis pe cineva cu tuș în loc de sânge. Umerii căzuți îi dau un aer epuizat, înfrânt.

– Ce înseamnă să te „ocupi“? vrea să știe Justineau.

– Doar că voi vorbi eu primul cu ea.

– Cu arma în mână?

– Nu, mârâie el iritat deja. Cu astea.

Și îi arată mâna stângă în care ține botnița și cătușele.

Justineau ezită o secundă.

– Și eu știu cum se pun cătușele, spune ea. De ce să nu mă duc eu afară?

Parks își șterge fruntea murdară cu mâneca și mai murdară.

– Iisuse Hristoase, mormăie el ca pentru sine. Pentru că asta mi-a cerut înainte să plece, Helen. Ție nu vrea să-ți facă rău, nu mie. Sunt aproape sigur că totul este în regulă, pentru că a bătut la ușă, nu a zgâriat-o și nici nu s-a dat cu capul de ea. Însă, indiferent în ce dispoziție ar fi, tu ai fi ultima persoană pe care ar vrea să o vadă în pragul ușii. Mai ales dacă e mânjită la gură și pe haine cu sângele vietăților pe care le-a mâncat. Ești capabilă să înțelegi asta? După ce se va spăla și îi voi pune

cătușele, atunci da, vei putea sta de vorbă cu ea. Bine.

Justineau simte că i s-a uscat gâtul. Adevărul este că îi e teamă. Mai cu seamă de transformarea pe care se poate să o fi suferit Melanie în ultimele douăsprezece ore. Îi este teamă că s-ar putea să vadă ceva nou și străin în ochii fetei. Și tocmai din acest motiv nu vrea să amâne momentul. Și nu vrea ca Parks să vadă primul posibila transformare.

Dar la fel de bine înțelege și că, indiferent dacă îi convine sau nu, nu se poate opune dorinței lui Melanie. Așa că trebuie să facă un pas înapoi și să se ducă în spatele peretelui despărțitor atunci când Parks deschide ușa.

Aude zgomotul făcut de zăvor și suspinul balamalelor acționate hidraulic.

Și atunci fuge. Traversează postul de luptă și ajunge în laborator. Doamna doctor Caldwell ridică ochii spre ea. La început privirea ei este indiferentă, apoi realizează semnificația agitației lui Justineau.

– S-a întors Melanie, spune doctorița, ridicându-se în picioare. Bravo! Mă speriasem că nu...

– Taci din gură, Caroline, o întrerupe cu sălbăticie Justineau. Nu glumesc. Închide gura acum și fă bine să n-o mai deschizi.

Caldwell continuă să se holbeze la ea. Ar vrea să se ducă spre spatele vehiculului, dar Justineau stă în drumul ei, așa că rămâne pe loc. Altminteri, ar ieși la iveală toată agresivitatea care s-a adunat în ea.

– Stai jos! îi ordonă Justineau. N-ai s-o vezi. N-ai să vorbești cu ea.

– Ba da, se aude vocea lui Parks din spatele ei.

Se întoarce și îl vede în prag. Melanie este în urma lui. Nu i-a pus deocamdată cătușele, dar fetea își pusese singură botnița. Este udă, părul îi stă lipit de cap, tricoul îi atârna pe trupul

descărnat. Nu mai plouă acum, ceea ce înseamnă că Melanie a stat sub cerul liber toată noaptea.

– Vrea să vorbească cu noi toți, anunță Parks. Și cred că trebuie să o ascultăm. Spune-le și lor ce mi-ai spus mie, fetițo.

Melanie se uită la cele două femei. Privirea micuței este aprigă, maturizată peste noapte.

– Nu suntem singuri aici, spune ea. Mai este cineva.

Intră toți în cabină și se așază care pe unde. Chiar dacă echipa lui Rosie ar fi trebuit să numere doisprezece membri, locul pare mult prea strâmt. Fiecare este conștient de apropierea celuilalt și niciunul nu pare satisfăcut de situație.

Justineau stă pe marginea unui pat de jos. Caldwell s-a așezat pe cel de vizavi. Gallagher stă pe jos, cu picioarele încrucișate. Iar Parks se sprijină de canatul ușii.

Melanie s-a oprit în capătul cabinei înguste și le vorbește de acolo. Justineau i-a șters părul cu un prosop, i-a pus la uscat geaca, tricoul și jeanșii și a înfășurat-o într-un prosop pe post de halat de baie provizoriu. Fetița ține brațele în interiorul prosopului, pentru că Sergentul i le-a prins la spate cu cătușele. A fost ideea ei. S-a întors cu spatele la el, și-a unit mâinile și a așteptat cuminte până când Sergentul i-a pus cătușele.

Pe chipul ei se citește o încordare extraordinară. La fel și în atitudine. E limpede pentru oricine că face eforturi să se stăpânească, dar nu nebunia foamei încearcă ea să și-o controleze, ci un fel de spaimă ca a omului care a fost jefuit în plină stradă sau care tocmai a fost martor la o crimă. Justineau a mai văzut-o speriată pe Melanie, dar niciodată ca acum. Și se străduiește câteva clipe să identifice sursa acestei emoții.

Și reușește. Este nesiguranța.

Pentru prima dată Justineau încearcă să-și imagineze cum ar fi putut fi Melanie, ce ar fi putut ea să devină dacă ar fi trăit înainte de Colaps. Dacă nu ar fi fost mușcată și infectată. Pentru că, mai presus de orice altceva, Melanie este un copil care niciodată nu a părut dezorientată, cu excepția momentului când a simțit miros de sânge și s-a transformat, câteva clipe, într-un animal. Și uită-te acum la ea, cât de pragmatic și cu câtă lipsă de scrupule reușește să facă față acestei situații.

Însă Justineau nu poate urmări această idee decât un moment. Pentru că Melanie începe să vorbească, reclamând întreaga lor atenție.

– Ar fi trebuit să mă întorc mai repede, le spune ea tuturor. Dar mi-a fost frică, așa că la început m-am ascuns undeva.

– N-au nevoie de toate amănuntele, copile, intervine Parks în tăcerea lăsată după primele ei cuvinte. Dă-i bătaie și ajungi la partea esențială.

Dar Melanie o ia cu începutul și povestește tot, de parcă doar așa poate. În propoziții simple și clare, relatează vizita ei în sala de spectacole de cu o seară în urmă. Singurul semn al tulburării ei este faptul că își lasă greutatea de pe un picior pe celălalt.

În cele din urmă, ajunge la momentul când s-a uitat în jos de la balcon, cu privirea adaptată la întuneric și a văzut ce se afla acolo.

– Erau niște bărbați ca ăia pe care i-am văzut la cazarmă, spune ea. Cu ceva negru și lucios pe tot corpul și cu părul țepos. De fapt, eu cred că erau tot ăia de la cazarmă.

Justineau simte că i se suie fierea în gât. Probabil că vestea despre junkeri este cea mai proastă pe care ar putea s-o primească în momentele astea.

– Erau mulți, foarte mulți. Și se luptau între ei cu niște bețe și cuțite. Dar nu se luptau de adevăratelea. Doar se prefăceau. Și aveau și arme – ca ale voastre. Erau puse pe niște rafturi mari

bătute în perete. Dar nu le foloseau. Nu foloseau decât bețele și cuțitele. Mai întâi cuțitele și după aia bețele și după aia iarăși cuțitele. Bărbatul care conducea bătaia le zicea când să folosească bețele și când să le schimbe cu cuțitele. Și l-a întrebat unul când se pot opri și el a zis că atunci când vă spun eu.

Melanie aruncă o privire spre Caroline Caldwell. Pe chip nu i se citește nimic.

– Ți-ai dat seama cam cât de mulți erau? o întreabă Parks.

– Am încercat să-i număr, domnule Sergeant Parks. Și am ajuns până la cincizeci și cinci. Dar s-ar putea să fi fost și alții sub balconul unde eram eu. Nu puteam să văd partea aia a sălii și nu am vrut să fac nicio mișcare ca nu cumva să mă audă. Cred că e posibil să fi fost mai mulți.

– Iisuse! exclamă Gallagher, cu vocea răgușită de disperare. Știam eu. Știam eu că n-o să se oprească!

– De unde ai dedus, întreabă Caldwell, că era vorba despre același grup care ne-a atacat baza?

– I-am recunoscut pe unii dintre ei, răspunde Melanie fără ezitare. Nu fețele, ci hainele de pe ei. Unii aveau niște petice cu bucăți de metal pe ele, așezate într-un fel de model. Și am ținut minte modelele alea. Și unul dintre ei avea două cuvinte scrise pe mână. *Fără îndurare*.

– Un tatuaj, traduce Parks.

– Așa cred, spune Melanie, privind-o din nou pe Caldwell. Și, pe când mă uitam eu așa la ei, au mai apărut alți trei bărbați. Au spus ceva despre o urmă și ziceau că au pierdut-o. Și atunci șeful s-a infuriat pe ei și i-a trimis înapoi. Le-a zis că, dacă nu aduc prizonieri, o să-i lase pe ceilalți să practice pe ei lupta cu bețele și cuțitele.

Acesta pare a fi sfârșitul poveștii, dar Melanie așteaptă încordată să i se pună întrebări.

– Dumnezeu! atotputernic! geme Gallagher.

Își îngroapă capul în mâini și rămâne așa.

Justineau se întoarce către Parks.

– Ce facem? îl întreabă ea.

Fie că-i place sau nu, Sergentul este cel care va elabora strategia lor. Este singurul care ar putea să-i scoată de acolo, mai ales acum, când au terminat blocantul și la doi pași de ei se află o armată de nebuni setoși de sânge. Justineau a auzit ce se întâmplă cu oamenii pe care junkerii îi capturează vii. Poate că poveștile alea nu erau în totalitate reale, dar și o fărâmbă de adevăr să fi fost în ele, tot îți doreai să mori înainte de a apuca să te prindă.

– Ce facem? repetă Gallagher, ridicându-se de jos și uitându-se la ea ca la o nebună. Plecăm de aici. Fugim unde vedem cu ochii. Acum.

– Nu fugim nicăieri deocamdată, spune Parks fără grabă.

Și continuă după ce toți ochii s-au întors la el:

– Eu zic că-i mai bine să mergem pe roți decât să alergăm pe picioarele noastre. Cred că într-o oră o să termin cu generatorul – și, din punctul meu de vedere, rabla asta rămâne cea mai bună șansă a noastră. Prin urmare, nu o să ne luăm tălpășița de aici. Vom sta închiși până vom fi complet pregătiți.

– Ăsta-i un comportament anormal, comentează Caldwell.

Parks îi aruncă o privire șireată.

– Din partea junkerilor? Da, ai dreptate.

– Erau în convoi când i-am văzut ultima oară.

Au luat mașinile din cazarma noastră ca să se poată deplasa cât mai repede. Este lipsită de sens trecerea la o bază fixă – un post de comandă sau ce-o fi fost ăla. Un grup de asemenea dimensiuni nu se poate mulțumi doar cu hrana pe care o găsește prin jur. Dacă o mai găsește. Noi suntem doar patru și abia am găsit ce să punem în gură.

Justineau profită de prilej să-și manifeste surprinderea.

– Uau! exclamă ea, clătinând din cap. De ce nu te duci la ei să le explici cum stă treaba,

Caroline? Sunt proști și fac greșeli regretabile. Au nevoie de cineva cu înțelepciunea și capacitatea ta de predicție, care să-i dea cap în cap și să-i readucă pe drumul cel drept.

Caldwell ignoră ironia aceasta.

– Cred că ne lipsește un element care ar putea lămuri toată povestea, spune ea, cu precizie de criminalist. Deocamdată nu are nicio logică.

Parks se desprinde de tocul ușii și își freacă umărul.

– Ne baricadăm aici, spune el din nou. Până la noi dispoziții, nimeni nu are voie să iasă. Soldat, ai găsit cumva în dulapuri și niște bandă adezivă?

Gallagher dă din cap.

– Da, domnule. Trei role pline și una începută.

– Acoperă geamurile. Nu știm cât de eficiente sunt obloanele astea la lumina puternică.

Când îl aude vorbind despre lumina puternică, lui Justineau i se face rușine și simte cum o cuprinde o spaimă cu efect întârziat. Azi-noapte, când a tras cu pistolul de semnalizare, i-ar fi putut ghida pe junkeri spre ei într-o clipită. Mai bine ar fi împușcat-o Parks atunci când a avut ocazia.

– Și vezi cum stăm cu apa, continuă Sergentul. Doamnă doctor, ziceai că te uiți la sistemul de apă filtrată.

– Rezervorul este plin, spune Caldwell. Dar nu v-aș recomanda să beți din el înainte de punerea în funcțiune a generatorului. Sunt multe alge înăuntru și probabil alte multe impurități. Filtrele sunt bune și ne vom putea baza pe ele de îndată ce vor fi alimentate cu electricitate.

– Atunci eu mă întorc la treabă, spune Parks.

Însă nu se mișcă din loc. O privește lung pe Melanie.

– Și tu? o întreabă el. Mai rezisti? Noi nu ne-am mai dat cu blocant de aproape o zi.

– Acum mă simt bine, îi spune Melanie, pe același ton pragmatic – de parcă ar fi discutat o problemă care nu îi afecta câtuși de puțin. Dar vă simt mirosul. Pe al domnișoarei Justineau și pe al lui Kieran, mai puțin; pe al tău și pe al doamnei doctor Caldwell, mai mult. Ar fi bine să găsești un loc unde să mă închizi dacă nu se mai poate să plec să-mi caut de mâncare.

Gallagher ridică repede ochii atunci când fetița spune că îi poate simți mirosul, dar nu spune nimic. Și este cam tras la față.

– Nu sunt suficiente cătușele și botnița? o întreabă Parks.

– Cred că mi-aș putea smulge mâinile din cătușe dacă aș vrea cu tot dinadinsul, îi spune Melanie. M-ar dura cam tare, pentru că mi-aș jupui pielea, dar sunt convinsă că aș putea să scap de cătușe. Și după aia mi-ar fi foarte ușor să-mi scot botnița.

– Avem o cușcă în laborator, spune doamna doctor Caldwell. Cred că este suficient de mare și de rezistentă.

– Nu! se răstește la ea Justineau.

Furia din ea, care ațipise cât timp a vorbit Melanie, se întinde, cască și se trezește din nou.

– Bună idee, spune Parks. Pregătește-o, doamnă doctor. Iar tu, stai pe-aproape, fetițo. Iar dacă simți ceva...

– Asta-i ridicol, spune Caldwell. Doar nu te aștepți să se monitorizeze singură.

– Nu mai mult decât ne-am dori să o monitorizezi tu, spune Justineau. De când am plecat de la bază abia aștepți să pui mâna pe ea.

– Ba de dinainte, spune Caldwell. Dar m-am resemnat și aștept să ajungem la Beacon. Și acolo Consiliul Supraviețuitorilor ne va asculta pe amândouă și va lua o decizie.

Justineau apucă să rostească primele două silabe ale unui răspuns injurios când Parks o prinde de umeri și o întoarce cu fața spre el.

Bruschețea gestului o ia prin surprindere. Nu a atins-o aproape niciodată și cu siguranță nu a atins-o deloc de la încercarea neizbutită de a-i face avansuri pe acoperișul Casei Wainwright.

– Ajunge! spune el. Vreau să vii cu mine în sala motoarelor, Helen. Voi, ceilalți, știți ce aveți de făcut. Sau ar fi bine să faceți. Fetița intră în cușcă. Singură. Nu o atingi, doamnă doctor. De-acum înainte, îți este interzis! Pui mâna pe ea și ai de-a face cum mine. Și, crede-mă, niciuna dintre toate lamelele alea la care ai lucrat toată noaptea nu va ieși întreagă din confruntarea asta. Ai înțeles?

– Am spus că voi aștepta.

– Iar eu încerc să te cred. Am spus asta pentru orice eventualitate. Helen?

Justineau mai zăbovește o clipă.

– Dacă vezi că încearcă să se apropie de tine, îi spune ea lui Melanie, nu trebuie decât să țipi și am să vin imediat.

Apoi îl urmează pe Parks până în sala motoarelor, unde Sergentul închide ușa și se reazemă de ea.

– Știu că situația este gravă, spune Justineau. Și nu încerc să o înrăutățesc și mai tare. Doar că... nu am încredere în ea. Nu pot să am încredere în ea.

– Așa este, spune Parks. Nu te condamn. Dar fetița nu o să pățească nimic. Ai cuvântul meu.

Vorbele astea o fac să se simtă mai bine. Acum știe că Parks vede un aliat în Melanie, deocamdată cel puțin. Și nu va permite să i se întâmple ceva.

– Dar aș vrea să-mi faci și tu un serviciu, continuă el.

Justineau ridică din umeri.

– Dacă pot, sigur că da. Despre ce e vorba?

– Află ce a văzut cu adevărat.

– Poftim?

Justineau este intrigată. Nu supărată și nici exasperată, ci doar incapabilă să înțeleagă ce vrea să spună Parks.

– Dar de ce-ar minți? Ce te face să crezi că...? La dracu'! Din cauza lui Caroline? Din cauză că nenorocita aia se crede antropolog? Habar n-are de capul ei. Nu te poți aștepta ca niște psihopați, așa cum sunt junkerii, să ia decizii raționale.

– Poate că nu, este de acord Parks.

– Și-atunci despre ce vorbești?

– Ascultă-mă, Helen. Copila ne-a înșirat numai gogoși. Sunt convins că a văzut ceva azi-noapte. Probabil ceva care a speriat-o, pentru că pare că își dorește cu toată sinceritatea să ne vadă plecați de aici. Dar nu pe junkeri i-a văzut ea.

Justineau se enervează din nou.

– De ce spui asta? întreabă ea. De unde știi? De câte ori trebuie să-ți mai demonstreze că nu ne vrea răul?

– Nu mai trebuie să-mi demonstreze nimic. Cred că mi-am făcut deja o idee în privința ei. Dar povestea ei nu stă în picioare.

Dă manualul cu instrucțiuni la o parte de pe capacul generatorului și se așază acolo, mândru.

– Înțeleg de ce nu vrei să accepți că este vorba despre junkeri, spune Justineau. Dacă ne-au urmărit până aici de la bază înseamnă că am greșit noi undeva. Am lăsat urme pe unde am trecut.

Parks scoate un sunet care ar putea fi la fel de bine hohot de râs ori fornăit ca de cal.

– La câte urme am lăsat, s-ar fi putut ține după noi mergând cu spatele și cu capetele în găleți, spune el. Dar nu despre asta e vorba, ci...

Ridică mâna și începe să enumere pe degete.

– Zice că a văzut doar bărbați și nicio femeie, ceea ce înseamnă că asta este o tabără temporară. Atunci, de ce nu și-au asigurat perimetrul? Cum se face că fetița a putut să intre și să iasă de acolo fără să o vadă nimeni?

– Poate că au paza proastă, Parks. Nu toată lumea e la fel de conștiincioasă ca tine.

– Poate ai dreptate. Dar au venit și tipii ăia exact la țanc și au spus că urmăresc pe cineva. Și mai e și tatuajul. Soldatul Barlow – îl ții minte – avea aceleași cuvinte scrise pe braț. Extraordinară coincidență, nu crezi?

– Coincidențele există, Parks, nu sunt născociri.

– Există uneori, sigur că da, spune Sergentul. Dar mai este vorba și de Rosie.

– Rosie? Ce legătură are Rosie cu toată povestea asta?

– Nu s-a atins nimeni de ea. Am găsit-o intactă în mijlocul străzii. Nimeni nu a încercat să forțeze ușa și nici nu este vreo fereastră care să prezinte semne de rangă sau ceva. Era acoperită cu praf și mizerie, dar nu am văzut nici măcar o amprentă sau vreun alt fel de pată. Îmi este foarte greu să cred că au trecut cincizeci de junkeri pe aici fără s-o vadă. Și, dacă mă gândesc mai bine, la fel de greu îmi este să-mi imaginez cum de nu v-ați întâlnit nas în nas cu ei tu și cu Gallagher atunci când ați fost plecați după mâncare. Sau că nu au văzut racheta de semnalizare pe care ai tras-o. Dacă este adevărat că ne urmăresc, atunci înseamnă că sunt niște cretini incapabili.

Justineau caută contraargumente și își aduce aminte de ceva ce Parks nu observase. Privirile piezișe ale lui Melanie către Caldwell... ca și cum fetița și-ar fi spus povestea numai și numai pentru un singur spectator. Ca și cum i s-ar fi adresat numai și numai doctoriței.

Nu îl contrazice. Nu ar avea niciun sens, de vreme ce este pe jumătate convinsă că are dreptate. Dar nici nu abandonează subiectul. Nu are de gând să o ia la întrebări pe Melanie fără să știe care sunt intențiile lui Parks.

– Atunci de ce ai făcut asta? îl întreabă ea.

– De ce am făcut ce anume?

– Ai fost de acord să fie închisă în cușcă. Dacă Melanie minte, înseamnă că nu este niciun pericol.

– N-am spus așa ceva.

– Dar nici n-ai încercat să afli adevărul. Te-ai purtat ca și cum ai fi crezut fiecare cuvânt. De ce?

Parks se gândește câteva clipe cum să răspundă.

– Nu vreau să ne punem viețile în primejdie în baza unei simple supoziții, spune el. Eu cred că fetița minte, dar este posibil să mă înșel. Nu ar fi prima oară.

– Aiurea, Parks. Din câte te cunosc eu, tu nu eziți și nici nu-ți pui la îndoială deciziile. Puteai măcar să-i arăți că povestea ei e cusută cu ață albă. De ce n-ai făcut-o?

Parks se freacă la ochi cu podul palmelor. Dintr-odată pare extrem de istovit. Epuizat și, parcă, un pic mai bătrân.

– Povestea asta reprezintă ceva pentru fetiță, răspunde el. Nu știu ce anume, dar nu cred că mă înșel prea tare când zic că este mult prea speriată ca să ne poată spune ce s-a petrecut cu adevărat. N-am insistat, pentru că n-am nici cea mai vagă idee despre ce ar putea fi vorba. Așa că te rog pe tine să afli, pentru că eu cred că doar tu o poți face să spună ce anume a speriat-o, fără să înrăutățești cumva situația. Eu nu aș putea. Nu avem genul ăsta de relație.

Pentru prima dată de când îl cunoaște pe Parks, Justineau se simte realmente uluită.

Fără să-și dea seama ce face, se apropie de el și îl sărută pe obraz. Bărbatul înlemnește – poate pentru că l-a sărutat exact pe cicatrice sau poate pentru că gestul ei l-a luat cu totul prin surprindere.

– Scuze, spune Justineau.

– N-ai de ce, răspunde repede Parks. Dar... dacă nu te superi, te-aș întreba...

– Pentru că ai vorbit despre ea ca despre o altă ființă omenească. O ființă cu sentimente, care uneori trebuie respectate. Mi s-a părut că ar trebui să celebrez cumva momentul acesta.

– Cum zici tu, spune Parks, încercând să-i cânte în strună. Vrei să mai rămâi și să mai discutăm despre sentimentele ei? Am putea...

– Mai târziu, răspunde Justineau, îndreptându-se către ușă. Nu vreau să te distrag de la treaba ta.

Sau să-ți dau iluzii deșarte, adaugă ea pentru sine. Deoarece încă îl mai asociază pe Parks cu sângele și moartea și cruzimea. Aproape la fel de mult cum se asociază și pe ea cu toate aceste lucruri. Și chiar nu ar fi o idee bună ca ei doi să se combine.

Pentru că ar putea să se înmulțească.

Merge în laborator, unde Caldwell a instalat deja cușca. Este o structură pliantă, la fel ca sasul, dar mult mai rezistentă. Un cub cu laturile din plasă de sârmă groasă, lungi cam de un metru și puțin. Plasa din sârmă este prinsă de stâlpi din oțel solid, fixați de peretele laboratorului. Este așezată în colțul cel mai îndepărtat, neîmpiedicând accesul la suprafețele de lucru sau la echipamente.

Melanie stă jos în cușcă, cu genunchii strânși la piept. Caldwell verifică un aparat complicat, poate unul dintre cele mai mari de acolo. Este atât de profund absorbită de ce face că nici nu o aude pe Justineau intrând.

– Bună dimineața, domnișoară Justineau! spune Melanie.

– Bună dimineața, Melanie! îi răspunde Justineau.

Dar are ochii fixați asupra lui Caldwell.

– Poate să mai aștepte ce faci tu acolo, îi spune ea. Hai să faci o pauză de țigară sau o pauză pur și simplu.

Caldwell se întoarce. Și pentru prima dată nu-și mai maschează antipatia pe care o simte față de

Justineau. Aceasta se bucură: mare lucru că a reușit să străpungă acea barieră emoțională a doctoriței.

– Ce fac eu aici este ceva foarte important, spune Caldwell.

– Nu, serios? Păcat. Ieși de-aici, Caroline. Am să te chem eu înapoi.

O clipă nesfârșită, cele două femei se privesc în ochi, ca doi pugiliști pregătindu-se de începerea partidei. Prima impresie a lui Justineau este că doctorița va uita de mâinile rănite și o va ataca. Dar Caldwell nu face nicio mișcare. Mai bine așa. Arată așa de rău că ar pune-o la pământ și o adiere mai serioasă de vânt, darămite un pumn în frunte.

– Ar trebui să te întrebi de ce îți face atât de multă plăcere să te porți urât cu mine, spune Caldwell.

– Ba nu, mi-ar strica tot cheful.

– Ar trebui să te întrebi, continuă doctorița, de ce te încăpățânezi să mă consideri dușman. Dacă reușesc să fac vaccinul, s-ar putea vindeca oamenii ca Melanie, care au deja o imunitate parțială la *Ophiocordyceps*. Și cu siguranță că mii și mii de alți copii nu ar mai ajunge la fel ca ea. Ce este mai important, Helen? În ultimă instanță, ce este mai benefic? Compasiunea ta ori dăruirea mea pentru ceea ce fac? Sau poate că țiți la mine și mă tratezi fără respect doar ca să eviți asemenea întrebări?

– Posibil, recunoaște Justineau. Acum fă ce ți-am zis și ieși de aici.

Nu mai așteaptă răspuns. O ia de mână pe Caldwell și o duce spre capătul laboratorului, o împinge în cabină și închide ușa după ea. Doctorița este atât de slăbită că nu opune niciun fel de rezistență. Din păcate, ușa nu se încuie. Justineau mai stă acolo câteva clipe, în caz că i-ar veni ideea să se întoarcă, însă ușa rămâne închisă.

În cele din urmă, mulțumită că a obținut câtă intimitate este posibilă în condițiile date, Justineau se apropie de cușcă și se așază în genunchi alături.

Se uită prin plasa de sârmă la chipul micuț și palid dinăuntru.

– Bună! spune ea.

– Bună, domnișoară Justineau!

– Vrei să... începe ea.

Dar îi vine o altă idee și spune:

– Intru și eu.

– Nu! scâncește speriată Melanie. Să nu faci așa ceva. Stai acolo!

Dar Justineau nu o ascultă și trage zăvorul. Atunci Melanie se târăște în celălalt capăt al cuștii și se îngheșuie în colț cât de tare poate.

Justineau se oprește, cu mâna pe ușa pe jumătate deschisă.

– Ai spus că îmi simți foarte puțin mirosul, spune ea. Cât de puțin? Adică îți face rău sau încă nu?

– Încă nu, răspunde Melanie cu glas sugrumat.

– Atunci totul este în regulă. Dacă situația se schimbă, nu trebuie decât să-mi spui și am să ies. Dar nu am de gând să stau afară și să mă uit la tine de parcă ai fi un animal la grădina zoologică. Nu m-aș simți bine așa. Prefer să intru, dacă nu te deranjează.

Dar pe chipul lui Melanie se vede foarte clar că o deranjează. Așa că Justineau renunță. Închide ușa și trage la loc zăvorul. Apoi se așază, își sprijină umărul de plasa din sârmă și își încrucișează picioarele.

– Bine, spune ea. Ai câștigat. Dar măcar vino aici și stai cu mine. E totul în regulă dacă tu ești înăuntru și eu afară, da?

Melanie înaintează prudent, dar se oprește la jumătatea drumului, evident temându-se că situația ar putea scăpa foarte repede de sub control.

– Domnișoară Justineau, te rog să mă asculți dacă am să-ți spun să te îndepărtezi și mai mult.

– Dar, Melanie, avem o plasă metalică între noi și tu ai și botnița la gură. Nu-mi poți face rău.

– Nu la asta mă refer.

Bineînțeles. Despre metamorfoză vorbește ea cu profesoara și prietena ei. Despre momentul în care va înceta să mai fie ea însăși. Iar perspectiva aceasta o sperie foarte tare.

Lui Justineau i se face rușine. Nu doar din cauza comentariului ei nechibzuit, ci și din cauza scopului pentru care a venit ea aici. Melanie a avut un motiv întemeiat ca să mintă. Iar demascarea acestei minciuni i se pare un lucru greșit. Dar la fel de rea este ideea că afară ar fi apărut altă amenințare de care ei trebuie să fugă. Parks are dreptate. Trebuie să afle despre ce este vorba.

– Când ai fost aseară în sala aia de spectacole..., începe ea într-o doară.

– Da?

– Și i-ai văzut pe junkeri...

– N-am văzut niciun junker, domnișoară Justineau.

Pur și simplu. Justineau nu mai are nevoie să folosească replicile pregătite dinainte. Se holbează prostește la fată, fără să-și dea seama că a rămas cu gura căscată.

– Nu? îngaimă ea.

– Nu.

Și Melanie îi povestește ce a văzut ea în realitate.

Alergau printre scaunele mucegăite și pe scena crăpată. Goi-pușcă, exact ca la naștere. Și murdari, cu toate că pielea de sub jeg era la fel de albă ca a ei. Și cu părul lung și lins și slinos sau, în unele cazuri, ridicat în țepi deasupra capului. Unii aveau bețe, iar alții aveau pungi – pungi vechi, din plastic, pe care scria *Proaspăt și Băcănie*.

– Dar nu am mințit când am spus că aveau și cuțite. Aveau. Însă nu pumnale, cum au Sergentul Parks și Kieran. Ci cuțite din alea de bucătărie, cu care tai pâinea sau carnea.

Cincisprezece. I-a numărat bine. Și doar a mai adăugat patruzeci atunci când și-a spus povestea cu junkerii.

Dar aceștia nu erau junkeri. Erau copii de toate vârstele cuprinse între patru sau cinci ani și cincisprezece. Și vânau șobolani. Unii loveau cu bețele în podele și în scaune ca să-i scoată din ascunzători. Și ceilalți îi fugăreau și-i prindeau și le retezau capetele cu dinții și le aruncau trupurile fără viață în sacoșele alea. Nu le era deloc greu, pentru că erau mult mai rapizi decât șobolanii. Și transformaseră vânătoarea asta într-un fel de joc și râdeau și glumeau unii pe socoteala celorlalți și țipau și se strâmbau.

Copii asemenea ei. Copii transformați în flămânzi, ca și ea. Copii plini de viață și veseli, bucurându-se de vânătoarea aceea. În cele din urmă s-au oprit și s-au așezat pe jos și s-au ospătat cu hoiturile mici, pline de sânge. Copiii mai mari își alegeau primii mâncarea, iar cei mici alergau de la unul la altul, încercând să le șterpelească șobolanii. Tot un joc era și asta, iar ei râdeau cu poftă. Se simțeau în siguranță.

– Era un băiat care părea a fi șeful. Avea un băț mare, lucios ca sceptrul unui rege; și era pictat cu multe culori pe față. Și din cauza asta mie mi s-a părut cam înspăimântător, dar cei mici nu se speriau de el: pentru că el era protectorul lor. Când vreunul dintre ceilalți copii mai mari își arăta dinții la unul mai mic și dădea impresia că o să se repeadă să-l muște, băiatul ăla cu fața pictată atingea cu bățul umărul celui alt copil și acesta se potolea. Dar nu încercau să se muște prea des. Parcă erau o familie. Se cunoșteau între ei și le plăcea să fie împreună.

Un picnic în miez de noapte. Urmărind scena, Melanie a avut senzația că se uită la propria ei viață prin cealaltă parte a unui telescop. Așa ar fi ajuns și ea dacă nu ar fi fost prinsă și dusă în cazarmă. Așa ar trebui să fie și ea. Iar sentimentele

față de această realitate au început să i se schimbe. Îi părea rău că nu putea lua parte la picnic. Pe de altă parte însă, dacă nu ar fi ajuns în cazarmă, nu ar fi avut cum să învețe atât de multe lucruri și nu ar fi cunoscut-o niciodată pe domnișoara Justineau.

– Am început să plâng, spune Melanie acum. Nu pentru că aș fi fost tristă, ci pentru că nu știam exact ce simt. Parcă-mi era dor de toți copiii ăia de jos, deși nu-i mai văzusem niciodată în viața mea. Deși nu știam cum îi cheamă. Probabil că nici *nu aveau* nume. Și parcă nici nu știau să vorbească, pentru că nu scoteau decât niște sunete când ascuțite, când groase, ca niște mârâieli.

Sunt sfâșietoare emoțiile care traversează chipul fetei. Justineau își reazemă capul de cușcă și își bagă degetele prin ochiurile plasei metalice.

Melanie se întinde și atinge cu fruntea vârfurile degetelor ei.

– Și atunci... de ce nu ne-ai spus toate astea?

Este prima întrebare la care se gândește Justineau. Cu prudență instinctivă evită să discute despre criza existențială a lui Melanie, temându-se să o înfrunte direct. Știe că fetița din cușcă nu îi va permite să intre ca să o poată lua în brațe, din cauză că îi este frică să nu-și piardă controlul. Așa că nu o poate mângâia decât prin cuvinte, iar acestea par neîndestulătoare și prea slabe pentru suferința lui Melanie.

– Nu mă deranjează să-ți spun ție... îi răspunde simplu Melanie. Dar să nu mai spui la nimeni. Să fie secretul nostru. Nu vreau să aflu doamna doctor Caldwell. Sau Sergentul Parks. Nici măcar Kieran nu trebuie să știe.

– De ce nu, Melanie? încearcă s-o înduplece Justineau.

Dar își dă seama imediat care este problema. Și ridică mâna ca s-o împiedice pe fetiță să-i răspundă. Însă Melanie nu o ascultă.

– Pentru că i-ar prinde pe copiii ăia și i-ar băga în niște celule sub pământ, spune ea. Și doamna doctor Caldwell i-ar tăia în bucăți. Așa că am inventat o poveste care să-l facă pe Sergentul Parks să dorească să plecăm repede de aici, înainte să prindă cineva de veste de existența lor. Te rog să nu le spui adevărul, domnișoară Justineau. Te rog, promite-mi că n-ai să le spui.

– Îți promit, spune Justineau.

Și nu minte. Indiferent ce va fi să se întâmple, în ruptul capului nu o va lăsa pe Caroline Caldwell să afle că în apropiere există un lot nou de subiecți de studiu. Nimeni nu-i va diseca pe acești copii sălbatici.

Iar asta înseamnă că se va duce la Parks și va susține minciuna inițială a fetei. Sau îi va spune adevărul. Sau va inventa o minciună mai bună.

Câteva clipe nu mai vorbește niciuna, probabil pentru că fiecare se gândește ce impact vor avea aceste schimbări asupra relației dintre ele. Când au plecat din cazarmă, Justineau îi oferise lui Melanie șansa de a alege între a rămâne cu ei și a se duce singură în unul dintre orașele din vecinătate. „Ca să fii împreună cu cei de felul tău“, aproape că-i scăpase ei atunci. Dar se opri, pentru că și-a dat seama că nu exista așa ceva.

Însă acum există.

Justineau încă se mai gândește la implicațiile pe care le va avea povestea lui Melanie asupra lor, când începe să tremure puternic. Preț de o clipă ireală și terifiantă își închipuie că a pățit ceva – că au apucat-o convulsiile, că are o criză de epilepsie, ceva de genul ăsta. Dar trepidațiile acelea puternice devin mai regulate și reușește să le identifice, așa cum identifică și huruitul pe care îl aude din ce în ce mai tare și care apoi se stinge. La fel și trepidațiile.

– Dumnezeuule! icnește Justineau.

Se ridică repede și fuge spre capătul din spate al vehiculului.

Parks stă aplecat deasupra generatorului, cu mâinile murdare ridicate, ca în gest de binecuvântare. Sau exorcizare.

– L-am făcut, spune el, aruncându-i lui Justineau un rânjel sălbatic.

– Dar s-a oprit iarăși, spune ea.

Apare și Caldwell. Învierea magică a generatorului o adusese și pe ea într-o goană în sala motoarelor.

– Ba nu s-a oprit. Eu l-am închis. Nu vreau să i se audă zgomotul în jur până când nu vom fi gata de plecare. Nu se știe cine ne pândește.

– Deci putem pleca! exclamă Justineau. Spre sud. Hai să plecăm, Parks. La dracu' cu toate!

Sergentul îi aruncă o privire prefăcută.

– Mda, spune el. Nu trebuie să avem de-a face cu junkerii ăia. S-ar putea să fie nevoie să...

Se întrerupe și se uită dincolo de cele două femei. Chipul lui este serios acum, și-a pierdut entuziasmul de mai devreme.

– Unde-i Gallagher? le întreabă el.

Gallagher a dispărut. A dat bir cu fugiții. Tensiunea acumulată în el a explodat pe neașteptate și l-a scos din laboratorul mobil încă înainte ca tânărul să-și dea seama ce face.

Nu că ar fi laș. Mai degrabă este vorba despre o lege a fizicii. Pentru că, în cazul lui, tensiunea venea și din față, dar și din spate – de la gândul că se va întoarce într-un loc pe care îl detesta. Așa că pur și simplu s-a pomenit prins la mijloc.

Cam așa, dar mai este și gândul că vor încuia ușa, vor stinge luminile și vor aștepta să-i găsească junkerii. De parcă ar putea cineva să nu-i vadă în mijlocul străzii.

Când a fost atacată baza, Gallagher l-a văzut pe Si Brooks – camaradul care își închiriasc întregii cazărmi prețioasa-i revistă porno și care o iubea în taină pe fata de la pagina douăzeci și trei – cu fața despătată de la o lovitură dată cu un pat de pușcă. Și Lauren Green, una dintre puținele femei soldat cu care putea vorbi fără să se bâlbâie, a fost înjunghiată în burtă cu o baionetă. Și ar fi pățit și el ceva în genul ăsta, dacă nu l-ar fi înșfăcat de umăr Sergentul Parks și nu l-ar fi tras în colțul popotei, unde se ascundea, spunându-i scurt: „Am nevoie de un trăgător.“

Gallagher nu-și face iluzii că ar fi rezistat prea mult altminteri. Groaza îl ținutise în loc. Deși „ținut“ nu este cel mai potrivit cuvânt, întrucât ce simțea el atunci semăna mai mult cu un vertij – și

avea senzația că, dacă ar fi făcut vreo mișcare, s-ar fi prăbușit într-o dungă peste o lume răsturnată.

Din cauza asta îi este acum rușine că îl lasă baltă pe dom' Sergent, salvatorul său. Dar așa se închide cercul. Nu mai există drum înapoi. Și nici înainte. Și nici pe loc nu poți rămâne. Așa că alegi o altă direcție și scapi de necazuri.

De data aceasta îl va salva fluviul. Trebuie să fie bărci acolo, rămase de dinainte de Colaps. Și va da la vâsle sau va înălța vela și va găsi undeva o insulă, pe care să fie o casă, dar să nu fie și flămânzi; și va trăi acolo din ce va cultiva sau va vâna. Știe că Marea Britanie este o insulă și că alte insule mai mici se află în apropierea ei. A văzut destule hărți, chiar dacă nu-și amintește detaliile specifice. Dar cât de greu să fie? Doar exploratorii și pirații au făcut așa ceva tot timpul.

Se îndreaptă spre sud, stabilindu-și traseul cu ajutorul busolei pe care o are la centură. Sau mai bine zis, încearcă să-și stabilească traseul, pentru că se încurcă în labirintul de străzi. A ieșit de pe strada aceea mare, unde se simțea mult prea expus, și acum merge în zigzag pe drumurile mai retrase. Busola îi spune pe unde s-o ia și el încearcă să-i urmeze sfatul ori de câte ori i-o permit bulevardele largi, intersecțiile și fundăturile unde nimerește din greșeală. Slavă Domnului că sunt toate pustii. De când a fugit din Rosie nu a văzut nici măcar un singur flămând viu. Doar vreo doi dintr-ăia morți, cu copaci crescând din ei.

Fluviul nu are cum să fie prea departe. Doar vreo opt sau zece kilometri de mers. Își va face planul mai departe în funcție de ce anume va găsi când va ajunge acolo. Deocamdată vede cum norii se risipesc și apare iarăși soarele. Gallagher se miră. Nu credea că-l va mai vedea vreodată. Lumina și căldura lui par a nu avea absolut nimic în comun cu lumea aceasta, prin care rătăcește el. Ba chiar îl tulbură puțin – se simte mult prea

vulnerabil, ca și cum soarele ar fi un reflector fixat asupra lui și care ține pasul cu el.

Dar mai este încă ceva. Tresare ca un pui de iepure și aproape că-și dă drumul în pantaloni atunci când observă o mișcare pe stradă, în fața lui. Însă își dă repede seama că nu pe stradă a văzut el creatura. Pe stradă nu e nimeni. Era umbra cuiva de pe un acoperiș. Un junker? Parcă nu era suficient de mare și precis că deja ar fi avut un glonț în spinare dacă erau junkeri și pe el îl urmăreau. Cel mai probabil fusese o pisică sau ceva de genul ăsta, dar – fir-ar mă-sa a dracului! – tare nasol l-a făcut să se simtă.

Gallagher încă mai tremură și stomacul lui încă mai dă semne că și-ar dori să se transforme într-un lansator de rachete... sau altceva. Dă peste caroseria ruginită a unei mașini și se așază puțin în spatele ei, știind că așa nu mai poate fi văzut de pe stradă. Bea o gură de apă din gamelă.

Care gamelă este aproape goală.

Își dă brusc seama că ar mai avea nevoie de o mulțime de lucruri.

De exemplu, ceva de mâncare. Nu a vrut să fure una dintre ranițe atunci când a plecat, așa că nu are cu ce să-și potolească foamea. N-a avut nici măcar atâta minte cât să ia punga cu alune pe care o ascunsese sub pernă pentru mai târziu.

Sau pușca.

Sau tubul gol de blocant, pe care l-ar fi putut stoarce ca să mai facă rost de un strop de gel cu care să se dea la subraț și mai jos de buric.

Dar are la el pistolul și șase încărcătoare pline. Și i-a mai rămas puțină apă. Are și busola. Și mai are și grenada pe care a pus-o în buzunarul pantalonilor de camuflaj atunci când au abandonat Humvee-ul. Atâta tot. Acesta este tot inventarul.

Ce idiot e ăla care pleacă de nebun la plimbare prin teritoriu inamic doar cu țoalele de pe el? E musai să se aprovizioneze. Și e musai s-o facă cât mai repede.

Magazia unde el și Justineau au găsit snacks-urile alea este acum la câțiva kilometri buni în spate. Nu ar vrea să se întoarcă și să piardă timp prețios. Dar mult mai mult nu vrea să moară de foame și nu există nicio garanție că va găsi o altă asemenea comoară de provizii până la malul Tamisei.

Gallagher se ridică în picioare și pornește iar la drum. Nu-i este ușor, dar parcă se simte mai bine pentru că face ceva. Are un scop bine stabilit și are un plan. Se întoarce acum pentru că doar așa va putea să meargă mai departe.

Nu contează că are busolă, pentru că, după cinci sau șase străzi, își dă seama că s-a rătăcit complet.

Plus că acum e aproape convins că nu mai este singur. Nu vede alte umbre mișcătoare, dar aude zgomote ca de pași grăbiți și cam nesiguri venind de foarte aproape. De câte ori se oprește să asculte mai bine, nu se mai aude nimic, dar atunci când pornește din nou, zgomotul acela pare a-l însoți. Cineva se mișcă odată cu el și se oprește atunci când el se oprește.

Parcă l-au ajuns din urmă. Ar trebui să-i poată vedea, însă nu vede nimic. Nici măcar nu știe cu exactitate din care direcție se aud. Dar umbra pe care a văzut-o... precis a fost aruncată de ceva de pe acoperiș. Și Gallagher își spune că, dacă îl urmărește cineva, atunci acel cineva e musai să se țină după el trecând de pe un acoperiș pe altul, pentru că doar așa nu l-ar putea observa.

Bine, măi. Atunci ia să vă văd cum treceți pe trotuarul celălalt.

Și, din senin, o rupe la fugă. Trece în goana mare strada și intră pe o alee laterală.

Traversează un fel de fostă parcare din spatele unor magazine arse. Intră pe una dintre ușile din spate și ajunge într-un hol strâmt. Acolo e o ușă batantă, din cauciuc vulcanizat, putrezită și lipicioasă la atingere, dincolo de care se află

magazinul propriu-zis. Gallagher se repede către ușa din față și...

Încetinește. Apoi se oprește.

Pentru că acest magazin este un fel de minimarket, cu vreo șase culoare înghesuite și cu rafturi până în tavan.

Pe rafturi sunt tot felul de articole: perii de toaletă; pahare pentru ouă, în formă de puișori; cutii din tablă pentru pâine, cu steagul britanic pe ele; curse din lemn pentru șoareci; răzătoare de brânză, cu mânere practice; tocătoare, cârpe de bucătărie, seturi pentru condimente, saci menajeri, huse pentru scaune auto, șurubelnițe magnetice.

Și mâncare.

Nu prea multă – doar câteva rafturi din capăt –, dar conservele și pachetele par neatînse. Sunt aranjate pe sortimente, supele pe un raft, alimentele internaționale pe un altul, orezul și pastele pe al treilea. Exact așa cum le așezase vânzătorul necunoscut și, probabil, mort de multă vreme, într-o dimineață ce părea ca oricare alta, într-o lume despre care nimeni nu-și imagina că se va sfârși curând.

Toate conservele sunt deteriorate, absolut toate. Soarele bate drept pe ele și probabil că așa a fost în fiecare zi senină încă de dinaintea nașterii lui Gallagher.

Dar acolo sunt și pachete. Citește etichetele – mai întâi cu speranță, apoi cu entuziasm:

*Ospățul Gurmandului. Curry de pui
cu orez – adăugați doar apă!*

*Ospățul Gurmandului. Vită
Stroganoff – adăugați doar apă!*

*Ospățul Gurmandului. Paella cu
carne – adăugați doar apă!*

Cu alte cuvinte, mâncare deshidratată în ambalaje vidate.

Gallagher desface unul și îl adulmecă. Adevărul e că miroase al naibii de bine în situația dată. Și tânărului chiar nu-i pasă dacă amestecul

dinăuntru a avut de-a face cu vreun pui sau vacă, atâta vreme cât nu-i va veni să vomite.

Toarnă în pungă cam o treime din apa rămasă, o strânge bine și o zgâlțâie vreo treizeci de secunde. Apoi o deschide și își bagă în gură o cantitate mare din pasta rezultată.

Delicioasă. Un ospăț cu adevărat demn de un gurmand, exact așa cum scrie pe etichetă. Și nici nu trebuie să mestece. Îi alunecă lin pe gât, ca o supă. Nu-l deranjează nici măcar textura ușor nisipoasă, până când dă de niște praf neamestecat bine și izbucnește într-o tuse puternică, împrôșcând pachetele de pe raft cu firimituri și stropi de salivă de culoarea curry-ului.

Mănâncă mai prudent și termină conținutul pungii. Apoi își umple numeroasele buzunare cu alte pachete, de pe care rupe banderolele de carton, pentru a putea lua cât mai multe. Va sărbători momentul când va ajunge la fluviu delectându-se cu două sau trei feluri alese la întâmplare. O combinație de prânz și cină.

Că veni vorba de fluviu, acum chiar ar trebui să-și continue drumul. Dar nu se poate abține să nu arunce o privire rapidă în restul magazinului, întrebându-se ce alte minunății s-or mai găsi acolo.

Gallagher ajunge la secțiunea cu reviste și simte cum îi sare inima din piept. Tot raftul superior – cam de trei metri lungime – este plin cu reviste porno. Le răsfoiește pe rând, cu gesturi pline de respect, de parcă ar fi vorba despre Sfânta Scriptură. Femei de o frumusețe inimaginabilă îi zâmbesc din paginile lucioase. Îi zâmbesc cu dragoste și înțelegere. Îl cheamă la ele. Picioarele și inimile lor sunt deschise larg.

În cazarmă, o asemenea comoară l-ar fi îmbogățit peste măsură. Din toate colțurile ei ar fi venit pelerini, dornici să-l plătească în tutun și băutură pentru o singură jumătate de oră în compania acestor doamne. Nimic nu-i poate întuneca această himeră fascinantă, nici măcar

faptul că nu fumează și că se teme de alcool aproape la fel de tare cât se teme de flămânzi și de junkeri. El ar fi eroul zilei. Cel care știe că i se cuvine să fie salutat de toată lumea atunci când intră în popotă. Cel care știe că poate ridica în rang social pe cei cărora catadicsește să le răspundă.

Scârțâitul dușumelei îl smulge pe Gallagher din visul lui de glorie și-l readuce rapid în prezent. Lasă jos revista. La trei metri distanță de el se află o fată, pe care nu o văzuse până atunci doar din cauza revistei, pentru că ea nu făcuse niciun efort să se ascundă. Fata este micuță, complet goală și subțire ca sticksurile sărate. O fracțiune de secundă, Gallagher are impresia înfiorătoare că privește la o fotografie în alb și negru, deoarece părul ei este negru ca pana corbului, iar pielea este de un alb imaculat. Ochii fetei sunt negri și fără fund, la fel ca două găuri făcute într-o scândură. Gura îi este o linie dreaptă și albă.

Ar putea să aibă cinci sau șase ani, poate chiar șapte, deși pare mult prea slabă pentru vârsta asta.

Nu face nimic. Doar stă și se holbează la Gallagher. Când e sigură că a reușit să-i capteze atenția, întinde o mână și-i arată ce ține în ea. Un șobolan mort și fără cap.

Gallagher se uită la șobolan, apoi iar la chipul fetei. Apoi iar la șobolan. Stau amândoi în aceleași poziții un timp care lui i se pare foarte lung. În cele din urmă, soldatul trage cu teamă aer în piept și spune:

– Bună. Ce mai faci?

Este cea mai stupidă replică la care s-ar putea gândi cineva într-o asemenea împrejurare, dar lui Gallagher îi este mult prea greu să creadă ce i se întâmplă. Este evident că fetița asta este o flămândă. Dar este la fel ca Melanie, adică e în stare să gândească și nu trebuie să mănânce oameni dacă nu vrea s-o facă.

Plus că îi întinde o ofertă de pace. Una destul de consistentă, dacă te gândești cât de înfiorător de slabă este ea.

Însă nu face nicio mișcare și nici nu spune nimic. Dar oare poate să vorbească? Când au fost aduși, copiii de la cazarmă semănau mai degrabă cu niște animale mici. Însă au învățat destul de repede atunci când i-au auzit pe oameni vorbind în jurul lor. Cu toate acestea, el încă mai ține minte cum, la început, guițau ca niște purceluși sau țipau ca maimuțicile.

Dar nu contează. Se poate comunica și altfel. Există limbajul trupului.

Gallagher îi adresează fetei un zâmbet larg și-i face prietenos cu mâna. Nu reușește să obțină nicio reacție. Chipul ei este împietrit ca o mască. Însă continuă să scuture șobolanul în fața lui, exact așa cum ai face cu o jucărie în fața unui cățel.

– Ești o fetiță foarte drăguță, îi spune el complet aiurea. Cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Kieran. Kieran Gallagher.

Șobolanul fără cap se bâțâie din nou. Fetița deschide și închide gura, mimând mâncatul.

Ridicol. Înseamnă că e nevoit să mănânce șobolanul, dacă vrea să iasă din impasul ăsta.

Cu mare grijă ca nu cumva să facă vreo mișcare bruscă, Gallagher pune revista la loc pe raft. Cu coperta în jos, de parcă această micuță zombi s-ar fi putut simți stânjenită ori ar fi putut fi coruptă de sâni goi din fotografie. Pășind foarte încet, exact așa cum l-a învățat Sergentul Parks, tânărul se apropie puțin câte puțin de ea. Nu uită să-și țină mâinile în permanență la vedere și zâmbetul prietenos pe buze.

Întinde ușor mâna spre șobolan.

Obrăznicătura aia mică îl trage înapoi. Gallagher se oprește, întrebându-se dacă nu cumva a înțeles greșit.

Și atunci o durere cumplită îi explodează în piciorul drept, luându-l complet prin surprindere.

Scoate un urlet, i se înmoaie genunchii și se prăbușește pe podea, greoi și fără grație ca un șifonier răsturnat. Siluete mici fug de lângă el, ieșind din ascunzătorile lor de sub rafturi. Nu le vede prea bine, pentru că se zvârcolește de durere și pentru că-i într-atât de nedumerit încât, în primul moment, nici nu realizează ce i s-a întâmplat.

Se ridică într-un cot și își privește picioarele, dar nu înțelege ce vede. Sunt complet roșii. Sânge. Picioarele îi sunt pline de sânge. De sângele lui. Știe că-i sângele lui pentru că acum îl simte cum îi curge, nu doar îl vede. Spatele gambelor îi pulsează foarte dureros. De la genunchi în jos, pantalonii îi mustesc deja de sânge.

Ce au făcut? se întreabă el năucit. *Ce mi-au făcut?*

Cu coada ochiului surprinde o mișcare vagă și se întoarce. Un alt copil se repede la el. Are fața vopsită cu tot felul de culori, din care i se disting ochii mici, la fel ca două înțepături de ac. În mână ridicată deasupra capului ține un obiect din metal, care lucește orbitor în razele piezișe ale soarelui de după-amiază.

Băiatul lovește și Gallagher se ferește, cu un urlet de groază. Minte lui înnebunită își închipuie că obiectul acela este o sabie, dar atunci când trece la câțiva centimetri de el vede că este mult prea gros, mult prea solid. Rafturile metalice suportă mare parte din forța loviturii. Tânărul ridică mâna și îl lovește în piept pe băiatul care, cântărind mai nimic, se duce de-a berbeleacul de acolo. Arma lui – o bătă de baseball din aluminiu – îi zboară din mână și se rostogolește zgomotos până la picioarele lui Gallagher.

Care picioare zac acum într-o baltă. O adevărată baltă de sânge. Sângele lui.

Copilul cu fața pictată se retrage de-a bușilea, dar din lateral se năpustesc alți doi la el, unul înarmat cu un cuțit, iar celălalt agitând deasupra

capului ceva ce seamănă cu un satâr de măcelar. Și din nou Gallagher zbiară cât îl țin puterile și înhață bâta de baseball.

Copiii flămânzi abandonează atacul și se îndepărtează repede de el.

Dar copii ca ei sunt pretutindeni acum. Gallagher nu-i vede pe toți, dar i se pare că sunt zeci. Poate chiar sute. Chipuri mici și palide care îl privesc pe furiș printre rafturi. Cei mai îndrăzneți se înghesuie la capetele culoarelor, de unde se holbează la el. Armele lor sunt câte în lună și-n stele, de la cuțite și furculițe până la crengi rupte din copaci. Majoritatea sunt în pielea goală – ca fetița cu șobolanul –, însă câțiva poartă haine asortate în chip bizar, pe care probabil că le-au furat din vitrinele magazinelor. Un băiat are un sutien cu imprimeu de leopard, pe care și l-a petrecut în diagonală peste piept și l-a prins la capăt de un cordon de care atârână o mulțime de brelocuri.

Gallagher observă că fetița nu a dispărut. Doar s-a retras puțin ca să facă loc copiilor cu arme. Stă într-un colț calmă și răbdătoare și mănâncă din șobolanul mort.

Tânărul soldat vrea să se ridice, dar picioarele nu vor să-i susțină greutatea. Nu vrea să-și ia ochii de la copii, de teamă că-l vor ataca din nou, așa că își pipăie picioarele cu mâna liberă, încercând să-și dea seama ce a pățit. Cracul drept al pantalonilor este rupt între genunchi și gleznă. Cu multă grijă bagă degetele prin gaura aia și pipăie marginile răni. Nu este largă, dar e lungă și dreaptă, de unde trage concluzia că este foarte adâncă.

La fel și la piciorul stâng.

Șobolanul nu era o ofertă de pace, ci o momeală. Și nu ar fi trebuit să aibă efect, pentru că el nu mănâncă șobolani, dar ce zici de chestia asta? Un chip drăgălaș îl fraierește imediat. Păpușica l-a adus unde voia și doi dintre prietenii ei l-au atacat din spate.

L-au schilodit.

Nu va mai pleca de aici.

Poate nu va mai merge niciodată pe picioarele lui.

– Futu-i!

Gallagher se miră când își aude șoapta. În mintea lui fusese un urlet.

– Ascultați, spune el mai tare. Ascultați-mă. Asta nu e... nu o să-mi faceți așa ceva. Pricepeți? Nu puteți să...

Chipurile copiilor nu se schimbă. Toate au aceeași expresie. O nevoie chinuită, sălbatică, dar ținută cumva în frâu deocamdată.

Îl așteaptă să moară ca să îl poată mânca.

Își scoate pistolul și îl îndreaptă spre ei. Mai întâi spre fată. Apoi spre băiatul care a scăpat din mâini bâta de baseball. Pare a fi cel mai mare. Are buzele pline și ridicol de roșii, în vreme ce toți ceilalți aproape că nu au buze deloc. Nu-ți dai seama de asta din primul moment din cauza feței pictate. Iar acum Gallagher observă că desenul nu este unul abstract. Ci este un alt chip, chipul unui fel de monstru vopsit peste trăsăturile lui; gura mare se întinde de la nas până la bărbie. Pictura este stângace și mânjită, sugerând că și-a făcut-o singur, cel mai probabil cu niște markere. Părul lui soios, drept și negru, îi atârână în ochi, dându-i un aspect dubios, de vedetă rock. Și este atât de slab, încât tânărul îi poate număra toate coastele.

Nu pare să-l deranjeze arma. Se uită pe lângă ea fără să clipească, fix în ochii lui Gallagher.

Acesta flutură pistolul spre ceilalți copii. Nici nu par să-l vadă. Ori nu știu ce este un pistol, ori nu știu de ce ar trebui să se teamă de el. Va fi nevoit să-l împuște pe unul dintre ei ca să-i facă să înțeleagă.

Și ar fi bine s-o facă mai repede. Îi tremură mâna și a început să vadă o sumedenie de puncte mici și negre. Lumea din jur se cam hâțână, așa ca

o mașină pe un drum de țară. Încearcă să-și focalizeze privirea în pauzele dintre zgâlțâieli.

Băiatul cu fața pictată. Cel care a scăpat bâta de baseball. Stă chiar în fața celorlalți. Probabil că el este la conducerea Operațiunii Să-L-Mâncăm-Pe-Kieran-Gallagher, așa că să-l ia dracu'. Tocmai ce a fost nominalizat.

Dar se tot mișcă. Toți se mișcă. Dacă nu e atent, ar putea s-o împuște pe fetiță. Nu se știe din ce motiv Gallagher nu vrea să-i facă rău, deși ea l-a atras în cursă. Însă e prea mică. Și gestul lui ar semăna mult prea mult cu o crimă.

Uite-l pe micuțul ticălos. Ținta a fost localizată. Pistolul cântărește vreo două chintale în mâna lui Gallagher, dar trebuie să-l țină nemișcat doar câteva secunde. Doar cât să apese pe trăgaci, să apese pe...

Trăgaciul nu se mișcă.

Încărcătorul este gol.

L-a golit atunci când au trecut prin mulțimea de flămânzi ca să intre în spitalul ăla, Casa Wainwright. Atunci a trecut la pușcă și tot timpul de atunci înapoi doar pe pușcă a pus mâna când situația o cerea. Așa că a uitat să-și reîncarce pistolul.

Îi vine să râdă. Copiii nu au avut nicio reacție pentru simplul motiv că pistolul nu înseamnă nimic pentru ei. Bâta de baseball este cea care îi ține la distanță.

Numai că nici ea nu-i mai sperie acum. Micuții flămânzi înaintază încet din ambele capete ale intervalului dintre rafturi. Băiatul cu fața pictată este în fruntea haitei, deși nu mai are nicio armă. Își încheștează și descheștează degetele osoase.

O amorțeală ca de plumb se răspândește prin tot corpul lui Gallagher, pornind din picioarele lui rănite. Însă groaza pe care o simte îi dezvăluie o soluție neașteptată. Se răsuțește repede pe partea

stângă, pentru că vrea să umble în buzunarele pantalonilor de camuflaj ca să caute...

Da! Uite-o aici. Strânge în palmă metalul rece. Parcă nici nu-i vine să creadă și își spune, total aiurea: „Ave, Maria, cea plină de har!“

Copiii au ajuns foarte aproape de el. Gallagher scoate grenada din buzunar și o ridică, arătând-o tuturor.

– Uite! zbiară el. Uitați-vă aici!

Micuții flămânzi se opresc din mersul lor implacabil, dar tânărul soldat știe că nu i-a făcut să ezite nici strigătul lui și nici grenada. Copiii încearcă să estimeze câtă putere a mai rămas în el.

– Buuuuum!

Gallagher mimează o explozie, aruncându-și brațele în sus. O clipă de tăcere, apoi băiatul cu fața pictată răcnește și el. Își imaginează că acum nu poate fi vorba decât despre o amenințare goală. Despre faptul că nu vor să se recunoască învinși.

Dar uite cum copiii înaintează iarăși. Îl înconjoară ca să îl atace.

– E o bombă! strigă disperat Gallagher. E o grenadă! O să vă facă bucați. Duceți-vă și găsiți un câine vagabond pe care să-l mâncați. O s-o fac! Nu mint! Pe bune că o s-o fac!

Nicio reacție. Apucă cuiul între degetul mare și arătător.

Dar nu vrea să-i omoare. Nu vrea decât să iasă de pe scena vieții într-o explozie de lumină albă, iar nu printr-un calvar peste capacitatea lui de îndurare. Nu că i-ar da de ales. Nu mai are nicio șansă.

– Vă rog! îi imploră el.

Nimic.

Și când vine momentul, nu e în stare să o facă. Poate că ar fi alta situația dacă ar reuși să-i facă să priceapă ce este obiectul acela cu care îi amenință.

Lasă să-i cadă din mână bâta de baseball și copiii sălbatici se năpustesc asupra lui ca un val

uriaș. Îi scapă și grenada, care se rostogolește departe, sub rafturile magazinului.

– Nu vreau să vă fac rău! urlă Gallagher.

Și spune adevărul. Așa că nu încearcă să riposteze atunci când îl apucă strâns și îl mușcă, și îl sfâșie. Nu sunt decât niște copii, iar copilăria lor probabil că a fost tot un mare rahat, la fel ca a lui.

Într-o lume perfectă, ar fi fost și el ca ei.

Parks e hotărât să-l caute pe Gallagher, deși știe că șansele de a-l găsi sunt aproape inexistente. Nu pot să-l strige și nu pot organiza echipe de căutare, pentru că nu sunt decât trei: el, Helen Justineau și fetița. Doamna doctor Caldwell susține că este mult prea slăbită ca să mai poată merge și el nu insistă, pentru că o vede că arată ca și cum un singur cuvânt mai răstit ar putea să o frângă în două.

Dar nu au nevoie de nicio echipă de căutare. Melanie se învârte în loc exact ca o giruetă și adulmecă vântul de câteva ori. Rămâne apoi cu fața spre sud-vest.

– Acolo.

– Sigur? o întreabă Parks.

Dă din cap. Nu irosește vorbele. O ia înainte.

Dar urma e întortocheată; mai întâi o ia pe un drum, apoi pe altul; spre sud la început, apoi fără vreo țintă precisă. Se pare că Gallagher a făcut cale întoarsă la mai puțin de doi kilometri depărtare de Rosie. Parks se întreabă dacă nu cumva fetița îi trage pe sfoară dintr-un motiv doar de ea cunoscut – să-și dea importanță, poate, sau să capete atenția adulților. Prostii. Poate că un copil mai viu s-ar gândi să le joace o asemenea festă, dar Melanie nu se gândește la aiureli din astea. Le-ar spune sincer dacă nu ar ști încotro a apucat-o Gallagher.

Însă se mai întâmplă și altceva. Ceva se petrece între Melanie și Justineau – un dialog în care cuvintele sunt înlocuite de priviri furișe și speriate și care atinge punctul culminant în momentul în care traversează o stradă și ajung pe o alee laterală.

Aici fetița se oprește și se uită la el.

– Scoate-ți arma, domnule Sergent, îi șoptește ea serioasă.

Parcă prea serioasă.

– Flămânzi?

Nu-i pasă de unde știe. Doar vrea să știe precis în ce se bagă.

– Da.

– Unde?

Copila ezită. Au intrat într-un fel de parcare mică din spatele unor magazine. Pe trei laturi se văd o mulțime de uși, majoritatea sparte sau dărâmate. Într-o parte se află o mașină ruginită și fără roți, probabil suferindă încă de dinainte ca șoselele să fie aduse la tăcere de Colaps. O mulțime de tomberoane sunt aliniate, așteptând o mașină de gunoi care nu a mai venit.

– Acolo, spune în sfârșit Melanie.

La o primă privire, ușa către care arată fetița nu pare deloc diferită de celelalte. Însă a doua privire descoperă buruienile călcate în picioare din fața ei. Dintr-un ciulin uriaș încă mai picură seva, semn că a fost strivit de curând.

Parks nu mai rostește niciun cuvânt și le explică prin semne ce au de făcut. Mai bine mai târziu decât niciodată, își spune el. Atinge mâna lui Justineau și-i arată că trebuie să-și scoată și ea pistolul. Se apropie amândoi de ușă, la fel ca niște polițiști dintr-un serial de dinainte de Colaps, cu mișcări exagerat de prudente, deși scârțâitul pașilor printre cioburi și bucăți de lemn le dă de gol prezența.

Melanie se bagă între ei și se întoarce cu fața.

– Dezleagă-mă, îi spune ea lui Parks.

Acesta o privește în ochi.

– La mâini?

– Și la mâini, și la gură.

– Nu demult mi-ai cerut să te leg, îi aduce el aminte.

– Știu. O să am grijă.

Nu are nevoie să continue. Dacă vor intra într-un spațiu închis plin de flămânzi, foarte probabil că vor avea nevoie de ea. E limpede ca lumina zilei. Parks îi desface cătușele, pe care și le prinde la curea. Melanie își dezleagă singură botnița și i-o întinde.

– Vrei să ai grijă de ea, te rog? îl întreabă ea.

Sergentul vâra botnița în buzunar. Și Melanie intră în beznă înaintea lor.

Numai că au întârziat la petrecere. Orice s-a întâmplat acolo, e evident că s-a terminat deja. O dâră lată de sânge duce din mijlocul unui culoar până într-un colț ferit de soare. Acolo l-au târât flămânzii pe Gallagher ca să-l mănânce. Tânărul se uită fix în tavan, cu o expresie de suferință răbdurie întipărită pe chip, asemănătoare cu aceea din picturile convenționale care îl înfățișează pe Iisus pe cruce. Însă, spre deosebire de Iisus, tânărul soldat a fost mâncat până la os în multe locuri. Vesta de camuflaj i-a dispărut. Nu se mai vede nicăieri. Prin gaura mare din cămașă se întrezărește abisul pustiu din pieptul lui. Plăcuțele de identificare i-au căzut printre vertebrele expuse. Flămânzii au reușit cumva să-i mănânce beregata fără să rupă lanțul din oțel – ca în scamatoria aceea când smulgi fața de masă fără să deranjezi vesela.

Justineau se întoarce cu spatele. Din ochi îi picură câteva lacrimi. Dar nu scoate niciun sunet. Nici Parks nu vorbește câteva secunde. Nu se poate gândi decât la faptul că el era comandantul acestui băiat și că-l lăsase să moară singur. Iar acesta este un păcat care te trimite direct în iad.

– Ar trebui să-l îngropăm, spune Melanie.

Sergentul își revarsă furia și neputința asupra ei.

– De ce mama dracului am face-o? mormăie el, uitându-se la ea cu dușmănie. N-avem ce să îngropăm. Nu ne-au lăsat destul din el. Putem doar să-l luăm pe fâraș și să-l aruncăm într-un coș de gunoi.

Melanie nu se lasă impresionată. Mârâie la el printre dinții dezveliți.

– Trebuie să-l îngropăm. Altminteri o să-l găsească fie câinii, fie alți flămânzi și o să mănânce și ce a mai rămas din el. Și nu va avea atunci niciun mormânt. Trebuie să-l cinstești pe soldatul căzut la datorie, domnule Sergent!

– Să-l cinstesc pe... De unde dracu' ai mai scos-o și pe-asta?

– Cel mai probabil din Războiul Troian, murmură Justineau.

Își șterge ochii cu podul palmei și se adresează fetei.

– Melanie, nu se poate... nu avem unde să-l îngropăm. Și nu avem nici timp. Vom deveni noi înșine niște ținte. Trebuie să-l lăsăm aici.

– Dacă nu putem să-l îngropăm, se încăpățânează Melanie, atunci va trebui să-i dăm foc.

– Cu ce? o întreabă Justineau.

– Cu ce este în butoaiele alea mari, răspunde iritată fetea. În butoaiele din camera unde este generatorul. Scrie *Inflamabil* pe ele, adică iau foc.

Justineau spune și altceva. Probabil încearcă să-i explice de ce nu se vor apuca nici să transporte pe străzile orașului mort butoaie cu câte nouăzeci de litri de carburant de avion.

Dar, în tot acest timp, Parks își spune cu un soi de uimire tristă: din punctul de vedere al acestei fete, lumea nu s-a sfârșit niciodată. Ei au învățat-o toate lucrurile astea vechi, foarte vechi și perimate, i-au împuiat capul cu toate căcaturile astea nefolositoare, gândindu-se că oricum nu

contează, oricum ea nu-și va părăsi celula decât ca să se întindă pe masa de disecție și ca să fie apoi studiată la microscop.

I se întoarce stomacul pe dos. Pentru prima dată, în întreaga lui carieră de militar, înțelege cum arată o crimă de război văzută de dinăuntru. Și nu el este criminalul. Nici măcar Caldwell. Ci Justineau. Și Mailer. Și cretinul ăla bețiv, Whitacker. Și toți ceilalți. Caldwell nu este decât un măcelar. Este Sweeney Todd ²³ și are un brici ascuțit. Ea nu s-a străduit ani în șir să îndoiaie și să răsucescă mințile acestor copii, ca să-i transforme în animăluțe din baloane colorate.

– Putem să spunem o rugăciune, zice acum Justineau. Dar nu avem cum să aducem până aici vreunul dintre butoaiele alea, Melanie. Și chiar dacă am putea...

– În regulă, spune Parks. Hai s-o facem.

Din privirea pe care i-o aruncă Justineau este limpede că femeia se teme ca nu cumva Sergentul să-și fi pierdut mințile.

– Nu e o glumă, îi spune ea cu asprime.

– Ție ți se pare că mie îmi arde de glumă? Ce să spun? Fata are dreptate. Are mai multă logică decât noi doi la un loc.

– Dar nu putem... încearcă din nou Justineau.

Parks își pierde cumpătul.

– De ce mama dracului nu putem? urlă el. Dacă fata vrea să-i cinstească pe morții ăștia blestemați, las-o s-o facă! S-a terminat școala, domnișoară profesoară. Școala s-a terminat de câteva zile bune. Poate nu ți-ai dat seama.

Justineau se holbează uluită la el, palidă la față.

– Nu trebuie să ții, murmură ea, încercând să-l facă să tacă prin gesturi.

– M-au mutat cumva în clasa ta și eu nu știu? o întreabă Parks. Acum ești și profesoara mea?

– Probabil că flămânzii care au făcut treaba asta sunt încă aproape și te-ar putea auzi. Ne dai de

gol.

Parks ridică pușca și trage un foc, făcând-o pe Justineau să tresară și să scoată un țipăt surprins. Glonțul face o gaură în tavan. De acolo cad cu zgomot bucăți de tencuială umedă; unul se lovește de umărul lui Parks, lăsând o dâră albă pe haina acestuia.

– Nu m-ar deranja să schimb vreo câteva vorbe cu ei, spune Sergentul.

Se întoarce spre Melanie, care urmărise întreaga scenă cu ochi mari. Era ca și cum ar fi asistat la o ceartă între Mami și Tati.

– Tu ce zici, fetiço? Îi facem lui Kieran funeralii de vikingi?

Melanie nu răspunde. E prinsă între ciocan și nicovală. Dacă spune da, înseamnă că trece de partea lui, împotriva lui Justineau, iar dragostea pe care o nutrește pentru ea nu dă niciun semn că ar trece prea curând.

Parks consideră că tăcerea ei reprezintă un răspuns afirmativ. Trece în spatele tejghelei, unde a văzut deja o cutie cu brichete de unică folosință. Sunt cam o sută și în toate mai este puțin gaz. Le aduce lângă rămășițele pământești ale sărmanului tânăr.

Individ cu mentalitate practică, Parks scoate mai întâi walkie-talkie-ul de la cureaua lui Gallagher și îl atașază la a lui. Apoi sparge pe rând brichetele din plastic și le golește peste cadavrul soldatului. Justineau îl urmărește, clătinând din cap.

– Și fumul? îl întreabă ea.

– Ce-i cu fumul? mârâie Parks.

Melanie le întoarce spatele și traversează culoarul spre partea din față a magazinului. Se întoarce după câteva secunde cu o pungă din plastic în care este un hanorac galben.

Se așază în genunchi și îl pune sub capul lui Gallagher. Stă în sângele lui, care nu a apucat încă

să se usuce. Când se ridică, picioarele îi sunt acoperite cu pete stacojii.

Parks a ajuns la ultima brichetă. Ar putea să aprindă cu ea rugul. Dar nu o face. Toarnă și gazul din ea, apoi pornește focul cu o scânteie de la cutia lui cu iască.

– Dumnezeu să te aibă în paza Lui, soldat! murmură el, în vreme ce flăcările mistuie ce a mai rămas din Kieran Gallagher.

Spune și Melanie ceva, dar mult prea încet – se adresează doar mortului –, iar Parks nu o aude. Justineau așteaptă tăcută până la sfârșit, adică până când focul unsuros și rău mirositor îi forțează să se retragă.

Se întorc la Rosie fără să-și vorbească, fiecare cu gândurile lui. În urma lor magazinul arde puternic, trimițând spre cer o coloană groasă de fum care se deschide într-o umbrelă neagră pe deasupra capetelor lor.

Justineau se poartă cu Parks așa cum te porți cu o bombă neexplodată. Bărbatul nu se supără, ba chiar i se pare firesc în situația dată. Melanie merge înaintea lor, cu umerii căzuți și bărbia în piept. Nu a cerut să i se pună cătușele și botnița, iar Parks a lăsat-o în pace.

Când aproape au ajuns, fetița se oprește. Ridică iute capul, brusc alarmată.

– Ce se aude? șoptește ea.

Parks tocmai vrea să-i spună că nu se aude nimic, dar atunci aerul vibrează și se concentrează într-un sunet. Ceva prinde viață, ceva încrâncenat, ceva periculos, ceva cu chef de scandal și hotărât să aibă ultimul cuvânt.

Motoarele lui Rosie.

Parks o rupe la fugă, cotind pe Finchley High Road tocmai la timp ca să vadă cum punctul îndepărtat se transformă, în doar câteva secunde, într-o matahală fioroasă.

Rosie se clatină puțin, atât din cauza sfărâmăturilor de pe drum, cât și din cauză că

doamna doctor Caldwell conduce doar cu degetele mari agățate de partea de jos a volanului. Fiecare spasm al brațului ei are ca rezultat câte o hurducătură a uriașului vehicul.

Fără să se gândească la ce face, Parks se duce în mijlocul drumului. Habar n-are care sunt intențiile lui Caldwell, de ce anume fuge, dar știe că trebuie s-o oprească. Rosie se clatină ca un bețiv când încearcă să-l evite și intră într-o mașină parcată, pe care o târăște după ea câțiva metri, înainte să o sfărâme într-o explozie de rugină și cioburi.

Și apoi trece dincolo de ei. Se holbează uluiți la luminile din spate ale laboratorului mobil care accelerează și se îndepărtează.

– Ce mama dracului!? exclamă Justineau stupefiată.

Parks este de acord cu ea.

Imediat ce pleacă Justineau și Parks, luându-l cu ei și pe subiectul unu al experimentului, Carloline Caldwell traversează vehiculul până la ușa din mijlocul lui Rosie, deschide un compartiment aflat lângă aceasta, cam la înălțimea capului și rotește maneta de acolo din poziție verticală în cea orizontală. Acesta este mecanismul care interzice accesul din exterior și se folosește numai în situații de urgență. Acum nu mai poate intra nimeni în vehicul decât în cazul în care Caldwell deschide personal ușa.

După asta, se duce în cabina de conducere și activează unul dintre cele trei panouri de comandă. La douăzeci de metri în spatele ei, generatorul începe să bâzâie, dar nu prea tare, deoarece Caldwell nu direcționează curentul electric spre motor. Are nevoie de el în laborator. Și acolo se îndreaptă acum. Pentru că va lucra cu țesut contaminat, își pune mănușile, ochelarii de protecție și masca.

Pornește microscopul electronic cu scanare, selectează cu răbdare și minuțiozitate setarea dorită și așază sub lentilă prima lamelă pregătită dinainte.

Înfiorată, își apropie ochii de ocular. Sub privirea ei avidă apare instantaneu sistemul nervos central al flămândului din Casa Wainwright. Pentru că a ales verdele drept culoare de bază, se

pomenește sub o cupolă formată din dendritele neuronilor, ca o pădure tropicală crescută în creier.

Rezoluția este atât de bună, încât o lasă fără suflare. Structurile groase și cele fine sunt redată în detalii extrem de clare, aidoma unei ilustrații de manual. Deteriorarea serioasă a țesutului se observă în prezența materiilor străine – particule de praf, fire de păr, celule bacteriene, precum și previzibilele micelii fungice – printre neuroni. Înaintea privirii ei înfiorate se înfățișează toate celulele nervoase.

Acum vede și ea ce au văzut alți oameni de știință înainte, dar ea nu a fost niciodată în stare să analizeze cu echipamentul neadecvat și improvizat care-i fusese pus la dispoziție în laboratorul de la bază. Acum vede exact felul în care cucul *Ophiocordyceps* își face cuibul în desişul creierului – felul în care miceliile lui se înfăşoară în jurul dendritelor, așa cum se înfăşoară iedera pe un stejar. Numai că iedera nu-i cântă stejarului cântece de sirenă și nu-l face să-și piardă mințile.

Cuc? Iederă? Sirenă? *Concentrează-te, Caroline!* își spune ea cu asprime. *Uită-te la ce ai în fața ochilor și trage concluziile adecvate atunci când există probe care să le susțină.*

Probele există. Acum descoperă ceea ce a scăpat altor ochi: crăpăturile din fortăreață (*concentrează-te!*), locurile unde structurile paralele ale creierului omenesc, până atunci sacrificate și depășite numeric, s-au regrupat masiv printre și în jurul celulelor nervoase sufocate de ciupercă. Unele fascicule de neuroni s-au făcut mai dense, deși noile celule sunt umflate și zdrențuite, străpunse pe dinăuntru de plăci amiloide cu marginile zimțate.

Caldwell simte cum o furnică pielea capului când realizează semnificația celor văzute.

Își spune că procesul probabil a fost destul de lent. Primii cercetători nu au menționat această evoluție, pentru că nu avea cum să fi fost vizibilă

imediat după Colaps. Singurul mod prin care ar fi putut fi descoperită ar fi fost ca să presupună cineva că era acolo și să insiste cu analizele.

Caldwell își ridică ochii de pe ocular. Îi este greu, însă trebuie. S-ar putea uita în lumea aceea verde ore întregi, zile chiar, și ar descoperi întruna minuni noi.

Mai târziu. Poate. Pentru că „mai târziu“ este o expresie care începe să-și piardă semnificația în ceea ce o privește pe ea. „Mai târziu“ înseamnă doar o zi sau două de febră mare și degradare a organismului, urmate de o moarte dureroasă și lipsită de demnitate. A obținut prima jumătate a unei ipoteze de lucru. Acum trebuie să încerce să termine proiectul cât mai poate.

În laboratorul lui Caldwell din cazarmă se află – sau se aflau – zeci de lamele cu probe din țesutul cerebral al subiectului numărul șaisprezece (Marcia) și al subiectului douăzeci și doi (Liam). Și-ar dori să le poată folosi acum. Nu este risipitoare cu resursele, în ciuda comentariului pe care i l-a adresat odată la nervi lui Justineau, când i-a spus că vrea să strângă cât mai multe probe, sperând că la un moment dat va ieși la iveală un tipar. Acum și-a descoperit tiparul – are, cel puțin, o ipoteză pe care o poate testa –, dar nu mai are probele luate din subiecții de la bază, copiii care păreau a fi dezvoltat o imunitate parțială la efectele produse de *Ophiocordyceps*.

Are nevoie de probe noi. De la subiectul numărul unu.

Dar știe că Helen Justineau îi va dejuca orice încercare de a o diseca pe Melanie. Nu va reuși nici măcar să-i facă o biopsie pe creier. Unde mai pui că, exact așa cum se temuse ea încă de la început, atât Sergentul Parks, cât și soldatul Gallagher au dezvoltat o relație inacceptabil de strânsă cu subiectul experimentului prin interacțiuni repetate într-un context social cât de cât normal. Nu are nicio garanție că ar fi susținută

de vreun membru al grupului dacă și-ar anunța intenția de a obține eșantioane de țesut cerebral de la Melanie.

Așa că își face planul pornind de la premisa că a făcut deja anunțul și a fost refuzată.

Desface și montează sasul pliabil de la ușa din mijloc. Structura ingenioasă, cu multe articulații, face ca operațiunea să fie destul de simplă, în ciuda mișcărilor neîndemânătice ale mâinilor ei rănite. Nu doar bandajele o stingheresc acum; sensibilitatea de mai devreme a țesutului său inflammat s-a transformat într-o pierdere generală a senzațiilor. Transmite o comandă la degete, iar acestea reacționează cu întârziere și se mișcă spasmodic, la fel ca o mașină lăsată în ger.

Dar nu se dă bătută. Odată desfăcut, sasul se fixează prin opt șuruburi canelate – patru în tavanul vehiculului și alte patru în podea. Fiecare dintre acestea trebuie să fie introdus în orificiul corespunzător și apoi prinse cu câte o brățară cu manșon care se strânge cu ajutorul unei roțițe. Caldwell trebuie să se folosească de ambele mâini și de o cheie fixă. Amorteala din mâini dispare cu mult înainte să termine, înlocuită fiind de o durere constantă și intensă. Și, fără să vrea, Caldwell scâncește și geme tare.

Laturile și partea frontală a sasului sunt confecționate dintr-un plastic extrem de flexibil, dar și extrem de rezistent. Capătul de sus și cel de jos trebuie să fie sigilate acum cu o soluție cu întărire rapidă dintr-un aplicator manual. Caldwell trebuie să-l țină în îndoitura cotului stâng și să-și folosească degetul mare de la mâna dreaptă ca să apese dispozitivul.

Rezultatul este o mizerie, dar pompează aerul afară din sas ca să verifice dacă închiderea este etanșă. Acul manometrului coboară lin până la zero.

Foarte bine.

Pompează alt aer înăuntru, aducând sasul înapoi la presiunea normală. Dirijează comanda manuală a ușilor la calculatorul ei din laborator. Lasă ambele uși deschise și o închide doar pe cea interioară. După aceea cară în compartimentul de rezervă al sasului o butelie cu fosgen ²⁴ comprimat. O observase încă de la început, atunci când făcuse inventarul laboratorului și presupusese că gazul era folosit la sinteza polimerilor organici. Dar firește că are și alte întrebări, printre care și asfixierea rapidă și eficientă a animalelor mari, fără deteriorarea prea mare a țesuturilor.

Și acum așteaptă. Iar în timp ce așteaptă își analizează emoțiile pe care le are în legătură cu ce urmează să facă. Nu prea vrea să zăbovească asupra efectelor pe care le va avea gazul asupra companionilor săi umani. Fosgenul este mult mai milostiv decât ruda lui apropiată, clorul, însă asta nu înseamnă prea mult. Caldwell speră că Melanie va intra prima în sas și că va reuși să închidă ușa exterioară înainte de intrarea celorlalți.

Dar își dă seama că șansele sunt infime. Mult mai probabil că Helen Justineau va intra alături de fetiță sau chiar înaintea ei. Ideea aceasta n-o tulbură prea mult. Ba chiar i se pare că există o oarecare echitate în ea. Nenumăratele intervenții ale lui Justineau au contribuit în mod substanțial la situația absurdă din prezent – în care Caldwell este nevoită să urzească un plan ca să recapete controlul asupra specimenului ce-i aparține.

Dar speră că nu va trebui să-l omoare pe Parks. Sau pe Gallagher. Probabil că cei doi soldați vor intra ultimii, protejându-le pe Justineau și Melanie până când vor ajunge în Rosie. Și până atunci poate că va reuși să încuie ușa.

Planul nu este perfect. Nu că ar interesa-o că va comite ceva ce echivalează (mai mult sau mai puțin) cu o crimă. Dar implicațiile ipotezei sale sunt atât de colosale, încât ar comite o crimă împotriva umanității dacă ar ezita să facă ce și-a

propus. Are o datorie și mai are și o perioadă scurtă de timp în care mai poate lucra. Iar perioada aceasta este măsurată mai degrabă în ore, iar nu în zile.

Caldwell a smuls benzile izolatoare de la geamurile laboratorului ca să poată vedea când se va întoarce echipa de salvare. Însă durerea cumplită din mâini a secătuit-o de putere. Oricâte eforturi face să nu adoarmă, nu reușește. Începe să moțăie. De fiecare dată când se silește să-și deschidă ochii, pleoapele îi cad la loc, conduse de o forță subliminală.

După un asemenea episod, Caldwell se pomeneste că se uită – prin fereastră – drept în ochii unui copil mic, care se află în pragul unei uși de peste stradă.

Evident că este vorba despre un flămând. Nu mai mare de cinci ani la vremea contagiunii primare. Gol-pușcă, costeliv și incredibil de murdar, așa cum apăreau victimele dezastrelor în mesajele caritabile de dinainte de Colaps, în timpurile acelea inocente când doar câteva mii de morți reprezentau un „dezastru“.

Băiețelul o urmărește pe Caldwell cu aviditate și fără să clipească. Și nu este singur. După-amiază e pe sfârșite, iar umbrele lungi oferă multe ascunzători naturale. Acum ceilalți flămânzi se desprind din decor unul câte unul, aidoma pieselor de puzzle. O fată mai mare și cu părul roșu iese din spatele scheletului ruginit al unei mașini. Un băiat cu părul negru, mai mare decât fata, stă ghemuit în vitrina spartă a unui magazin, strângând în mâini o bătă de baseball din aluminiu. În spatele lui, în magazin, alți doi băieți stau în patru labe sub un suport cu rochii mucegăite și decolorate de soare.

O întreagă haită de flămânzi! Caldwell este în al nouălea cer. Când Parks și oamenii lui au anunțat-o că s-a terminat stocul de subiecți, ea și-a dat seama că asta poate însemna mai multe lucruri. Una dintre posibilități – care la vremea respectivă

nu i se păruse deloc plauzibilă – era aceea conform căreia copiii infectați fuseseră suficient de inteligenți ca să-i perceapă drept o amenințare pe Sergeant și pe hăitașii lui și astfel plecaseră spre noi terenuri de vânătoare.

Acum Caldwell privește fascinată cum băiatul cu părul negru le face un semn din cap celor doi din spatele lui și aceștia vin și se așază în rând cu el ca să vadă și ei ce se întâmplă. Evident că el este liderul. Și unul dintre pușinii care nu sunt chiar în pielea goală. Pe umerii înguști și osoși și-a aruncat o vestă de camuflaj. Înseamnă că la un moment dat a omorât un soldat, din care i-a plăcut și învelișul, nu doar conținutul. Chipul lui este un amestec de culori țipătoare – un fel de etalare tribală a rangului și autorității.

Caldwell vede cum acționează copiii flămânzi în haită. Cum semnalizează prin gesturi sau expresii faciale. Cum își coordonează eforturile împotriva acestui obiect necunoscut din mijlocul lor.

Poate au fost aduși aici de murmurul uniform al generatorului. Sau poate o urmăresc deja de ceva vreme pe Rosie, pentru că s-au luat după Justineau și Gallagher atunci când cei doi fuseseră să facă rost de mâncare. Dar indiferent ce era lucrul care le-a atras acum atenția, lui Caldwell îi este clar că acum au observat-o și pe ea.

Și pentru că au observat-o, acum pe ea vor s-o vâneze.

Chiar dacă se află în spatele unui geam incasabil, într-un tanc de luptă supradimensionat, ale cărui arme ar putea face praf și pulbere toate clădirile din jur. Chiar dacă nu există nicio modalitate clară prin care să ajungă la ea și niciun mod prin care să cuantifice riscurile pe care o asemenea acțiune le-ar presupune. Chiar dacă – și cel mai important – nu îi pot simți *mirosul* din vehiculul etanș, prin sticlă și aluminiu și polimer.

O identifică drept pradă și reacționează în consecință.

Caldwell se ridică și iese încet din laborator, îndreptându-se către ușa de la jumătatea lui Rosie, fără să-și dea seama că hotărârea este luată. Însă este o hotărâre bună. O poate susține printr-o mulțime de motive.

Readuce pe panoul de lângă sas comenzile pentru funcțiile ușii. Apoi deschide și închide de câteva ori ușa exterioară, dorind să o testeze la diferite setări ale vitezei. Urmărește cu atenție cum valvele hidraulice, groase cât brațele ei, glisează lin înainte și înapoi în partea de sus și de jos a ușii. Estimează că și la viteza a treia – mai există alte șapte încă și mai mari – valvele exercită o forță de peste șase sute șaptezeci și șapte de newtoni. Pe de altă parte însă, ușa interioară este acționată de servomecanisme mai simple. Cei care au construit-o nu și-au imaginat că va fi folosită drept cușcă.

Caldwell ia în calcul câțiva factori extrem de importanți. Nu se poate ști dacă subiectul numărul unu se va întoarce din expediție. Iar dacă o va face, nu este deloc sigur că va funcționa cursa pe care i-a întins-o Caldwell. Și, în cazul că va funcționa, nu se poate ști care va fi reacția supraviețuitorilor în fața morții aceloră prinși în sas.

Însă adevărul – sau măcar o parte din adevăr – este că ea nu mai rezistă. Monștrii ăia stau la pândă să o ucidă. Pe de altă parte, și ea vrea să-i captureze și să-i încorporeze în stratagema ei mult mai cuprinzătoare.

Ușa exterioară este deschisă complet și acum Caldwell întredeschide ușa de la sas. Se duce în partea cealaltă și așteaptă.

E acoperită de transpirație din cauza eforturilor de mai devreme. Știe că îi ies feromonii din corp și se răspândesc în aerul răcoros al după-amiezii. Iar copiii flămânzi o inhalează la fiecare respirație. Poate că sunt inteligenți, cooperanți și

inventivi. Dar, pentru că sunt ceea ce sunt, este doar o chestiune de timp până când vor reacționa.

Fetița cu părul roșu face prima mișcare. Iese din spatele mașinii și se îndreaptă spre ușa ispititoare a lui Rosie.

Băiatul cu vesta de camuflaj scoate un sunet foarte asemănător cu un lătrat de câine. Fără prea mare tragere de inimă fata cu părul roșu merge mai încet, apoi se întoarce cu fața la el.

Băiatul mai mic țâșnește pe ușa magazinului, trece în goană pe lângă ea și se repede la ușa deschisă. Totul se petrece atât de repede că doamna doctor Caldwell de-abia are vreme să reacționeze, deși exact asta aștepta.

Apasă un buton cu degetul mare.

Băiatul flămând sare peste pragul de la ușa exterioară și se aruncă spre Caldwell ca o rachetă, cu brațele întinse, pregătite s-o înșface.

Înainte s-o atingă, ușa interioară se închide.

Caldwell a subestimat forța servomecanismelor. Ușa prinde trunchiul flămândului ca un clește, sfărâmându-i coastele. Flămândul cascade gura. Vrea să urle, dar plămânii îi sunt definitiv și ireversibil dezumflați. Deci urlatul nu mai este o opțiune. Un braț îl are răsucit la spate, în interiorul sasului, iar pe celălalt îl ține întins. Încă mai încearcă să o prindă pe Caldwell cu degetele lui rășchirate. Unul dintre acestea atinge mâneca de la halatul ei de laborator, însă femeia nu se neliniștește, pentru că infecția nu poate fi contractată decât prin sânge sau salivă. Are ochelarii și masca de protecție, așa că nu este în pericol.

Caldwell se uită mai bine la capul creaturii. Este intact. Simte cum o inundă un val uriaș de exaltare și începe să râdă.

Vrea să râdă. Hohotele îi sunt sugrumate atunci când ceva intră în zbor de afară și o lovește cu putere în maxilar, sfărtecând hârtia măștii de protecție. Durerea este cumplită. Gura lui Caldwell

se umple cu sânge și cu fragmente de dinți care se freacă unele de altele cu zgomot scrâșnit, de corabie eșuată la mal.

Piatra se rostogolește pe jos, pătată cu sângele ei. Fata cu părul roșu deja pune alta în fâșia de cârpă decolorată pe care o folosește pe post de praștie.

Băiatul pe jumătate strivit reușește să împingă ușa vreo șase centimetri. Ușa exterioară este larg deschisă, iar flămânzii de afară – haita lui, prietenii lui – aleargă spre ea, cu armele lor improvizate ridicate deasupra capetelor.

Din reflex, Caldwell întinde mâna, apăsând butoanele de acționare pentru ușa exterioară. Aceasta începe să se închidă, numai că femeia a uitat să seteze viteza de la nivelul trei la nivelul zece. În ultima clipă, vârful bătei de baseball este împins în deschizătura tot mai mică, blocând ușa. Valvele hidraulice scâncesc, iar marginea ușii mușcă adânc din metalul bătei și pornește să o sectioneze. Dar acum apar și niște mâini mici în jurul muchiilor ușii, unele întinzându-se către Caldwell, majoritatea luptându-se cu ușa.

Nu au cum să ajungă la ea, însă trag cu hotărâre de ușa, schimbându-și mereu poziția pentru a permite și altor mâini să aibă de unde s-o apuce, într-un efort colectiv de a o deschide. Caldwell știe cât de puternică este ușa aceea și simte un șoc extraordinar de puternic atunci când o vede cum se deschide. Își pierde stăpânirea de sine și face câțiva pași înapoi, clătinându-se ca o boschetară alcoolică. Își ridică pumnii încleștați în dreptul gurii, ca și când s-ar putea ascunde în spatele lor.

În deschizătura ușii exterioare apare fața vopsită a băiatului cu părul negru. O fixează cu ochii lui congestionați și malefici, dându-i a înțelege prin grimase că toată povestea a devenit personală.

Adică se consideră pe sine o persoană.

Caldwell țâșnește spre cabina din față, unde mai apasă două manete, activând roțile și armele. Evident că nu le poate mânui pe toate în același timp. De fapt, s-ar putea considera norocoasă dacă își va aduce aminte cum se conduce vehiculul ăsta, pentru că nu a făcut decât câteva zile de pregătire în urmă cu douăzeci de ani. Se uită lung la pupitrul de comandă și, vreme de o clipă absolut înfricoșătoare, toate comenzile i se par străine și fără sens. Trebuie să facă un efort ca să-și salveze creierul din iureșul adrenalinei și să și-l poată controla din nou.

Butonul cu litera R. Este primul și se află chiar în centrul coloanei de direcție. Înseamnă RIDICARE. Cu sâsâit de șarpe, sistemul hidraulic ridică șasiul lui Rosie la douăzeci de centimetri de sol. Caldwell îi vede pe câțiva flămânzi cum se îndepărtează speriați, însă bubuielile și pocnetele venite din mijlocul vehiculului îi spun că unii încă își mai văd de treabă.

Panica îi răsucesc măruntaiele. Trebuie să plece de-acolo. Știe că s-ar putea să-i ia pe dușmani după ea, dar, dacă rămâne, e pierdută. Până la urmă vor reuși să deschidă ușa exterioară, iar cea interioară îi va reține cel mult câteva secunde.

Caldwell apucă volanul cu mâinile ei aproape paralizate, împinge cu putere înainte și se roagă. Frâna se decuplează de la sine. Rosie se scutură ca un câțel în ploaie și se pune în mișcare atât de brusc și atât de repede, încât o aruncă pe spate în scaunul șoferului. Atunci îi alunecă mâna pe comenzi și matahala cu motor derapează și se răsucesc în mijlocul străzii, lovind un felinar și scoțându-l din pământ, cu dangăt de clopot care anunță începutul unui meci de box.

Ca să o readucă pe Rosie pe drumul drept, Caldwell este obligată să apuce mai strâns schimbătorul de viteze și să-l tragă puternic spre ea. Durerea din mâini o face să țipe, dar nici ea nu

se poate auzi din cauza mugetului asurzitor al motoarelor. Acum nu-și mai poate da seama nici ce se întâmplă la ușa din mijloc, pentru că zgomotul acesta acoperă orice alt sunet. Așa că împinge și mai tare, ducând coloana de direcție până în capătul șanțului canelat. Nu mai vede strada din față, ci doar o pâclă cenușie.

Urmează un alt impact, apoi al treilea, dar pentru Caldwell nu reprezintă decât niște vibrații. Rosie a luat un avânt atât de mare, încât trece prin lume la fel ca Moise prin Marea Roșie.

Niște forme pe stradă, o fracțiune de secundă în fața ei, apoi alături, apoi dispărute. Alți flămânzi? Unul semăna cu Parks, dar ar trebui să oprească pentru a se convinge. Și nu vrea. De fapt, deocamdată nici nu-și mai amintește cum să o facă.

Dar parcă acum recunoaște unele părți ale pupitrului de comandă și își dă seama că nu are de ce să fie oarbă. Pe toată lungimea lui Rosie sunt instalate camere video care pot fi rotite în toate direcțiile. Le deschide pe toate și scanează imaginile celor de pe latura stângă. O cameră este poziționată pe ușa de la mijloc, cu a cărei forță încă se mai luptă doi dintre flămânzi. Unul dintre ei este șeful. Celălalt este fata cu părul roșu.

Caldwell virează la dreapta și urcă o rampă înclinată. Indicatorul arată drumul către Highgate și Kentish Town. Smucește cu toată puterea volanul, iar Rosie se înclină brusc. Dar rampa o încetinește, iar efectul nu este tocmai cel dorit. Nu a reușit să scape de flămânzi.

Caldwell a mai fost prin locurile astea. Demult. Înainte de Colaps. Ies la iveală amintiri din vremurile acelea și îi umplu mintea într-o juxtaupunere bizară cu întâmplările de acum. Trec pe lângă ea vile în care visase să locuiască, îndesate și întunecate aidoma văduvelor dintr-un cimitir spaniol care așteaptă cu răbdare învierea.

În vârful pantei, virează din nou. Dar nu calculează bine unghiul și dărmă o parte din zidul unui birt din colț. Rosie merge înainte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, deși camerele din spate arată cum se prăbușește clădirea.

O curbă îngustă, apoi drumul lung spre centrul Londrei. Caldwell accelerează și zgârie intenționat latura stângă a lui Rosie de zidul unei clădiri care seamănă cu o școală. Deasupra porții scrie *Le Sainte Union*. Parbrizul se acoperă cu praf de cărămidă și se aude un zbieret de metal torturat care acoperă mugetul motorului. Rosie suportă cu stoicism răul tratament la care este supusă, iar Caldwell vede în sfârșit cum unul dintre flămânzi este aruncat în ploaia torențială.

Strigă cât o ține gura – țipăt triumfător și sfidător de zână a morții. Parbrizul se umple cu stropii de sânge care-i țâșnesc din gura rănită.

Revine pe mijlocul drumului și aruncă o altă privire către camere. Nu se mai vede niciun flămând. Trebuie să se oprească și să-și examineze trofeul ca să se asigure că a rămas intact. Dar se prea poate ca flămânzii să fie încă în viață. Își aduce aminte de expresia de pe chipul pictat al băiatului cu părul negru. E convinsă că o va urmări câtă vreme se va mai putea ține pe picioare.

Așa că merge înainte, spre sud, prin Camden Town. După aceea urmează Euston și mai încolo se va apropia de Tamisa. Străzile sunt pustii, dar Caldwell rămâne la fel de prudentă. În orașul acesta au trăit unsprezece milioane de oameni. Poate că unii se mai află încă în spatele acestor ferestre oarbe și uși zăvorâte, blocați la jumătatea drumului dintre viață și moarte.

Și-a dat deja seama cum funcționează frânele și încetinește, puțin speriată de ecoul urlletului lui Rosie în peisajul acesta dezolant. O clipă are senzația îngrozitoare că s-ar putea să fie ultimul om rămas în viață pe suprafața unei planete necrotice. Și că nici nu ar avea vreo importanță.

Rasa care a construit toate aceste mausolee se odihnește în sfârșit în ele, tăcută și resemnată, revenită la stadiul original de țărână.

Cui i-ar fi dor de noi?

Aceasta este depresia survenită după dispariția valului de adrenalină produs de capturarea specimenului și descotorosirea de dușmani. Și mai este și febra. Caldwell se cutremură și i se împăienjenesc ochii. Pe neașteptate, drumul din fața ei se topește, transformându-se într-o pată cenușie. Disfuncția este bruscă și dramatică. Oare orbește? Nu se poate. Nu încă. Mai are nevoie de o zi. Câteva ore măcar.

Pune frână. Rosie se zdruncină și se oprește, protestând îndelung.

Blochează volanul.

Și își trece mâna peste față, masându-și ochii cu degetul mare și cel arătător ca să și-i limpezească. Parcă ar fi niște bile fierbinți înfipite în țeasta ei. Îndrăznește să și-i deschidă și privește afară prin parbrizul cabinei. Funcționează perfect.

Și nu drumul este cenușiu, ci un zid, înalt cam de doisprezece metri, ridicat chiar în fața ei. După un minut de stupoare, Caldwell îl recunoaște.

Nemesis. Atotputernicul ei adversar. *Ophiocordyceps*.

Domnișoara Justineau este foarte supărată, așa că Melanie face eforturi să fie și ea la fel. Dar, dintr-o mulțime de motive, nu-i prea iese.

E tristă din cauză că a murit Kieran și tristețea o împiedică să simtă supărare. Unde mai pui că doamna doctor Caldwell a fugit cu camionul ăla mare și asta înseamnă că Melanie nu va fi nevoită s-o mai vadă vreodată și nici să se mai urce în monstrul ăla. Așa că-i vine să sară în sus de bucurie și să aplaude.

În vreme ce Sergentul Parks se pare că folosește toate cuvintele urâte din vocabular, iar domnișoara Justineau stă la marginea drumului, buimacă. Melanie spune în gând: *Pa, pa, doamnă doctor Caldwell! Du-te departe, cât mai departe și nu te mai întoarce niciodată.*

Și atunci domnișoara Justineau spune:

– Asta este. Suntem morți.

Și totul se schimbă. Melanie uită să se mai bucure și se gândește la ce se va întâmpla în continuare. Brusc, simte cum îi îngheață stomacul.

Pentru că domnișoara Justineau are dreptate.

Au folosit și ultimul strop de blocant. Acum miros foarte tare a mâncare, iar Melanie este cum nu se poate mai mirată că nu-i vine să-i muște, deși se află atât de aproape de ei. Nu știe cum s-a întâmplat, dar s-a obișnuit cu mirosul acesta. Ca și cum ar fi închis într-o cutie partea aceea din ea care nu vrea decât să mănânce și să mănânce și să

mănânce; și nu trebuie să deschidă cutia aia dacă nu vrea.

Dar asta n-are cum să le fie de prea mare folos domnișoarei Justineau și Sergentului Parks. Pentru că ei sunt obligați să treacă prin orașul acesta mirosind a mâncare și nu vor reuși să ajungă prea departe când se vor întâlni cu cineva care chiar vrea să-i mănânce.

– Trebuie să ne luăm după ea, spune Melanie pe un ton imperativ acum, când înțelege ce este în joc. Trebuie să ne urcăm în mașină.

Sergentul Parks îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Poți să dai de ea? o întreabă el. Așa cum l-ai găsit și pe Gallagher? A lăsat o urmă?

Melanie nici nu s-a gândit la asta, dar acum inspiră adânc și găsește imediat urma. Atât de consistentă, că parcă-i un râu care curge prin văzduh. Mirosul ăsta are în el puțin din doamna doctor Caldwell și puțin din altceva, ce ar putea fi un flămând sau mai mulți. Dar mirosul predominant este cel scârbos și chimic al motorului lui Rosie. Ar putea merge pe urma lui și legată la ochi. Ar putea merge pe urma lui și în somn.

Parks îi citește pe chip răspunsul.

– Bine, spune el. Hai să mergem.

Justineau se holbează îngrozită la el.

– Dar mergea cu peste nouăzeci la oră! exclamă ea, cu gura strâmbată a neîncredere. A dispărut. În vecii vecilor n-o s-o mai ajungem.

– N-avem de unde să știm asta dacă nu încercăm, o contrazice Parks. Vrei să te culci în mijlocul drumului și să-ți aștepți moartea, Helen, sau mai bine încercăm și vedem ce iese?

– Indiferent ce facem, rezultatul va fi același.

– Atunci stai aici și mori cu zile.

– Te rog, domnișoară Justineau! o imploră Melanie. Haide să mergem puțin. Când se face

seară, o să ne oprim și o să găsim un loc unde să ne ascundem.

De fapt, se gândește la altceva: trebuie să plece de pe străzile alea, unde trăiesc și vânează copii flămânzi la fel ca ea. Crede că ar fi în stare să o apere pe domnișoara Justineau de flămânzii obișnuiți, însă nu și de băiatul cu fața pictată și tribul lui de sălbatici.

Sergentul Parks întinde mâna. Domnișoara Justineau se uită lung la ea, dar nu face nicio mișcare. În cele din urmă întinde și ea mâna și îi permite să o ridice în picioare.

– Câte ore mai sunt până se întunecă? întreabă ea.

– Aproximativ două.

– Noi nu ne putem deplasa pe întuneric, Parks. Dar Caroline poate. Are faruri.

Parks face un semn scurt din cap, indicând că este de acord cu acest argument.

– O să mergem până când se face noapte. Atunci ne ascundem pe undeva. Iar dimineață, dacă mirosul încă va mai fi puternic, ne vom continua drumul. Dacă nu, vom căuta niște smoală sau creozot sau alt căcat din ăsta, cu care să ne acoperim mirosul așa cum fac junkerii. Și vom merge mai departe către sud.

Se întoarce spre Melanie.

– Ia-o înainte, cățelușă Lassie, glumește el. Fă ce știi tu mai bine.

Melanie ezită.

– Cred că..., începe ea.

– Da? Ce crezi?

– Cred că eu aș putea să alerg mult mai repede decât voi doi, domnule Sergent Parks.

Parks izbucnește în râs – hohotele sunt scurte și aspre.

– Mda, cred și eu că ai putea, spune el. Vom alerga și noi cât de repede putem. Ai grijă să nu te îndepărtezi prea mult, atâta tot.

Însă îi vine o idee și mai bună și i se adresează lui Justineau.

– Dă-i walkie-talkie-ul, îi cere el. Dacă ne pierdem de ea, ne poate apela ca să ne spună unde este.

Justineau îi întinde lui Melanie aparatul. Iar Parks îi arată cum să-l folosească. Este destul de simplu, doar că a fost construit pentru degete mult mai mari decât ale ei. Exersează de câteva ori până când înțelege cum funcționează. După aceea Parks îi mai arată și cum să și-l prindă la betelia jeansilor roz cu broderie în formă de unicorn, unde arată ridicol de mare și incomod.

Domnișoara Justineau o încurajează cu un zâmbet cald. Dar dincolo de el Melanie îi simte toate temerile, toată durerea și epuizarea. A ajuns aproape la capătul puterilor.

Se apropie de ea și domnișoara Justineau o îmbrățișează strâns.

– Totul va fi bine, îi spune fetița. N-am să las pe nimeni să-ți facă rău.

Este prima lor îmbrățișare de acest fel – când Melanie este cea care oferă mângâiere, nu invers. Și își aduce aminte că și domnișoara Justineau i-a făcut aceeași promisiune, deși a uitat când anume a fost asta. O săgetează dorul de vremurile acelea trecute. Dar știe că nu poți să rămâi mereu copil, oricât de mult ți-ai dori asta.

O ia la fugă și mărește viteza treptat. Are însă grijă să nu alerge prea repede, astfel încât cei doi adulți să se poată ține după ea. La fiecare intersecție se oprește să-i aștepte și, când îi vede, o ia din nou la goană. Nu are de gând să-i lase de capul lor acum, când mai este puțin și se face noapte – o noapte despre care ea știe că ascunde atât de multe lucruri îngrozitoare.

Caroline Caldwell coboară din Rosie pe ușa cabinei. Nu vrea să folosească ușa din mijloc. Acolo este sasul în care e blocat specimenul ei de flămând.

Face douăzeci de pași înainte. Cam atâta poate.

Se uită la zidul cenușiu. Probabil câteva minute, deși nu mai are încredere în felul în care estimează curgerea timpului. Gura rănită îi zvâcnește în același timp cu bătăile inimii. Dar sistemul ei nervos este aidoma unui carburator inundat; motorul nu vrea să pornească, semnalele încurcate nu converg în durere.

Caldwell observă execuția zidului, înălțimea lui, grosimea și lungimea – grosimea o poate doar aprecia – și se gândește la cât timp a durat să se formeze. Știe exact la ce se uită. Dar nu o ajută cu nimic faptul că știe. Va muri curând și va muri cu... *chestia* asta în fața ei. O mânășă, pe care i-a aruncat-o un univers terorist și plin de dispreț care a îngăduit oamenilor să orbecăie în căutarea cunoașterii, pentru ca apoi să-i pună cu botul pe labe.

În cele din urmă, Caldwell se mișcă. Și face singurul lucru care îi trece prin minte. Ridică mânășă. Acceptă provocarea.

Se întoarce la Rosie și intră tot pe ușa cabinei, pe care o încuie apoi. Trece prin cabinele de dormit și prin laborator ca să ajungă în zona de

mijloc. Se oprește puțin în laborator ca să-și pună altă mască de protecție în locul celei sfâșiate de piatra aruncată din praștia fetei flămânde. Se spală foarte bine pe mâini și își pune mănușile chirurgicale, ia de pe raft un fierăstrău de oase și, de pe alt raft, alege o tavă din plastic. Sigur, o găleată ar fi mai bună, dar nu există așa ceva în Rosie.

Flămândul capturat încă se mai mișcă încet, în pofida traumelor pe care mecanismul ușii i le-a făcut la mușchii și tendoanele din zona pieptului. Văzut de aproape, contrastul dintre dimensiunea capului și cea a trupului sugerează posibilitatea ca, la momentul infecției inițiale, băiatul să fi fost chiar mai mic decât estimase Caldwell.

Să nu uităm însă că urmează să testeze această ipoteză, nu-i așa?

Flămândul are brațul drept prins la spate, în sas. Caldwell îl imobilizează pe cel stâng cu un cablu din plastic, pe care îl leagă de o bridă din perete. Apoi înfășoară cablul de trei sau patru ori în jurul brațului ei și îl trage cu toată puterea ca să reușească să-l lege cât mai strâns pe flămândul care încă se zbate. Cablul îi intră adânc în carne, făcând-o să treacă de la roșul furios de până atunci la un vinețiu mohorât. Nu o doare prea tare, iar asta este un semn rău. Deteriorarea nervilor din carnea necrozată este un proces continuu și ireversibil.

Cu foarte mare prudență, dar cât de repede este în stare, taie capul flămândului cu fierăstrăul. În tot acest timp creatura geme și pocnește din fălci către ea. Dă sălbatic din ambele mâini – cea stângă mișcându-se într-un arc mic, definit de jocul cablului. Niciunul dintre brațe nu ajunge până la ea.

Vertebrele superioare sunt fragile și cedează aproape imediat sub tăișul fierăstrăului. Cu mușchii îi e mai greu, pentru că lama ba se agață în ei, ba alunecă în altă parte. După ce Caldwell

termină cu vertebrele, capul flămândului cade brusc într-o parte, lăsând să se vadă cioturi retezate de os, șocant de albe. Prin contrast, licoarea care picură din rană în tavă și pe podea este cenușie, cu firisoare roșii.

Ultima fâșie de carne se rupe singură, trasă de greutatea capului. Acesta cade, lovește marginea tăvii și o răstoarnă, apoi se rostogolește pe podea.

Trupul flămândului se zbate aproape la fel de mult ca atunci când încă mai avea cap. Brațele se mișcă necontrolat, dar zadarnic; picioarele derapează pe pardoseala din metal striat a sasului. Coloniile de *Cordyceps* fixate în coloana vertebrală încă mai încearcă să dea comenzi copilului mort și să-l facă să lucreze în beneficiul musafirului său fungic. Mișcările mai încetinesc puțin când Caldwell se apleacă să recupereze capul, dar nu se opresc complet. Doamna doctor pleacă de acolo și duce capul în laborator.

Întâi și-ntâi trebuie să se gândească la propria-i siguranță. Pune capul pe suprafața de lucru și se întoarce ca să arunce afară cadavrul decapitat al flămândului. Acesta mai zvâcnește puțin, apoi rămâne nemișcat în mijlocul drumului – ca un reproș adresat tuturor demersurilor științifice în general.

Caldwell îi întoarce spatele și închide ușa. Chiar dacă drumul spre cunoaștere ar fi pavat cu copii morți – așa cum s-a întâmplat în anumite locuri și în anumite momente ale istoriei – ea tot ar merge înainte pe el și ar căuta iertarea mai târziu. Ce altă opțiune are? Tot ceea ce prețuiește ea se află la capătul acelui drum.

Închide toate ușile, se întoarce în laborator și începe să lucreze.

Când Justineau și Parks cotesc pe strada lungă cu stația spre Euston la capăt, o văd pe Melanie așteptându-i. Le arată ceva. Justineau se uită. Rămasă fără suflu, scăldată în sudoare, cu cârcei în picioare și junghiuri în piept, nici nu poate să facă altceva.

Pe la jumătatea străzii, se află Rosie – oprită în diagonală, practic atingând bordura cu ambele laturi. În fața vehiculului se înalță o baricadă mare, blocând drumul. Are cam doisprezece metri, adică este mai înaltă decât casele din jur. Justineau vede că se continuă peste case, prin case și dincolo de case. La început i se pare doar un perete vertical, dar imediat își dă seama că mai degrabă seamănă cu versantul unui munte. Ca și cum un milion de tone de zăpadă murdară s-au rostogolit până în locul acesta.

Parks ajunge lângă ea și amândoi se holbează fără să scoată vreun cuvânt.

În cele din urmă Sergentul o întreabă:

– Ai vreo idee ce ar putea fi?

Justineau clatină din cap.

– Tu?

– Întotdeauna vreau să am toate datele. Și dup-aia caut pe cineva mai deștept decât mine care să-mi explice.

Înaintează foarte încet, cu ochii în patru după orice mișcare suspectă. Rosie a pățit multe, iar ei văd acum rezultatele. Blindajul este lovit și

zgâriat. În jurul ușii din mijloc sunt pete și dâre de sânge și țesut celular. Jos, lângă vehicul, este un cadavru mic și strivit.

Cadavrul unui flămând. Al unui copil flămând. Al unui băiat, nu mai mare de patru sau cinci ani. Capul i-a dispărut – nu se mai vede nicăieri prin jur – și pieptul îi este aplatizat de tot, ca și cum i-ar fi fost strâns într-o menghină. Melanie se așază în genunchi ca să-l examineze mai bine. Expresia de pe chipul fetei este gravă și gânditoare. Justineau stă în picioare lângă ea, încercând în zadar să-și găsească vorbele potrivite. Observă că la mâna dreaptă băiatul poartă o brățară împletită din păr, probabil al lui. Nu există semn de identificare mai clar. Băiatul acesta a fost la fel ca Melanie, nu ca flămânzii obișnuiți.

– Îmi pare rău, zice Justineau.

Melanie nu spune nimic.

Cu coada ochiului Justineau surprinde o mișcare și întoarce capul. În aceeași direcție se uită și Parks, către partea centrală a lui Rosie. Caroline Caldwell a scos banda izolatoare de la geamul laboratorului și a ridicat obloanele. Îi privește țintă, însă pe chipul ei nu se poate citi nimic.

Justineau se apropie de geam și își mișcă buzele: *Ce faci?*

Caldwell ridică din umeri. Nu le dă drumul înăuntru.

Justineau bate cu pumnii în geam, face semne spre ușa din mijloc. Caldwell dispare câteva clipe, apoi se întoarce cu un blocnotes. Îi ridică și-i arată lui Justineau ce a scris pe prima pagină. *Am de lucru. Sunt foarte aproape de o mare descoperire. Cred că ai încerca să mă oprești. Scuze.*

Justineau ridică mâinile și-i arată strada pustie și umbrele lungi ale înserării. Nu trebuie să spună nimic. Nu trebuie să mimeze nimic. Mesajul este limpede. *O să murim aici.*

Caldwell se mai uită la ea câteva clipe, apoi lasă jos oblonul, acoperind geamul.

La un metru depărtare de Justineau, Parks stă în genunchi. Încearcă să forțeze ușa. Dar nu vrea să se deschidă, cu tot șuvoiul de înjurături folosit de Sergent ca să o încurajeze să-i facă pe plac. Probabil că buna doamnă doctor a dezactivat accesul de urgență.

Melanie nu s-a mișcat de lângă trupul decapitat. Îl jelește sau este dusă pe gânduri și nu-și dă seama ce se petrece în jurul ei. Lui Justineau i se urcă stomacul în gât și simte că i se va face rău. Din cauză că a alergat atât de mult și atât de tare; și acum din cauza acestei palme mortale primită peste ochi. Așa că face câțiva pași, încercând să scape de starea de greață și ajunge până la marginea zidului.

Dar nu este un zid, ci o avalanșă, o materie amorfă care înaintează lent. Este constituită din tulpine de *Ophiocordyceps*, din miliarde de micelii fungice întreșute mai fin decât orice tapiserie din lume. Atât de delicate sunt filamentele acelea că par aproape transparente, permițându-i lui Justineau să vadă până la vreo trei metri adâncime în substanța aceea. Milioane de colonii înfășurate în sute de straturi. Contururi atenuate, culori estompate până la mii de nuanțe de cenușiu.

Pe Justineau o apucă din nou amețeala și greața. Se așază încet pe jos și își pune capul în mâini, așteptând să-i treacă starea de rău. Își dă seama că Melanie trece pe lângă ea și vrea să intre în monstruozitatea aceea.

– Nu! zbiară Justineau.

Melanie o privește uimită.

– Dar e la fel ca bumbacul, domnișoară Justineau. Sau ca un nor care a coborât pe pământ. Nu ne poate face rău.

Și, vrând să-i demonstreze că are dreptate, își bagă mâna în materia pufoasă. Aceasta se desface permițând mâinii să treacă prin ea. Filamentele se lipesc de pielea lui Melanie ca niște pânze de păianjen.

Justineau se ridică în picioare și o trage de-acolo cu blândețe, dar cu fermitate.

– Nu știi ce să zic, spune ea. Poate că nu sau poate că da. Nu vreau să aflu.

Îi cere fetei să-și curețe foarte bine mâinile pe un smoc de iarbă răsărit în crăpăturile asfaltului. Filamentele se lipesc și de firele de iarbă, dându-le o culoare cenușie, moartă.

Se întorc amândouă lângă Parks, care a renunțat să mai încerce să deschidă ușa și acum stă jos, sprijinit de bara din spate a lui Rosie. Cântărește în mâini bidonul cu apă. Le vede că se apropie și ia o înghițitură din el, apoi i-l întinde lui Justineau.

Femeia își dă seama că este aproape gol și i-l dă înapoi.

– Nu mi-e sete, minte ea.

– Aiurea, spune Parsk. Bea și veselește-te, Helen. Am să mă duc curând să caut prin casele astea. Să văd dacă găsesc ceva apă de ploaie prin căldări sau jgeaburi. Dumnezeu va avea grijă de noi.

– Crezi tu?

– Așa se zice.

Justineau bea toată apa din bidon și se prăbușește istovită lângă el. Se uită la cerul tot mai întunecat. Probabil că nu e mai mult de jumătate de oră până se va face noapte, așa că Parks glumește când spune că va căuta apă de ploaie – care oricum ar fi plină de tot felul de mizerii.

Melanie s-a așezat în fața lor, cu picioarele încrucișate.

– Ce facem acum? întreabă Justineau.

Parks face un gest vag.

– Eu zic să mai așteptăm puțin și după aia să alegem una dintre casele astea. Să încercăm să ne baricadăm cumva acolo, pentru că precis mirosul ne dă de gol. Flămânzii ne vor găsi cu mult înainte de a se face dimineață.

Pe Justineau o copleșesc disperarea și furia. Preferă să se lase în voia furiei, de teamă că disperarea ar putea s-o paralyzeze.

– Dacă pun mâna pe nemernica aia, bombăne ea, am s-o bat de o să-i sune apa-n cap și dup-aia am s-o tai și am s-o studiez la microscop.

Își dă seama ce a spus și adaugă:

– Iartă-mă, Melanie.

– Nu-i nimic, spune fetița. Nici mie nu-mi place doamna doctor Caldwell.

Când soarele atinge linia orizontului, se hotărăsc să se ridice în picioare. În laborator au fost aprinse luminile, iar strălucirea lor conturează marginile obloanelor. Ai impresia că cineva a conturat geamurile lui Rosie cu vopsea luminescentă.

Restul lumii este cufundată într-un întuneric din ce în ce mai dens.

Parks se întoarce foarte brusc către Melanie, ca și cum ar fi luat o decizie.

– Ți-e somn, puștoaico? o întreabă el.

Melanie clatină din cap. Nu-i este.

– Ți-e teamă?

Se gândește puțin la întrebarea asta, dar răspunsul este tot negativ.

– Nu pentru mine, explică ea. Mie nu-mi fac nicun rău flămânzii. Dar mi-e teamă pentru domnișoara Justineau.

– În cazul ăsta poate ai să vrei să faci ceva pentru mine, spune Parks arătând spre substanța cenușie. Nu-mi dau seama ce șanse am avea noi să trecem teferi prin chestia aia. Nu știu nici dacă ne-ar infecta sau nu, dar sunt aproape convins că am muri sufocați dacă am inspira prea mult din ce-i acolo.

– Așa, și? vrea să știe Melanie.

– Și aș vrea să aflu dacă putem să ajungem cumva în cealaltă parte. Poate te duci tu în recunoaștere după ce ne găsim o ascunzătoare

pentru la noapte. Ne va fi mai bine mâine dacă vom ști pe unde să o apucăm.

– De acord, spune Melanie.

Lui Justineau nu-i convine deloc ideea, dar știe că este cea mai logică soluție. Spre deosebire de ea și de Parks, Melanie poate supraviețui în întuneric.

– Ești sigură? o întreabă ea pe fetiță.

Melanie este foarte sigură.

Ba chiar abia așteaptă să pornească, pentru că nu mai are stare și este foarte necăjită din cauza celor întâmplare azi. Kieran a murit – a murit din cauză că l-a speriat povestea ei. Minciuna pe care le-a spus-o ea l-a speriat și l-a făcut să fugă. Și după aia doamna doctor Caldwell a furat mașina și din cauza asta domnișoara Justineau nu mai are unde să se odihnească și să se știe în siguranță. Și după aia a mai fost și cadavrul ăla, cadavrul unui copil mult mai mic decât ea. Cadavrul unui copil cu capul tăiat.

Presupune că doamna doctor Caldwell i-a tăiat capul pentru că exact cu lucruri din astea se ocupă ea. Iar sub tristețe Melanie descoperă o furie nestăvilită. Cineva trebuie s-o *oprească* pe doamna doctor Caldwell. Cineva trebuie să-i dea o lecție.

Copiii ăia sălbatici sunt la fel ca ea, doar că nu au avut șansa să facă lecții cu domnișoara Justineau. Nimeni nu i-a învățat să gândească cu capetele lor, nu i-a învățat cum să fie oameni. Dar învață și singuri. Deja au învățat cum să fie toți o familie. Și atunci vine doamna doctor Caldwell și îi omoară ca pe niște animale. Poate că au încercat ei primii s-o omoare pe ea, dar ei n-au prea multă minte, în vreme ce doamna doctor Caldwell are.

Și gândurile astea o umplu pe Melanie cu o furie atât de mare că seamănă cumva cu senzația aia bolnavă de foame. Și se sperie când descoperă că poate simți așa ceva.

Prin urmare, nu o deranjează deloc să se ducă să studieze chestia aia cenușie. Crede că mișcarea îi va face bine, îi va limpezi mintea.

La o distanță de câteva străzi de locul unde s-a oprit Rosie, Sergentul Parks și domnișoara Justineau găsesc un pod într-o casă cu trei etaje, construită în stil victorian, la fel ca toate celelalte case din jur. O scară de lemn duce la podul ăla. După ce se urcă, Sergentul Parks și domnișoara Justineau apucă scara de partea de sus și Melanie o apucă de partea de jos și toți trei trag de ea până reușesc să o scoată din suportii metalici în care a fost fixată. Apoi Melanie o culcă ușor pe podea, având grijă să nu facă prea mult zgomot.

– Pe curând, le șoptește ea celor doi adulți.

Își scoate walkie-talkie-ul de la brâu și îl ridică, dorind să le demonstreze că nu a uitat de el. Oricât de departe ar ajunge, tot va putea să vorbească cu ei.

Domnișoara Justineau îi șoptește și ea ceva. La revedere sau baftă sau ceva de genul ăsta. Dar Melanie deja a luat-o la fugă în jos pe scară, pășind fără zgomot cu tălpile goale pe covorul putred și acoperit cu mușchi.

Alege la întâmplare un punct de pornire și începe să urmărească marginea substanței cenușii. La început merge agale, dar nu i-a trecut starea de nervozitate, așa că, nu după mult timp, grăbește pasul, apoi o ia la fugă. Face ocol atunci când este cazul și apoi revine la zidul cenușiu cât de repede poate.

Parcă nu se mai termină. Suprafața exterioară a zidului nu este dreaptă, ci colțuroasă, întinzând tentacule pe străzile mai înguste și retrăgându-se atunci când nu mai are de ce să se agațe în spațiile deschise. Dar nu se zărește nicio breșă pe nicăieri și nu există niciun loc de unde Melanie să poată vedea ceva în partea cealaltă.

Se oprește după mai bine de o oră de fugă. Dar nu ca să se odihnească – pentru că ar mai

putea să continue mult și bine fără să se simtă obosită –, ci ca să ia legătura cu domnișoara Justineau și cu Sergentul Parks.

Apasă butonul de pe walkie-talkie și spune „alo“ în aparat. Mult timp nu se aud decât niște pâraiture și apoi vocea Sergentului Parks:

– Care-i situația?

– M-am dus spre est, îi spune Melanie. Mult. N-am dat de capătul zidului.

– Ai mers?

– Am alergat.

– Acum unde ești? Vezi vreun indicator rutier?

Melanie nu vede nimic. Dar mai merge puțin până dă de o altă intersecție.

– Northchurch Road, spune ea. London Borough of Hackney.

Îl aude pe Parks oftând.

– Și zici că merge mai departe?

– Mult mai departe. Cât văd eu de aici. Și eu văd până foarte departe, chiar și pe întuneric.

Melanie nu se laudă; pur și simplu crede că Sergentul Parks ar trebui să știe și asta.

– În regulă. Mulțumesc, puștoaico. Întoarce-te. Ți-aș fi recunoscător dacă ai avea chef să vezi și ce se întâmplă spre vest. Dar nu te obosi prea tare. Întoarce-te dacă nu mai poți.

– Mă simt bine, spune Melanie. Terminat.

Se întoarce pe același drum și merge în direcție opusă, dar situația este aceeași. Dacă ar fi să ocolească zidul, vor trebui să meargă foarte mult fie spre est, fie spre vest și nu se știe de unde vor putea să se îndrepte din nou către sud.

În cele din urmă Melanie se oprește în fața zidului, la câțiva kilometri de locul unde au dat de el. Este la fel de gros și aici, dar unghiul planului înclinat parcă este altul. Prin spuma cenușie care iese din el Melanie vede luna. Strălucirea ei rece și albă este ca un fel de promisiune, ca un fel de

îmbărbătare. Dacă ar încerca să treacă prin zidul ăsta, poate că ar reuși să ajungă în partea cealaltă.

Domnișoara Justineau a spus că este periculos, dar Melanie nu crede că are dreptate și nu se teme. Face un pas, apoi altul. Firișoarele cenușii i-au ajuns până la glezne, apoi până la genunchi, dar nu opun rezistență, ci doar o gădilă puțin. Fetița își face loc printre ele, iar filamentele se desfac înaintea ei, cu șoaapte aproape mute.

Luna o însoțește, reflector mobil care dezvăluie privirii totul din jur. Filamentele cenușii se fac tot mai groase. Obiectele pe lângă care trece – lăzi de gunoi, mașini parcate, cutii poștale, garduri vii și porți – sunt înfășurate în nenumărate straturi din materia aceea, ajungând să semene cu niște statui din granit.

După vreo șapte metri, Melanie găsește primele cadavre și se oprește uluită. Flămânzii zac în mijlocul străzii sau pe lângă ziduri, exact ca aceia pe care îi văzuseră când au intrat în Londra. Însă aici sunt mult mai mulți! Din țestele lor crăpate și din capetele lor explodate au crescut tulpini cenușii, cu diametrul cam de cincisprezece centimetri, ca niște trunchiuri de copaci. Tulpinile astea cresc drept în sus și sunt incredibil de înalte, iar din ele se revarsă filamente care se înmulțesc la nesfârșit. Unele dintre ele se unesc cu alte tulpini din apropiere, creând o pânză deasă ca aceea țesută de un milion de păianjeni. Altele se înfășoară în jurul obiectelor găsite în cale; sau, dacă nu găsesc nimic, se așază încet pe pământ. Și acolo unde ating solul apar alte trunchiuri, însă mult mai subțiri și mai scurte decât cele care cresc din trupurile de flămânzi.

Melanie se duce mai aproape. Nu se poate abține. Nu o sperie păstăile goale și triste de la rădăcina copacilor fungici. Nu a mai rămas în ele nimic care să sugereze că au fost oameni odinioară. Seamănă mai degrabă cu niște haine aruncate pe jos.

De aproape vede mai bine fructele cenușii care cresc în acești copaci-fantomă. Se întinde și atinge una dintre excrescențele acelea sferice aflate puțin mai sus de capul ei. Suprafața este tare și rece și se lasă ușor sub degetele ei. Melanie apasă mai tare și face o adâncitură. Își retrage mâna și semnul dispare încet. Suprafața sferei este destul de elastică și revine la forma inițială. Cât numeri încet până la zece, arată din nou ca la început.

Melanie hoinărește mai departe prin pustietatea cenușie, care pare fără capăt. Se întinde la nesfârșit. Și se face tot mai compactă. După un timp, de-abia dacă mai are loc să-și strecoare trupul slăbuț printre trunchiurile acelea. Luna își picură lumina murdărită prin filamentele împletite atât de strâns încât au format o masă solidă.

Umărul fetei lovește una dintre sferele cenușii, care cade cu un pleoscăit surd. Fetița se apleacă să o ridice. Se vede un cerc încrețit acolo unde a fost atașată de trunchi, însă restul suprafeței este netedă și intactă. O strânge în palmă și o urmărește cum revine la forma de dinainte de a fi fost atinsă.

Dacă merge mai departe, se va lovi de copaci. Atinge unul și i se pare dezgustător de cleios. Face un pas înapoi. Se așteptase ca și trunchiurile să fie la fel de netede și uscate ca fructele lor, adică mult mai puțin scârboase, după părerea ei.

Observă o mișcare în stânga și tresare violent. Își închipuia că este singură în toată lumea asta întunecată. O siluetă stranie se împleticește în direcția ei, conturată de razele cețoase ale lunii. De la gât în jos seamănă cu un om, dar nu are nici umeri, nici gât și nici cap. Partea superioară a trupului este doar o masă amorfă.

Speriată mai ales de înfățișarea monstruoasă a creaturii, Melanie se dă la o parte din calea ei. Dar aceasta nu o atacă. De fapt, nici nu pare să-și dea seama că este acolo.

Fetița realizează că monstrul acela este un flămând al cărui piept a început să se despice. Și din el iese un trunchi, la fel ca toate celelalte din jur, împreună cu bucăți de coaste sfărâmate. Din trunchiul acesta s-au dezvoltat o mulțime de filamente care au acoperit ce a mai rămas din capul flămândului, pe care dezvoltarea ciupercii l-a obligat să se încline foarte mult într-o parte.

Melanie se holbează la apariția acesta, deopotrivă ușurată – pentru că spaima pe care ți-o provoacă necunoscutul este mai mare decât orice altă spaimă pe care ți-o poți explica – și revoltată în fața bizarei profanări a trupului omenesc.

Flămândul se târâie mai departe, traseul lui în zigzag fiind dictat de trunchiurile de care se izbește și din care apoi ricoșează. Melanie presupune că se va prăbuși curând – și atunci trunchiul ieșit din el va sta îndreptat în lateral. Și va fi nevoit să găsească o modalitate prin care să se îndrepte.

Pădurea aceasta a crescut din trupurile flămânzilor morți. Aici ajung ei după ce au slujit cu credință infecția care i-a făcut ceea ce sunt.

Melanie își vede viitorul și îl acceptă. Dar nu este pregătită să moară deocamdată. Mai are de făcut atât de multe lucruri.

Face stânga-mprejur și pornește pe același drum, prin tunelul pe care l-a creat în desişul de filamente cenușii.

Doamna doctor Caldwell lucrează febril întreaga noapte. Febrilă la propriu. Acum are aproape patruzeci de grade.

Fără doamna doctor Selkirk care s-o ajute, extragerea creierului din capul băiatului flămând durează mult mai mult; iar mâinile ei sunt atât de neîndemânate încât este practic imposibil să îl scoată fără să-l deterioreze. Dar se străduiește: mai întâi îndepărtează multe bucăți de câțiva centimetri din cutia craniană și abia după aceea își face curaj să reteze trunchiul cerebral.

Și, culmea, cu toate că mâinile îi tremură puternic, creierul iese dintr-o singură bucată.

Pornește ultramicrotomul și selectează programul de secționare transversală care îi va permite să examineze structurile mai mari. Fascinată de finețea tăieturilor făcute de microtom, își pregătește lamelele pentru microscop. Eșantioanele sunt splendide de-a dreptul: deși incredibil de subțiri, sunt în perfectă stare.

Caldwell etichetează fiecare lamelă, apoi le examinează pe rând. Face un tur virtual prin creierul băiatului flămând, pornind de la bază și mergând în sus și înainte.

Și descoperă exact ceea ce se așteptase să descopere. Ipoteza nulă ²⁵ este desființată. Caldwell știe ce sunt copiii aceștia, știe de unde au venit ei, le cunoaște trecutul și viitorul, natura imunității lor parțiale și (în proporție de aproape

sută la sută) înțelege de ce toată munca ei din ultimii șapte ani a fost o mare pierdere de vreme.

Niciodată nu s-a simțit mai fericită ca în clipa aceasta. Dacă ar fi murit ieri, ar fi murit oarbă. Chiar dacă este atât de pesimistă și categorică, descoperirea aceasta compensează toate suferințele.

Un zgomot din apropiere îi întrerupe șirul gândurilor și o face să sară imediat în picioare. Sunetul pare inofensiv – doar câteva pocnete mici și șoapte –, dar problema este că vine din interiorul lui Rosie!

Doamna doctor Caldwell nu este o persoană predispusă la fabulații. Știe foarte bine că ușile lui Rosie sunt încuiate și, dacă ar fi avut cineva forța necesară să le deschidă, zgomotul făcut ar fi alertat-o mai devreme. Știe toate astea, dar nu se oprește din tremurat atunci când merge pe urma sunetului, prin cabina de dormit, spre cea de comandă.

Partea din stânga a pupitrului este luminată și de acolo vine sunetul. Din radio. Se așază și se apleacă să asculte.

Nu prea are ce. Mai mult electricitate statică – pocnete, pârâituri și scârțâituri, așa cum se auzea pe vremuri haosul dintre stațiile radio și aparatele fără fir. Însă sunt câteva cuvinte care se deslușesc fără echivoc în mlaștina acustică. „...zile depărtare de Beacon... v-am văzut... identificați...” Vocea este seacă, inumană, denaturată de ecou și distorsiuni.

Raza unei lanterne electrice traversează repede parbrizul cabinei și dispare. De afară nu se aude niciun sunet, dar Caldwell sesizează o mișcare. O umbră descoperită pentru o clipă de raza lanternei. O siluetă care se deplasează repede prin stânga lui Rosie.

„...doar o rablă... crezi că ar fi...”

Caldwell se repede către ușa din mijloc. Când ajunge la jumătatea drumului, își dă seama că ar fi

putut să iasă pe ușa cabinei. Se oprește și se întoarce. Dar cunoaște mai bine mecanismul ușii din mijloc. Zgomotele radioului din cabină se aud tot mai încet. Dispar. Cu un strigăt de panică, Caldwell fuge înapoi la pupitru și încearcă să răspundă, folosind același canal pe care a venit vocea.

– Alo? strigă ea. Cine-i acolo? Aici este Caroline Caldwell din baza militară Hotel Ecou, Regiunea 6. Cine-i acolo?

Doar electricitate statică.

Încearcă pe rând și celelalte canale și primește același răspuns.

Dă fuga înapoi în zona centrală a lui Rosie. Dar nu știe ce să facă atunci când ajunge acolo. Nu s-a mai dat cu blocant de două zile și până și ea își simte mirosul propriei transpirații. Dacă deschide ușa, i-ar putea atrage pe flămânzi la ea și la potențialii ei salvatori. În dulapul de lângă sas se află șase costume de protecție. Caldwell a învățat cum să le fosească pe vremea când se afla încă pe lista membrilor pentru echipele laboratoarelor mobile. Cu toate că are nevoie de mai mult de zece minute până reușește să îmbrace unul, este sigură că a făcut-o corect. Acum mirosul îi este complet mascat, iar căldura emanată de trup reținută pentru moment în interiorul costumului.

Deschide ușa, dar afară nu se vede nimic.

– Cine-i acolo? strigă ea.

Coboară din Rosie și face câțiva pași pe stradă. Tot nimic. Însă acum lumina este în spatele vehiculului și se mișcă la dreapta și la stânga.

– Cine-i acolo? repetă Caldwell.

Poate că nu i se aude vocea din cauza căștii de la costum. Îi tremură picioarele, dar tot merge de-a lungul vehiculului. Simte fiori reci pe șira spinării. Dă colțul lui Rosie. Și vede lumina. Se adresează persoanei din spatele ei:

– Numele meu este Caroline Caldwell. Sunt om de știință repartizat la baza militară Hotel

Ecou, în Regiunea 6. Mă aflu aici împreună cu...

Lumina se îndepărtează de ea, amuțind-o. Nu-i nimeni în spatele lanternei. Aceasta a fost legată de bara lui Rosie. Și se mișcă în vânt, nu în mâinile cuiva.

Furia pe care o simte în fața acestei păcăleli copilărești face imediat loc terorii pure atunci când înțelege despre ce e vorba. O ambuscadă. Și, din moment ce încă nu a atacat-o nimeni, înseamnă că ținta este Rosie. Doamna doctor o ia la goană înapoi, spre ușa din mijloc, așteptându-se ca o trupă de junkeri sau chiar Sergentul Parks să iasă din ascunzătoare (dar unde s-ar putea ascunde?) și să-i fure mașina.

Dar nu se mișcă nimic. Urcă în Rosie, trânțește ușa și activează toate sistemele de închidere. Ca să fie sigură, încuie și sasul. Și după aceea zăvorăște și ușa care izolează posturile de luptă.

Într-un final reușește să se calmeze. Nu se mai aude nimic de nicăieri, nu se vede nimeni pe nicăieri. E în siguranță. Cine a fost afară a plecat și a abandonat lanterna. Poate chiar a fost o echipă de salvare și căutare din Beacon. Poate că membrii acestei echipe au fost mâncați de flămânzi. Caldwell nu are de unde să știe. Dar, orice s-ar întâmpla, e hotărâtă să nu mai iasă din Rosie. Nici măcar pentru un cântec de sirenă de la aparatul de emisie-recepție, nici măcar pentru oameni adevărați care își arată chipurile, nici pentru fanfare și parade cu confetti. Se apucă să-și desfacă închizătorile căștii de protecție și intră în laborator.

Melanie stă pe scaunul ei din fața microscopului și îi citește însemnările. Ridică ochii la ea și o salută politicos:

– Bună, doamnă doctor Caldwell!

Doamna doctor Caldwell a încremenit în prag. Primul ei gând este: *O fi singură sau au venit și ceilalți cu ea?* Iar al doilea: *Ce obiect de aici aș*

putea folosi în loc de armă? Butelia cu fosgen este la locul ei, în camera de alimentare a sasului. Iar ea încă mai poartă combinezonul de protecție, ceea ce înseamnă că este imună la efectele gazului. Dacă ar putea ajunge până la ea...

– Am să te opresc, spune Melanie, pe același ton politicos. Am să te opresc și dacă ai să vrei să scoți vreo armă sau să pui mâna pe vreun obiect ascuțit sau dacă ai să încerci să fugi din nou sau dacă ai să încerci să mă închizi iarăși în cușca aia. Sau dacă ai să încerci orice altceva ca să-mi faci rău.

– Tu... tu ai fost? o întreabă Caldwell. La radio?

Melanie face un semn din cap către walkie-talkie-ul pe care l-a pus alături, pe suprafața de lucru. Am încercat mai multe canale. A durat mult până ai răspuns.

– Și dup-aia... dup-aia, tot tu...?

– M-am întins sub ușă. Când ai ieșit, ai pășit peste mine. Am intrat imediat ce te-ai îndepărtat.

Caldwell își scoate casca și o așază foarte încet pe masă. La un metru depărtare se află microtomul, excelentă ghilotină. Dacă ar reuși s-o păcălească pe Melanie și s-o facă să se apropie de el și dacă ar putea s-o împingă sub lama aceea ascuțită, totul se va termina într-o fracțiune de secundă.

Se pare însă că Melanie i-a ghicit intențiile, pentru că se încruntă și clatină din cap.

– Nu vreau să te mușc, doamnă doctor Caldwell, dar am să te opresc cu asta.

Și îi arată bisturiul, unul dintre cele folosite de Caldwell la disecarea flămândului și care nu a avut încă timp să se dezinfecteze.

– Știi cât de repede mă mișc.

Caldwell se gândește puțin, apoi spune:

– Ești un copil bun, Melanie. Nu cred că mi-ai face vreun rău.

– Tu m-ai legat de masă ca să mă diseci, îi aduce aminte Melanie. Și tot tu i-ai făcut bucați pe Marcia și pe Liam. Probabil că ai omorât o mulțime de copii. Nu ți-am făcut nimic până acum, pentru că m-am gândit că domnișoara Justineau și Sergentul Parks nu ar fi fost de acord. Dar acum ei nu sunt aici. Și, chiar dacă ar fi, nu cred că i-ar mai deranja.

Așa crede și Caldwell.

– Ce vrei de la mine? întreabă ea.

Din comportamentul agitat al lui Melanie este limpede că vrea *ceva*, că o frământă ceva.

– Adevărul, răspunde Melanie.

– Despre ce?

– Despre tot. Despre mine și despre ceilalți copii. De ce suntem diferiți?

– Mă lași măcar să-mi scot costumul ăsta? încearcă să tragă de timp Caldwell.

Melanie îi face semn că este de acord.

– Doar în sas pot să mă dezbrac, spune Caldwell.

– Atunci ține-l pe tine, spune Melanie.

Caldwell renunță la ideea cu fosgenul. Se așază pe unul dintre scaunele laboratorului. Și imediat își dă seama cât de obosită este. Doar voința și încăpățânarea au ținut-o în picioare atâta vreme. Mai are puțin și va claca – pentru că este mult prea slăbită ca să facă față monstrului ăstuia terorist cu chip de copil. Trebuie să-și adune puterile și să-și aleagă cu grijă momentul când va acționa.

Se așteaptă la un interogatoriu, dar Melanie continuă să-i citească însemnările: observațiile notate de Caldwell despre cele două eșantioane de țesut cerebral și despre sporange. Pare în mod deosebit fascinată de notițele despre sporange și zăbovește asupra schemelor făcute de Caldwell.

– Ce este stimulul ambiental? vrea ea să afle.

– Orice factor extern organismului care provoacă sau predispune la formarea sporilor,

răspunde cu răceală Caldwell.

Folosește același ton cu care obișnuiește să-l pună la locul lui pe Sergentul Parks, dar Melanie pare să nu observe.

– Orice se află în exterior? parafrazează ea. Orice din exteriorul săculețului și care face ca semințele să iasă din el?

– Corect, spune în silă Caldwell.

– Așa cum se întâmplă în jungla amazoniană.

– Poftim?

– În jungla amazoniană există niște copaci care își scutură semințele doar după câte un incendiu. La fel fac și niște specii de sequoia și de pini pitici.

– Nu mai spune?

Caldwell e nervoasă. Fata asta s-a apucat să țină-i o lecție de botanică.

– Ba spun!

Melanie pune notițele pe masă. S-a uitat doar o singură dată pe fiecare pagină.

– Știu din lecțiile predate de domnișoara Mailer.

O privește fără să clipească pe Caldwell cu ochii ei albaștri.

– De ce eu sunt altfel?

– La ce anume te referi? mormăie Caldwell.

– Majoritatea flămânzilor seamănă mai mult cu animalele decât cu oamenii. Nu gândesc și nu vorbesc. Eu le fac pe-amândouă. De ce există două feluri de flămânzi?

– Din cauza structurilor cerebrale, spune Caldwell.

Buna doamnă doctor se află în război cu ea însăși. O parte din ea dorește să păstreze secretul, să nu mărturisească mai mult decât i se cere, să o facă pe Melanie să o implore. Cealaltă parte abia așteaptă să povestească oricui despre descoperirea făcută. Caldwell tânjește după un public de genii, de înțelepți atât vii, cât și morți. Și nu s-a ales decât cu o biată copilă care nu-i nici moartă, nici

vie. Dar lumea se apropie de final și trebuie să te mulțumești cu ce ți se oferă.

– Flămânzii, spune ea, adică și tu, sunt infectați cu o ciupercă numită *Ophiocordyceps*.

O ia cu începutul, pentru că nu are de unde să știe ce a înțeles Melanie din însemnările ei. Și descrie familia de paraziți despre care este vorba – organisme care păcălesc sistemul nervos al trupului-gazdă cu neurotransmițători falși, deturneză creierul gazdei și o fac pe aceasta să acționeze așa cum îi dictează ele.

Din când în când Melanie o întrerupe cu câte o întrebare, întotdeauna la subiect. E o fetiță isteată. Normal că e.

– Dar de ce sunt eu diferită? insistă ea din nou. Ce au avut în plus copiii pe care i-ați adus în cazarmă?

– Ajung și acolo, o repede Caldwell. Tu n-ai studiat nici biologia și nici chimia organică. Mi-e greu să explic tot ce vrei folosind doar cuvinte pe care să le înțelegi.

– Folosește cuvinte pe care să le înțelegi *tu*, îi sugerează Melanie. Dacă văd că nu pricep, am să-ți cer să-mi spui mai pe înțelesul meu.

Și Caldwell își ține prelegerea. Dar nu în fața lui Elizabeth Blackburn, Günter Blobel sau Carol Greider, ci având doar o fetiță de zece ani drept public. Iar situația aceasta este într-o oarecare măsură umilitoare. Dar numai într-o oarecare măsură. Caldwell este cea care a făcut toate conexiunile și a descoperit ce era de descoperit. Ea este cea care a pătruns în junglă și a scos de acolo viu patogenul foamei. *Ophiocordyceps caldwellia*. De-acum înainte acesta va fi numele lui.

Afară începe să se lumineze de ziuă, iar ea vorbește în continuare. Melanie o întrerupe din când în când cu întrebări pertinente și scurte. Chiar dacă nu a obținut niciun Nobel, fetița este totuși un spectator receptiv.

– *Ophiocordyceps* nu are nicio milă față de cei mai recent infectați, spune Caldwell. Dărmă uşile, le sparge şi dă năvală, devorează şi controlează. Şi în final transformă ce a mai rămas din gazdă într-un sac cu îngrăşământ, din care creşte organismul care va da roade.

Însă ne-am înşelat în privinţa ritmului în care este distrus substratul uman al victimei. Ciuperca vizează diferite zone ale creierului, cu viteze diferite şi cu grade diferite de afectare. Închide fluxul superior al gândirii. Provoacă foamea şi o amplifică. Dar noi am presupus că toate celelalte manifestări – toate comportamentele care nu slujesc în mod direct planul parazitului – au fost şi ele restrânse.

Când am văzut-o pe femeia aia de pe strada din Stevenage şi pe bărbatul din spital, mi-am dat seama că lucrurile nu stau chiar așa. Amândoi încă mai erau capabili să facă anumite conexiuni, conexiuni absolut întâmplătoare, desigur, cu fostele lor vieţi. Aveau comportamente fără importanţă din punctul de vedere al parazitului – femeia împingea un cărucior, bărbatul cânta şi se uita la fotografii vechi.

Caldwell ridică ochii la Melanie. Îşi simte gura supărător de uscată, în ciuda transpiraţiei care îi şiroieşte pe obraji.

– Pot să beau un pahar cu apă? întrebă ea.

– Când termini, îi promite Melanie. Nu acum.

Caldwell acceptă verdictul. Pe chipul fetei nu se citeşte nimic care să-i lase loc de negociere.

– În fine, spune ea, pe un ton puţin mai nesigur, asta m-a făcut să mă gândesc la tine şi la ceilalţi copii. Poate că nu reuşisem să găsim explicaţia evidentă a faptului că voi sunteţi diferiţi.

– Continuă, o îndeamnă Melanie.

Vocea fetei este calmă, dar privirea îi trădează teama şi agitaţia. Caldwell se bucură, pentru că măcar atâta putere mai poate avea asupra ei, în lipsa controlului fizic cu care era obișnuită.

– Și mi-am dat seama că era posibil ca tu să te fi *născut* deja infectată. Că părinții tăi fuseseră infectați atunci când te-au conceput. Așa ceva ni se păruse imposibil până atunci, pentru că flămânzii nu mai au instincte sexuale. Însă nu mi s-a mai părut atât de imposibil atunci când am văzut că pot supraviețui alte instincte și emoții omenești: dragostea de mamă și singurătatea.

Cu gândul la aspectul acesta m-am întors la analizarea probelor citologice. Am avut noroc să obțin un eșantion proaspăt de țesut cerebral...

– De la un băiețel, o întrerupe Melanie. L-ai omorât și i-ai tăiat capul.

– Da, așa am făcut. Și pot să-ți spun că creierul lui era foarte diferit de cel al unui flămând obișnuit. Cu echipamentul laboratorului din cazarmă nu aș fi putut decât să dovedesc și să localizez prezența ciupercii. Dar cu acesta...

Și face un semn din cap spre ultramicrotom, centrifugă și microscopul electronic cu scanare.

– ...am putut să studiez neuronii individuali și modul în care celulele fungice interacționează cu ei. Băiatul ăsta este atât de diferit de bărbatul de la spital, încât nici nu suferă comparație. Ciuperca distruge complet creierul primei generații de flămânzi. Trece prin el ca un tren. Secrețiile ei chimice – stimulii care declanșează când și când comportamente specifice – se acumulează și provoacă stricăciuni cumplite. Ca să nu mai vorbim despre faptul că ciuperca își extrage nutrienții tot din țesutul cerebral. Astfel, creierul este treptat golit, este sec.

Dar în cazul celei de-a doua generații – din care tu faci parte – ciuperca este răspândită prin creier în mod uniform. E îmbinată complet cu dendritele neuronilor din creierul organismului-gazdă. În unele situații le și înlocuiește. Dar nu se mai *hrănește* cu creierul gazdei, ci se hrănește doar atunci când mănâncă și gazda. Nu mai este parazit și se poate spune că a devenit un simbiot ²⁶.

– Domnișoara Justineau mi-a spus că mama mea a murit, se împotrivește Melanie.

Cuvintele ei sunt mai degrabă un protest, ca și cum o minciună spusă de domnișoara Justineau este cel mai de neconceput lucru din întreaga lume.

– Așa am presupus noi, spune Caldwell. Ne-am imaginat că părinții tăi au fost ori junkeri, ori alt fel de supraviețuitori care nu au reușit să ajungă până în Beacon. Și că voi trei ați căzut pradă flămnzilor, care v-au infectat. Nu știm cum se împerechează flămnzii. Nici cum nasc în sălbăticie și cum se întâmplă să le supraviețuiască odraslele. Probabil că tu ești infinit mai rezistentă și mai independentă decât copiii normali. Poate că te-ai hrănit cu carnea mamei tale până când ai prins puteri și ai putut să...

– Încetează! o întrerupe cu asprime Melanie. Nu vorbi despre așa ceva.

Dar singurele arme care i-au mai rămas lui Caldwell sunt cuvintele și nu se poate opri. Vorbește despre constatările ei, despre teoria ei, despre succesul repurtat în determinarea duratei de viață a patogenului și despre eșecul ei – nu există imunitate, prin urmare nu există vaccin, nu există tratament. Îi spune lui Melanie unde poate găsi lamelele pregătite pentru microscop și restul însemnărilor ei și cui să le predea atunci când vor ajunge în Beacon.

Când devine limpede că lui Caldwell îi este tot mai greu să vorbească, Melanie se apropie și se așază la picioarele ei. Încă mai ține bisturiul în mână, dar nu o mai amenință acum pe doamna doctor. O ascultă cuminte. Iar inima lui Caldwell se umple de recunoștință, pentru că știe prea bine ce reprezintă amorțeala asta care o cuprinde treptat.

Este faza finală a septicemiei. Nu va mai apuca să scrie o lucrare despre descoperirile ei, nu va mai apuca să-i uluiască pe oamenii de știință

rămași în viață – ultimii din ariergarda umanității condamnate la moarte – cu spectacolul clarviziunii ei puse în oglindă cu imbecilitatea lor. Nu o mai are decât pe Melanie. Melanie este mesagerul trimis de providență în ultima ei oră de viață ca să îi ducă acasă trofee.

Este o noapte infernală.

În cameră nu există decât o masă și un cazan metalic, care a fost odinioară parte componentă a sistemului de încălzire centrală a vilei. Orice mișcare face dușumeaua goală să scârție puternic, așa că în cea mai mare parte a timpului Justineau și Parks stau nemișcați în locurile unde s-au așezat.

Primii musafiri apar cam la o oră după ce Melanie a luat scara din buza podului. Și la câteva minute după ce a luat legătura cu ei prin walkie-talkie. Justineau aude cum flămânzii agitați se poticnesc unul de celălalt și râcăie pereții camerei de dedesubt. Sursa mirosului, a acelui gradient ²⁷ chimic pe care îl urmăresc, se află chiar deasupra lor, însă nu au cum să ajungă la ea. Nu pot decât să se fâțâie turbați de colo colo, împinși de curenții de aer, de modificările întâmplătoare ale intensității stimulului chimic.

Justineau tot speră că se vor lăsa păgubași și vor pleca. Sau măcar că nu se vor mai mișca atâta. Însă situația este alta decât cea din Stevenage. Zgomotul și mișcarea i-au atras pe flămânzi la Casa Wainwright. Iar când semnalele acestea au încetat, s-au oprit și ei, în așteptarea altor ordine de la ciuperca din creier. Aici însă ordinele le vin pe bandă rulantă, ținându-i permanent în mișcare.

La început Parks deschide destul de des chepengul ca să-i vadă. Raza lanternei deslușește în beznă chipuri cenușii și supte, ochi lăptoși și

bulbucați, nări umflate ca niște guri de tunel. Mereu este la fel și, după ceva vreme, Sergentul renunță să se mai uite la ei.

Cam după o oră, se aud niște bufnituri prin pereți. Acolo sunt alți flămânzi, care au venit în urma mirosului și a căldurii emanate de trupurile lor. Însă, înșelați de topografia locului, aceștia au urcat pe altă scară și au ajuns în altă parte.

Justineau și Parks se află în centrul unui spațiu imens, plin cu creaturi care vor să-i mănânce.

Ba nu, se corectează Justineau. Nu în centru. Pe acoperiș nu-i nimeni. Deocamdată.

Descoperă o lucarnă și se urcă pe masă ca să se uite afară. Luna plină luminează rețeaua întinsă de străzi care se întind către sud, spre fluviu. Cât vezi cu ochii, străzile sunt acoperite din bordură în bordură cu spumă fungică. Londra a devenit o zonă interzisă celor vii. Numai flămânzii se mai pot dezvolta aici. Și doar Dumnezeu știe cât de departe vor trebui să ajungă pentru a putea să ocolească târâmul acesta al morții.

Dumnezeu și, posibil, Melanie. Încearcă să o contacteze prin walkie-talkie, dar nu le răspunde și nici nu-i recepționează semnalul. Parks crede că fetița a trecut pe altă frecvență, deși nu-și poate închipui de ce ar face așa ceva.

– Ar trebui să încerci să dormi puțin, îi spune el lui Justineau.

Sergentul s-a așezat într-un colț și își curăță arma la lumina lanternei. I se văd bărbia și orbitele și diagonală stranie a cicatricei.

– Așa cum faci și tu? îl întreabă Justineau.

Dar îl ascultă și coboară de la lucarnă. S-a săturat să se uite la cenușiul nesfârșit din jur.

Se așază alături de el. După câteva clipe, îl atinge ușor pe încheietura mâinii. Și apoi, având impresia că nu ea face gestul acesta, își strecoară mâna într-a lui.

– Nu m-am purtat corect cu tine, spune ea.

Parks izbucnește în râs.

– Nu cred că la corectitudine mă gândeam eu.

– N-are a face. Contrar tuturor așteptărilor, ai reușit să ne aduci până aici. Iar cea mai mare parte a drumului m-am purtat cu tine de parcă tu ai fi dușmanul. Îmi pare rău. Iartă-mă.

Parks îi ridică mâna până la nivelul capului. Ea crede că are de gând să i-o sărute, dar nu face decât să i-o întoarcă spre lumina lanternei.

– Nu contează, spune el. De fapt, poate că a fost mai bine. Niciodată nu am putut respecta femeile care au standarde atât de scăzute încât acceptă să se culce cu mine.

– Nu-i de râs, Parks.

– Nu. Cred că nu este. Apropo, poți să-mi spui Eddie, dacă vrei.

– Sigur? Am impresia că-i prea intim.

Acum îi vine ei să râdă și nu îi pare rău.

Vrea să o facă? Habar n-are. Dar evident că vrea ceva. Nu l-a apucat de mână pe Parks din vreo nevoie abstractă de contact cu alt om, ci pentru că a vrut să vadă ce va simți, presupunând că va simți ceva. Însă senzația pe care o are este una ambiguă.

Nu o deranjează cicatricea. Aceasta mai degrabă îl scoate din categoria chipurilor simetrice și comune. Fața lui este ca un joc de zaruri. Îi place instinctiv duritatea ei. O atrage.

Însă nu îi plac faptele crude din trecutul lui. Și dintr-al ei. Va trebui să treacă peste ele ca să poată ajunge la el. Își dorește să nu-i fi mărturisit că este o criminală. Își dorește ca el să o creadă fără pată, pentru ca, atunci când îl va atinge, să fie altcineva, să fie o versiune mai bună a ei.

Dar nu asta înseamnă renașterea, presupunând că există așa ceva.

Își trage mâna și cuprinde capul lui Parks în ambele palme. Apoi îl sărută pe buze.

După o clipă, el stinge lanterna. Ea cunoaște motivul și nu comentează.

La un moment dat, în toiul nopții, zgomotele de dedesubt se schimbă.

Până atunci fuseseră haotice: bufnituri și trosnete și foșnete ale flămânzilor care se calcă în picioare și se lovesc unii de alții, aidoma unor particule în mișcare browniană ²⁸. Sunetele de acum au un ritm clar, o anumită continuitate. Și se mai aud și gemete și pocnete și șuierături, amestecate cu zgomotele de efort și impact. Flămânzii nu articulează cuvinte.

Parks se desprinde din brațele grele de somn ale lui Justineau și se furișează până la chepeng. Îl ridică și aprinde lanterna îndreptată în jos.

În lumina ei apare un chip desprins dintr-un coșmar. Și pare că se repede din beznă la Parks. Ochi negri, piele palidă și împestrițată cu puncte și pete de culoare. Gura larg căscată descoperă dinți ascuțiți ca de piranha.

Și atunci chiar se repede în sus, reacționând la lumină cu furie instantanee, criminală. Ceva străbate aerul din fața lui Parks – ceva ce strălucește în raza lanternei și scoate un țuit ascuțit – și se lovește de gura trapei cu un dangăt răsunător.

Parks se dă puțin înapoi, însă nu se ferește de lovitura prost țintită, așa că vede ce se petrece în spatele atacatorului său. Copii, băieți și fete, se cațără pe flămânzi, îi trag în jos spre ei și-i execută rapid cu arme care mai de care mai bizare.

Însă nu ca să-i omoare pe flămânzii mai mari au venit ei aici. Deocamdată își curăță terenul. Nu au dat întâmplător peste locul acesta. Podul casei i-a adus aici. Și ce se află în el. Ochii cei negri se uită iar în sus, privind țintă în ochii lui Parks.

Sergentul închide chepengul la loc. Justineau dă deja semne că se trezește, dar el o ridică iute în picioare.

– Trebuie să plecăm de aici, îi spune el. Repede. Îmbracă-te.

– De ce? întreabă ea. Ce s-a...?

Nu își termină vorbele, pentru că aude și ea sunetele de dedesubt. Și poate că ghicește imediat ce reprezintă ele. Oricum, știe precis că sunt aducătoare de probleme și nu e atât de proastă ca să piardă acum timp prețios cerând explicații.

Chepengul nu are zăvor, dar Parks reușește să răstoarne peste el cazanul din metal. La țanc – pentru că trapa deja începuse să se miște, împinsă de jos în sus. Urletul de dedesubt îl anunță că acela care a vrut să se urce până la ei nu s-a bucurat prea tare atunci când l-a lovit chepengul zdravăn în moalele capului.

În doar câteva secunde trapa începe să tresalte și să bufnească, împinsă de liota de copii. Parks nu înțelege cum de au ajuns până la ea. S-au urcat unul pe umerii celuilalt sau pe cadavrele adunate morman ale flămânzilor abia secerați? N-are importanță. Cazanul nu-i va împiedica să ajungă în pod: sunt prea puternici și prea hotărâți.

Sare pe masă și scoate capul prin lucarna lăsată deschisă de Justineau. Pe acoperiș nu se vede nimeni. Își scoate umerii afară și se lasă să alunece în jos, pe țigle. Justineau este chiar în spatele lui și pare să nu aibă nevoie de ajutorul lui.

Țiglele nu sunt ude și totuși se alunecă al dracului de tare pe ele. Crăcănați ca broaștele și cu burțile lipite de suprafața parșivă, se cațără amândoi până la culmea acoperișului.

După aceea le este mai ușor. Se ridică în picioare pe pasarela foarte îngustă din lemn și înaintază ca niște echilibriști beți, sprijinindu-se de hornurile și tuburile de ventilație întâlnite în cale.

Parks vrea să meargă până la capătul terasei și să găsească o altă fereastră pe care să poată intra înapoi în casă. Dar nici nu ajung la jumătatea drumului, când zbieretele stridente din spate îi anunță că nu mai sunt singuri. Sergentul întoarce capul și vede niște siluete mici și agile, bine conturate de lumina lunii, care se cațără și ele pe acoperiș din podul de unde au fugit ei. Însă nu se îndreaptă către coama acoperișului, ci se târăsc aidoma unor crabi peste țigle, îndreptându-se pe cel mai scurt drum către prada lor: Parks și Justineau.

Parks așteaptă până ajunge la următorul horn și abia acolo scoate arma. Trage de două ori în copilul care este cel mai aproape de ei. Primul foc își atinge ținta. Copilul cade pe spate și se rostogolește pe panta acoperișului, apoi se prăbușește pe caldarâm. Celălalt glonț e tras pe alături, dar deja copiii se risipesc cuprinși de panică, iar altul se împiedică și cade pe trotuar.

Ceilalți se retrag degrabă. Totuși nu suficient de repede. Parks are vreme să-i mai rezolve pe câțiva.

– Nu-i omori! strigă Justineau. Oprește-te, Parks! Uite-i că fug!

Ba nu fug. Doar își schimbă tactica, asta fac. Însă Parks nu se obosește să o contrazică. Mai bine să facă economie la gloanțe, pentru că vor avea nevoie de ele când vor ajunge jos.

Dacă vor mai ajunge jos în viață.

Ceva se izbește de cărămidile hornului exact lângă capul lui Parks și țândările îl lovesc în obraz. Din spatele hornurilor și frontoanelor, copiii declanșează un atac cu niște arme care seamănă cu praștiile. Dar pietrele din ele, beneficiind de viteza

imprimată de brațele de flămânzi, lovesc cu putere de gloanțe. Una despică aerul atât de aproape de el, că simte curentul și îi aude scârțâitul isteric de tânțar.

De-ajuns!

Își desface pușca și trage două rafale lungi. Prima împroașcă hornurile, obligându-i pe copii să se retragă la adăpost. A doua sfărâmă țiglele dintre ei. Vor avea ceva de furcă dacă vor risca să traverseze porțiunea aceea de acoperiș.

– Mergi înainte, îi strigă el lui Justineau, făcându-i un semn cu mâna. În jos! Pe-acolo! Caută o fereastră!

Justineau deja alunecă pe țigle spre jgheabul de scurgere, cu brațele întinse și căutând puncte de sprijin cu picioarele. Parks o urmează în patru labe, cu fața la culmea acoperișului, gata să tragă în orice mișcă. Însă nu se mișcă nimic.

– Parks, îl strigă Justineau de sub el. Aici.

A găsit o fereastră, care nu este deschisă, ci dispărută cu tot cu ramă. Nu trebuie decât să alunece încet de pe acoperiș, iar apoi, sprijinindu-se în coate, să ajungă cu picioarele pe pervaz. După aceea va dura doar o secundă să se strecoare înăuntru.

Iar secunde le contează acum. Trebuie să ajungă jos înaintea copiilor. Să le-o ia înainte. Se împleticesc prin întuneric, căutând scara.

În momentul acesta se aude walkie-talkie-ul. Parks nu se oprește – nu vrea să riște –, dar și-l smucește de la curea și răspunde.

– Parks aici. Vorbește.

– Am auzit focuri de armă, spune Melanie. Sunteți bine?

– Nu prea.

Justineau îl înhață de umăr și îl trage într-o parte. A descoperit o scară. Se năpustesc amândoi pe treptele ei. Se împiedică, nu văd nimic, aproape cad. Parks știe că ar trebui să se oprească și să

scoată lanterna din raniță, dar lumina ei probabil că i-ar aduce mai repede pe copii la ei.

– Ne-au găsit niște copii flămânzi, gâfâie el. Înarmați până-n dinți. Cam seamănă cu tine, dar sunt foarte răi. Ne urmăresc.

– Unde sunteți? întreabă Melanie. Acolo unde v-am lăsat?

– Mai departe. La capătul străzii.

– Vin după voi.

Asta e o veste bună.

– Grăbește-te!

Își dau seama când ajung la parter, pentru că ușa dinspre stradă este dată de perete. Se reped la ea, dar în prag apare o siluetă decupată în lumina lunii. Cam de un metru treizeci înălțime, cu câte un cuțit în fiecare mână, gata de luptă.

Parks trage, iar silueta fragilă se ferește. A fost ultimul glonț din încărcător sau poate penultimul. Sergentul alunecă, derapează și se oprește brusc. Justineau se izbește de spatele lui. Mergând cu spatele, se îndreaptă acum amândoi spre fundul casei.

Prin camere pline de mușegai. Imposibil de ghicit destinația lor, iar pe Parks oricum îl doare în cot de asta. E ocupat să caute ușa din spate. Dă de ea, o deschide cu o lovitură puternică de picior și cei doi ies într-o fostă grădină de oraș, înconjurată de ziduri înalte și neîngrijită de mai bine de douăzeci de ani. Exact așa ceva sperase el să găsească.

Se năpustesc afară, printre măcăcinii înalți cât un stat de om, cărora le lasă drept ofrandă bucăți din carnea și hainele lor. Un vaier prelung din spate îi anunță de apropierea copiilor. Parks le urează petrecere frumoasă. Majoritatea sunt goi-puşcă, așa că vor avea mai mult de suferit din cauza spinilor lungi, care sunt și mai deși la înălțimea lor.

Se uită în spate. Ușa pe care au ieșit s-a pierdut în beznă, dar observă o mișcare vagă în

zona ei. Trage și se aud niște zbierete. Trage încă o dată și se aude un pocnet sec. Mai are încă un încărcător la centură? Are de gând să se oprească și să-și încarce arma în întuneric, când păpușelele astea drăgălașe se țin scai de curul lui?

Un zid.

– Haide! Urcă! strigă el.

O împinge pe Justineau deasupra, sare și el, nu reușește să se prindă de culmea lui, sare încă o dată. Se apucă strâns abia la a treia încercare, iar femeia îl trage de gulerul cămășii, ajutându-l să se ridice.

Ceva îl lovește cu putere în umăr. Altceva se izbește de zid, chiar lângă mâna lui. Justineau geme de durere și se prăbușește, ca o țintă dintr-un poligon de tir.

Parks sare după ea, de cealaltă parte a zidului, pe asfaltul crăpat și năpădit de buruieni al unei parări. Lângă ei sunt resturile unei foste mașini de teren, rămasă fără roțile din față și semănând cu un tăuraș ingenuncheat în așteptarea loviturii de grație.

Justineau este întinsă pe jos. Nu se mișcă. Parks îi atinge ușor fruntea. Degetele i se umplu de sânge.

Profesoara nu e vreo silfidă, dar Parks reușește să o ridice pe un umăr. Însă nu o poate ține doar cu o mână, așa că are de ales: ori fuge, ori rămâne să se lupte.

Fuge. Și își dă imediat seama că a făcut alegerea greșită. Vreo șase siluete scunde, mlădioase apar în goană de după colțul casei și nici măcar nu încetinesc atunci când se apropie de el. Alți flămânzi s-au cățarat pe zidul grădinii și sar acum pe asfalt, în spatele lui.

O ia la fugă în singura direcție de unde nu-l amenință nimeni, adică spre mijlocul străzii, unde va fi pradă ușoară pentru praștiile lor. Exact în momentul acela se reia atacul. Primește încă o lovitură – în spate, de data aceasta. Simte că i-a

folosit cineva rinichiul pe post de sac de box. Se clatină pe picioare, aproape să-și piardă echilibrul.

Și atunci cel mai rapid dintre copii îl plachează din spate. Se aruncă spre el, aterizează în zona șalelor lui și se agață bine, lăsând inerția mișcării să îl doboare. Parks cade, dar încearcă totuși să-și răsucescă trupul sub greutatea lui Justineau ca să amortizeze șocul. Însă Justineau i-a zburat deja din brațe.

Nici nu atinge bine solul, că flămândul se repede la gâtul lui. Îi trage un pumn în față, cât de tare poate în situația dată, iar copilul se rostogolește de pe el, permițându-i să-și ridice piciorul și să-i tragă un șut care îl expediază până pe cealaltă parte a străzii. Acum e mai bine. Are loc să-și înșface pușca și să se întoarcă.

Ceva îl izbește în umăr cu o forță uluitoare. În același umăr care a fost lovit de piatra expedită din praștie. Pușca îi cade dintre degete. Parks își dă seama ce s-a întâmplat doar pentru că o aude lovind asfaltul. Câteva secunde nu simte absolut nimic în mâna aia. Nici măcar durere. Dar durerea dă năvală peste el și îl umple până în creier.

Zace lat la pământ, cu pușca undeva lângă cap. Brațul drept îi este inutil acum. Toată partea dreaptă a corpului îl doare în toate felurile posibile. Puștiul vopsit pe față și cu vesta de camuflaj pe umerii schilozi se așază în genunchi lângă el. Ceilalți copii se îngrămădesc în spatele lui. Așteaptă. Băiatul se apleacă peste Parks cu gura căscată.

Își înfige dinții în antebrațul Sergentului. Antebrațul drept, așa că nu îl doare. În partea aceea a trupului nu mai există loc pentru dureri noi. Dar tot urlă când vede o halcă din carnea lui atârând în fălcile copilului flămând.

Acesta este semnalul de începere a ospățului. Se apropie de el și ceilalți copii, zburdând veseli ca și cum ar fi fost invitați la un picnic. Unul dintre ei, o fetiță blondă, se cațără pe pieptul lui Helen

Justineau și o trage de păr ca să-i dea capul într-o parte.

Mâna stângă a lui Parks găsește pistolul de la cureaua lui Justineau. Îl scoate de acolo și trage. Glonțul expandabil o rostogolește pe copilă în întuneric ca pe un titirez.

Copiii flămânzi înmărmuresc câteva secunde, luați prin surprindere de detunătura împușcăturii.

În secundele acelea se întâmplă ceva.

Asurzitor.

Înspăimântător.

Apare cineva care scuipă flăcări și zbiară ca toți diavolii din iad.

Melanie a încercat să se descurce cât mai bine cu resursele limitate pe care le-a avut la îndemână.

Înaintează către copiii sălbatici mergând pe vârfuri, pentru că face eforturi mari să semene cât mai mult cu un zeu sau un titan și cât mai puțin cu fetița care este. De la gât în jos este complet goală, dar pe cap poartă casca supradimensionată de la combinezonul de protecție. Vizorul polarizat îi ascunde chipul.

Corpul fetei este albastru și lucește. S-a uns cu gelul dezinfectant pe care îl folosește – l-a folosit – doamna doctor Caldwell la disecții.

În mână stângă ține alarma personală a domnișoarei Justineau, care face exact ce i-a spus domnișoara Justineau că o să facă. O sută cincizeci de decibeli sparg timpanele și torturează creierul oricui are ghinionul să se afle prin preajmă. Gândul logic devine o utopie. Bineînțeles că Melanie nu este scutită de efectele acestea, dar măcar ea știa la ce să se aștepte.

În mână dreaptă are pistolul de semnalizare și acum trage cu el în băiatul cu fața pictată care a furat vesta de camuflaj a lui Kieran Gallagher. Proiectilul trece pe lângă capul copilului și îl acoperă cu fum, pe toți îi acoperă cu fum, ca și cum din cer ar fi fost aruncat un șal pufos.

Melanie aruncă alarma la picioarele băiatului, iar acesta face un pas înapoi, bătând aerul cu mâinile ca și cum s-ar lupta cu un atacator.

Se aruncă asupra lui. Nu pentru că ar ține neapărat s-o facă. De fapt, vrea doar să-l gonească, pentru că toți ceilalți copii s-ar lua după el și ar fugi. Dar băiatul nu dă bir cu fugiții, iar ea nu mai are nicio idee.

Îl lovește puternic sub bărbie cu patul pistolului. Capul băiatului se dă pe spate și el se clatină. Dar nu cade. Își schimbă poziția și rotește bâta de baseball.

Și izbește. Însă l-a păcălit casca, prea mare pentru Melanie. Băiatul crede că fetița este cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înaltă decât în realitate. Lovitura lui nimicitoare atinge vârful căștii și i-o dă jos de pe cap.

Băiatul pare surprins să vadă că mai există încă un cap dedesubt și șovăie puțin să dea următoarea lovitură cu bâta. Țiuitul alarmei continuă să le sfredească urechile. Ca și cum întregul univers ar zbiera de durere.

Malenie încarcă un alt proiectil în pistolul de semnalizare. Și îl împușcă pe băiat drept în față.

Probabil că ceilalți copii, care asistă uluiți la întreaga scenă, au impresia că fața șefului lor a luat foc. Proiectilul i-a rămas înfipt în orbita dreaptă, unde strălucește de parcă ar fi o fărâmbă din soare căzută pe pământ. Din el iese fum, mai întâi înălțându-se în linie dreaptă, apoi rotindu-se în cercuri când băiatul cade pe spate. Scapă bâta de baseball și își cuprinde obrazii în palme.

Melanie ia bâta și îl ucide.

Se uită în jur când termină și vede că ceilalți copii au fugit de acolo.

Melanie merge înainte, iar Sergentul Parks vine în urma ei, cu domnișoara Justineau pe umărul stâng. Brațul drept îi atârna moale pe lângă trup, legănându-se ușor în ritmul pașilor. Pare că nu mai este capabil să și-l miște.

Domnișoara Justineau este inconștientă, însă respiră. Și nu există niciun semn care să arate că ar fi fost mușcată.

Încet-încet, copiii își recapătă curajul. Deocamdată nu îndrăznesc să atace, deși pietre aruncate din praștiile lor șuieră prin beznă și cad cu zgomot la picioarele lui Melanie. Fetița continuă să meargă înainte, ca și cum nu se întâmplă nimic. La fel face și Sergentul Parks. Melanie știe că, dacă ar lua-o la fugă, copiii ar alerga după ei. Și atunci vor fi nevoiți să se lupte din nou.

În cele din urmă, după un colț de stradă, ajung față în față cu Rosie. Melanie iuțește puțin pasul ca să ajungă prima și să deschidă ușa. Sergentul Parks se împleticește peste prag și se prăbușește în genunchi. Ajutat de Melanie, o întinde pe jos pe domnișoara Justineau. Bărbatul este epuizat, dar fetița nu-i îngăduie încă să-și tragă sufletul.

– Îmi pare rău, domnule Sergent, îi spune ea, împingând ușa cu piciorul. Mai trebuie să facem un lucru.

Parks face un semn cu mâna stângă spre rana din umărul drept. Chipul lui este cumplit de palid, iar ochii i s-au înroșit deja în colțuri.

– Tre... trebuie să ies de aici, gâfâie el. Sunt...

– Aruncătoarele de flăcări, domnule Sergent, îl întrerupe nerăbdătoare Melanie. I-ai spus domnișoarei Justineau că aici sunt niște aruncătoare de flăcări. Unde?

La început el nu înțelege ce vrea fetița. Îi întâlnește privirea și scoate un oftat profund.

– Z... zidul? se bâlbâie el. Chestia aia... fungică?

– Da.

Sergentul se ridică cu greu în picioare și se îndreaptă clătînându-se către postul de luptă al lui Rosie.

– Trebuie să dai drumul la curentul electric, îi spune el.

– I-am dat înainte să vin după voi.

Sergentul își șterge fața cu podul palmei. Soptește:

– Bine. Bine.

Îi arată două manete.

– Focos. Alimentare. Aprinzi focosul, apoi deschizi alimentarea, apoi tragi. Jetul rămâne aprins până ridici clapeta asta de aici.

Melanie se urcă pe platforma de tragere. Ajunge la comenzi, dar nu-i suficient de înaltă ca să ajungă cu ochii la cătare. Sergentul pricepe că nu va reuși singură.

– Bine, repetă el, stors de durere și oboseală.

Fetița coboară și Parks se urcă în locul ei. Se împiedică și aproape cade de pe platformă. Neputând să-și folosească una dintre mâini, îi este mult mai greu să tragă cu aruncătorul de flăcări. Să explice cum se face fusese mai simplu. Melanie îl ajută și mișcă manetele, în vreme ce el se ocupă de arma propriu-zisă.

Turela este acționată de servomecanisme și el urmărește mișcarea țevii de tragere, așa că măcar

partea asta este ușoară. Sergentul ia în cătare pădurea cenușie de substanță fungică. I-ar fi imposibil s-o rateze, pentru că umple jumătate din orizont.

– Trag oriunde? o întreabă el.

Vocea lui Parks este monotonă și nesigură, așa cum era adesea vocea domnului Whitaker.

– Oriunde, îi confirmă Melanie.

– Fetițo, dar sunt kilometri întregi din chestia aia. N-o să... n-o să poată pătrunde prin ea. Nu până la capăt. N-o să reușească s-o găurească.

– Nici nu trebuie, spune Melanie. Focul se va întinde.

– Să sperăm.

Parks țintește și apasă trăgaciul. Focul brăzdează cerul, mai întâi în plan orizontal. Capătul arcului lui spintecă substanța cenușie aidoma unei săbii lungi de douăzeci de metri.

Filamentele aflate în calea flăcării dispar pur și simplu. Focul se aprinde în laterale și se întinde. Se întinde mai repede decât pot ei să-l urmărească. Desișul fungic este uscat ca iasca. Parcă și-ar *dori* să ardă. La lumina flăcărilor furioase se pot vedea acum trunchiurile din apropiere – umbre cu contururi drepte, care se zbat nebunește când focul străbate în goană pădurea fungică, la fel ca un animal turbat. Pentru că au mai multă umiditate în ele decât filamentele, trunchiurile acelea ard mocnit și scuipă scânteii multă vreme înainte de a se aprinde și ele cu totul, transformându-se din umbre în lumină orbitoare.

După un minut, Melanie pune mâna pe brațul Sergentului.

– Cred că-i suficient, spune ea.

Recunoscător, el decuplează trăgaciul. Într-o fracțiune de secundă sabia de foc se retrage în țeva aruncătorului de flăcări.

Sergentul coboară de pe platformă pe picioare nesigure.

– Trebuie să mă lași să ies de aici, bâiguie el. Sunt periculos. Am... am senzația că îmi crapă capul. În numele lui Dumnezeu, fetițo, deschide ușa.

Nu o mai poate găsi singur. Se duce într-o direcție, apoi se întoarce, clipind disperat din ochii congestionați și strâmbându-se din cauza luminii. Melanie îl apucă de mâna stângă și îl conduce la ușă.

Domnișoara Justineau și-a revenit și stă așezată în fund. Dar parcă nici nu-i observă atunci când trec pe lângă ea. Lângă picioarele ei este o baltă de vomă și capul îi atârână între genunchi.

Melanie se oprește cât să o sărute ușor pe creștet.

– Mă întorc, îi spune ea. Voi avea eu grijă de tine.

Domnișoara Justineau nu-i răspunde.

Sergentul a pus deja mâna pe clanța ușii exterioare, dar Melanie pune mâna ei peste a lui, cu multă blândețe, încercând să nu-l rănească și mai tare, dar dorind să-l împiedice să deschidă ușa.

– Trebuie să mai așteptăm, îi explică ea.

Fetița se duce în partea cealaltă a sasului ca să citească instrucțiunile scrise pe peretele de lângă comenzi. Sergentul Parks o urmărește intrigat. Când lumina de control se face verde, Melanie deschide ușa exterioară.

Afară este o ceață atât de fină că parcă ar fi aruncat cineva o perdea din dantelă peste lume. Aerul are același miros dintotdeauna; dar, dacă îl respiri cu gura deschisă, parcă simți nisip pe limbă. Melanie își tot linge buzele ca să le curețe de bura aceasta ciudată. Sergentul Parks face la fel.

– Putem să ne așezăm undeva? o întreabă el.

Acum clipește foarte des. Dintr-un ochi i s-a prelins o lacrimă roșie.

Melanie găsește un tomberon din plastic cu roțile și îl răstoarnă pe o latură. Îl ajută pe Sergent să se așeze pe el. Apoi se așază și ea alături.

– Ce-am făcut?

Vocea Sergentului este răgușită și bărbatul se uită speriat în jur, ca și cum ar fi pierdut ceva important, dar nu-și mai poate aminti ce anume.

– Ce-am făcut, copilă?

– Am dat foc la chestia cenușie. Am ars-o pe toată.

– Așa e, spune Parks. Și... și Helen...?

– Ai salvat-o, îl liniștește Melanie. Ai adus-o înăuntru și acum e în siguranță. Nu a mușcat-o nimeni, nu a pățit nimic. Ai salvat-o, domnule Sergent.

– Bine, spune Sergentul.

Și rămâne o vreme tăcut.

– Ascultă, începe el în cele din urmă. Ai putea să... Ascultă-mă, fetiço. Ai vrea să-mi faci un serviciu?

– Ce anume? îl întreabă Melanie.

Sergentul își scoate pistolul din toc. Trebuie să-și folosească mâna stângă și mișcările îi sunt neîndemânate. Scoate încărcătorul golit și băjbăie la centură până găsește unul nou, pe care îl montează la armă. Îi arată lui Melanie cum să-l țină în mâini și cum să ridice piedica. Apoi pune un glonț pe țeavă.

– Aș vrea... spune el.

Și amuțește din nou.

– Ce ai vrea? îl întreabă Melanie.

Ține în mâinile micuțe arma prea mare pentru ea și știe care va fi răspunsul. Dar trebuie să-l audă pe Sergent rostindu-l ca să se convingă că nu se înșală.

– Am văzut destui ca să știu... că nu vreau asta, spune Sergentul.

Are gura uscată și abia mai poate vorbi.

– Nu vreau să devin unul dintre voi. Fără supărare.

– Nu mă supăr, domnule Sergent.

– Dar nu mă pot împușca cu mâna stângă. Îmi pare rău. Îți cer prea mult.

– E în ordine.

– Dacă aş putea trage cu mâna stângă...

– Nu-i nicio problemă, domnule Sergent. Am s-o fac eu. N-am să plec de lângă tine până la sfârşit.

Şi stau aşa, unul lângă altul. Şi apar zorile, iar cerul este acoperit de miliarde de particule cenuşii; şi îţi este greu să-ţi dai seama unde se termină noaptea şi unde începe ziua.

– Am ars-o? întreabă sergentul.

– Da.

Bărbatul oftează.

– La dracu', geme el. Chestia asta din aer... e ciuperca, nu-i aşa? Ce am făcut, copilule? Spune-mi. Sau îţi iau pistolul şi te trimit pe tine la culcare.

Melanie se resemnează. Nu ar fi vrut să-l necăjească şi mai mult cu povestea asta tocmai acum, când e pe moarte. Dar i-a cerut să-i spună adevărul şi nu are de gând să-l mintă.

– Acolo sunt săculeţii, spune ea, arătând spre zidul fungic care încă mai arde. Înăuntru. Săculeţe pline cu seminţe. Doamna doctor Caldwell a zis că asta este forma matură a ciupercii şi că săculeţii trebuie să se spargă şi seminţele se vor împrăştia în aer. Dar învelişul lor este prea dur şi nu se pot sparge singuri. Doamna doctor Caldwell a zis că au nevoie de un impuls care să-i facă să se deschidă. A zis că impulsul ăsta se cheamă „stimul ambiental“. Şi atunci mi-am adus aminte de copacii din pădurea tropicală care au nevoie de un incendiu puternic ca să-şi dezvolte seminţele. Am avut o poză cu copacii ăştia. Era pe peretele celulei mele din cazarmă.

Parks amuţeşte, îngrozit de implicaţiile faptei sale. Cuprinsă de remuşcări, Melanie îl mângâie pe mână.

– Din cauza asta n-am vrut să-ţi spun. Ştiam că o să te superi.

– Dar...

Parks scutură din cap. Lui îi este mai greu să înțeleagă decât îi este ei să-i explice. Fetița își dă seama că Sergentul nici nu-și mai poate găsi cuvintele. *Ophiocordyceps* îi distruge acele părți ale minții de care nu are nevoie, împiedicând tot mai mult gândirea coerentă. În cele din urmă, Sergentul se mulțumește să spună doar:

– De ce?

Din cauza războiului, îi explică Melanie. Și din cauza copiilor. A copiilor la fel ca ea – a doua generație. Nu există niciun fel de remediu pentru boala foamei, dar în final boala va deveni propriul ei remediu. Este foarte, foarte trist ce se întâmplă cu oamenii care fac primii boala asta, dar copiii lor vor fi bine și ei vor supraviețui și vor crește și vor face și ei copii și vor construi o lume nouă.

– Cu condiția să-i *lași* să crească, încheie ea. Dacă vei continua să-i împuști și să-i tai în bucăți și să-i arunci în gropi, nu va mai rămâne nimeni care să facă lumea cea nouă. Oamenii tăi și junkerii se vor uide între ei și-i vor uide pe flămânzi și, la final, lumea va fi pustie. E mai bine așa. Toți se vor transforma în flămânzi la un moment dat și asta înseamnă că vor muri toți. Și este foarte trist. Dar după aceea copiii vor crește și nu vor mai fi ca oamenii cei vechi, dar nu vor mai fi nici flămânzi. Vor fi altfel. Vor fi ca mine și ca acei copii din clasa mea. Ei vor fi oamenii *viitorului*. Oamenii care vor readuce ordinea în lume.

Nu știe cât a auzit Sergentul din vorbele ei. Atitudinea lui se schimbă. Trăsăturile i se înmoaie și încep să i se deformeze. Mâinile îi zvâcnesc, aidoma unor marionete manevrate de un păpușar prost. Murmură de câteva ori „Bine, bine” și Melanie crede că asta înseamnă că a înțeles ce i-a spus. Și că este de acord. Sau ar putea însemna doar că știe că ea îi vorbește și vrea s-o asigure că încă o mai ascultă.

– Era blondă, spune el pe neașteptate.

– Poftim?

– Marie. Era... blondă. Ca tine. Dacă am fi avut un copil...

Mâinile lui trasează cercuri, căutând un sens care le scapă. După un timp nici nu se mai mișcă și nici nu mai vorbește. Și atunci, ciripitul unei păsări îl face să se încordeze brusc și să-și învârtă capul în toate părțile în căutarea sursei acelui sunet. Începe să pocnească din maxilare. Boala foamei l-a luat cu totul în stăpânirea ei.

Melanie apasă pe trăgaci. Glonțul intră în capul Sergentului și nu mai iese.

Helen Justineau își recapătă cunoștința. Procesul este anevoios și îndelungat. Este istovitor și este lent. Ca și cum ar încerca să străbată lungul drum către casă. Tot vede locuri cunoscute și își închipuie că aproape a ajuns, dar iarăși se rătăcește și trebuie să se împleticească mai departe, printre propriile-i gânduri sfărâmate – re trăind evenimentele nopții în sute de reluări aleatorii.

Într-un final, își dă seama unde se află. În Rosie, așezată în propria-i vomă, lângă ușa din mijloc.

Se ridică cu greu în picioare, vomitând încă. Străbate diferitele compartimente ale lui Rosie, în căutarea lui Parks, a lui Caldwell, a lui Melanie. Îl găsește doar pe unul dintre ei. Trupul doctoriței, țeapăn și rece, zace pe podeaua laboratorului, ghemuit în poziție fetală, ca un semn de întrebare post-mortem. Pe obrajii femeii se văd dâre de sânge de la o rană recentă, dar care nu pare să-i fi cauzat moartea. În fond, Parks spunea că doctorița deja era pe moarte din pricina septicemiei declanșate de infectarea rănilor de la mâini.

Pe una dintre suprafețele de lucru ale laboratorului se află capul unui copil cu creștetul tăiat. Într-un vas de alături se văd bucăți de os și țesut plin de sânge, lângă o pereche de mănuși chirurgicale folosite și acoperite cu pete de sânge uscat.

Dar nici urmă de Melanie și nici de Parks.

Justineau se uită pe geam și vede că afară ninge. Ninsoarea este *cenușie*. Cu fulgi mici, ca niște particule de praf, care cad la nesfârșit din cer.

Înțelege la ce se uită și începe să plângă.

Orele trec. Soarele se urcă pe cer. Justineau are impresia că lumina lui este mai estompată, ca și cum semințele cenușii au cusut o perdea în stratul superior al atmosferei.

Melanie se întoarce la Rosie prin furtuna sfârșitului de lume. O vede pe Justineau la fereastră și îi face cu mâna, apoi îi face un semn spre ușă. O anunță că va intra.

Sasul își face încet ciclul, în vreme ce Melanie își aplică un alt strat de fungicid lichid pe corpul deja acoperit cu dezinfectant.

Mă întorc. Voi avea eu grijă de tine.

Justineau înțelege acum ce înseamnă vorbele astea. Cum va trăi ea de-acum încolo și ce va deveni. Și râde, printre lacrimile care o sugrumă. Râde din cauza perfecte simetrii a vieții ei. Nimic nu se uită și totul se plătește.

Se deschide ușa sasului. Melanie aleargă la ea și o îmbrățișează. Îi oferă toată dragostea ei fără rezerve și fără limite, meritată sau nu. Și în același timp îi dă sentința.

– Îmbracă-te, o îndeamnă fetița veselă. Haide să faci cunoștință cu ei.

Cu copiii. Supărați și dezorientați, reduși la tăcere de privirile feroase ale lui Melanie, copiii s-au așezat pe jos, cu picioarele încrucișate. Justineau își amintește ca prin ceață groasă evenimentele nopții, dar le citește groaza din ochi atunci când Melanie se plimbă printre ei, țistuiind cu asprime.

Justineau se luptă cu un val dezgustător de claustrofobie. Înăuntrul costumului de protecție este îngrozitor de cald și i s-a făcut deja sete, cu toate că a băut din rezervorul lui Rosie o cantitate de apă filtrată egală cu jumătate din greutatea ei.

Se așază pe pragul ușii din mijloc. În mână ține un marker. Peretele lui Rosie va fi tabla.

– Buna dimineața, domnișoară Justineau! spune Melanie.

Un murmur crește din rândul copiilor. Jumătate dintre ei încearcă să o imite. Apoi murmurul nedeslușit se stinge.

– Bună dimineața, Melanie! răspunde Justineau.

Și apoi:

– Bună dimineața, clasă!

Desenează pe latura lui Rosie un A mare și un a mic. Legendele Greciei antice și ecuațiile de gradul al doilea vor veni mai târziu.

MULȚUMIRI

Romanul acesta s-a dezvoltat din povestirea *Ifigenia în Aulida*, pe care am scris-o pentru o antologie editată de Charlainé Harris și Toni Kelner. Prin urmare, lor li se cuvin mulțumirile mele pentru nașterea romanului și pentru încurajările și feedbackul din perioada când l-am scris. De asemenea, vreau să le mulțumesc foarte mult și lui Colm McCarthy, Camille Gatin și Dan McCulloch pentru excelentele ședințe de brainstorming din vremea când am transformat povestirea într-o propunere pentru un film. Am avut diferite abordări și soluții, dar m-au molipsit cu claritatea viziunii și vigoarea imaginației lor care – și sunt convins de asta – s-au transferat în roman. În cele din urmă, vreau să mulțumesc membrilor familiei mele – Lin, Lou, Davey și Ben, Barbara și Eric – care au fost bancul meu de probă și tunelul aerodinamic pentru majoritatea momentelor importante ale cărții și care nu s-au plâns niciodată de asta.

NOTE

1 - John Wayne Gacy (1942–1994) – asasin și violator în serie, numit și „Clovnul Ucigaș” (n. tr.).

2 - The Charge of the Light Brigade – poem epic al lui Alfred Tennyson (n. tr.).

3 - Curba lui Gauss – grafic al densității de probabilitate, cu aplicabilitate în cercetarea comportamentului normal și anormal, realizat de matematicianul german Carl Friedrich Gauss (1777–1855) (n. tr.).

4 - Red campion = „opaiță-roșie” (n. red.).

5 - Solipsism – concepție filosofică idealist-subiectivă, potrivit căreia singura realitate este eul, conștiința individuală (n. tr.).

6 - Geloză – mediu solid pentru cultura bacteriilor (n. tr.).

7 - Sporange – organ în formă de săculeț în care se dezvoltă sporii la unele plante inferioare (n. tr.).

8 - Himeniu – partea centrală a ciupercilor, formată din elemente producătoare de spori (n. tr.).

9 - Compoziție a lui P.I. Ceaikovski (n. tr.).

10 - „Odă la o privighetoare” de John Keats (n. tr.).

11 - În loc de Qui audet adipiscitur – „Cine are curaj învinge” (n. tr.).

12 - Pasă Ave Maria – pasă lungă în fotbalul american (n. tr.).

13 - Persistență a caracterului juvenil în stadiul de adult (n. tr.).

[14](#) - „The Very Hungry Caterpillar“, autor Eric Carle; „Fox in Socks“ – Dr. Seuss; „Peepo!“ – Janet și Alan Ahlberg; „The Cops and the Robbers“ – Janet și Alan Ahlberg; „What Do You Do With a Kangaroo?“ – Mercer Mayer; „Where the Wild Things Are“ – Maurice Sendak; „The Man Whose Mother Was a Pirate“ – Margaret Mahy; „Pass the Jam, Jim“ – Kaye Umanski (n. tr.).

[15](#) - The Cat in the Hat de Dr. Seuss (n. tr.).

[16](#) - And When Did You Last See Your Father? – tablou al pictorului britanic William Frederick Yeames (1835–1918) (n. tr.).

[17](#) - The Famous Five – carte pentru copii a scriitoarei Enid Blyton (n. tr.).

[18](#) - Anne of Green Gables – carte pentru copii a scriitoarei Lucy Maud Montgomery (n. tr.).

[19](#) - Barnet – suburbie din nordul Londrei (n. tr.).

[20](#) - Potențial de acțiune – eveniment de scurtă durată (milisecunde), în care potențialul electronic al unei celule crește rapid (în gama minivolților) și se încadrează pe o traiectorie constantă (n. tr.).

[21](#) - Compus de hidrocarburi obținut prin distilarea petrolului (n. tr.).

[22](#) - Monty Python – nume colectiv dat creatorului unui show de comedie difuzat de BBC între 1969 și 1974 (n. tr.).

[23](#) - Sweeney Todd, bărbierul diabolic de pe Fleet Street – musical horror jucat pe Broadway, apoi ecranizat, avându-l pe Johnny Depp în rolul principal (n. tr.).

[24](#) - Gaz incolor și foarte toxic la temperaturi normale (n. tr.).

[25](#) - Ipoteză nulă – în statistica inferențială, ipoteza nulă reprezintă o

afirmație conform căreia există legături între două fenomene sau grupuri observate (n. tr.).

[26](#) - Organism care trăiește în simbioză cu gazda (n. tr.).

[27](#) - Mărime variabilă (n. tr.).

[28](#) - Mișcarea particulelor lovite din toate părțile de molecule de lichid sau de gaz (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor	2
1	9
2	22
3	30
4	38
5	40
6	44
7	50
8	55
9	60
10	77
11	82
12	84
13	97
14	103
15	105
16	109
17	115
18	117
19	125
20	128
21	136
22	139
23	143
24	147
25	152
26	160

27	164
28	173
29	181
30	190
31	193
32	205
33	216
34	223
35	230
36	234
37	238
38	240
39	248
40	253
41	257
42	259
43	266
44	273
45	277
46	278
47	281
48	289
49	292
50	294
51	298
52	304
53	309
54	318
55	324
56	330

57	336
58	342
59	346
60	364
61	378
62	386
63	400
64	404
65	407
66	413
67	419
68	431
69	434
70	442
71	444
72	452
Muhtumiri	455
Note	456